

Thiên Sơn Mộ Tuyết

Contents

Thiên Sơn Mộ Tuyết	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	4
3. Chương 03	7
4. Chương 04	10
5. Chương 05	12
6. Chương 06	16
7. Chương 07	19
8. Chương 08	22
9. Chương 09	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	39
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	48
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	56
21. Chương 21-22	61
22. Chương 23-24	72
23. Chương 25-26	90
24. Chương 27-28	100
25. Chương 29-30	106
26. Chương 31-32	119
27. Chương 33-34	127
28. Chương 35-36	136
29. Chương Phiên Ngoại	152

Thiên Sơn Mộ Tuyết

Giới thiệu

Rất lâu sau đó tôi mới biết, trên thế giới này nhất định có 1 người, dù thời gian anh ấy thuộc về bạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-son-mo-tuyet>

1. Chương 01

Lúc Mạc Thiệu Khiêm gọi đến, tôi với Duyệt Oánh đang trong cửa hàng chọn quần áo. Nhiệt độ trong thành phố vẫn chưa xuống dưới 20 độ C, nhưng quần áo mùa mới đã sớm có mặt trên thị trường. Trên giá bày chẳng chịt các bộ đồ ngắn dài, liếc mắt cũng thấy có rất nhiều loại da thú, rất giống đàn cừu béo lúc nhúc trên thảo nguyên. Quần áo ko phải cừu, mua quần áo mới là cừu. Jack nho nhả lịch sự theo sau chúng tôi, chỉ chờ Duyệt Oánh lúc ko chú ý mới nhỏ nhẹ nói: “Bộ màu đỏ này rất hợp với em, phối cùng với bộ áo từ sợi lông cừu màu xám khói lần trước mua, nhất định rất đẹp”. Jack có một giọng nói cực êm tai, cổ họng anh ta giống 1 chiếc violon, mỗi lần kéo lên đều toát ra âm thanh mị người. Người nước ngoài nói tiếng Trung, có 1 số người phát âm ko chuẩn lắm, lưỡi thẳng hay lưỡi cong đều ko phân biệt được, càng tạo ra từ tính hấp dẫn. Duyệt Oánh liếc đến con người xanh bạc của anh ta, như bị tiêu tan ba hồn bảy vía, mặt mày hớn hờ đi thử quần áo.

Lúc Jack gặp Rose, cho dù là tàu Titanic cũng đều bị tảng băng trôi đâm chìm. Lưu Duyệt Oánh tên tiếng anh còn gọi là Rose. Cô ấy năm 10 tuổi xem Titanic, liền tự mình đặt cái tên nước ngoài ấy. Chỉ mong có 1 ngày ở trên con tàu chở dầu xa hoa nào đó, gặp được Leonardo của chính mình, 2 người đứng trước mũi tàu, giang cánh tay bay bay: “I’m the king of the world!”

Nháy mắt mười năm đã qua, Rose 20 tuổi bây giờ thực sự đã gặp được Jack. Thế nên hôm nay Duyệt Oánh sống chết cũng phải kéo bằng được tôi đến cửa hàng quần áo này, chủ yếu là để ngắm anh nhân viên Jack đẹp trai. Nói thật thì, anh chàng Jack này bề ngoài cũng ko tệ, người nước ngoài tôi gặp cũng nhiều rồi, nhưng người nước ngoài đẹp trai thì quả là hiếm. Theo Duyệt Oánh nói thì là: “Vừa nhìn thấy đôi mắt xanh bạc của anh ấy, tim tớ đã đập thùm thụp rồi”

Tôi chỉ liếc cô ấy 1 cái: “Nếu có ngày tim cậu ko đập thùm thụp, thì cậu đã chết chắc rồi”

Duyệt Oánh oán hận nói: “Tại sao cậu 1 tí tế bào lãng mạn cũng ko có thể!”

Duyệt Oánh chính xác là 1 người lãng mạn đến từng tế bào, tất cả tiểu thuyết ngôn tình cô ấy đều xem qua, nhớ lúc vừa bước chân vào trường đại học, tôi với cô ấy đi tiệm mượn sách, nhìn quanh bốn phía đều là giá sách, đầy bi thương mà rơi lệ: “Cái gì mà đại học nổi tiếng chứ, mấy cái này tôi đều xem hết rồi, ông chủ, ko có bộ nào mới mẻ hơn à?”

Về sau Duyệt Oánh cảm thấy ko đi tiệm thuê sách nữa, ngày ngày ngâm mình trên mạng xem tiểu thuyết, chỉ cần ko có tiết, cả ngày ngồi trên giường, dùng con MacBook Air nhỏ nhắn xinh xinh xem liên tục, mấy tháng thì đổi từ MacBook Air sang MacBook Pro, xem đến nỗi mắt mờ luôn rồi, đành phải đổi sang màn hình to hơn. Tôi từng cổ vũ cô ấy tự viết ra tiểu thuyết đi, đọc sách vỡ vụn quyển, hạ bút như có thần. Cô ấy xem ko biết bao nhiêu là tiểu thuyết ngôn tình rồi, ra tay cũng ko đến nỗi dễ bị kịch bị ép đến chết kết quả cô ấy chẳng thèm để ý “viết truyện tốn sức lắm tớ nạp 1000 đồng thẻ VIP xem hết đồng tiểu thuyết trên mạng việc gì phải tự mình đi viết?”

Xém chút thì quên cô nàng là đại gia, mà đây ko phải lời tôi nói, là cô ấy tự nhận thế. Vừa nhắc đến bố – cô ấy liền nói “Ông bố đại gia của tớ”, bố cô ấy thực sự có tiền, thực sự giàu. Cô ấy 20 tuổi bố cô ấy đã tặng quà sinh nhật là 1 chiếc máy bay trực thăng, ko phải trực thăng đồ chơi, mà là loại máy bay có phi công chuyên nghiệp lái hàng không. Cô ấy lúc nhận được quà sinh nhật thì vui ko gì nói nổi, kéo theo tôi đi 1 vòng. Phành phạch trên trời nửa ngày trời, xem chút thì tôi chết vì ù tai, muốn nói với cô ấy mấy câu cũng ko nghe được gì. Lúc máy bay tiếp đất cô ấy mới gào to: “Tớ lúc nhỏ thích nhất mấy cuốn tiểu thuyết nói về bọn trường quý tộc, nam chính đến trường bằng trực thăng, vừa hạ cánh trên sân cỏ, 1 bên chân hạ xuống... Ahhhh! Vừa nhìn cái yêu luôn.”

Cô ấy mặt mũi đau khổ nhăn nhó- một chút cũng ko giống như đang giả bộ: “Ai mà biết được trực thăng lại ồn như thế, làm sao mà nói lời yêu đương ở trên đó được?”

Tôi bất lực hỏi trời cao, lần trước cô ấy còn trách bố mình chơi sổi, nói ông ấy mua xe Hummer chẳng khác gì mua rau cải, lại còn chọn đúng loại rau già, 1 chút vị cũng chẳng có, nếu như theo lời cô ấy nói, thì thật đúng là: con nào bố nấy (nguyên văn: hữu kì phụ tất hữu kì tử – nghĩa: cha nào con nấy)

Vừa đưa Duyệt Oánh vào phòng thử đồ, điện thoại của tôi lại đổ chuông. Giai điệu điện thoại rất đặc biệt, là “Tam đại kỷ luật, bát hạng chú ý”, âm điệu của bài ca cách mạng vang vọng cả shop thời trang sang trọng, thực sự có chút buồn cười ko ăn nhập. Tôi hoang mang lục tìm di động trong túi xách, càng vội tìm càng ko thấy, tiếng di động càng kêu càng to. Nhưng tiệm nổi tiếng đúng là tiệm nổi tiếng, Jack và mấy nhân viên đẹp trai còn lại đều tỏ vẻ bình thản, chuyên tâm giúp Duyệt Oánh cài nốt hàng cúc cuối cùng, dường như ngó lơ với tiếng chuông điện thoại cổ quái kì dị không nuốt nổi của tôi.

Cuối cùng vẫn phải nhận điện thoại, cả người đều toát mồ hôi: “Alô!”

Mạc Thiệu Khiêm chắc vừa xuống sân bay, trong giọng trầm hiem hơi khó đoán ra ý một mỗi: “Đang ở đâu?”

Tôi thành thật trả lời: “Đang ở bên ngoài mua quần áo với bạn.”

“Về nhà ngay”

Điện thoại tách 1 tiếng rồi ngắt máy, Duyệt Oánh vẫn xoay qua xoay lại tự ngắm mình trong gương, bộ quần áo màu đỏ rất chuẩn, giống như một đóa anh túc dưới ánh mặt trời đã khuất, rực rỡ diễm lệ đến mức cơ hồ thoát ra hào quang óng ánh. Cô ấy hỏi tôi: “Đẹp ko?”

Tôi gật đầu, giá một chiếc áo những 6 con số, có thể không đẹp à?

Duyệt Oánh nói: “Màu đỏ này cậu mặc mới đẹp, da cậu trắng, mặc màu đỏ tôn da nhất định trắng nõn nà”

Lưu Duyệt Oánh tiểu thuyết ngôn tình xem nhiều rồi, vừa mở mồm đã tạo thành 1 tràng tính từ. Vừa nhắc đến đến con gái đều là da trắng nõn nà, đôi mắt đọng nước, gọn gàng động lòng người. Vừa nhắc đến con trai đều là: tinh mâu lãng mục, khoe miệng khe khẽ, khí thế ngông cuồng

Jack quay sang tôi nở 1 nụ cười mỉm mê hồn: “Bộ màu đỏ này rất tuyệt, nhưng size tiểu thư mặc, cửa hàng chỉ còn màu tím với màu đen, kiểu dáng có chút khác biệt, nhưng cũng rất đẹp. Cô có muốn thử không?”

Cửa hàng nổi tiếng chính là như thế này đây, mỗi màu chỉ có một chiếc. Ko có size đúng với size mình mặc thì đành chấp nhận chọn cái khác, tốt quá còn gì, mặc ra ngoài ko sợ đụng hàng. Tôi thọc tay vào túi tìm tiền: “Ko cần đâu, gói 2 bộ này vào đi.”

Duyệt Oánh ngó tôi từ trong gương: “Sao thế?”

Tôi vừa đưa Jack credit card, vừa nói: “Tớ có việc gấp, phải đi luôn.”

Duyệt Oánh hỏi tôi tỏ vẻ cảm thông: “Bạn trai cậu tìm à? Loại đâu lại giống hoàng đế thế, nhốt cậu vào cung cho rồi. Thích đến thì đến, ko đến thậm chí 2 3 tháng cũng ko quan tâm. Cậu cũng thật là quá phụ thuộc vào hắn đi, là tớ, 1 chân đá hắn luôn rồi”

Tôi mà có thể đá được hắn, thì tôi đã có triển vọng rồi

Jack vừa cầm hóa đơn thẻ tín dụng đến, tôi cầm bút 1 nét ký tên mình “Đồng Tuyết”. Jack lại nở một nụ cười giết người: “Cảm ơn Đồng tiểu thư. Hôm nay hóa đơn của cô chỉ một chút nữa là đạt mức VIP, lần sau cô lại đến, chúng tôi sẽ làm thẻ VIP cho cô”

Lại còn VIP, có mà lần sau lại thuận tay té thêm con cừu! Tôi nói với Duyệt Oánh vài câu rồi đi trước, bên cạnh vẫn còn nhân viên bán hàng đưa cô ấy tham khảo vài mẫu áo mới, Jack tự mình tiễn tôi ra cửa, giúp tôi cầm túi đồ ra đến tận xe.

Không phải tình thân, nhưng đối với cơm áo gạo tiền, ai dám ko tôn kính?

2. Chương 02

Thế nên tôi dùng tốc độ nhanh nhất lập tức về nhà, quả nhiên vẫn nhanh hơn Mạc Thiệu Khiêm. Vừa nghe tiếng chìa khóa tra ổ, tôi đã sớm cầm đôi dép đi ở nhà của Mạc Thiệu Khiêm, cung kính hoan nghênh hắn bước vào.

Mạc Thiệu Khiêm 1 bên dép, 1 bên đổi tay xoa xoa mặt tôi: “Béo hơn rồi.”

Hai tháng ko gặp, béo lên ko phải tôi ko biết, nhưng hắn một chút cũng ko chuyển biến. Vừa từ máy bay xuống, tóc một sợi cũng ko rối, nếp áo vẫn một đường thẳng như mới. Dù sao hắn cũng chẳng phải người, từ lúc tôi quen biết hắn đến giờ, hắn dường như vĩnh viễn sống trong lồng kính, quần áo gọn gàng, phong lưu hào phóng.

Mặt vừa rửa sạch sẽ, trắng như trứng gà bóc. Hôm nay vì đi phố nên có đánh 1 lớp phấn mỏng, mà Mạc Thiệu Khiêm lại cực ghét đụng vào son phấn. Thế nên tôi vừa về nhà, việc đầu tiên làm là tẩy trang. Cũng may da vốn khỏe, lại còn trẻ, ko trang điểm vẫn cảm thấy sáng sủa mịn màng. Tôi hơi ngừng đầu, người đàn ông này quá cao, mặc dù tôi cả chân trần là 1m73, con gái cao thể cũng là tương đối rồi, nhưng vẫn phải ngẩng lên mới nhìn thấy hắn. Ngoài dự liệu, hắn đột nhiên đổi tay đỡ đầu tôi, tùy hứng hôn: “Ừm, rất sạch sẽ”

Hắn là cao thủ hôn, môi với môi triền miên khiến tôi lịm người, hơi thở vừa quen thuộc vừa mạnh mẽ lấn chiếm toàn bộ hô hấp. Vết cắn ko nhẫn nại của hắn có chút đau nhẹ nhàng, tôi bá cổ hắn, cố ý đáp lại. Hai tháng ko gặp đại loại là khoảng cánh nảy sinh mỹ cảm, thế nên hắn cũng rất nhanh bị tôi đánh lừa, quàng lấy cánh tay tôi, bế lên lầu.

Hắn hôm nay có chút là lạ, lúc lên đến giường rồi tôi mới biết, hắn đối với tôi như kẻ thù. Mạc Thiệu Khiêm ở những mặt khác đều là cảm thú đội lốt người, chỉ có khi ở trên giường ngay đến cả cảm thú cũng ko bằng. Hơn nửa năm đầu, tôi vừa nhìn giường đã thấy sợ, hắn vừa đến đã khiến tôi chỉ hận mình ko thể cả đời ngồi trong nhà tắm. Về sau hắn từ từ đỡ dành, bản thân cũng có chút kiềm chế thú tính, tự cho là thế là có điểm tốt hơn. Ai mà biết hôm nay thú tính lại bùng phát, khiến tôi ngất lên ngất xuống, tự thấy bản thân mình chẳng khác gì miếng bánh, bị bỏ vào chảo dầu chiên sôi sùng sục, chiên đến nổi lực phủ ngũ tạng đều nát tươm. Đến cuối cùng tôi đến khóc cũng không khóc nổi, chỉ còn cách bi thương cầu xin hắn. Cứ thế hắn căn bản chẳng thêm quan tâm tôi sống hay chết, không xong không dừng, đợi đến khi kiệt sức ngã xuống, tôi ngay đến cả cánh tay mình đang đặt dưới thân hắn muốn rút ra cũng không còn sức.

Tôi mê mị ngủ được một chút, rất nhanh đã tỉnh, Mạc Thiệu Khiêm hiem khi thấy đang ngủ, mái tóc ngắn vùi dưới chiếc gối trắng như tuyết, khuôn mặt tỉnh lặng thanh bình giống một đứa trẻ

Hắn chỉ có lớp da là lừa được mắt người khác

Tôi cuối cùng vẫn vật lộn đứng lên, trở về phòng mình ngủ

Cũng chẳng phải tôi cố ý khác người, là Mạc Thiệu Khiêm khôn nạn. Hắn không ưa tướng ngủ của tôi, nói tôi lúc ngủ tay chân vung loạn giường, mà hắn thích lúc hắn ngủ phải tuyệt đối yên tĩnh, thế nên mỗi lần

xong việc, tôi đều cúi về phòng mình.

Duyệt Oánh nói cũng đúng, hần là hoàng đế, tôi là phi tử được hoàng đế triệu hạnh đến. Tôi đến cả phi tử còn không bằng, người ta xong việc đều được thái giám đưa về, tôi tự mình bò về.

Tôi thực sự là mệt đến liệt luôn rồi, vật ra giường, đầu chạm gối liền ngủ luôn, đến cửa phòng cũng quên khóa

Quên khóa cửa phòng nên giữa đêm bị cầm thú đánh thức, trong bóng tối nhìn thấy ánh mắt hần tôi chỉ có nước bật khóc: “Em mệt lắm.”

Người hần nóng rực hôn lên xương quai xanh tôi, âm sắc mơ hồ: “Đợi chút nữa hãy mệt.”

Cứ thế này thế nào cũng có 1 ngày tôi bị giày vò mà chết, tôi vẫn còn 1 tá giai đẹp chưa đc ngắm, 1 đồng luận văn chưa viết, đến tiền vẫn chưa kiếm được. Có muốn chết giữa lúc này cũng ko đáng. Thế nên tôi nhanh chóng đả thông tinh thần, khiến hần lần cuối mặt tịnh thật mãn nguyện

Mệt lắm rồi, cuối cùng tôi cũng ngủ thiếp đi, vừa mở mắt thì trời sáng. Lúc tỉnh rồi thì toàn thân xương cốt đau nhức, đầu lệch sang 1 bên còn thấy hoảng hốt hơn, mới sáng sớm đột nhiên nhìn thấy khuôn mặt Mạc Thiệu Khiêm ở khoảng cách gần thế này, ai mà chẳng bị dọa 1 trận chứ? Chẳng ngờ hần hôm qua ngủ lại giường tôi, tướng ngủ của tôi cũng thật ko thể ko khen tặng. Một bên đùi vẫn còn dương dương tự đắc vắt ngang bụng hần. Tôi vội vàng nhẹ nhàng rút lại chân mình, rút cuộc vẫn đánh thức hần. Hần vừa mở mắt tôi đã cảm thấy trong phòng áp suất giảm xuống đáng kể, nhưng bộ dạng hần lúc ngái ngủ lại có biểu hiện an toàn vô hại, giọng mũi trầm phảng phất cơn buồn ngủ, khó mà thấy đẹp được: “Chào!”

Tôi nhanh chóng nặn ra nụ cười: “Chào!”

Mẹ nó chứ, ở cùng loại người này áp lực lớn thật, sớm muộn cũng có ngày tôi mắc bệnh tim

Ở cùng với Mạc Thiệu Khiêm tôi cũng đã học được cách chửi bậy, mỗi lần bị hần bức đến lui cũng ko còn đường lui, trong lòng tôi đều lôi 80 đời tổ tông nhà hần ra chửi. Đường nhiên ko thể chửi ngay trước mặt hần, tôi mà dám chửi hần trước mặt hần, dễ chừng tôi lên núi đánh cọp bẻ răng, xuống biển bắt rồng gờ vảy được rồi.

Ánh nắng chói chang buổi sớm, ở trong nhà kính dùng bữa sáng, xung quanh toàn bộ là hoa hồng vừa mới nở, sáng sớm người làm vườn vừa tưới qua nên trên cánh hoa vẫn còn đọng lại những giọt nước trong suốt. Bánh mì bơ vàng, sữa bò trắng muốt. Đồ sứ Trung Quốc nhưng mang phong cách quý tộc Anh, một bộ thôi cũng đủ học phí cả năm của tôi rồi, đây chính là cuộc sống xấu xa của bọn tư bản.

Tôi ko phải tư bản, Mạc Thiệu Khiêm mới là tư bản.

Nhà tư bản đang dùng bữa sáng, còn tôi xem báo. Tôi xem báo trong bữa sáng cũng là học từ TV mà ra, các đại gia trên TVB ko phải cũng vừa ăn sáng vừa xem báo sao, nhưng người ta chắc chắn đọc báo tài chính bằng tiếng anh, còn tôi đặt lại là mấy tờ báo lá cải.

Hương Tú mang Đáng Yêu đến, Đáng Yêu là một con chó dòng Samoyed, năm nay 2 tuổi, trắng tuyết ko vướng một hạt bụi, nó cười còn cảm thấy cao quý hơn cả tôi. Hương Tú là người được giao chăm sóc nó hàng ngày, là 1 người cực kì nhẫn nại, toàn tâm toàn ý chăm sóc Đáng Yêu, đối với Đáng Yêu như con mình, dạy Đáng Yêu rất nhiều thứ, ví dụ như bắt tay, ngồi xổm... Mỗi lần Mạc Thiệu Khiêm đến, Hương Tú chỉ việc đem Đáng Yêu đến cho hần hỏi thăm.

Tôi đối với chó một chút thích cũng ko có, Đáng Yêu cũng chẳng thích tôi cho cam, tôi cũng chẳng để ý đến nó, Hương Tú ngẫu nhiên mang nó vào, nó chỉ nhằm tôi mà sủa ăng ăng, hận tôi mấy lần định trộm nó đem tặng cho người khác. Nhưng sự việc này tôi căn bản ko có tiếng nói, Đáng Yêu là do Mạc Thiệu Khiêm mua về, Hương Tú là do Mạc Thiệu Khiêm thuê về, căn nhà này là của Mạc Thiệu Khiêm, đến tôi cũng là do Mạc Thiệu Khiêm nuôi.

Mạc Thiệu Khiêm vỗ vỗ đầu Đáng yêu, Đáng yêu ngoan ngoãn ngồi xuống bắt tay hần, móng vuốt trắng như tuyết rung lên, đặt trong lòng bàn tay Mạc Thiệu Khiêm. Đường học trên lòng bàn tay hần rất dài, còn xẹt qua cả đường sinh mệnh, hoàn toàn chứng minh đây là 1 gã cực gian tà. Tôi tức giận tổng bánh mì vào miệng, đột nhiên nhìn sang tờ báo có đăng đề mục: “Xuất hiện bạn trái bí mật của Tô San San”

Tô San San năm ngoài vừa debut, vốn dĩ tên tuổi chưa nổi lắm, lại bất ngờ đạt giải ở liên hoan phim quốc tế. Tô San San đột nhiên trở thành cái tên cực hot, nghe nói cô ta được đạo diễn Tân Duệ chọn chắc rồi, còn quay 1 phim điện ảnh lớn. Ồn ào một thời gian như thế, đột nhiên xuất hiện bạn trai, chắc chắn là muốn người hâm mộ chú ý để tạo scandal. Nhưng mà mấy người paparazzi cũng thật vô trách nhiệm, ảnh chụp chẳng có cái nào chính diện cả, cái rõ nhất cũng chỉ thấy được lưng người đàn ông đó, đang tay trong tay với Tô San San, mười ngón tay kết lại được khoanh trong vòng tròn đỏ loét, lại còn phóng to. Ồ! Nhưng sao cái người đàn ông đó đáng nhìn quen quen? Cái lưng này có phần quen mắt. Chiếc đồng hồ đeo trên tay lại còn rất đặc biệt. Tôi dí mắt vào tờ báo nửa ngày, cuối cùng cũng nhận ra đây là chiếc Tourbillon của bậc thầy F.P.Journe chế tác thủ công, hiện tại Châu Á, à ko, cả thế giới mới chỉ có 1 chiếc. Làm một chiếc cũng tiêu tốn ko biết bao thời gian và công sức, có thể có cái khác sao?

Tôi liếc mắt sang nhà tư bản đang ngồi phía bên kia bàn ăn, hần đang uống cà phê, cổ tay áo lộ ra chiếc đồng hồ độc nhất vô nhị, mặt ngọc phát ra ánh hào quang óng ánh. Chỉ nháy mắt trong đầu tôi xuất hiện rất nhiều ý nghĩ, đầu tiên là: cuối cùng tôi cũng cần rằng đợi được cái ngày thoát ly khỏi bàn tay quỷ dữ này. Thứ hai là: khẩu vị của thằng cha này cũng kém thật, Tô San San còn không đẹp bằng vợ hần. Thứ ba là: khẩu vị của hần chắc chắn ko bao giờ là chuẩn, tôi cũng không đẹp bằng vợ hần. Thứ tư là, việc này có chút kỳ lạ, cứ cho rằng lúc ôm Tô San San không cẩn thận bị paparazzi bắt được, nhưng dựa vào thể lực của hần chắc chắn ko thể bị đăng lên như thế này được, báo to nhỏ gì hần cũng có thể dập chết non được cơ mà. Còn cái thứ năm, chính là Tô San San chắc ko có lá gan to đến thế đâu, nhà tư bản đâu có giống người bình thường để mà lợi dụng....

Không đợi tôi nghĩ đến cái thứ 6, nhà tư bản đã lên tiếng: “Nhìn gì thế, mặt sắp vùi vào tờ báo rồi.”

Tôi bình tĩnh mỉm cười, để tờ báo xuống, tiếp tục gặm bánh mì. Đột nhiên nghe hần nói: “Chụp kiểu này, khó trách em nhận không ra.”

Tôi xem chút phun hết sữa trong mồm ra, đại gia, hù người cũng không nên hù kiểu này.

Tôi ko dám nói tôi không nhận ra hần, mà là nhận ra đồng hồ của hần.

Mặt tôi bây giờ đại loại là đỏ trắng không rõ ràng, hần dứt khoát hỏi: “Sao? Giận à?”

Sao lại giận là tôi giận!

Tôi là cái gì nào? Tôi là vợ bé, là tình nhân, tôi tiêu tiền của hần, là do hần bao. Tôi chung sống với một kẻ đã có vợ như Mạc Thiệu Khiêm hoàn toàn là bất hợp pháp, là phá vỡ hôn nhân giữa hần và người vợ chính nghĩa, nói trắng ra tôi là quả trứng ung bị người đời khinh miệt.

Tôi nào có tư cách giận, trò đó nên nhường cho vợ hần đi, tôi không dám

Tôi nói: “Tô San San kỹ thuật diễn rất tuyệt, em cũng thích xem phim cô ấy đóng, lần sau có cơ hội anh xin hộ em chữ ký nhé.”

Mạc Thiệu Khiêm ừm một tiếng, tôi biết hần không vui, đàn ông luôn hy vọng đàn bà vì họ mà tranh giành đầu đá cầu xé lẫn nhau, chỉ mong đàn ông một lần quay đầu nuôi tiếc. Tôi không thể, đương nhiên hần không vui.

Tốt nhất hần nên có mới nói cũ, ghét bỏ tôi triệt để đi, sau đó vắt tôi tờ chi phiếu bảo tôi rút

Loại mơ mộng này vẫn chưa mơ xong, Mạc Thiệu Khiêm rất nhanh chuyển chủ đề: “Hôm qua mua quần áo gì?”

Tôi biết hần sẽ hỏi, thế nên tôi cũng chẳng thèm xem mà xách 2 bộ về, tôi vui mừng cực độ nói với hần: “Mẫu mới của Milan, nhưng giờ vẫn còn hơi nóng, chưa mặc cho anh xem được.”

Lão gia hần hài lòng gật đầu, tiêu tiền là lão gia, mặc quần áo mới là chim vành khuyên. Việc của tôi là làm thỏa mãn thói hư vinh đàn ông trong lòng hần, khiến hần có hứng thú tiêu tiền. Cũng đôi lúc tôi có ý chống đối, nhưng loại chống đối này cũng có chừng mực, như mèo con gãi ngứa, hoàn toàn là làm nũng, mà lại không gây thương tích gì, cũng chẳng đáng để hần bận tâm

Cứ như thế, tôi thậm chí có thể viết ra bí kíp để làm vợ bé rồi, tên nên đặt là “Sự nghiệp tình nhân của tôi”, tung lên mạng nhất định gây chấn động, riêng cái tên cũng đủ gây chú ý

Hắn lại hỏi: “Hôm nay có tiết không?”

“Có.” Tôi không hề nói dối, hôm nay đều là những tiết bắt buộc, giáo sư nổi tiếng nghiêm khắc, lúc điểm danh mà không có thì chết chắc luôn.

“Vậy tối cùng ăn cơm.”

Xem ra hôm nay hắn không định về, tôi đi thay quần áo. Tìm nửa ngày mới ra một chiếc sơ mi có cổ. Không còn cách nào khác, trên cổ đầy những vết xanh tím, thật thê thảm, trong lòng tôi gào thét chửi bới Mạc Thiệu Khiêm là đồ cầm thù. Tiện tay mặc luôn với chiếc váy bò, quay đầu thì thấy cầm thú đang đứng dựa người bên cửa tủ quần áo, hứng thú đánh giá tôi: “Hóa ra cũng có dáng dấp của sinh viên”

Tôi vốn dĩ là sinh viên, được chưa?

May mắn không tắc đường, đến trường không bị muộn. Lưu Duyệt Oánh đã giúp tôi giữ chỗ, hai chúng tôi ngồi ngay dãy đầu tiên. Tại sao phải là dãy đầu tiên, bởi vì chúng tôi ham học. Đừng có cười, 2 chúng tôi năm thi vào khoa Ứng dụng hóa học đều đứng hạng nhất nhì, tôi hồi thi đại học chỉ thiếu có 2 điểm, chắc chắn môn vật lý tính sai chỗ nào đó. Lưu Duyệt Oánh mới là trâu bò, cô ấy đạt điểm tối đa, dễ chừng lúc tuyển, giáo sư còn không thèm xem sơ yếu lý lịch, nhắm mắt tuyển luôn ấy

Nếu sớm biết bố cô ấy là doanh nghiệp tư nhân nổi tiếng, dễ chừng trường còn đèo gọt với bố cô ấy tặng thêm một phòng thí nghiệm hay cái gì gì rồi. Nhưng mà trường chúng tôi trâu bò cũng khá nhiều, hiệu trưởng cũng chẳng để ý lắm. Lại nói bố cô ấy vừa nghe con gái mình đậu trường đại học nổi tiếng, kích động đến sao trời cũng muốn hái xuống ấy chứ. Lúc mới quen, Lưu Duyệt Oánh có nói với tôi: “Ông bố đại gia của tớ, cả ngày đi xã giao, ít khi ở nhà, chưa bao giờ quan tâm xem tớ thi được bao nhiêu điểm. Lại còn định cho tớ đi Mỹ học, rốt cuộc tớ lại thi được thủ khoa toàn tỉnh.”

Lên đến đại học năm 3 rồi, ít khi phải lên lớp. Bạn bè ít khi được gặp nhau trên đùa vui vẻ một trận, cả giảng đường đều náo nhiệt. Tiếng thầy trên bục giảng bài náo nhiệt, bên dưới học sinh phi bút, truyền giấy, nghe mp3, đọc tiểu thuyết... có người nghe giảng, có người không, vẫn cứ là náo nhiệt.

Ghế trống bên cạnh Lưu Duyệt Oánh có 1 bạn đẹp trai ngồi. Luật bắt thành văn, nam nữ không quen biết lúc ngồi luôn cách nhau 1 ghế trống, thầy giáo cũng quá quen với kiểu lảng phí không gian này rồi. Tôi 1 bên ghi chép 1 bên thưởng thức giai đẹp. Vì giảng đường phía nam, ánh mặt chói rọi qua cửa kính vừa vắn chiếu vào 3 hàng ghế đầu. Mái tóc đen nhánh của bạn đẹp trai được ánh nắng phủ lên một lớp nhung tuyền, tay cậu ấy vẫn còn xoay xoay chiếc bút, quay qua rồi quay lại, rất điêu luyện.

3. Chương 03

Tôi ngây người nhìn chiếc bút, đột nhiên nhớ đến Tiêu Sơn. Tôi biết xoay bút cũng là do Tiêu Sơn dạy, tay trong tay, ngón trỏ, ngón giữa, làm sao để xoay, làm sao để giữ bút, làm nó chuyển qua chuyển lại giữa 2 ngón tay... Ngón tay Tiêu Sơn thon dài, chạm vào mu bàn tay tôi ấm áp. Mặt tôi đỏ lựng như phát sốt, tuổi 16 17 ấy, chỉ chạm nhẹ vào tay thôi cũng cảm thấy thật hạnh phúc thật lâu dài....

Mùa thu đến rồi, hóa ra cái gọi là nỗi buồn mùa thu là có thật, một sáng dưới ánh nắng trong vắt đầu thu, tôi bỗng nhiên nhớ đến Tiêu Sơn

Mỗi lần nhớ đến Tiêu Sơn, là mỗi lần tôi cảm thấy cuộc sống thật nặng nề. Tôi cứ thế nặng nề cho đến tận bữa trưa, món thịt viên sốt yêu thích nhất – ăn cũng không vào, Duyệt Oánh liếc qua tôi hỏi: “Lại ngẩn ngơ rồi? Không phải bạn trai vừa về sao?”

Tôi thật thà nói với cô ấy trong thốn thức: “Tớ đang nhớ đến mối tình đầu.”

“Có bạn trai rồi mà vẫn còn nhớ mối tình đầu, cậu thật vô tính.”

“Nhưng tình đầu đã ở xa lắm rồi..... người ở tận chân trời, đương nhiên cũng có chút nhớ.....”

“Bao xa? Thái Bình Dương? Đại Tây Dương? Ấn Độ Dương? Hấn giờ ở đâu rồi? Cậu chỉ cần đá gã bạn trai bây giờ, theo đuổi ra nước ngoài là xong.”

Tôi thở dài: “Anh ấy ở trường kế bên”

“Chết tiệt!” Duyệt Oánh tức giận đến nỗi thịt viên thơm ngon cũng không muốn ăn, chẳng còn quan tâm xem hình tượng là gì, lấy đũa chọc tôi: “Đến đi bộ cũng như không, cậu đi từ cổng tây trường mình sang cổng đông trường hấn, thế là xong! Việc gì phải ngồi đây ai oán, cậu đồ ngốc này, đúng là người ở bên cạnh mà sao cứ như tận chân trời”

Duyệt Oánh nói không sai, đúng là người ngay bên cạnh mà sao cảm thấy cách xa đến tận chân trời.

Đánh chết tôi cũng không đi gặp Tiêu Sơn, đánh chết tôi rồi lại càng không thể.

Thà rằng tôi đem hết tất cả chôn chặt trong lòng, vĩnh viễn.

Đến học kỳ 1 năm thứ 2 trung học tôi mới chuyển vào trường trung học trọng điểm, đáng lẽ trường điểm ko nhận học sinh chuyển trường, lại còn trái tuyến. Nhưng cậu dựa vào không ít mối quan hệ xã hội, cuối cùng cũng chuyển trường cho tôi. Bản thân tôi cũng có chút cố gắng, hôm phỏng vấn, thầy giáo phụ trách đưa tôi 1 tập đề thi, tôi vừa làm xong đề số học, thầy lập tức thu lại toàn bộ đề lý hóa rồi nói: “Được rồi, không phải làm nữa, chiều lên lớp.”

Tôi là 1 đứa trẻ ham học, trừ chú tâm học hành, tôi chẳng còn sở trường nào khác

Sau khi bố mẹ qua đời, tôi cả nửa năm chẳng mở mồm nói câu nào, cậu nhớ lại lúc đó nói, về sau, cuối cùng tôi cũng mở mồm nói chuyện, thì ra tự nhốt mình ngoài ban công, đọc một bản tin bằng tiếng Anh

Trước khi chuyển trường, tôi ở lớp là cán bộ tiếng Anh, ngày đó ở ngoài ban công đọc tin gì bằng tiếng Anh thì tôi quên rồi, nhưng sau khi chuyển vào trường điểm, tiết tiếng Anh đầu tiên tôi có ấn tượng cực kỳ sâu sắc. Giáo viên tiếng Anh của trường điểm đều là người nước ngoài, dạy chúng tôi là một nữ giáo viên người Anh. Vừa nghe tôi trả lời mấy câu hỏi đã phê bình ngay cách phát âm của tôi, nói cách tôi phát âm vẫn còn đặc sệt tiếng Trung, khiến tôi đỏ hết 2 bên tai, lần đầu tiên trước mặt các bạn học mới, ngượng ngùng không để đâu hết.

Lúc đó tôi thực sự suy nhược, mất bố mẹ, mất nhà, mất đi tất cả hạnh phúc. Chuyển đến nhà cậu sống, từ từ đem vụn vỡ của bản thân từng cái từng cái giấu đi. Học cách nhìn sắc mặt cậu mợ mà sống, lấy lòng em họ, làm bài hộ nó, giúp nó học. Trước năm 16 tuổi, đối với bố mẹ tôi là hạt minh châu, là công chúa, là niềm tự hào của thầy cô, là người mà bạn bè phải ghen tỵ. Nhưng giờ tất cả đều chấm hết, chẳng thể dựa dẫm vào đâu, thành tích tốt để làm gì, bố mẹ vĩnh viễn không thấy được nữa.

Tan học xong, tôi một mình đứng ở sân cỏ khóc, có người chạy bộ trên đường, bước chân xào xạc từ đằng sau. Tôi ngồi trên bãi cỏ, đầu vùi vào đầu gối, từng giọt từng giọt nước mắt tuôn xuống cỏ. Tôi nhớ lại rất nhiều việc, phần lớn là những việc lúc còn bé, bố mẹ dẫn đi chơi công viên, chèo thuyền, đi xe đua, mua bóng bay. Lúc nhỏ có 1 loại kẹo bông, làm từ đường trắng, cuộn 1 cuộn rất to, trắng trắng mềm mềm xộp xộp như mây, tôi lúc nhỏ rất thích ăn. Bố lại thích chụp ảnh tôi những lúc như vậy, lúc đó đều là chụp bằng phim cuộn, chỉ 1 năm, bố đã chụp cho tôi rất nhiều rất nhiều cuộn phim rồi.

Tôi khóc đến thương tâm, có 1 đứa con trai chạy lại cũng chẳng để ý, chỉ nhìn thấy giày đá bóng của cậu ấy, mồm giày màu trắng còn bám 1 chiếc lá, cậu ấy cúi xuống tay phải gạt chiếc lá sang 1 bên, tay trái đưa tôi 1 bịch giấy

Tôi cứng lại vài giây, còn không nhận bao giấy đó, cậu ấy để bao giấy lên thảm cỏ rồi đi mất

Hôm sau tôi mới biết cậu bạn đó ngồi sau tôi 1 dãy bàn, tên là Tiêu Sơn

Bố Tiêu Sơn làm ở bộ ngoại giao, cậu ấy trước năm 12 tuổi đều ở nước ngoài, phát âm tiếng anh rất chuẩn, trên lớp hoàn toàn có thể nói chuyện thoải mái với cô giáo người Anh. Số học còn lợi hại hơn, đến 1 người như tôi cũng không biết khen vào đâu. Cậu ấy cũng chẳng phải loại mọt sách, thành tích tốt đều là thiên tài bẩm sinh. Ra chơi giữa giờ đều thấy cậu ấy chơi bóng rổ ở sân cỏ. Có 1 lần đến tiết Số học, chuông vừa reo, cậu ấy thở hổn hển chạy vào, vì vào muộn nên đứng bên ngoài. Thầy giáo Số học cực kì ghét học sinh

vào lớp muộn, nhìn thấy cậu ấy cũng coi như không thấy, cậu ấy đành phải đứng bên ngoài. Được 1 lúc thầy giáo trả bài kiểm tra lần trước, theo thói quen sẽ đọc điểm của cả lớp từ cao đến thấp, đọc đến tên ai người đẩy lên lấy, cái này thực sự động chạm đến tự ái của học sinh, thầy cũng mặc kệ, thầy vốn dĩ thiên vị những người điểm cao.

Rốt cuộc đứng đầu điểm số là Tiêu Sơn, 150 điểm, điểm tối đa, thầy liếc mắt đến Tiêu Sơn đang đứng ngoài cửa, giọng nửa thương tình nửa không: “Sao còn không vào lớp đi?”

Cả lớp đều cúi đầu nhin cười, Tiêu Sơn nhận bài kiểm tra từ chỗ thầy, trả lời rõ to: “Em cảm ơn thầy.”

Học sinh giỏi của trường điểm rất nhiều, nhưng cỡ ưu tú như cậu ấy có thể đếm trên đầu ngón tay. Trong lớp có rất nhiều đứa con gái để ý Tiêu Sơn, đây ko phải độ tuổi thiếu nữ bắt đầu tìm hiểu về tình yêu sao? đối với 1 người con trai nổi bật như thế, ai mà không cảm thấy bị hấp dẫn. Nhưng tôi thì không, vì chẳng còn tâm tư nghĩ đến chuyện khác, bố mẹ qua đời để lại cho tôi một thế giới hoàn toàn vô tri vô giác. Mặc dù cậu ấy ngồi sau tôi 1 hàng, nhưng tôi trừ việc mượn vở tiếng Anh ra, căn bản chưa từng nói chuyện qua với cậu ấy.

Đến lúc thực sự thân với cậu ấy cũng là lúc bắt đầu kỳ nghỉ đông, cô giáo người Anh xếp chúng tôi thành từng tổ làm bài tập nghỉ đông, chủ đề tự chọn là 1 trong các tác phẩm của Shakespeare. Cả lớp phân theo chỗ ngồi thành từng tổ nhỏ, có tổ chọn “Romeo cùng Juliet”, có tổ chọn “Giấc mộng đêm hè”, lại có tổ chọn “Hamlet”, tôi với Tiêu Sơn 1 tổ, tổ chúng tôi chọn “Người lái buôn thành Venice”. Chờ sau Tết Dương Lịch, mỗi tổ đều diễn vở kịch tổ mình đã chọn, sau đó cùng bình luận đánh giá.

Tôi thực sự thích những ngày tập kịch mùa đông đó, vì không cần lúc nào cũng ru rú ở nhà cậu mợ, càng đến Tết tôi càng có cảm giác vô gia cư thê lương kinh hoàng. Mợ suốt ngày nhắc đến những thứ năm mới cần mua, em họ ồn ào nói muốn mua một bộ laptop mới. Mấy năm trước máy tính xách tay vẫn chưa phổ biến đầy đường như bây giờ, em họ tôi đã có 1 chiếc laptop hiệu Lenovo rồi, nhưng nó nói ở lớp bạn bè đều dùng Sony dòng mới nhất, cậu tôi hứa là nếu nó đứng top 20 của lớp nhất định sẽ mua.

Em họ kéo tay cậu làm nũng: “Bố, bố xem chị cũng nói rồi mà.”

Tôi chỉ cảm thấy có chút chua xót, mới Tết năm vừa rồi, tôi vẫn còn kéo tay bố mẹ nũng nịu như thế, nhưng bây giờ chưa cần biết tôi muốn gì, cũng chẳng có ai mua cho tôi.

Tôi lúc đó đối với mọi thứ xung quanh cực kì miễn cảm, cực kì tự ti, thế nên thà rằng trốn ra ngoài, tránh nhìn thấy những thứ khiến bản thân bị tổn thương.

Tập luyện bình thường đều ở nhà Tiêu Sơn, nhà Tiêu Sơn rất rộng rãi, lại không có ai ở nhà, chỉ có ông bà ngoại. Đến tận bây giờ tôi vẫn còn bộ dạng hòa nhả của họ. Chúng tôi ở trong thư phòng ấm áp, coi như không có người ngoài, lớn tiếng luyện lời thoại, bà ngoại ở dưới bếp làm chút điểm tâm mang qua.

Có lúc là xôi ngô sen, có lúc là bánh nếp, có lúc lại là bánh hấp thủy tinh... hết thấy đều rất ngon. Bà ngoại Tiêu Sơn là người phía Nam, làm điểm tâm luôn có mùi vị quê hương, bà lại luôn để ý đến tôi là bạn gái duy nhất ở đây, luôn phần tôi ăn đến no căng cả bụng

Lúc đó tôi vẫn còn chưa quen lắm với khí hậu của miền Bắc, khô hanh đến nỗi chảy máu mũi. Có ngày ở nhà Tiêu Sơn tập lời thoại, lưng đối lưng đã có bạn kêu lên: “Trời ơi, Đồng Tuyết, bạn chảy máu mũi rồi.”

Tôi vừa cúi xuống thì một giọt máu tươi từ mũi cũng nhỏ xuống áo len, áo len màu trắng, máu nhỏ xuống nhìn ghê cả người, tôi sợ máu, vừa nhìn thấy đã bủn rủn tay chân. Sau đó Tiêu Sơn đưa tôi vào nhà tắm, loạt xà vón tóc tôi lên, lấy nước lạnh vỗ vào sau cổ. Bà ngoại ở bên cạnh, cầm khăn mặt xoa cổ tôi, vừa xoa vừa nói: “Trời ạ, đứa bé này, sao lại khổ thế.”

Lòng bàn tay hơi lạnh của Tiêu sơn vỗ nước lạnh lên cổ tôi, cậu ấy vỗ bóp bóp, máu ko ngừng chảy từng giọt, chảy xuống mặt bồn rửa tay. Vòi nước mở rất lớn, tí ta tí tách, càng nghe càng khiến tôi mê muội, chỉ cảm thấy liên tiếp từng sợi màu đỏ bị nước cuốn đi, cậu ấy ở bên cạnh luôn mồm hỏi: “Sao rồi, sao vẫn chưa ngừng chảy?”

Bà ngoại trách cậu ấy không kiên nhẫn, sau đó lấy tay tôi bấm huyết, bấm một lúc thì đưa Tiêu Sơn bấm: “Cháu lực khỏe, dùng lực bấm vào đây là sẽ không chảy máu nữa.”

Tay cậu ấy đúng là rất khỏe, gồng sức ấn, ấn đến nỗi nước mắt tôi cũng chảy ra luôn rồi. Nhìn thấy tôi khóc, tay cậu ấy hoảng loạn hơn, bà ngoại lại trách: “Cái thằng này đúng là ngốc, tay con gái, phải nhẹ tay.”

Tôi vừa chảy nước mắt vừa chảy máu mũi, lại vừa an ủi bà ngoại: “Bà đừng trách cậu ấy, cậu ấy chắc là muốn nhanh bóp chặt cháu thôi”

Thế nhưng cậu ấy lại vừa cười vừa nói: “Bóp chặt.... Sao cách này kì thế?”

Bà ngoại lại mắng cậu ấy: “Đồ ngốc này, còn cười à!”

Ngày hôm đó mũi tôi rất cuộc ngừng chảy máu như thế nào, tôi cũng quên rồi, chỉ nhớ sau đó mũi bị nhét 2 cục bông, còn được bánh mứt táo tàu. Bà ngoại vừa động viên tôi ăn vừa nói: Táo tàu bổ máu lắm, cháu ăn nhiều vào.”

4. Chương 04

Tôi đối với những ngày tập kịch ấy mãi mãi không quên, hơn nữa là vì bà ngoại đối với tôi rất tốt, thực sự rất tốt

Càng mau đến Tết, chúng tôi càng lâu lâu học lời thoại, có 1 hôm tập xong vẫn còn sớm, ko biết ai có ý kiến rủ cả lũ đi trượt băng. Tôi là người phương Nam, căn bản không biết trượt. Nhưng tập miết cũng được như ngày hôm nay, có thể nói chúng tôi 1 nhóm đã trở nên thân thiết, mấy đứa sống chết kéo tôi đi, Tiêu Sơn cũng nói: “Có tôi đây, cậu sợ gì ngã.”

Đi xong giày trượt băng, đến chân cũng ko biết nên đi thế nào, 2 đứa bạn nắm lấy 1 tay tôi, tôi từ từ đi từng bước trên băng, bọn nó đi nhanh 1 chút là tôi đã gào thét sợ hãi rồi. Cuối cùng 2 đứa nhún nhún không được, quay đầu gọi Tiêu Sơn: “Cậu đỡ bạn ấy đi.” Rồi lại nói với tôi: “Tiêu Sơn trượt băng đỉnh nhất đấy.”

Tiêu Sơn cực kì kiên nhẫn dạy tôi, cậu ấy một bên trượt một bên vẫn để mắt hướng dẫn tôi, giống như đang giảng bài bình thường. Kì nghỉ đông cả tổ vừa mới thân quen, tôi ngẫu nhiên hỏi cậu ấy vài bài, cậu ấy giảng cho tôi từ đầu đến cuối, rất rõ ràng rành mạch, lại còn chỉ cách giải đơn giản nhất. Trượt được vài vòng, tôi cuối cùng cũng biết cách trượt, cậu ấy thấy tôi có thể tự trượt được rồi mới từ từ buông tay: “Cậu trượt băng cũng có chút năng khiếu bẩm sinh đấy”

Tôi được cậu ấy khen, tự thấy ngượng ngùng: “Ko phải, trước kia có trượt patin rồi, nên cũng biết cách giữ cân bằng.”

Đôi giày patin đầu tiên của tôi là do bố đi Mỹ công tác mua tặng, tôi vẫn còn nhớ đôi giày màu hồng phấn ấy, bố rất thích mua đồ màu hồng cho tôi, bởi vì trong lòng bố, con gái lúc nào cũng trắng hồng mềm mại. Đôi giày màu hồng ấy hơi to, tôi vẫn còn đi được vài năm. Về sau trong nước cũng bán loại tương tự, nhưng kiểu dáng đơn giản hơn rất nhiều. Trượt patin cũng là do bố dạy tôi, cũng nắm lấy tay tôi, ở sân bóng rổ trước cửa nhà, vài hôm chủ nhật là tôi đã biết trượt rồi.

Tôi theo đà ngã xuống đất, Tiêu Sơn kéo tôi lại, có vẻ hơi giận nói: “Lại nghĩ gì à? Lúc học cậu cũng không chuyên tâm, lúc nào cũng thế à?”

Tôi không lên tiếng, có những lúc tôi hỏi cậu ấy bài đọc hiểu tiếng anh, cậu ấy giảng nửa ngày tôi vẫn hóa đá, cậu ấy không nhẫn nại nhất ở điểm này, cảm thấy tôi rất ngốc, lại không bao giờ chuyên tâm. Từ bé đến lớn chưa có ai nói tôi ngốc, chỉ có thầy giáo khen tôi năng lực tiếp thu tốt, nhưng trước mặt cậu ấy tôi lại là 1 kẻ ngốc, chỉ vì cậu ấy quá thông minh.

Cậu ấy sợ tôi lại ngã, nhất quyết ko buông tay, kéo tay tôi từ từ trượt. Ngày hôm đó có chút gió, gió thổi qua mặt không lạnh lắm, tôi cũng ko đội mũ, trên đầu quần đại 1 chiếc khăn quàng cổ. Tôi lớn đến tầm này, trước giờ chưa từng cầm tay bạn trai lâu đến thế, mặc dù cả 2 đều đeo găng tay. Nhưng lần trước tôi cầm tay con trai, hình như là từ hồi còn học tiểu học, vào dịp biểu diễn văn nghệ ngày tết thiếu nhi mừng 1

tháng 6. Nghĩ đến điều này, tim đột nhiên nhảy dựng lên 1 cái, đập rất nhanh, thấy hơi hơi khó chịu. Tiêu Sơn đơn giản chỉ là do cởi mở, cậu ấy nắm chặt tay tôi chỉ như nắm tay một đứa em gái, hoặc 1 người bạn cùng lớp — tôi căn bản chỉ là bạn cùng lớp mà thôi, tôi không ngại đầu nhìn cậu ấy, chỉ cố gắng để bản thân mình tỏ ra thật tự nhiên.

Trượt băng xong chúng tôi đi uống trà sữa, cốc trà sữa ấm nóng áp vào lòng bàn tay, tỏa mùi thơm ngào ngạt. Mọi người mồm nham miệng cười nói xem ra Tết đi chơi ở đâu, có người còn nói đi lễ chùa. Chỉ có mình tôi không lên tiếng, chỉ uống trà sữa, hút hạt trân châu, đột nhiên Tiêu Sơn nói: “Này, mặt cậu đóng băng rồi!”

Tôi xoa xoa mặt, cả một tảng da mặt cứng cứng, có chút ngứa, tôi từ trước đến giờ da chưa bao giờ bị nẻ, không ngờ lần đầu tiên nẻ lại là trên mặt. Nghe nói khi bị nẻ, da sẽ tróc ra, nếu là nẻ trên mặt, ko phải trông rất thê thảm à? Tôi ko uống trà sữa nữa, lấy tay chà chà tảng cứng đó, dùng sức ấn nó xuống. Tiêu Sơn nói: “Đừng chà nữa, càng chà càng tệ, nhà tôi có thuốc mỡ, mai tôi lấy cho cậu, dùng thuốc mỡ bôi sẽ đỡ thôi.”

Ngày hôm sau lại là giao thừa, sớm đã nói ngày hôm nay nghỉ luyện tập cho đến mừng 5 Tết. Tôi cứ đinh ninh cậu nói cho có, ai mà biết giao thừa vẫn chạy qua nhà tôi. Ai mà biết vừa mới rời giường không được bao lâu, vừa nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Em họ vẫn còn chưa ra nghe, sợ cậu mợ bị đánh thức, tôi vội vàng chạy ra nhận điện thoại. Nghe được có tiếng gọi tôi: “Tìm được cậu rồi.”

Tôi chỉ sợ mợ không vui, nên rất ít khi nói số điện thoại nhà cho người khác. Thế nên không biết ai mới sáng giao thừa đã gọi điện đến cho tôi, e ngại nghe được giọng của Tiêu Sơn, cậu ấy nói: “Số điện thoại của cậu thật khó tìm, phải hỏi thầy mới ra được.”

Mợ đang ngồi trên sofa bên cạnh, cố ý mà lại không cố ý nhìn tôi, bởi vì trước giờ chưa từng có bạn học gọi điện đến nhà cho tôi, tôi chỉ sợ mợ hiểu nhầm, vội vàng hỏi: “Hôm nay không luyện tập mà nhỉ?”

“Cậu quên rồi à? Hôm qua nói sẽ đem thuốc mỡ cho cậu bôi, cậu ra lấy đi.”

Tôi có chút bất ngờ chưa kịp phản ứng: “Ồ nhưng...”

Cậu ấy nói: “Tôi đợi cậu ở cổng trước trạm xe điện Hạ Hưng”

Vậy là cách nhà cậu mợ chỉ 1 trạm xe, từ đây đến đó mất 10 phút, tôi nhanh chóng đáp:

“Được, vậy phiền cậu đợi 1 chút, tôi đến ngay.”

Cúp điện thoại, tôi giải thích với cậu mợ rằng kịch bản vở kịch đang tập có chút thay đổi, vừa rồi có bạn cùng lớp gọi điện đến thông báo, tôi đi lấy. Tôi cũng không biết tại sao mình lại phải nói dối cậu mợ, chẳng lẽ lại nói có một bạn trai đem thuốc mỡ sang cho tôi, mợ nhất định sẽ hiểu lầm, nên tôi đơn giản là không muốn nói rõ.

Mợ không chú ý mấy, nhưng cậu lại hỏi: “Cháu đến đâu lấy?”

“Nhà bạn ấy ở Long Quan, có chút xa.” – Tôi mặt không đỏ, tim cũng không đập lại tiếp tục nói dối, thực ra nhà Tiêu Sơn không ở đây, hơn nữa cậu ấy cũng nói là đợi ở trạm xe điện, nhưng tôi vẫn cố nói cho trót: “Nếu tắc đường, chắc cháu không về kịp bữa trưa.” Tôi muốn có chút thời gian tự mình đi dạo bên ngoài, nếu không đi siêu thị một mình cũng được, bởi vì ngày hôm nay, tôi chỉ muốn ở một mình.

Mợ nói: “Vậy thì sớm về nhé, còn đón năm mới nữa.”

Lúc thay giày chuẩn bị đi, cậu còn đưa tôi tờ 100 đồng, tôi ko cầm, cậu nói: “Cầm đi, nếu có tắc đường, không về kịp bữa trưa, cháu mua tạm hamburger mà ăn.”

Lôi kéo mãi mợ cũng nhìn thấy, chỉ cười nói: “Cậu cho cháu thì cháu cứ cầm đi, cũng không phải người xa lạ.”

Mợ đã nói thế, tôi đành bỏ tiền vào túi

Cầm theo tờ 100 đến trạm xe, từ xa đã thấy Tiêu Sơn. Cậu ấy rất cao, tay và chân đều dài, nhìn rất bắt mắt. Tôi chạy đến trước mặt cậu ấy, trời lạnh thế này, cậu ấy cũng chẳng thèm mặc áo phao, áo khoác

ngoài lại còn không kéo hết, lộ ra bên trong khăn quàng cổ kẻ caro. Vừa nhìn thấy tôi liền cười, lộ ra hàm răng trắng sáng: “Đến nhanh thế.”

Tôi hôm nay đội mũ, nhưng lại quên quàng khăn, vừa chạy đến nơi, gió thổi qua mặt có chút rát rát, đặt biệt chỗ bị nẻ trên má. Tôi vừa xoa mặt, vừa hỏi: “Thuốc đâu?”

Rốt cuộc cậu ấy – tay vẫn đút trong túi áo không động đậy: “Tôi chưa ăn sáng, cậu mời tôi ăn sáng đi.”

Trong lòng tôi thấy thật may mắn, may mắn vì cậu vừa đưa cho 100 tệ. Tôi nói: “Mời cậu ăn McDonald nhé.”

Cậu ấy không từ chối: Được

Tôi lại không thể ngờ rằng Tiêu Sơn lại có một cái dạ dày đại vương cỡ này, một người ăn hết 2 phần ăn vẫn còn do dự muốn ăn nữa, may mà cậu ấy không ăn đến phần thứ 3, không thì 100 tệ chắc chắn trả không nổi. Cậu ấy ăn rất nhanh, nhưng uống lại rất chậm, 2 cốc nước ấm nóng cậu ấy uống nửa ngày chưa xong 1 cốc. Tôi cũng ăn chậm lại, cuối cùng cũng giải quyết hết phần của mình, cậu ấy vẫn thông thả uống. Cứ thế này ở cùng cậu ấy, tôi cũng chẳng biết nói gì. Chỉ nhìn thấy mí mắt cậu ấy sụp xuống, dường như rất tập trung vào đến đầu ống hút, đôi lông mi dài khê rung nhẹ, dường như có những tinh linh ẩn hình đang khiêu vũ. Tôi đột nhiên không dám nhìn nữa, lấy một miếng giấy ăn trong hộp, hết gấp vào rồi lại duỗi ra.

Cho đến khi gấp được một chú thiên nga béo mập, Tiêu Sơn đột nhiên “phụt” một tiếng, bỏ ống hút xuống, nói: “Đây là cái gì, vệt con xấu xí à?”

Tôi có chút bực mình, dù nó có béo thì nó vẫn là thiên nga, đã được chưa?

Cậu ấy giật lấy con thiên nga giấy, mở ra gấp lại: “Cậu gấp sai rồi.”

Cậu ấy gấp lại quả nhiên thành một con thiên nga rất đẹp, lúc cậu ấy đi rửa tay, tôi đấu tranh tư tưởng hết nửa ngày, sau cùng lén lút lấy thiên nga bỏ vào túi áo khoác. Vừa đúng lúc Tiêu Sơn quay lại, cậu ấy gọi tôi: “Đi thôi.”

Rời khỏi cửa hàng đang ấm áp, đứng ngoài đường gió thổi lạnh thấu xương. Cậu ấy lấy thuốc mỡ đưa tôi, là một hộp có nắp đậy thủy tinh, nhìn rất đặt biệt, chạm khắc tinh xảo. Bên trong, thuốc mỡ màu vàng nhạt, dạng lỏng như kem. Tôi chỉ nói: “Cảm ơn cậu”, cậu ấy hỏi tôi: “Cậu sống cách đây xa không?”

Tôi gật gật đầu

Cậu ấy dường như dừng lại vài giây, cuối cùng nói: “Vậy thế này đi, tớ ngồi xe điện về.”

“Vậy tớ cũng về đây”

“Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

5. Chương 05

Tôi quay người chậm chậm bước đi, 2 tay đút vào túi áo khoác. Một bên là hộp thuốc mỡ, cứng cứng; bên kia là thiên nga giấy, mềm mềm. Đi được mấy bước dường như có người gọi tên tôi, tôi quay đầu nhìn thấy cậu ấy không hiểu tại sao lại đuổi theo, lại còn cười với tôi, lộ ra cả hàm răng trắng sáng: “Quên không nói với cậu, ngày mai năm mới vui vẻ.”

Hôm nay là giao thừa rồi, tôi cũng bắt giác mỉm cười: “Năm mới vui vẻ”

Tôi đứng đấy nhìn cậu ấy quay người bước đi, hối hả hòa vào dòng người. Cậu ấy bước từng bước rất dài, đi rất nhanh, dù bầu trời âm u mù mịt, nhưng tôi vẫn thấy mây rẽ lối rọi xuống một vầng hào quang quanh người, khiến cậu ấy tỏa sáng, giữa dòng người đông đúc qua lại, tôi vẫn có thể nhìn rõ bóng lưng cậu ấy.

Ngày hôm đó, tôi một mình dạo phố rất lâu, đợi chiều muộn lúc tối hẳn mới về nhà cậu. Mẹ đang làm cơm, cậu cũng ở trong bếp giúp mẹ, em họ ngồi sofa phòng khách xem phim, kiểu không khí gia đình hài hòa ấm cúng, càng khiến tôi cảm thấy thấy xa cách vô cùng. Tôi vào bếp chào cậu mẹ một câu rồi về phòng mình.

Tôi lấy thiên nga giấy từ trong túi ra, vuốt nó phẳng phiu, lại chỉnh cánh nó cân bằng hơn, kẹp trong quyển nhật ký. Tôi không muốn viết nhật ký nữa, cho nên chỉ dùng bút viết trên thiên nga giấy ngày tháng ngày hôm nay.

“Chúc mừng sinh nhật, Đồng Tuyết.”

Tôi trong lòng tự nói với chính mình, tiếng tv ngoài phòng khách rất to, con đường nhỏ bên ngoài cửa sổ của chung cư có tiếng xe tiến vào, âm thanh mơ mơ hồ hồ, mọi âm thanh xung quanh tất cả đều trở nên vụn vặt tầm thường. Tôi 16 tuổi lần đầu tiên đón sinh nhật một mình, không bánh kem, không quà cáp, không có bố mẹ nở nụ cười ấm áp chúc tôi sinh nhật vui vẻ. Nhưng rồi tất cả những sinh nhật sau đó, tôi đều trải qua 1 mình.

Nhập học xong, vở kịch ““Người lái buôn thành Venice” của chúng tôi được hơi ít phiếu bầu, cuối cùng lại thua tổ “Romeo & Juliet”, diễn Juliet là Lâm Tư Nhân, Lâm Tư Nhân người cũng như tên, tư thế nhã nhặn, ngoại hình xinh đẹp. Là cán bộ môn tiếng anh lớp chúng tôi, cũng đại diện cho lớp tham gia cuộc thi tiếng anh cơ sở toàn thành phố. Lại có người nói cô ấy là hoa khôi trường, nhưng trường tôi con gái xinh khá nhiều, thế nên cuối cùng hoa khôi là ai, vẫn chưa rõ. Nhưng cô ấy diễn Juliet thực sự khiến mọi người vỗ tay đến sững cả lên, thực sự thu hút, hoàn toàn khiến người diễn Romeo bị lép vế. Về sau cô giáo tiếng anh miễn cưỡng ghép cặp, phân lại vai diễn cho vở “Romeo&Juliet”, Tiêu Sơn diễn Romeo, Lâm Tư Nhân vẫn giữ vai Juliet. Vở kịch năm đó thực sự đã tạo nên cảm hứng mới, gái xinh giai đẹp, phát âm tiếng anh vừa chuẩn vừa ưu nhã, một năm 2 lần trường đều đón tiếp trường bạn và đại biểu nước ngoài đến trường tham quan hữu nghị, vở kịch được chọn làm tiết mục chính.

Chỗ nể trên mặt tôi cũng đỡ nhiều, thuốc mỡ cực kỳ hiệu quả, dù mùi có chút tanh tanh, nhưng bôi mấy lần là đỡ ngay, không phải đợi đến khi dùng hết, vết nể đã sớm mờ đi. Năm học mới lại bắt đầu chuyển chỗ ngồi, Tiêu Sơn không ngồi sau tôi nữa. Ra chơi mười phút cậu ấy vẫn chơi bóng rổ, hoạt động ngoại khóa của cậu ấy cũng nhiều, tập luyện “Romeo&Juliet” với Lâm Tư Nhân, tham gia luyện tập cho ngày hội thể dục thể thao... Tôi lại toàn tâm toàn ý chú ý đầu vào học, nửa năm sau đã là năm thứ 3 trung học rồi. Thỉnh thoảng vẫn hỏi mượn vở tiếng anh của cậu ấy, vì cậu ấy viết rất đầy đủ, lại rõ ràng, trong lớp không ít người cũng tìm cậu ấy mượn vở.

Tôi thích nhất là tiết Số học, vì học sinh được thầy Số học cưng nhất chính là tôi, mà học sinh khiến thầy đau đầu nhất lại là Tiêu Sơn. Bởi vì thành tích của Tiêu Sơn vốn dĩ tốt, nhưng cậu ấy không phải dạng học sinh biết nghe lời. Thầy giảng 1 đề toán, gọi tôi và Tiêu Sơn cùng lên bảng giải bài. Cùng 1 đề bài, 2 chúng tôi dùng 2 cách giải khác nhau. Cách giải của tôi là phương pháp tính toán ổn định thường dùng nhất, nhưng cách giải của Tiêu Sơn lại ngắn gọn hơn, cách lười biếng của cậu ấy thường khiến người khác cảm thấy có chút kì cục, giống như đột nhiên thay đổi thể kiểm nguy hiểm trong kiểm hiệp. Trong khi tôi lại luôn tuân thủ quy tắc, luôn muốn xác suất sai là tối thiểu. Thầy giáo rất thích nhìn 2 chúng tôi cạnh

tranh, nếu tôi làm tốt, giải bài nhanh, thầy luôn cười tươi khen ngợi tôi hết lời. Nhưng nếu Tiêu Sơn giải nhanh hơn, thầy sẽ khoanh tay đứng 1 bên, xem tôi giải từng bước một, giống như mấy sư phụ kì quái trong tiểu thuyết kiếm hiệp, chỉ sợ đệ tử của mình bại trận dưới tay kẻ khác. Kì thực tôi cũng thích cùng Tiêu Sơn giải bài, vai kẻ vai đứng trước bảng đen chẳng chịt vệt phấn, khóe mắt liếc thấy đối phương viết từng dòng từng dòng phép tính sắp tính ra kết quả, lồng ngực nảy sinh một niềm vui khó tả. Tôi luôn muốn có 1 lần thắng được cậu ấy, nhưng đa phần không phân thắng bại, nếu có thắng cũng là cậu ấy thắng tôi nhiều hơn.

Có lần chúng tôi vừa giải bài xong, ai về chỗ người nấy. Thầy cực kỳ vui vẻ nói: “Nếu ghép cả 2 lại, mới là cách hoàn hảo nhất”. Kì thực chỉ là lời nói miệng dễ nghe nhằm, nhưng cả lớp lại cười ầm lên, tôi mặt mũi đỏ ửng, nửa ngày không ngẩng nổi mặt. Câu nói này về sau vẫn còn lưu truyền, đến nỗi người ngoài cũng biết thầy nói câu này. Nhưng rất ít người đi trêu tôi với Tiêu Sơn, chắc do chúng tôi thoát nhìn không hợp, Tiêu Sơn bề ngoài thông minh, trong khi tôi chỉ là một nữ sinh ở mức tầm tạm. Ngược lại có nhiều người gán ghép Tiêu Sơn với Lâm Tư Nhân hơn. Mấy đứa con gái luôn miệng trêu Lâm Tư Nhân: “Juliet, Romeo của cậu đâu rồi?”. Có lúc Tiêu Sơn cùng 1 nhóm con trai đứng ở hành lang, Lâm Tư Nhân từ trên lầu đi xuống, bọn con trai hét to: “Này, Juliet, Romeo ở bên này!”

Lâm Tư Nhân rất rộng lượng, những kiểu trêu đùa thế này cô ấy không hề giận, nhiều lần còn ngẩng lên nhìn bọn con trai trên lầu mỉm cười. Cô ấy tính cách tốt, vừa dịu dàng vừa ôn hòa, bạn bè khá nhiều, không chỉ quan hệ tốt với nữ sinh, mà cũng không ít nam sinh làm bạn với cô ấy

Sinh nhật Tiêu Sơn mời cả lớp đi ăn PizzaHut, vì vừa đạt giải ở hội thao, giáo viên chủ nhiệm cực kỳ vui mừng, cảm thấy cậu ấy sang năm báo danh đại học nhất định không có vấn đề, nên cũng mất nhăm nhăm mở đồng ý. Đây là lần cả lớp liên hoan vui vẻ nhất, so với liên hoan chia tay trung học còn náo nhiệt hơn. Bởi vì vẫn còn là năm thứ 2, mọi người đều thấy trước tương lai sắp bị dày vò cả 1 năm ba, thế nên ai ai cũng vui vẻ kích động. Những ngày tháng thoát li học tập thật ngắn ngủi, hiếm khi cảm thấy thoải mái.

Ăn xong pizza thì thầy chủ nhiệm cùng mấy thầy khác về trước, còn lại chúng tôi tiếp tục chuyển sang hàng đồ nướng chiên dầu, ăn thì ít, chủ yếu là uống. Con trai lén lén lút lút uống bia, con gái uống coca. Ngày hôm đó ăn những gì tôi đều quên sạch rồi, chỉ nhớ có 1 đứa bạn học biệt hiệu “Khỉ” tên là Hầu Ngọc Đông uống đến say, vẫn còn muốn Tiêu Sơn cụng với cậu ấy thêm 1 cốc nữa. Tiêu Sơn bị hấn chuốc cho vài cốc, đỏ khò đỏ cười không muốn uống, Lâm Tư Nhân giúp cậu ấy giải nguy: “Đừng ép Tiêu Sơn nữa, uống nữa là say đấy.”

Hầu Ngọc Đông tỏ vẻ đau khổ che mặt: “O Romeo, Romeo! wherefore art thou Romeo?”

Tất cả những người có mặt đều bị giọng nói của Hầu tử làm cho buồn cười, Hầu tử nói: “Romeo không uống, Juliet uống đi, cốc này cậu thay cậu ấy uống.” Namsinh đều có chút rượu vào, không ít người hô hào, Lâm Tư Nhân tự nhiên hào phóng: “Uống thì uống”. Cô ấy vừa nhận lấy cốc rượu, Tiêu Sơn liền giật lấy: “Được rồi, tôi uống là được rồi.”

Tiêu Sơn ngửa cổ 1 hơi uống cạn cốc bia, có tiếng con gái vỗ tay, cũng có tiếng con trai cổ vũ. Cậu ấy uống hết, Khỉ cười hì hì vỗ vai cậu ấy: “Được, rất có phong độ.”

Tôi ngồi ở mép bàn nướng cánh gà, cay đến nỗi uống hết cốc này đến cốc khác, hơi hơi cảm thấy khó chịu ở dạ dày

Ngày hôm đó mọi người lúc chia tay thì cũng muộn rồi, tốp năm tốp ba về nhà, tôi chẳng cùng đường với ai trong lớp cả, vội vàng đón chuyến xe cuối về, ai mà biết Tiêu Sơn đuổi theo phía sau, nói: “Tôi về cùng với cậu.”

Tôi hỏi: “Cậu không phải ở phía Tây sao?”

Cậu ấy nói: “Bố mẹ tôi về rồi, hôm nay tôi về nhà mình.” Rồi lại giục tôi: “Nhanh lên, không thì không bắt kịp chuyến xe cuối đâu!”

Tôi dùng vận tốc thi chạy cự ly 100m phóng đến trạm xe điện, vừa xuống bậc cầu thang đã nghe thấy tiếng loa thúc giục, 2 đứa lao tới như điên, mũi chân vừa chạm đến vạch phân cách đã nghe tiếng bíp bíp từ cửa, thấy cửa xe sắp đóng, Tiêu Sơn bật 1 bước lên xe, quay người kéo cánh tay tôi lôi vào. Tôi cảm giác được cửa xe phía sau đã đóng lại, xém chút thì quần cả tóc vào cửa. Tiêu Sơn vẫn nắm chặt tay, theo quán tính tôi đổ người về phía trước, cậu ấy đã kịp ôm gọn lấy tôi.

Tai tôi đặt ngay trước ngực cậu ấy, dưới lớp áo phông mềm mại là tiếng tim cậu ấy nhảy loạn xạ, thùm thụp thùm thụp, còn đập nhanh hơn cả tôi. Vừa nãy chạy vội, 2 chúng tôi vẫn còn thấy khó thở, người cậu ấy thoang thoang mùi rượu, lại cao hơn tôi, hơi thở phả phát ngay trên đỉnh đầu, từng chút từng chút, nhẹ nhàng làm lay động tóc mái tôi, gợi lên mặt tôi chút ngứa. Tôi cơ hồ cảm thấy từ tai đến cổ mình nóng lên, trong ít giây ngắn ngủi, tôi cơ hồ đánh mất hết khả năng phản ứng, theo bản năng ngẩng mặt lên. Cậu ấy cũng đang nhìn tôi, đôi mắt đen lay láy, rất sâu, rất sáng, ánh mắt giống như một bầu trời đầy sao rơi xuống áp đảo hoàn toàn tôi. Tôi bị những ngôi sao ấy làm cho hoa mắt chóng mặt, đến cả hít thở thế nào cũng quên luôn.

Cũng không biết là bao lâu, Tiêu Sơn cuối cùng nói lỏng tay, trượt xuống phía dưới nắm lấy tay tôi, tôi căn bản không dám ngẩng đầu, đấu tranh rồi lại đấu tranh, nhưng tay cậu ấy vẫn nắm chặt, nói với tôi: “Bên kia còn chỗ ngồi.”

Chúng tôi cùng ngồi xuống, chuyến xe cuối cùng, người không đông, trong xe là khoảng không trống rỗng. Chẳng có ai chú ý đến chúng tôi, mặt tôi vẫn còn rất đỏ, có cảm giác bất an. Cậu ấy không nói gì, nhưng cũng không buông tay, tôi cố gắng rụt lại mấy ngón tay chỉ ra bên ngoài, cậu ấy cuối cùng cũng hỏi: “Sao thế?”

Tôi ngượng ngập đáp: “Thế này hình như ko đúng lắm.”

“Đúng rồi.” Cậu ấy cười với tôi, còn nói: “Chúng mình ngồi ngược chuyến rồi.”

Tôi ghen hòng nhìn trần trời, nghe tiếng loa báo tên trạm dừng, đúng là ngồi ngược chuyển rồi. Tôi lại cùng cậu ấy cầm đầu chạy như điên, vội vội vàng vàng cầm vé tháng nhét vào, ai mà biết sẽ ngồi nhầm chuyển, đến tôi hiếm khi nhầm lần cũng bị cậu ấy kéo lên nhầm xe.

Cậu ấy ngược lại hình như rất vui, cười ha ha. Tôi không biết vì sao lại vui đến thế, nhưng tôi vĩnh viễn ghi nhớ bộ dạng cười ngày hôm đó, mặt mày khoan khoái, dung nhan tỏa sáng

Đèn trên xe trắng nhạt, sắc cạnh khuôn mặt mông lung hoảng loạn giữa ánh đèn ấy, đã bao nhiêu năm qua rồi, vẫn luôn xuất hiện trong giấc mơ của tôi

Buổi chiều, lái xe của Mạc Thiệu Khiêm gọi điện cho tôi, như thường lệ hỏi có cần đến trường đón tôi không. Cũng thuộc dạng tay sai của Mạc Thiệu Khiêm, cách hắt dưng người luôn luôn là thế, biểu hiện bề ngoài luôn coi trọng việc lịch sự khách sáo. Tôi cũng khách sáo đáp không cần, tôi tự về. Mạc Thiệu Khiêm mặc dù ít khi ở lại thành phố, nhưng thân là nhà tư bản, nào sợ mười ngày nửa tháng không dùng đến, hẳn tuy có xe, có người phục vụ ở đây, cũng như hẳn có nhà, có chó, có tôi ở đây. Tên tôi, chắc xếp sau Đáng Yêu 1 bậc.

Choạng vạng tối, tôi đi xuyên qua sân trường ồn ào náo nhiệt, sinh viên trong trường cũng vội vội vàng vàng, đi nhà ăn, hoặc đi lấy nước. Ôm cặp, xách bình nước nhộn nhạo trên đường, bên cạnh thường có bạn đồng hành cười cười nói nói, chỉ là 1 cảnh thường thấy ở trường. Nếu Mạc Thiệu Khiêm không đến, tôi thường ở lại ký túc xá, tầm này cũng đi lấy cơm lấy nước, tai cũng đeo mp3, cũng ngồi viết báo cáo ngày mai nộp

Lúc qua đường suýt chút nữa bị xe đụng, đứng ở ngay sát vạch phân cách đường, tôi dường như nhìn thấy Tiêu Sơn. Tôi nói dường như bởi vì tôi cũng không chắc lắm, chỉ là người phía bên kia đường có dáng vẻ rất quen thuộc, thoáng cái đã không thấy. Nhưng tôi cũng không bước nổi nữa, đứng giữa làn xe qua qua lại lại, nhộn nhạo nhịp nhịp trên con đường dài, tôi không biết có phải là mắt mình ảo giác hay không, hay vẫn đang tự lừa chính mình, chỉ là hồn bay phách lạc. Có lẽ hôm nay tôi không nên nhớ tới anh ấy, không nên nhớ tới những chuyện đã qua. Hai trường đại học kề sát nhau là thế, tôi chưa từng gặp qua anh ấy, 1 lần cũng chưa từng. 3 năm trôi qua anh ấy tựa như biến thành bong bóng, lặn mất tăm mất hút giữa biển người mênh mông, sau đó tôi liền thấy an tâm, tự cho thế là đúng, tự cho rằng bản thân cũng không nên gặp lại anh ấy nữa.

Tôi cứ hướng tới bóng người đã qua mà đuổi theo, đuổi theo cả một chặng đường dài, biết rõ anh ấy không ở đó, cuối cùng cũng dừng lại vô ích, nếu đúng là anh ấy thì sẽ ra sao đây?

Dựa vào thành xe, tôi vịn vào tay cầm, nhớ lại cái đêm cùng Tiêu Sơn bắt chuyến tàu cuối cùng ấy, tiếng tim nhảy loạn xạ lúc đó vẫn còn bập bùng bên tai. Cho đến tận bây giờ tôi mới hiểu, thì ra vận mệnh đều đã dự báo trước, ngay từ lúc bắt đầu tôi và Tiêu Sơn đã đi nhầm đường, từ đó đến nay đều không xác định được nơi cần đi.

6. Chương 06

Về đến biệt thự, Mạc Thiệu Khiêm để tôi thay quần áo rồi cùng đi ăn cơm, cũng tốt, tâm tư tôi ngày hôm nay cũng mục rữa rồi, nếu một mình ngây ngô ở trong nhà, chỉ sợ bản thân sẽ nghĩ quẩn. Đến nhà hàng được đặt trước, tôi mới biết vì sao hôm nay hẳn lại đem tôi theo. Thì ra là mời cơm khách, rõ ràng là triển lãm vợ bé. Một bàn ngồi bốn người đàn ông, mà đem theo những năm người phụ nữ, có một người đem

theo 2 cô xinh tươi như hoa như ngọc. Tôi theo Mạc Thiệu Khiêm tiến vào phòng, vừa kịp nghe bên cạnh có người nói: “Giám đốc Vương hôm nay có nhã hứng, một tay hai súng cơ đấy”

Vị giám đốc Vương này tôi biết, mới hôm trước trên thời sự đưa tin ông ta cùng với thị trưởng cắt băng rộn rã chẳng trách mà ngạc nhiên, trước giờ Mạc Thiệu Khiêm chưa từng kéo theo tôi tham gia những cuộc gặp gỡ như thế này. Xã giao đúng kiểu, tôi làm gì có phần, tôi có phải vợ chính đâu. Nhưng loại này lại không phải hình thức xã giao đúng kiểu, có lẽ hẳn chê tôi không đẹp áp đảo, lại vẫn còn là học sinh, không đủ sức lên đài chiến đấu. (*)

Hôm nay mời khách là giám đốc Vương, thế nên ông ta ngồi ở vị trí chính, tôi một chút ý thức lễ nghi đều quên sạch, nào có biết chỗ nào là chủ, chỗ nào là khách. Bào ngư vì cá bọn người này sớm đã ăn chán rồi, thế nên mấy món hôm nay khá thanh đạm, cách bày cũng đặc sắc, khẩu vị tự nhiên không gì tả xiết. Mấy người này dường như chẳng có việc trọng đại gì cần bàn, trừ việc ăn uống. Tôi chỉ sợ lỡ mồm điều gì đều khiến Mạc Thiệu Khiêm không vui, nên chỉ tập trung ăn mà không hé răng. Không nghĩ đến giám đốc Vương lại đem theo những 2 cô, tuổi xấp xỉ tôi, đều là thần tiên mỹ nữ, rượu uống cứ gọi là khôn lường. Trái 1 cốc phải 1 cốc, người khác thì nhau chúc rượu, đặc biệt đối với Mạc Thiệu Khiêm trái phải hùng dũng tấn công, cũng ko biết giám đốc Vương tìm đâu ra 2 sủng vật này, so với Hồng lâu nhị Vưu(1) chỉ hơn chứ không kém. Nhìn rõ trận chiến tửu để này, tôi muộn màng nhận ra hôm nay vị khách quan trọng chính là Mạc Thiệu Khiêm, những người khác chỉ đến làm nền. Nhưng 2 nàng Nhị Vưu xinh đẹp ấy cũng thật chu đáo, không để sót bất kì vị khách nào, mấy người đàn ông đều bị họ hớp hồn, đến những những phụ nữ đi cũng cũng mặt rạng mày nở, trừ Mạc Thiệu Khiêm. Cũng không phải họ không đủ bản lĩnh, mà là Mạc Thiệu Khiêm nhất quán có đức tính này. Đại khái về ngoài Mạc Thiệu Khiêm không nóng không lạnh khiến 2 nàng Nhị Vưu nảy sinh chút thất vọng, không biết nên tiếp lời thế nào, liền quay ra quan tâm đến tôi. Vừa nâng lên 1 cốc, thái độ nhần nhện thân thiện: “Em gái này trước giờ chưa gặp qua, hôm nay lần đầu gặp mặt, chị mời em một ly.”

Còn không đợi tôi đáp lại, nàng này đã ừng ực uống cạn cốc rượu, kiểu này khiến tôi không biết phải tiếp thế nào cho tốt. Nàng còn lại đã cười khanh khách nói lý: “Chẳng trách mọi người vui đến thế, hay là Mạc tiên sinh với Đồng tiểu thư uống 2 ly, chúng tôi mỗi người mời một ly”

Hai người đẹp này, sao lại uống rượu như uống nước là thế?

Tôi tiến thoái lưỡng nan, giữa lúc quan trọng còn không quên liếc trộm sắc mặt Mạc Thiệu Khiêm, tôi không dám trông cậy, nhưng tôi biết chỉ cần hần nhú mày ra ám thị, mấy người này sẽ không làm khó tôi nữa. Nhưng hần bộ dạng bất động không thanh không sắc, 2 nàng Nhị vưu trái phải mỗi người 1 câu cổ vũ tôi, đáng tiếc tôi nào có phải đối thủ của họ, lỗ ngớ đã bị chuốc cho vài chén. Dù chỉ là rượu vang, nhưng 2 má đã đỏ ửng, quay quay cuồn cuộn. Uống tiếp là tôi say thật sự luôn rồi, người có chút mềm nhũn, dạ dày hơi khó chịu, thậm chí tay cũng run run, cuối cùng là mượn hơi rượu, to gan thò tay dưới gầm bàn kéo nhẹ góc áo Mạc Thiệu Khiêm

Mạc Thiệu Khiêm cũng không thèm nhìn tôi, cũng không biết giúp tôi giải vây hay bồi thêm phiền phức, chỉ nhàn nhạt nói: “Các cô đừng chuốc cô ấy nữa, cô ấy không biết uống rượu.”

“Ô, Mạc tiên sinh đau lòng rồi.” – một người thốt lên, người kia liếc mày đưa tình, ánh nhìn lấp lánh: “Mạc tiên sinh thực sự đau lòng, vậy Mạc tiên sinh thay Đồng tiểu thư uống 2 ly này vậy.”

Mạc Thiệu Khiêm cười mà không cười: “Nghe giọng cô như thế, tôi nào có dám uống hộ cô ấy”

Mọi người trong phòng đều bật cười, như thể lời hắn nói thật lắm.

Tôi có chút rượu vào, trong lòng không hiểu tại sao lạnh lẽo, tay không còn nghe lời nữa, cầm lấy ly rượu nói: “Không sao, tôi uống được.”

Đúng là chộc vào tổ ong vò vẽ, 2 nàng Nhị Vụ này hoàn toàn là muốn đầu tôi, tôi vừa uống cạn, họ đã vỗ tay rầm rầm, phục vụ lập tức rót thêm đầy ly rượu, lũ lượt kéo đèn chúc rượu tôi, những người khác cũng hòa vào, chúc này kính nọ, tôi cũng không rõ đã uống bao nhiêu rồi, chắc cũng nhiều rồi, lại còn đá lại 2 nàng Nhị Vụ đây, cầm ly chúc rượu họ, cuối cùng mơ mơ hồ hồ, cái gì cũng không biết nữa.

Lờ mờ tỉnh lại thì thấy mình đang ở trên xe, là chiếc Maybach của Mạc Thiệu Khiêm, chiếc xe này là do tôi muốn hẳn mua. Năm đó, hẳn đang phân vân giữa Bentley với Maybach, tôi nói chọn Bentley đi, tôi vốn cực kỳ thích Maybach, tôi biết hẳn chẳng thèm nhìn vào khả năng thưởng thức của tôi, thế nên tôi kích hẳn mua Bentley. Rốt cuộc hẳn chọn mua Maybach, quá tốt, đúng loại xe của tiểu thuyết ngôn tình. Duyệt Oánh 1 ngày 3 lần 2 lượt than với tôi, trong tiểu thuyết nam chính thường lái loại xe này, nhưng ông bố đại gia của cô ấy lại không biết thưởng thức, ko chịu mua.

Loại xe này đặt ở chỗ nội thất toàn bộ đều là đặt làm, ghế bọc da bò thật còn thậm chí chân là da gấu, lột da đùi non bò rồi phơi khô để không làm mất đi hoa văn và màu sắc tự nhiên, sau đó được chế tác tinh tế đến từng mũi kim đường chỉ. Cái ghế này được bọc bằng da đến mấy con bò——Tôi thật xin lỗi lũ bò, tôi nôn mửa ra ghế luôn rồi.

Mạc Thiệu Khiêm nhắc tài xế dừng xe, tôi quì trên đường nôn thốc nôn tháo, xe cũng dừng hẳn, bốn cửa mở toan, tài xế cầm khăn giấy dọn dẹp mất nửa ngày, cũng ko biết đã xịt bao nhiêu nước hoa, lúc tôi lên xe, trong xe đã ngập mùi nước hoa Tiffany của nam. Mạc Thiệu Khiêm thích nhãn hiệu này, đến trên xe cũng để 1 lọ, nhưng tôi vừa ngửi thấy mùi nước hoa, lại cảm giác muốn nôn thêm bãi nữa.

Cuối cùng cũng nhịn được về nhà, tôi leo vẹo liêu xiêu bò lên lầu, mò vào phòng mình, lại còn có thể tắm rửa tử tế, may mà chưa chết đuối trong bồn tắm, đầu tóc chẳng thêm sấy, nhìn thấy giường liền nằm vật ra, vùi đầu vào ngủ.

Tôi ngủ không ngon, mơ thấy ác mộng. Trong mơ, một mảng tối đen, khóc không ra nước mắt, toàn thân bất lực, cả người bị đè dưới một tảng đá, yếu ớt trong dòng nước, không ngừng chìm dần, chìm xuống thật sâu, lại gãy dựa vô vọng....Tất cả đều bỏ tôi mà đi, cứ thế vĩnh viễn trong bóng tối tuyệt vọng... Tôi đến khóc cũng không còn sức, động cũng không dậy, tay chân như không còn thuộc về chính mình, toàn thân như bị rút gân, lột da, giống như Long nữ trong truyền thuyết bị lột vẩy— nhưng trong lòng tôi rất hiểu, đây là trời hành tôi, đây là vận, là mệnh của tôi. Tại sao muốn tránh cũng không được. Sau cùng cũng hé được mắt, trong bóng tối chỉ nhìn thấy ánh mắt của Mạc Thiệu Khiêm, u ám mà chuyên chú, nhưng lại không chăm chú vào tôi, phẳng phất như ngắm nghía một người xa lạ.

Tôi cơ hồ vẫn còn nấc nghẹn, tối nay đã khiến hẳn mất mặt, mặc dù hẳn không màng tôi, nhưng tôi hiểu. Tôi chỉ cảm thấy sợ hãi, hậu quả của việc chộc giận hẳn tôi gánh không nổi, chỉ vì tâm trạng không thoải mái mà trở nên phóng túng. Giữa sự yên tĩnh của màn đêm, ánh mắt hẳn làm tôi thấy hoảng sợ. Tôi vươn tay ôm lấy cổ hẳn, nghe được âm thanh của chính mình, gần như thì thào: “Đừng rời xa em.....”

Hắn cũng không đáp lại, chỉ hung hăng dùng lực, đau đến nỗi tôi muốn hét lên.

Loại cảm thú này!

Không đợi hẳn ép khô, tôi lại chìm vào giấc ngủ

7. Chương 07

Ngủ một đến trưa mới tỉnh lại, cửa sổ vẫn khép chặt, bốn bề cực yên tĩnh. Tầm rèm nhưng rủ xuống đất từng vòng ánh sáng, tôi lật mình, chân bằng sa tanh trơn mịn, suýt chút nữa vai tôi trượt ra ngoài. Say rượu làm người ta vừa mệt mỏi vừa muốn lười nhác, lại càng không muốn nhúc nhích. Trên giường không lưu lại bất kì dư vị nào của Mạc Thiệu Khiêm, gối bên cạnh vẫn phẳng lì không nếp nhăn. Tôi nghĩ chắc chuyện đêm qua là nằm mơ rồi, chắc do uống nhiều dẫn đến ảo giác. Tôi nằm trên giường một hồi lâu, mò mẫm đồng hồ ở đầu giường thì đã là 7 giờ.

Bò dậy đánh răng rửa mặt, rồi xuống lầu, dưới lầu trống không, chỉ có người giúp việc đang dọn dẹp, vừa nhìn thấy tôi đã nở nụ cười nghề nghiệp: “Chào tiểu thư!”

“Chào!”. Tôi kiễng chân nghiêng sang phía nhà hoa tìm kiếm, người giúp việc đoán được ý định của tôi, liền nói: “Tiên sinh sáng sớm đã đi rồi ạ, tài xế đưa cậu ấy ra sân bay.”

Mạc Thiệu Khiêm đi rồi, nghe câu này, cả người tôi giãn ra nhẹ nhàng, vui vui mừng mừng thay quần áo đến trường.

Buổi sáng chỉ có 2 tiết, tan tiết định về ký túc xá ngủ tiếp, nhưng Duyệt Oánh sống chết kéo tôi theo cô ấy: “Sáng trưng thế này còn ngủ cái gì mà ngủ? Đi với tớ ra nhà thi đấu, hôm nay có cuộc thi sáng tạo robot, hôm nay vừa vận khai mạc.”

“Robot có gì hay ho?”

Nhìn đôi mắt phát sáng kiểu này của Duyệt Oánh, tôi thừa biết nàng này lại lên cơn háo sắc rồi, quả nhiên cô ấy nói: “Mộ Chấn Phi! Mộ Chấn Phi sắp đến!” Cô ấy kéo tay tôi điên cuồng lắc: “Là Mộ Chấn Phi đấy! Nghe nói trường anh ấy do anh ấy dẫn đầu, hôm nay sẽ đến đấy!”

Nhờ phúc Duyệt Oánh mà tôi đối với gã Mộ Chấn Phi này không việc gì là không tường. Anh ta quả thực chiến công hiển hách không đếm hết, từ gây sức ép với bên hậu cần trường đại học (2) đến đấu với trợ giảng rồi cả với cục cưng của thầy hiệu trưởng(*), lũ lượt lan sang trường tôi bên này, có thể thấy trên đầu có bao nhiêu băng hiệu, bao nhiêu fans cuồng loạn. Nghe nói trường học kế bên, hàng năm học sinh mới nhập học, chỉ có mình hắn đương nhiệm hội học sinh, ngay cả lễ đón tiếp học sinh mới cũng vô cùng sục sôi khí thế. Đối với 1 trường khô cứng và lạnh lùng nổi tiếng như trường đại học công nghiệp mà nói, xuất hiện loại cuồng này, dễ có sao?

Mỗi lần nhắc đến hắn, Duyệt Oánh thở dài than ngắn: “Trường bên cạnh thành lập cũng hơn trăm năm rồi, người xuất sắc cũng có nhiều rồi, chỉ hận tại sao lại sinh ra sớm thế, không đợi tớ nhìn 1 cái đã đi rồi. Sinh cùng thời với Mộ Chân Phi, thực là hạnh phúc, hạnh phúc quá đi mà....” Chêm thêm chữ “mà” phía sau thành giọng Đài Loan chuẩn, nghe rung cả mình.

Hôm nay có thể thấy được Mộ Chân Phi người thật, cam đoan cô ấy hạnh phúc đến không ngủ nổi.

Khoảnh khắc nhìn thấy Mộ Chân Phi, tôi coi như hoàn toàn ngoài ý muốn. Đối diện với khán đài, một đội mỹ nữ cổ vũ đem theo băng rôn đầy màu sắc vẩy vẩy hoa, trận thế không khác gì đội cổ vũ của Rukawa(3), chỉ khác chút là xung quanh không có ánh mắt trái tim bay bay xô lẫn gào thét “em yêu anh, em yêu anh”. Mà cái bạn Mộ Chấn Phi này, cũng gọi là đẹp trai đi. Tôi thừa hiểu sở thích giai đẹp của Duyệt Oánh, nhưng tôi lại ko thể liên tưởng đây chính là Mộ Chấn Phi ngông nghênh càn rỡ trong lời đồn, thực tế cũng

là một gã môi hồng răng trắng, lúc cười lộ ra nướm đồng tiền, sao nhìn cứ thấy quen mắt, nghĩ mãi cũng ra, thì ra anh ta vừa có nét của Lục Nghi lúc còn trẻ, lại có nét giống Điền Lượng những năm mười mấy, tóm lại là 1 khuôn mặt sáng lạn, ưa nhìn.

Con người thật sự không thể dựa vào tướng mạo, thời đại này, đẹp trai cũng chỉ là chuyện bình thường ở đời.

Nhưng lúc anh ta đứng ở giữa sân, ánh mắt đó, khí thế đó, thực sự sững sờ như núi cao chặn suối nước sâu(4). Dùng một câu nói trong kiếm hiệp để hình dung thì là, phong thái nhất đại tôn sư(5). Thật sự giống Trương Vô Kỵ, nhìn cứ ngỡ tiểu đạo đồng, ai mà biết vừa xuất chiêu đã quét sạch hào quang nhật nguyệt. Chỉ thấy anh ta vỗ tay 1 cái, 1 nhóm người lập tức xuất hiện, đầu ngang đầu, vai bằng vai, sau đó đồng loạt vỗ tay, miệng hô to khẩu hiệu: “Tất thắng!”. Nhìn trên khán đài, không ít con gái trường này đều bị chinh phục rồi, không kìm lòng phát ra tiếng hoan hô cổ vũ. Nhưng lúc thi đấu lại không kịch liệt mấy, sau cùng đội đại diện trường tôi thua thảm bại, mặc dù trường chúng tôi là trường đại học tổng hợp, có đến mấy khoa công nghiệp vị trí xếp hạng trên toàn quốc không hề tồi, nhưng thực lực so với khoa khoa học điều chế và khoa công trình chuyên nghiệp toàn anh tài của trường bên cạnh mà nói, thì robot trường tôi thật..... thôi bỏ qua đi!

Thua trong vinh quang, anh đội trưởng trường tôi vẫn hài hước cười đùa: Lần sau chúng ta không thi robot dựng tháp đôi nữa, chỉ thi robot thôi”

Cả trường ồ cười, 2 đội trưởng bắt tay, cùng chụp ảnh. Đội cổ vũ vọt lên trước, biểu diễn bài cổ động, cả hội trường cùng náo nhiệt đứng lên. Duyệt Oánh lôi tôi xuống sân thi đấu để được nhìn giai đẹp gần hơn, tôi suýt chút nữa bị ép đến toàn thân vắt ra nước, xem Duyệt Oánh đến là tích cực, chưa chen được đến chỗ Mộ Chấn Phi thề chưa từ bỏ. Đúng vào lúc này, đám nam sinh trường bên cạnh, đã sục sôi nâng Mộ Chấn Phi lên, nâng lên hạ xuống. Giữa đám đông cười đùa hoan hô ầm ĩ, tôi lùi lại mấy bước, thử ngắm nhìn cảnh tượng rực rỡ đầy màu sắc này từ xa. Duyệt Oánh đã chen vào giữa đám đông, quay đầu không thấy tôi, cô ấy nháo nhác gọi to: “Đồng Tuyết! Đồng Tuyết!”

Tiếng cô ấy rất to, giữa tiếng nhạc ồn ào tôi vẫn còn nghe thấy tiếng cô ấy. “Tớ ở bên này!” để cô nàng nhìn rõ hơn, tôi vừa nói to, vừa nhảy nhảy lên.

Tôi nổi bật rồi, tôi quá bị cao rồi, tôi bình thường không cao, nhưng lúc nhảy lên lại khá là cao, vừa đứng có 1 một vật đen đen không rõ là gì “vút” cái bay đến chỗ tôi giống như 1 viên đạn, tôi vẫn chưa kịp phản ứng, thứ đó đã lao đến trước mặt, chỉ kịp nghe thấy “Bốp” 1 cái, bị đập trúng bất thành linh như thế, tôi trượt chân, ngã ục ịch xuống đất.

Đau quá đi mất, may mà theo phản xạ nhắm mắt lại, thứ chưa rõ là cái gì kia chỉ đập vào mi mắt. Đau đến nỗi chảy cả nước mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn không rõ. Bên cạnh đã có một bạn nữ nhìn thấy tôi ngã sòng soài, chạy đến đỡ tôi. Tôi vuốt nước mắt, xiêu vẹo tự mình đứng dậy, nghe thấy tiếng bạn nữ đẩy hét lên: “Trời ơi, chảy máu rồi!”

Mắt trái tôi căn bản không tài nào mở được, mắt phải lại không ngừng rơi nước mắt, khóe mắt hoảng hoảng hốt hốt nhìn thấy trên tay có máu. Tôi với cái trường này thực sự là chữ bát không cân (6), thật sự, từ lúc nhập học, tam tai bất nạn (7) không ngừng, đến tận bây giờ vẫn chưa dứt. Ý tưởng viết thư kiến nghị giấu tên tôi còn chưa soạn xong, Duyệt Oánh đã hốt hoảng lao đến: “Đồng Tuyết! Đồng Tuyết!”, chút phản ứng hơi giống mấy bộ phim truyền hình phát lúc 8 giờ, hốt hoảng đến nỗi chỉ biết lắc lắc tôi. Tôi bị cô nàng lắc đến quay cuồng luôn, còn chưa đợi tôi niệm kinh chữ bói, mọi người đã xúm chặt chung quanh, ba tay bốn chân đỡ tôi dậy, lúc này có tiếng nam lên: “Mau đưa đến bệnh viện! Tôi công cô ấy, mọi người giúp một tay đi!”. Kì thực tôi chỉ bị thương ở mắt, chưa bị thương đến chân, nhưng mấy người đã ba tay bốn chân đưa tôi lên lưng cậu ấy, nói thực là tôi chẳng gì thấy gì cả, cả 2 mắt đều có chất dịch ấm nóng hùng dũng chảy ra, tí ta tí tách nhỏ giọt trên cổ cậu bạn ấy, cũng chẳng biết là nước mắt hay là máu. Tôi còn đang nghĩ xem tôi có phải bị mù rồi không, nếu tôi mù thật rồi, Mạc Thiệu Khiêm liệu có hắt tôi đi không.

Lúc đấy tôi vẫn còn tinh thần nghĩ ngợi lung tung, ước chừng cả chặng đường đều dần dựa nước mắt, cái gì cũng nhìn không rõ nữa. Nhưng tôi biết mình đã ra khỏi nhà thi đấu rồi, đi qua lầu tự học, lầu quản lý tổng hợp, qua vườn đào Hữu Nghi, qua hồ Kim Tiền..... mỗi con đường trong trường đều rất quen thuộc,

không cần nhìn cũng biết. Qua cổng Bắc Nhị là học viện y của trường, thực thuộc Bệnh viện số 1, bạn nam công tôi bước rất nhanh, con đường này vốn dốc, tôi nghe thấy tiếng cậu ấy thở mạnh.

Tôi đại loại là va đến hôn mê, hoặc chứng sợ máu lại phát tác, mặc dù không thấy máu, nhưng không khí hít vào toàn mùi tanh tanh. Tôi gục đầu xuống, không chút khí lực. Bạn nam này vai rất rộng, không hề khoa trương, cũng không phải loại cơ bắp, tôi lại nhớ đến Tiêu Sơn, mỗi lần chán sống thêm chết tôi đều nhớ đến anh ấy. Mỗi lần anh ấy chơi bóng rổ trên sân, những lúc tôi đi qua, giữa đám nam sinh đang chơi bóng, tôi vừa nhìn đã nhận ra anh ấy, cả người đầy mồ hôi, áo ở ngực và lưng bị ướt đến trong suốt, lộ ra bờ vai rất bằng, rất rộng, kì thực Tiêu Sơn chưa từng công tôi, chỉ là rất lâu rất lâu trước đây đã từng mơ, mơ thấy anh ấy công tôi. Trong mơ anh ấy công tôi đi dọc con đường ở trường trung học, bầu trời rợp màu xanh lá, chen giữa lá cây là từng cụm hoa dạ hợp, hồng thắm như nhung lụa, lại bập bùng như những đốm lửa, nở rộ giữa nền trời xanh trong.

Trong giấc mơ anh ấy cứ công tôi đi, đi mãi, tôi vịn vào cổ anh ấy, hỏi anh ấy: “Anh định công em đi đâu?”

Anh ấy nói: “Đi vào trái tim anh.”

Tỉnh giấc tôi lại càng rầu rĩ, nếu thực sự có hồi kết ấy, đã tốt biết bao.

Chúng tôi tiến vào phòng cấp cứu ồn ào, tôi nghe thấy tiếng Duyệt Oánh khóc lóc gọi bác sĩ, rồi tôi được đặt xuống, ngồi trên ghế, bác sĩ đến, y tá cũng đến. Bác sĩ để tôi ngửa đầu, có chút mát lạnh của miếng bông, mang theo mùi sát trùng, nhẹ nhàng chạm vào mí mắt tôi, 1 cơn đau khiến cả người run rẩy.

Bác sĩ hỏi tôi: “Có thể mở mắt được không?”

Tôi dồn sức thử 1 lần, mọi thứ vẫn còn mơ mơ hồ hồ, mắt trái không dám dùng sức. Bác sĩ sốt sột viết, nói: “Các em là học sinh trường này à? Có đem bảo hiểm ý tế không? Trước tiên giúp em này đi nộp tiền đăng ký, lên lầu làm xét nghiệm, xem có tổn thương đến nhãn cầu không.”

Tôi cố sức mở to mắt phải, muốn nhìn rõ hơn, nhưng phí công vô ích, chỉ cần chuyển động nhẹ, cả 2 bên mắt đều đồng thời chảy nước mắt. Duyệt Oánh gần như sắp khóc: “Bọn em không đem theo thẻ...”

“Anh đi nộp tiền.” – là bạn nam vừa công tôi, giọng phổ thông cực chuẩn, giọng nói có chút thở dốc, chắc vì vừa nãy chạy quá nhanh: “Em ở đây đỡ bạn ấy.”

Bác sĩ dùng gạc tiệt trùng băng lại vết thương, tôi mù tịt được Duyệt Oánh dìu lên lầu, rất nhanh tìm được phòng xét nghiệm, bị thương ngoài giác mạc, sau đó bác sĩ khuyến cáo nên khẩn cấp làm phẫu thuật. Duyệt Oánh oa một tiếng rồi bật khóc, tôi cũng sợ, đầu tôi ngập tràn những tình huống xấu nhất, chỉ sợ phẫu thuật xong thành mù, may vẫn còn có bạn nam vừa công tôi, cậu ấy không khuyên Duyệt Oánh, cũng chẳng khuyên tôi, chỉ nắm tay tôi: “Bọn anh ở ngoài đợi em!”

Mười ngón tay cậu ấy hơi lạnh, nắm tay tôi rất chặt, rất giống Tiêu Sơn mỗi lần nắm tay tôi, cậu ấy nắm đến nỗi cảm giác tay hơi đau đau. Kì thực trong lòng tôi cực sợ hãi, cổ tay run lên, tôi nắm lấy tay cậu ấy, 1 câu cũng không nói ra nổi. Y tá đến giục tôi, mắt trái tôi cơ bản không dám mở, mắt phải lại nhìn lơ mơ một chút cảnh tượng mờ lung, tôi cố gắng nhìn Duyệt Oánh một cái, cô ấy đứng dựa tường khóc lóc, vẫn còn bạn nam kia, nói gở nếu tôi mù thật rồi, thì đây chính là lần cuối cùng tôi còn nhìn thấy thế giới.

Phẫu thuật không lâu như tôi nghĩ, cũng không kinh khủng như vẫn tưởng, sau cùng toàn bộ mắt trái được băng lại, tôi còn chột nghĩ, thế này không phải thành Độc Nhân tướng quân rồi sao? Duyệt Oánh về sau cũng nói, tôi vừa ra khỏi phòng phẫu thuật, trông tôi y hệt thuyền trưởng hải tặc.

Lúc cô ấy nói với tôi câu này, tôi đã nằm viện được 3 ngày, hôm nay sáng sớm đã kiểm tra phòng sau đó giúp tôi thay băng. Bác sĩ nói quan sát thêm 2 ngày không thấy biến chuyển gì, có thể xuất viện được rồi. Thị lực bị ảnh hưởng hay không, còn phụ thuộc vào sự hồi phục sau này. Nhưng cũng may chỗ giác mạc bị thương không ảnh hưởng lắm, vết thương cũng nhỏ, trước mắt vẫn là lạc quan.

8. Chương 08

Tôi cũng mau rầu đến chết, cũng bởi tôi ghét nhất là vào bệnh viện, huống hồ lại còn là nằm viện. Hơn nữa mỗi buổi sáng đều truyền mấy bình để tránh nhiễm trùng. Tháo gạc xong mắt trái tôi cũng không dám mở rõ, chỉ dám nhìn lơ mờ 1 mảnh.

Duyệt Oánh ngày ngày đều đến thăm, 1 hơi cúp 3 ngày học, tôi thực sự cảm kích cô ấy. Tôi biết cô ấy không phải vì Mộ Chấn Phi, ngày hôm đó công tôi đến bệnh viện hóa ra là Mộ Chấn Phi, chẳng trách sau khi nói cần làm phẫu thuật, Duyệt Oánh bị dọa đến khóc, anh ta vẫn trấn tĩnh, mặt lạnh quả nhiên có chỗ hơn người, không hổ danh là người từng trải.

Mộ Chấn Phi ngày nào cũng đến thăm tôi, Duyệt Oánh trêu tôi lần này gặp phải vận đào hoa rồi, tôi nói: “Làm thuyền trưởng hải tặc rồi, lại còn đào hoa? Cậu nghĩ tớ là Phấn Hồng nương nương chắc? Người ta là “hành hiệp trượng nghĩa”, không phải anh hùng cứu mỹ nhân.”

Duyệt Oánh phụt cười, đột trước 2 đứa có xem qua “Thập toàn cửu mỹ”, trong ký túc tôi với cô ấy đều hay ngâm đoạn: “Thuyền trưởng hải tặc, hắc hui hắc hui.... Phấn hồng nương nương, ai ya ai ya.....” hát đến đoạn “hắc hui hắc hui” chúng tôi đều cười dâm dăng, ko sai, là cười dâm dăng. Mấy bạn gái đọc tiểu thuyết ngôn tình đều biết “hắc hui” có nghĩa gì rồi, huống hồ lại còn có “ai ya”. Thế nên bài hát này bị chúng tôi hát đến mê mị, chẳng có ý nghĩa tốt đẹp gì.

Đúng lúc tôi với Duyệt Oánh trong phòng bệnh cười đến mê mị, Mộ Chấn Phi bước vào,

Hôm nay không băng bó, nhìn thấy anh tôi có chút kì quái không tự nhiên, mấy ngày trước dùng độc một con mắt nhìn anh ta, lại chẳng có cảm giác gì. Đại loại là Duyệt Oánh với tôi vừa nhắc đến vận đào hoa, nhưng tôi lại không phải Duyệt Oánh, tôi cần bản ko cưỡng giai đẹp, thực sự, tôi dám lấy danh dự anh Đào ra mà thề. (8)

Mộ Chấn Phi lại đem hoa quả đến, Duyệt Oánh lấy dao gọt táo, lại thêm vào khuôn mặt đẹp giai tỏa sáng của Mộ Chấn Phi, tôi càng cảm thấy mất tự nhiên, nói với anh ấy: “Cảm ơn anh.”

Mộ Chấn Phi hơn tôi 1 khóa, tôi vừa vào trường đã nghe chiến tích lẫy lừng của anh, hơn nữa lại đúng thời kì nổi bật nhất, thực tế lại có sức ép đối với trường, ra tay cải cách chính sách cứng nhắc của bên hậu cần trường đại học. Nhất thời lúc học sinh trường mình nhắc đến Chấn Phi trường bên, cũng như nhắc đến Diêu Minh Lưu Tường (9), đều thuộc loại cao cấp. Tôi vẫn còn nhớ trên BBS của trường có bài viết bất bình, lớn tiếng trách móc: “Từ lúc vận động ‘ngũ tứ’ (10) đến giờ, trường chúng ta chưa bao giờ để lạc hậu hơn người khác, nề hà gì 100 năm huy hoàng, mà đến nay vẫn chưa xuất hiện nổi 1 người như Mộ Chấn Phi.....”

Bài viết này sau đó hoàn toàn thay đổi, bởi vì ở dưới còn có người xì mũi khinh thường, Mộ Chấn Phi làm sao có thể luận hiền triết cùng “Ngũ tứ” được? Sau đó dường như đại diện khoa lịch sử với khoa quan hệ quốc tế 2 bên lao vào cầu xé, cầu từ ý nghĩa của Vận động Ngũ Tứ, cầu đến sách giáo khoa Lịch sử hiện đại Trung Quốc nên hay không nên cải biên lại, hai bạn tổ chức chuyên gia đều rất hùng hồn, đến nỗi luận điểm chưa nói hết chưa dừng, 1 lúc trở thành đề tài nóng hổi của năm. Mỗi lần đăng nhập vào trang BBS xẩu đến chết của trường, đều có thể thấy chủ đề ấy đỏ chói nổi lên đầu.

Kì thực Mộ Chấn Phi cũng không hơn người khác 1 đôi mắt hay 1 cái mũi, anh ta thoát nhìn thì rất đẹp trai, hơn nữa lại không giống nam sinh khoa công nghiệp, chỉ bởi vì khuôn mặt sáng sủa rạng rỡ.

Mộ Chấn Phi thấy mắt tôi tháo gạc rồi, hỏi tôi: “Đã có thể nhìn thấy chưa?”

“Cũng tạm tạm, bác sĩ nói cần phục hồi 1 thời gian, chắc không vấn đề gì đâu.”

“Hôm đó định nói với em, nhưng em vẫn chưa tháo băng, bác sĩ khuyên đừng làm phiền tới tâm trạng em, nên anh không dám nói. Bây giờ muốn nói với em.” Biểu cảm Mộ Chấn Phi nhìn rất nghiêm trọng, đến núm đồng tiền trên mặt cũng không thấy, anh ấy nhấp giọng, nói: “Thành thực xin lỗi em, ngày hôm đó

văng vào mắt em là điện thoại của anh, đáng lẽ điện thoại cầm trong tay, nhưng sau đó hỗn loạn, cầm không chắc nên văng 1 cái, không ngờ lại văng vào em.”

Tôi đã nói cái gì nhỉ, không phải ‘hành hiệp trượng nghĩa’, thì ra thủ phạm là đây

Chẳng trách nhanh chóng đưa tôi đến bệnh viện, lại còn ngày ngày đến thăm, thì ra là thế này. Lại còn vận đào hóa cái gì, có mà là tai bay vạ gió.

Sau vụ đó, Duyệt Oánh có đến hiện trường tìm qua, nhưng không tìm thấy vật va vào tôi là vật gì, lúc đó rất đông người, hỗn loạn nháo nhác, vừa xảy ra việc cô ấy chỉ lo chạy theo tôi đến bệnh viện, về sau dù cũng hỏi mấy bạn học có mặt lúc ấy, nhưng không ai biết rốt cuộc thì vật gì văng phải tôi. Nhưng Mộ Chấn Phi cũng có lương tâm, dù anh ta là thủ phạm, nhưng việc xảy ra cái, anh ta liền đưa tôi đi bệnh viện ngay, sau lại bình tĩnh tự thú, dù sao cũng không thể đổ oan anh ấy gây án rồi bỏ chạy được.

Tôi vô thức muốn xoa bên mắt trái vẫn còn âm ỉ đau, rốt cuộc anh ấy lập tức chặn lại: “Đừng xoa! Đừng để bị nhiễm trùng!”

Tôi chỉ còn nước xoa xoa mũi: “Thế anh định bồi thường thế nào đây?”

“Tiền thuốc men cấp dưỡng anh trả. Thêm mấy bài vở mấy ngày nghỉ học, anh cũng mượn về chép cho em rồi. Tiết ngày mai ngày kia anh cũng nhờ người rồi, đợi hết tiết anh sẽ lấy chép cho em.”

Duyệt Oánh chèn thêm: “Vây cũng chưa xong đâu, nếu sau này có di chứng thì sao? Anh phải chịu trách nhiệm!” Di chứng.... cái này tôi ngượng không dám nói, bởi vì từ sáng lúc khám bác sĩ có nói qua, di chứng xấu nhất sau này e là thị lực sẽ giảm xuống vài độ, nhưng xác suất rất nhỏ, không quá 20%, vận khí tôi không xấu đến mức đó chứ?

Mộ Chấn Phi nhìn tôi: “Xin lỗi, anh thực sự xin lỗi. Nếu có chuyện gì, em cứ nói. Chỉ cần anh có thể làm, anh nhất định gắng sức.”

Khẩu khí rất chân thành, thái độ cũng đoan chính. Quả nhiên không hổ là nhân vật nổi tiếng, đem lại cảm giác có trách nhiệm.

Não tôi chuyển đổi rất nhanh, rốt cuộc nên đeo gọt hần bắt anh ta 1 năm lấy nước cho tôi, hay dứt khoát bắt anh ta làm bạn trai Duyệt Oánh?

Tôi còn chưa hỏi, Duyệt Oánh đã thay tôi hỏi: “Anh có bạn gái chưa?”

Anh ta giật mình 1 cái: “Vẫn chưa....”

Duyệt Oánh hung hăng bức người: “Thật sự chưa có à?”

“Thực sự là chưa có.”

Duyệt Oánh cười rất vui vẻ: “Thế được rồi, anh thay Đồng Tuyết 1 năm lấy nước đi, bắt chấp mưa gió, cho đến khi anh tốt nghiệp mới thôi.”

Tôi còn chưa nói cơ mà, Mộ Chấn Phi đã gật đầu đáp ứng: “Được, không thành vấn đề.”

Đợi Mộ Chấn Phi đi rồi, tôi quay sang oán trách Duyệt Oánh: “Sao cậu lại dễ dãi với anh ta thế?”

“Thế vẫn là dễ dãi à? Không phải cậu ghét nhất là đi lấy nước nóng à? Thế cậu định ra điều kiện gì thế?”

Tôi háng giọng, thút thút nói với cậu ấy: “Tớ vốn định bức anh ta làm bạn trai cậu.”

Duyệt Oánh nhất thời biến sắc: “Á.....Sao cậu không nói sớm.....55555.....Tớ lại lỡ mất cơ hội với Mộ Chấn Phi rồi... Tớ không sống nổi nữa.....”

Mặc dù tôi thực sự muốn thử mặt dày trắng trợn dọa dẫm Mộ Chấn Phi, bắt anh ta làm bạn trai Duyệt Oánh bằng được, rồi về sau tôi có thể ngày ngày tiếp cận bạc đãi anh ta. Nhưng loại người như anh ta, làm sao có thể dễ dàng bị người khác sắp đặt được? Trương Vô Kị đi đâu mà chẳng là Trương Vô Kị, Triệu Mẫn(11) hung hăng bày ra bao nhiêu thiên la địa võng, mới bức được hần đáp ứng 3 điều kiện. Anh ta đối với tôi cũng chỉ là nhất thời lỡ tay, tôi hiện giờ thứ nhất không mù, thứ hai không tàn tật, anh ta có hổ thẹn ấy nấy mấy cũng không đến mức đó, tôi làm gì có bản lĩnh ép anh ta từ nay về sau chỉ nhằm nhằm

giúp Duyệt Oánh vẽ lông mày (12). Trước giờ tôi vẫn được dạy, không nắm chắc sự tình không nên thử, nếu không sẽ tự rước họa vào thân.

Xuất viện, ngày đầu tiên tôi về kí túc, trong phòng đã có sẵn 2 bình nước nóng chờ tôi, hai bình nước 3 lít mới cứng, nghe nói là Mộ Chấn Phi tự tay đem đến, đáng tiếc tôi với Duyệt Oánh đi lượn siêu thị, không tận mắt chứng kiến cảnh tượng sôi nổi đấy. Sự tình lúc đó, náo động cả lầu ký túc xá cơ đấy, nghe nói nữ sinh lầu chín ở bên cạnh cũng náo nhiệt chạy qua xem. Mượn lời bạn cùng phòng thì là: “Ký túc xá Lầu 8 chúng mình cuối cùng cũng xuất hiện một luồng gió mới.”

Tôi dạt dào đắc ý: “Sắp tốt nghiệp rồi, chúng mình cũng nên làm câu đối dán tường, để đàn em lớp sau còn chiêm ngưỡng.”

Duyệt Oánh hỏi: “Đối cái gì?”

Tôi cực kỳ tự phụ đáp: “Vế trên là —— Từng khiến Mộ Chấn Phi đi lấy nước.”

“Vay vế sau?”

“Nhiều lần thay Hà Vũ Dương kí tên.” Tôi mặt dày vô liêm sỉ: “Thêm hoành phi là ‘so với trâu còn hơn cả trâu’. ”

Duyệt Oánh cười ngất luôn, Hà Vũ Dương với tôi cùng lớp, là một trong những người nổi tiếng hiển hách ở trường tôi. Mặc dù hàng nổi nhất là Mộ Chấn Phi, nhưng cũng là nổi có hơn chứ không kém. Bởi vì Hà Vũ Dương kì nghỉ hè năm ngoái có tham gia cuộc thi dành cho MC nghiệp dư của đài truyền hình, lại đạt giải gương mặt nổi bật. Rầm rầm một hồi khán giả cả nước đều biết cô ấy, về sau muốn gặp cũng khó, nếu không phải đi thu hình thì cũng là đi đóng quảng cáo, thế nên bỏ rất nhiều tiết. Cô ấy với Duyệt Oánh là đồng hương, quan hệ rất tốt, thế nên tôi cũng quen biết với cô ấy. Những giáo sư dạy chúng tôi đa phần không điểm danh, nhưng trước khi lên lớp cả lớp phải kí tên, nghe nói vô tình ngẫu hứng còn đối chiếu bút tích. Chữ ký của Hà Vũ Dương tôi quen nhất, mỗi lần lên lớp tôi đều ký thay cô ấy, chưa bại lộ lần nào.

Mắt tôi dần dần cũng nhìn tốt hơn, do hàng ngày vẫn uống vitamin do bác sĩ kê, nghe nói có tác dụng phục hồi thị lực. Nhưng Mộ Chấn Phi thì cực kì giữ lời, mỗi ngày đều thay tôi lấy 2 bình nước để ở cửa phòng chờ cô phụ trách kí túc xá ở tầng 1. Tôi mỗi sáng trước khi lên lớp đều mang bình rỗng xuống đó để, tối lại lấy bình đầy lên. Chuyện này ban đầu rất náo động, cả lầu ký túc xá còn tưởng Mộ Chấn Phi đang theo đuổi tôi, bởi vì trường chúng tôi đều là đại học có tiếng, nhiều lầu ký túc đều là di sản trăm năm. Namsinh phần lớn ở đây lầu ngang, ký túc xá nữ sinh trường sắp xếp có chút chiều cố hơn, nhưng cũng đều là mấy toà nhà xây từ hơn 20 năm nay rồi. Mặc dù mỗi lầu, mùa đông có sưởi ấm, nhưng bốn mùa đều không có nước nóng, để phòng hỏa hoạn, trường cũng không cho dùng những loại đồ điện “tạo nóng nhanh”, nếu bị phát hiện sẽ bị phạt, thế nên chỉ còn nước đi lấy nước, rất bất tiện. Thế mới nói, ở trường tôi, bình thường phương pháp bạn trai chăm sóc bạn gái, truyền thống nhất là, ngày ngày thay cô ấy lấy nước. Lũ bà tám này tận mắt thấy Mộ Chấn Phi như thế, không khỏi suy đoán, đối cách đến thăm dò nghe ngóng.

9. Chương 09

Những việc hỗn loạn này đều một tay nhờ Duyệt Oánh thay tôi đỡ: “Người ta đi lấy nước, có gì mà đáng nghi?”

Thực sự không có gì đáng ngờ, tôi và Mộ Chấn Phi đều không đụng mặt, lại như hoạt động hai đầu cách mạng, chỉ nhận lấy rồi lại truyền đi 2 bình nước.

Tôi thích ở trong trường, nhưng lại ghét nhất việc đi lấy nước. Bây giờ việc tôi ghét nhất đã được giải quyết xong, tôi càng thích ở lại trường hơn

Mạc Thiệu Khiêm lại hơn 1 tháng không đến, tôi cảm thấy cực kì vui vẻ, thứ nhất, mắt đã khỏi rồi, nhưng trên mí mắt trái có 1 vết sẹo nhàn nhạt, giống như nốt ruồi, cũng không bắt mắt lắm, nhưng hẳn nhìn thấy sẽ có phản ứng gì, tôi cũng không đoán chắc. Tôi lại được dạy rằng, nếu tôi dám đùa nghịch gì với cái mặt tiền của mình, hậu quả sẽ rất thê thảm. Tiếp cái thứ hai là, kì thực tôi hy vọng hẳn quên tôi luôn rồi, tốt nhất là hẳn với Tô San San là sự thật đi, đem tôi quên một sạch hai sẽ, quên càng lâu càng tốt. Thứ ba là, tôi sắp thi giữa kì, tiết thực nghiệm rất nhiều, tôi không muốn phân tâm.

Duyệt Oánh hẹn hò bạn trai mới, anh chàng mắt xanh Jack với mối tình bỏ lỡ Mộ Chấn Phi đều bị cô ấy lãng quên sạch rồi. Cô ấy có người bạn trai mới này, hay là bởi vì Mộ Chấn Phi nhỉ? Anh ta vẫn ngày ngày đứng giờ đặt bình nước ở cửa phòng cô quản lý, không ngại mưa gió, tôi với Duyệt Oánh đều quen rồi. Ngày hôm đó đúng hôm mưa lạnh cả một ngày, tiết học buổi chiều lại ở lầu học số 8 – lầu xa nhất, từ lầu học số 8 đến lầu ký túc xá số 8 của chúng tôi, giống như tuần cả cuộn chỉ xuyên qua cả vườn trường. Thế nên tôi với Duyệt Oánh quyết bỏ 2 tệ, vậy một chiếc xe điện chạy trong trường đi về, một mảnh run rẩy nắm chặt ô chạy vào cửa, quen thói rẽ qua chỗ cô quản lí lấy nước, thì phát hiện ra trên đất trống rỗng không có cái bình nào.

Cô quản lý với mọi người quan hệ rất tốt, nhìn chúng tôi cười: “Hôm nay người ta vẫn chưa xách đến.”

Mộ Chấn Phi làm việc cẩn thận tỉ mỉ, hơn một tháng, chưa bao giờ gặp trường hợp này. Tôi với Duyệt Oánh có chút phật ý, đột nhiên nhìn thấy ngoài cửa sổ có bóng người cao lớn xoẹt qua, tốc độ 100m nước rút tiến tới, soạt một tiếng đã nhảy đến trước mặt, không đợi chúng tôi phản ứng, đôi bình nước đã nhẹ nhàng cẩn thận được để trên mặt đất, bạn nam đó có chút thở dốc: “Cô ơi, cái này phiền cô đưa cho Đồng Tuyết, phòng 302”

Lúc này tôi mới kịp nhìn rõ bạn nam này không phải Mộ Chấn Phi, cậu này so với Mộ Chấn Phi còn cao hơn, thực sự là to con, mưa nhỏ làm tóc cậu ấy xối ướt, áo gió trên người cũng bị ướt một nửa, bộ dạng có chút hơi tả, cậu ta tiện tay giật giật mấy giọt nước bám trên cổ áo, bộ dạng rất giống một con báo thần khí vừa bước ra khỏi rừng sâu, nhanh nhạy mà linh động

Duyệt Oánh vừa nhìn thấy giai đẹp đã thích chết đi được, buột miệng: “Mộ Chấn Phi đâu?”

“Anh ấy xuất ngoại nửa tháng, nửa tháng này anh ấy nhờ tôi giúp lấy nước.” ánh mắt cậu ta sắc nhọn, đánh giá qua Duyệt Oánh, thần sắc có chút cơ hồ đã nhận ra: “Cậu là Đồng Tuyết?”

Tôi là đường phân cách nhỏ bé

Việc xong tôi mới biết, thì ra nhờ phúc của Mộ Chấn Phi, tên tôi ở trường bên cạnh cũng hot cả mảng. Trường bên nhìn Mộ Chấn Phi ngày nào cũng chạy sang trường tôi, lời đồn được thêu dệt, nói Mộ Chấn Phi dẫn đội sang trường tôi thi đấu, đại thắng được cả đội tung hô, ai mà biết đi động đột nhiên vắng mặt, vắng ngay vào đầu hoa khô trường tôi, thế nên Mộ Chấn Phi hào phóng chịu gánh trách nhiệm, mỗi ngày phải lấy nước cho hoa khô trường tôi. Khiến người hâm mộ Mộ Chấn Phi ở trường bên cực kì phẫn nộ, nhiều lần bàn tán xem Đồng Tuyết rốt cuộc là thần thánh phương nào, khiến một người sắp tốt nghiệp đến nơi như Mộ Chấn Phi còn tình yêu xé chiều một phen, lại còn ác mồm hơn, dám nghi ngờ trường tôi chịu thua không tâm phục khẩu phục, sử dụng mỹ nhân kế trên.

Cái gì gọi là lời đồn, cái này mới gọi là lời đồn. Cái gì gọi là biến dạng, cái này chính là biến dạng.

Tôi rút cuộc bị truyền đi truyền lại thành hoa khô, trong mắt mọi người, chỉ có hoa khô mới xứng với Mộ Chấn Phi. Đáng tiếc cho cái thân tôi, kiếp sau tôi nhất định phải đẹp hơn cả Hà Vũ Dương mới bỏ.

Không đợi Duyệt Oánh trả lời, cậu bạn đó nói: “Hôm nay tôi có môn thi, nên đến muộn, thực xin lỗi, hay tôi mời 2 bạn ăn cơm nhé.”

Duyệt Oánh liệu có cự tuyệt một bạn nam — ngay đến cả trên lông mi còn đọng lại mấy giọt nước mưa long lanh — đang mời cơm cô ấy hay không?

Đương nhiên cô ấy không, tôi cũng không

Thế nên cái ngày thu mưa lạnh buổi tiêu điều ấy, trời từ sớm đã tối đen, chúng tôi ba người, xách theo 2 bình nước, vẫy 1 chiếc xe điện đến cổng Tây, ngoài cổng Tây có 1 con đường nổi tiếng ăn-uống-vui chơi-giải trí đủ cả, chúng tôi ăn một bữa lẩu bò thơm nức. Ăn xong bữa lẩu, chúng tôi mới biết bạn trai này tên là Triệu Cao Hưng, Triệu Cao Hưng cuối cùng cũng biết thì ra tôi mới là Đồng Tuyết, mà Duyệt Oánh tên đầy đủ là Lưu Duyệt Oánh.

Triệu Cao Hưng kém Mộ Chấn Phi một khóa, vừa hay cùng lứa với chúng tôi. Nhưng cậu ấy đáng dấp khoa thể thao, hơn nữa lại cũng chọn bộ môn chạy vượt rào như Lưu Tường, chẳng trách ngày hôm đó xách 2 bình nước nóng mà vẫn đi như bay. Tôi không biết cậu ấy theo đuổi Duyệt Oánh thế nào, 3 năm trở lại đây con trai quý dưới gối Duyệt Oánh trong trường cũng có vài người, đứng nhìn Duyệt Oánh háo sắc, cô ấy 1 chút lẳng nhăng cũng không có, đối với tình yêu thái độ đặc biệt truyền thống, cho đến lúc Mộ Chấn Phi về nước, lại đến giúp tôi lấy nước, Triệu Cao Hưng vẫn ngày ngày xách 2 bình nước, đứng dưới lầu ký túc đội Duyệt Oánh, tôi mới ngày ngộ tình ngộ.

Từ khi Duyệt Oánh với Triệu Cao Hưng thành đôi, tôi với Mộ Chấn Phi cũng trở nên thân hơn. Cũng vì Triệu Cao Hưng là bạn thân của Mộ Chấn Phi, Mộ Chấn Phi kết giao rộng rãi, bạn bè cũng nhiều, cả đội thường xuyên gọi bạn xưng bè đi ăn cơm, tôi cũng thuộc loại ăn theo bị động, ăn qua ăn lại, thế là thành anh em. Sau khi thân quen rồi mới phát hiện ra Mộ Chấn Phi biểu hiệu không giống vẻ bề ngoài, mượn lời của Duyệt Oánh thì đại loại là: “Bên ngoài chính thái, bên trong phúc hắc”. Triệu Cao Hưng tổng kết trắng ra là: “Hắn là người giấm nát trái tim thủy tinh của người khác, lại còn gây thơ vô tội nhìn người ta.”

Lúc đó tôi và Mộ Chấn Phi quan hệ cũng vững rồi, vì tôi cảm kích anh ấy ngày ngày lấy nước cho tôi, anh ấy cảm kích tôi thị lực giảm xuống 3 độ vẫn không tìm anh ấy tính sổ. Thế nên tôi cho rằng anh ấy là người bạn nghĩa khí, anh ấy cho rằng tôi là nữ sinh khó gây hiềm gặp. Hậu quả là tình hữu nghị giữa chúng tôi ngày một phát triển theo chiều hướng đi lên, thiếu điều lấy thân báo đáp. Trong con mắt người khác tôi chính là bạn gái chính hiệu của Mộ Chấn Phi, mỗi lần ăn cơm đều có 1 đồng người nhiệt tình hí hửng gọi tôi “chị dâu”, như kiểu xã hội đen. Tôi mỗi lần đều chính thức phủ nhận nhưng chẳng ai để ý đến tôi cả, người ta lại cho rằng tôi đang ngượng. Bởi vì Mộ Chấn Phi cũng phủ nhận, càng phủ nhận càng khiến người khác càng chắc chắn. Tôi thậm chí có cảm giác Mộ Chấn Phi cố ý khiến mọi người hiểu nhầm, tôi đoán là bởi vì có cơ hiệu là tôi đây, cơ hội anh ấy giấm nát trái tim thủy tinh người khác ít đi rất nhiều, mà tôi đối với anh ấy phi phạm(13), thế nên anh ấy lấy tôi ra làm bia đỡ. Duyệt Oánh nói không sai, gã này đúng là phúc hắc.

Sinh nhật Duyệt Oánh rất náo nhiệt, Triệu Cao Hưng mời 1 đồng bạn bè đến chúc mừng cô ấy, vì vừa có bạn Duyệt Oánh, lại có bạn của Triệu Cao Hưng, thế nên tôi với Mộ Chấn Phi đứng ngay cửa KTV, thay 2 người họ đón tiếp dòng khách cuồn cuộn đến không ngừng. Bạn bè Mộ Chấn Phi đều hứng thú xem chúng tôi như 1 đôi tân lang tân nương đang tổ chức đám cưới, 1 cặp đứng ở cửa khách sạn hoan nghênh khách đến mừng. Mộ Chấn Phi nói: “Hay anh mua cho em một bó hoa đứng ôm luôn cho rồi, như thế càng giống hơn!” Tôi cười ha ha, thuận tay xua anh ấy: “Thế thì đi mua thôi.”

Anh ấy cũng cười, lộ ra núm đồng tiền giết người. Rồi tôi ngẩng đầu lên, rồi đột nhiên thấy Tiêu Sơn.

Kỳ thực tôi cũng nghĩ qua rồi, từ lúc quen biết Mộ Chấn Phi, từ lúc Triệu Cao Hưng và Duyệt Oánh hẹn hò, tôi đều nghĩ qua, bởi vì họ cùng trường với Tiêu Sơn. Không cùng khóa, cũng không cùng khoa. Nhưng tôi đều nghĩ qua thế nào cũng có ngày hoặc từ mầm Mộ Chấn Phi, hoặc từ mầm Triệu Cao Hưng, nghe đến cái tên Tiêu Sơn, thậm chí, sẽ có 1 lần tụ tập gặp phải anh ấy. Mỗi lần tôi nghĩ thế, đều cảm thấy trong lòng vừa đắng vừa chát, có một loại mùi vị không thể nói thành lời. Thà rằng uống rượu độc giải khát, nếu

như trái tim đều đã nát đến nứt nẻ, vậy thì thứ uống vào có phải rượu độc hay không, đã không còn quan trọng nữa rồi.

Nhưng chưa từng, một lần cũng chưa từng, Mộ Chấn Phi lần Triệu Cao Hưng trước giờ chưa từng nhắc đến tên Tiêu Sơn, bất kì lần tụ tập nào của chúng tôi, Tiêu Sơn cũng chưa từng xuất hiện. Thế nên tôi ngu dần cho rằng, cái trường to thế này có đến mấy vạn sinh viên, Mộ Chấn Phi lần Triệu Cao Hưng vốn dĩ không quen biết Tiêu Sơn. Nhưng tôi lầm rồi, hết lần này đến lần khác không gặp không có nghĩa là vĩnh viễn không bao giờ gặp, vĩnh viễn, 2 chữ này trước giờ chưa từng tồn tại.

3 năm tôi không hề gặp lại Tiêu Sơn, trừ trong giấc mơ, nhưng trong những giấc mơ ấy, hình ảnh anh ấy mơ mơ hồ hồ, chưa từng rõ nét. Tôi chỉ sợ gặp lại anh ấy, bởi tôi sợ hình ảnh trong giấc mơ của mình sẽ vỡ nát, giống như tôi sợ đoạn hồi ức ấy sẽ vỡ nát. Ba năm này tôi chưa từng có dũng khí, chỉ dựa vào chút quá khứ xa xôi ấy.

Khoảng khắc thực sự nhìn thấy anh ấy, tôi mới biết trái tim mình nào sợ chỉ vỡ qua 1 lần, vẫn cứ đau hơn bị dao cứa. Tôi một chút cũng không nói ngoa, bởi vì ngay khoảnh khắc đấy tôi đến khí cũng không thông qua, toàn hốc mắt ẩm nóng, liều mạng mới có thể đứng vững bất động, dần dần đứng nhìn anh ấy

Tiêu Sơn nhìn thấy tôi, cũng không khỏi giật mình, Mộ Chấn Phi đã đến vỗ vai anh ấy: “Ô, cũng để Cao Hưng có chút sĩ diện nhỉ, lần sau sinh nhật bạn gái anh, chú đến không đấy?”

Tiêu Sơn cơ hồ cười rồi lại cười: “Đương nhiên đến, nhất định đến.”

Tôi thà chết, hoặc thà kéo chân chạy đi, cũng không muốn đứng ở chỗ này nữa. Anh ấy căn bản không nhìn đến tôi, nhưng tôi biết anh ấy hiểu lắm rồi, tôi căn bản chỉ há hốc mồm, nhưng 1 câu cũng không phát ra được. Mà cứ cho là anh ấy hiểu lắm đi thì đã làm sao, sự thực còn khó xử hơn thế này một ngàn lần một vạn lần. Tôi căn bản không dám nhìn anh ấy, anh ấy giờ béo hay gầy rồi, giờ cao thêm được bao nhiêu rồi, tôi vẫn không dám nhìn. Đùi tôi nhũn ra, người cũng run lẩy bẩy, cơ hồ phải lôi kéo hết sức lực của bản thân, mới khiến mình có thể đứng vững.

10. Chương 10

Tiêu Sơn với Mộ Chấn Phi nói vài câu, rồi lên tầng vào phòng. Gió đêm thổi qua mặt tôi, có chút tê tê, Mộ Chấn Phi quay lại liếc nhìn tôi, hỏi tôi: “Em lạnh à? Nhìn mặt em đông cứng không còn giọt máu rồi kia.”

Tôi nói không ra lời, nặn ra một nụ cười chắc chắn so với khóc còn khó coi hơn. Mộ Chấn Phi phát tay: “Vào đi vào đi, anh đứng đây là được rồi, không nữa là ôm đấy, lại hại anh ngày ngày đi lấy nước.”

Tôi không ôm thì anh ấy vẫn ngày ngày đi lấy nước cho tôi cơ mà, nhưng lúc này lòng tôi tê tái, căn bản không còn tư tưởng nào kì kèo anh ấy nói gì nữa. Tôi như con ốc sên, sợ hãi rụt rè lết vào phòng hát. Hôm nay bạn bè đến rất nhiều, trong phòng cũng náo loạn cuồng nhiệt. Duyệt Oánh ôm mic hát “Sứ Thanh Hoa”, trời trong xanh đợi cơn mưa phùn, còn em đang đợi anh.....Ai vớt trăng đáy nước.....thấy kết cục buồn trong ánh trăng

Ca từ đẹp như thế, nhịp điệu đẹp đến thế, tôi hoảng hoảng loạn loạn đứng ở góc phòng, Tiêu Sơn hát nhạc của Châu Kiệt Lâu hát rất hay. Tôi từng nghe anh ấy hát “Đông Phong Phá”, hát cả “Thất Lý Hương”, hát rất nhiều rất nhiều bài của Châu Kiệt Luân. Nhưng đợi đến “Tóc như Tuyết”, lại không có người hát

cho tôi nghe. Tôi cảm thấy mình khóc đến nơi rồi, tôi không muốn nhớ đến những chuyện trước kia nữa, kì thực hôm nay gặp lại Tiêu Sơn, tôi lại càng không muốn nhớ nữa. Những gì đã qua, sớm đã qua rồi, tôi và anh ấy không hiểu lầm, không cay độc, càng không duyên phận, chúng tôi sớm đã chia tay rồi.

Triệu Cao Hưng đặt một chiếc bánh cực to, lúc cầm nến ước thì tắt đèn, ánh nến ánh lên khuôn mặt Duyệt Oánh, đôi má ửng hồng, nhìn rất xinh, chẳng trách người ta nói con gái khi yêu là đẹp nhất. Cô ấy chấp hai tay lăm lăm ước, sau đó mọi người cùng cô ấy “Phù” một tiếng thổi tắt nến. Bật đèn lên rồi, tắt cả ồn ào gào thét trở lại, muốn Triệu Cao Hưng biểu hiện 1 tý.

Triệu Cao Hưng ôm Duyệt Oánh hôn lên má, mọi người huýt sáo, gào thét, cười đùa chói tai rồi cùng vỗ tay... Triệu Cao Hưng nắm tay Duyệt Oánh, cùng cắt bánh kem, miếng bánh viết tên Duyệt Oánh, được cậu ấy cố ý chia lại, đưa cho Duyệt Oánh đầu tiên. Sau đó cắt bánh mời mọi người, 1 phần bánh vẫn chưa chia hết, Duyệt Oánh đột nhiên kinh ngạc hét lên, bộ dạng nửa khóc nửa cười, đăm đăm lưng cậu ấy: “Anh không sợ làm ghen chết em à!” Nhưng trong oán trách lại hoan hỉ phát cuồng, cô ấy cầm chiếc nhẫn, mặc dù còn bám chút kem, nhưng che không nổi ánh sáng chói mắt.

Triệu Cao Hưng cũng không cắt bánh nữa, tìm kiếm bàn tay cô ấy đeo chiếc nhẫn vào ngón áp út: “Tốt nghiệp xong, lấy anh nhé!”

Tất cả đều hoan hô hò hét, không biết ai đã bắn cả pháo giấy, lại có người phụt rải băng. Giữa tiếng “bang bang” những mảnh giấy nhỏ nhiều màu sắc từ trên trần xà xuống, vô số mảnh nhỏ rực rỡ như những cánh hoa năm màu sáu sắc, xen lẫn những mảnh nhỏ ánh bạc lấp la lấp lánh, chính khoảnh khắc hoan hỉ dạt dào ấy, phảng phất cả thành hoa đều nở rộ. Bên cạnh mưa hoa của buổi tiệc long trọng ấy, tôi nhìn Tiêu Sơn, đến tận bây giờ vẫn không có dũng khí nhìn thẳng anh ấy, nhưng anh ấy vốn không nhìn vào tôi. Mà là cùng với mọi người vui vẻ vỗ tay, cười cười nhìn đôi tình nhân đang đứng trước bánh kem.

Anh ấy thực sự đã quên rồi sao!

Trên sân khấu ở sân cỏ trường trung học, anh ấy đưa tôi miếng sandwich, bên trong giấu chiếc nhẫn được quần từ vỏ lon bia, lúc cắn phải còn suýt chút nữa là quệt vào đầu lưỡi, làm tôi hết hồn. Anh ấy trang nghiêm đeo chiếc nhẫn vào ngón tay tôi: “Tốt nghiệp xong, lấy anh nhé.”

Rất lỗi thời đúng không, đã vài năm trước rồi, trong phim cũng xuất hiện n lần cầu hôn như thế, nếu gặp phải sẽ cảm thấy nhảm tai, nhưng lúc đó tôi thực sự thấy hạnh phúc, duy nhất vì anh ấy.

Trong lòng rạo rực lắm nhưng vẫn biện hộ nói: “Ai lấy anh chứ? Em còn học lên đại học cơ mà.”

“Thế tốt nghiệp đại học xong thì lấy anh.” Anh ấy nở nụ cười có mùi vị hạnh phúc: “Không được muộn hơn đâu, nếu không anh già mất.”

Niệm đến thời trung học ấy, tôi và anh đều cảm thấy tốt nghiệp đại học xong, chắc sẽ là việc rất lâu rất lâu về sau, đợi đến lúc tốt nghiệp đại học, chúng tôi đều là người trưởng thành, có thể kết hôn được rồi.

Tuổi trẻ những năm mười mấy, 3 năm trôi qua, tưởng như đã cả đời cả kiếp.

Tôi và anh nào có nghĩ đến, còn chưa tốt nghiệp trung học, chúng tôi đã chia tay

Từ đó đến nay Tiêu Sơn đã thành người qua đường, mà đối với anh ấy, tôi cũng chỉ là người qua đường.

Tôi là đường phân cách vào đông

Lúc tôi đang ngây người, có người lạ vỗ tôi 1 cái, thì ra là Mộ Chấn Phi, anh ấy đẩy đĩa bánh kem qua: “Này cho em.” Bánh kem rất nhiều, thế nên ai cũng cầm những miếng rất to, tôi hưng hăng ngoạm một miếng bánh mềm mại, kem dính vào mép miệng tôi cũng chẳng quan tâm, nếu không ăn, tôi sợ mình sẽ khóc mất. Mộ Chấn Phi thấy tôi ăn như hùm như sói, thế nên còn đưa cả phần của anh ấy cho tôi: “Chưa bao giờ thấy em đói như thế này.” Tôi cả mồm đầy bánh kem, hàm hàm hồ hồ nói: “Ngon mà.”

Thực sự rất ngon, ngọt đến phát ngấy, đắng đến chua chát, lại còn chút cay nóng đang cuộn lên từ đáy mắt, tôi ăn hết miếng này đến miếng khác, chỉ sợ nếu mình dừng lại, không chịu được sẽ quay đầu chạy mất.

Mọi người đều rất vui, đầu tiên là Triệu Cao Hưng cùng Duyệt Oánh song ca 2 bài, sau đó mọi người chọn bài loạn cả lên. Mic truyền qua truyền lại trên tay, bạn dành tôi giật, sau đó không biết ai chọn “Cười ri

rào”, mọi người còn hát to, vì người đông, ai ai cũng hát, cuối cùng thành gào thét, gào thành cười rì rào.

Tiêu Sơn một bài cũng không hát, chỉ sợ anh ấy lại hát bài tử của Châu Kiệt Luân. Tôi thành ra cũng hát đến vài bài, Duyệt Oánh thừa biết tôi thích hát, nên thay tôi chọn bài, được chọn đều là bài tử của tôi. Tôi hát hết bài này đến bài hát, chú tâm hát, hát rất vào. Hát đến khô rát cổ họng, sau Mộ Chấn Phi lấy cho tôi cốc nước quả, tôi ừng ực uống hết, tiếp đó giọng tôi cũng khàn luôn.

Ngày hôm đó chúng tôi chơi đến rất muộn mới về, lúc xuống cầu thang mọi người đều có chút tê say ngất ngưỡng, người ta say rượu, chúng tôi hát đến say. Đại sảnh chỉ còn lèo tèo vài người khách, cây đàn piano 3 chân màu trắng đặt trên sàn thủy tinh ngay chính giữa, được ánh đèn rọi vào đến mê ly huyền ảo. Triệu Cao Hưng hôm nay cơ hồ thực sự vui thái quá rồi, chạy đến lật phím đàn, vụng về đánh bài “Hai chú hổ con”, giai điệu lặp ba lần khiến mọi người bật cười nghiêng ngả. Cậu ấy vẫn chưa đàn xong, Duyệt Oánh đã chột gáy cậu ấy 1 cái: “Mắt mặt ban đại diện quá đo, sư phụ dương cầm ở đây, anh dám múa rìu qua mắt thợ à.”

Triệu Cao Hưng trong ánh mắt dâng trào sự ngưỡng mộ: “Em lại còn là sư phụ dương cầm nữa á?”

Duyệt Oánh lại chột cậu ấy 1 cái: “Em chẳng dám.” Rồi quay đầu gọi tôi ầm ĩ: “Đồng Tuyết, cậu lại đây đàn cho anh ấy biết mặt đi.”

Tôi cả tối đều cười, cười đến nổi má ửng hồng hơi men, lúc này lại càng cảm thấy má hồng hơn: “Tớ không chơi đàn mấy năm nay rồi, phím cũng quên hết rồi. Về thôi, muộn lắm rồi.”

Duyệt Oánh vẫn còn chưa buông tha: “Hôm mừng học sinh mới cậu còn đàn cơ mà, đừng có mà thoái thác, mau, đàn bài tử của cậu đi.”

Tôi vốn không dám ngẩng đầu nhìn, may mà Mộ Chấn Phi đứng ngay bên, anh ấy cao cao, tôi liếc mành thu mình núp sau bóng anh ấy, nói năng lộn xộn: “Muộn rồi, không về mau là ký túc xá đóng cửa đấy.”

Ra khỏi cửa về thế nào, tôi cũng đều quên sạch, chỉ an ủi chính mình đừng có run rẩy nữa, chỉ nỗ lực tránh đi ánh nhìn của Tiêu Sơn. Hoặc là tôi đa cảm đa tình, anh ấy vốn không nhìn tôi, hoặc căn bản không chú ý đến những gì tôi và Duyệt Oánh nói.

Ngày hôm đó về thực sự muộn, ký túc xá đã tắt đèn. Duyệt Oánh tắm rửa qua loa rồi đi ngủ, tôi mới đi đánh răng rửa mặt. Mùi kem đánh răng bạc hà trắng như tuyết bao lấy lợi, tôi ngậm bàn trong mồm chải chải qua chải lại hàm răng, nhớ đến lần tạm biệt sau cùng ở cổng Tây. Triệu Cao Hưng mấy người bọn họ 1 tốp, tôi với Duyệt Oánh 1 tốp, chúng tôi không cùng trường, nên chúng tôi ở cổng Tây ngã rẽ hai đường. Đi qua cổng rồi tôi mới dám quay đầu lại, xa xa đã không nhìn thấy tốp người bọn họ, dưới ánh đèn đường con đường phía tây, 2 bên quầy hàng ăn nhỏ nhỏ, bán đồ nướng, đồ ăn vặt các loại.... khói xám bèn cả con đường, quầy hàng nhỏ từng cụm từng cụm nối tiếp ánh đèn, con đường xuyên suốt ánh sáng ấy, như một dòng sông chảy nhộn nhịp, bóng Tiêu Sơn khuất dần trong mảng sông ấy, vẫn như bóng anh ấy khuất dần trong những giấc mơ của tôi, như anh ấy trước giờ chưa từng xuất hiện.

Cả một buổi tối, tinh thần tôi treo lơ lửng, tôi càng nói càng nhiều lời, Mộ Chấn Phi bình thường nói tôi ồn ào, hôm nay nhất định cảm thấy đặc biệt ồn ào. Kì thực tôi cả tối khủng hoảng lẫn lo sợ, chỉ duy nhất sợ người khác phát hiện tôi khác với ngày thường. Kết quả là tôi thực sự khác với ngày thường, tôi diễn quá đà, từ lúc Tiêu Sơn xuất hiện, tôi chân loạn cào cào, đến tận lúc anh ấy cùng Triệu Cao Hưng mấy người bọn họ, từ đoạn đèn xanh đèn đỏ đường phía tây rẽ 2 hướng khác nhau, tìm tôi mới thu lại như cũ.

Tôi tốn nhiều sức mới đánh xong răng, đầu vẫn còn mơ mơ hồ hồ, tay trái vẫn cầm cốc nước. Đèn đường xuyên thấu từng sợi u ám, có thể nhìn thấy cả cốc nước đầy dòng nước run rẩy, bọt nước tung tóe. Tôi vội vàng để cốc nước xuống, nhưng trong một giây có lẽ tôi cầm không chắc, chiếc cốc rơi xuống bồn rửa mặt.

Tôi đứng trước bồn rửa mặt, ánh đèn đường hắt vào từng vệt nhọt nhọt, trong gương thấy chính mình cơ hồ như một bóng đen. Tôi ý thức tay mình xoa xoa chiếc vòng ở cổ tay trái, cả phòng ký túc đề biết chuối hạt diệp thạch đen này là vật hộ thân của tôi, lúc tắm cũng không tháo ra. Kì thực chiếc vòng này có một bí mật, bởi vì nó che được vết sẹo trên cổ tay trái.

Cổ tay trái tôi lưu lại vết sẹo không thô lắm, lúc đó vết thương rất sâu, sâu đến nỗi cơ hồ đứt luôn vài mạch máu ở ổ tay, nghe nói là bác sĩ ngoại khoa tốt nhất ở thành phố này đã giúp tôi làm phẫu thuật phục hồi,

nhưng đến tận bây giờ, tay trái tôi thực tế không còn chút sức lực, đến cốc nước cầm cũng không vững.

14 tuổi tôi đã thi piano cấp 10, mẹ tôi rất thích nghe tôi đàn bài “Cavatina”, rất lâu rất lâu về trước, tôi cùng Tiêu Sơn lên lên lút lút ở lại phòng nhạc của trường, tôi cũng đánh cho anh ấy nghe bài “Thanksgiving”

Nhưng tôi cả đời này có muốn cũng không thể chơi đàn được nữa.

11. Chương 11

Tôi vẫn còn nhớ tối ngày hôm đấy, ở phòng bệnh, những ngón tay lạnh lẽo của Mạc Thiệu Khiêm sờ sẫm mạch máu trên cổ tôi. Hắn dù ánh mắt lạnh lẽo, nhưng ngữ khí rất bình thản. Hắn miết động mạch đang sôi sục của tôi, đem theo 1 nụ cười gần như khinh miệt: “Sao không thử ở chỗ này? Muốn cắt thì cũng phải cắt ở chỗ này. Máu nhất định sẽ phun ra 2 mét, ít nhất cũng phun đến tận trần nhà, em không cần quá 5 phút là chết ngay rồi, tiết kiệm biết bao phiền phức?”

Ngày đó cuộc phẫu thuật kéo dài khiến tôi gần như kiệt sức, chẳng còn dư lại chút sức lực nào để phản kháng cái gì nữa, hoặc lần thử đầu tiên đã nếm phải tuyệt vọng. Tôi nhìn hắn, đã không còn oán ghét nữa, nếu đây đều là số mệnh, thế thì, tôi chấp nhận là được chứ gì.

Tôi chấp nhận số mệnh, cũng bằng không tìm không phổi sống nốt, buông xuôi ước mơ đi Cửu Tuyền đoàn tụ bố mẹ. Tôi chấp nhận số mệnh, cũng bằng mặt dày vô liêm sỉ làm vợ bé Mạc Thiệu Khiêm. Tôi chấp nhận số mệnh, cũng bằng tiếp tục giả dối học cho xong đại học, tỏ vẻ an nhiên làm một sinh viên đạo mạo.

Tôi thực may mắn vì đã chia tay với Tiêu Sơn từ trước, ít nhất cũng không kéo Tiêu Sơn dính vào mối quan hệ bẩn thỉu này.

Tiêu Sơn, kì thực 2 từ ấy âm lưỡi đều nhẹ nhàng, như gió xuân thổi qua, mềm mại mà ấm áp. Mỗi lần tôi đọc ra cái tên ấy trong cảm lạnh, đều nhẹ đến nỗi không ai trên thế giới này có thể nghe thấy.

Bảo bối duy nhất của tôi, tôi đã từng có, thứ tốt nhất trên đời này.

Nhưng giờ hết rồi, không cần biết tại sao, đều hết rồi.

Giống như đối với bố mẹ, không cần biết tôi khóc nhường nào, loạn nhường nào, thương tâm tuyệt vọng đến nhường nào, họ cũng không trở về bên tôi nữa, không an ủi tôi, không chăm lo tôi, không cho tôi một chỗ dựa nữa.

Lần gặp gỡ tình cờ này với Tiêu Sơn khiến tôi cả một tuần tinh thần treo lơ lửng, tôi đâu cũng không muốn đi, trừ lên lớp, còn lại đều ngây ngô trong ký túc, trong ký túc, tôi liều mạng làm bài, 1 quyển đề mô hình số học tôi làm hết phần nửa, chỉ có chú tâm làm việc mới khiến trái tim tôi tĩnh lặng lại, chỉ có làm bài tôi mới cảm thấy bản thân không cô đơn. Nét bút nhọn xào xạc phác ra trên giấy biểu thức tính toán, đem tôi đứng lại về trước bảng đen những năm trung học, tôi biết đang có một người đứng cạnh tôi, phần đồ trong tay tôi và anh ấy phát ra tiếng cọt két, từng hàng từng hàng công thức, từng hàng từng hàng phép tính, từ tay tôi và anh viết ra, tôi biết anh ấy ở ngay bên cạnh, đầu cùng ngang tôi, sau cùng viết ra kết quả giống tôi.

Cuối tuần Mộ Chấn Phi đến hẹn tôi đi ăn thịt dê nhúng, tôi không đi, bị Duyệt Oánh sống chết đũa đi. Từ lần gặp Tiêu Sơn, tôi đối với Mộ Chấn Phi lẫn Triệu Cao Hưng, mỗi lần đụng mặt đều có chút sợ hãi không yên trong lòng, tôi sợ đi cùng họ 1 lúc thế nào cũng gặp phải Tiêu Sơn. Thực sự gặp Tiêu Sơn rồi, tôi mới biết gan mình bé đến mức nào, tôi cho rằng đã sai cứ để cho sai luôn, tôi cho rằng tôi thực sự không sao, nhưng lần gặp Tiêu Sơn ấy, tôi lại một lần nữa rơi vỡ.

Tiếng “rắc” nhẹ vang, từ đáy lòng dội lên, lan ra mảnh vỡ đầu tiên, từng tác trên da thịt, nứt nẻ thành những mảnh vụn vỡ li ti, đau đớn một hồi.

3 năm, thì ra 3 năm tôi vẫn không quên được anh ấy, anh nói chia tay, tôi đồng ý, thế rồi chúng tôi chia tay. Cho đến ngày hôm nay tôi vẫn nhớ, tôi ngày đó tự an ủi qua loa chính mình, chỉ là chia tay thôi mà, phải không? Tình yêu tuổi 16 thực có thể tiếp tục đến cả 1 đời nhưng tôi thực sự không cách nào quên đi anh ấy.

Đến hàng thịt dê nhúng, tim tôi trùng xuống, như một tảng đá, chìm xuống vực sâu không đáy. Tôi không chỉ nhìn thấy Tiêu Sơn, còn nhìn thấy ngồi cạnh Tiêu Sơn là Lâm Tư Nhân, mấy năm không gặp cô ấy càng đẹp hơn, hơn nữa toàn thân còn dồi dào khí chất đặc biệt động lòng người. Chân tôi không biết nên bước thế nào, nếu không phải Duyệt Oánh kéo lấy tôi, tôi có lẽ đã sớm như 1 nắm đường cát, sụp xuống ngay chỗ đó.

Lâm Tư Nhân thấy tôi lại còn rất phong độ, đứng dậy bắt tay tôi. Mộ Chân Phi giờ mới biết tôi cùng Tiêu Sơn, thêm cả Lâm Tư Nhân là bạn học cấp 3, anh ấy dường như có hứng thú đánh giá qua 3 chúng tôi. Trong 3 người tôi lăm lờ nhất, tôi khen túi xách của Lâm Tư Nhân đẹp, không hổ là dòng thiết kế riêng tiêu biểu, sau đó tôi khen khăn quàng cổ của cô ấy, rất cá tính, cổ điển mà không lỗi thời. Một loạt tính từ từ đầu lưỡi tôi đánh cái là ọe ra luôn, tôi so với mấy giảng viên làm công tác tư tưởng còn lăm lờ hơn, tôi so với mấy bà cô quản lý thư viện đến thời kỳ mãn kinh còn dài dòng hơn. Bởi vì tôi không biết nếu tôi dừng lại, tôi sẽ nói được cái gì hơn, tôi cơ hồ như thân quen với Lâm Tư Nhân lăm lăm, nào phải chúng tôi từ ngày tốt nghiệp đến giờ mới gặp nhau một lần.

Đến Duyệt Oánh còn bị tôi thành công lừa đi, cô ấy cho rằng tôi gặp lại bạn cũ nên hưng phấn cực độ rồi, kẹp ít thịt dê để vào đĩa tôi: “Này ăn đi, thật như sông Hoàng Hà, thảo thảo bất tuyệt rồi.”

Tôi cười hí hửng bắt đầu ăn thịt dê, Tiêu Sơn cũng nhúng cho Lâm Tư Nhân 1 thìa thịt dê, Lâm Tư Nhân mắng yêu: “Mỡ thế này..... làm sao người ta ăn được?”

Tiêu Sơn rất nhẫn nại, dùng đũa giúp cô nàng lựa thịt mỡ bỏ ra. Tôi cúi đầu ăn củ kiệu, ai biết Triệu Cao Hưng lại nói: “Anh, anh nhìn Tiêu Sơn với bạn gái nó, thế này mới gọi là nâng mâm cơm ngang chân mày(14), anh cũng không cần phải để ý chị dâu đâu, mau ăn đi.”

Tôi suýt chút nghẹn chết củ kiệu, Mộ Chân Phi lườm Cao Triệu Hưng một cái, vẫn còn bình thường lộ ra núm đồng tiền nhỏ, môi hồng răng trắng mỉm cười chết người: “Chú dụ dỗ anh xun xoe, anh không mắc lừa đâu.”

Triệu Cao Hưng cười haha, thay Duyệt Oánh vớt 1 thìa thịt dê: “Anh không xun xoe, em xun xoe.”

Duyệt Oánh cố ý dùng đũa gõ chiếc thìa, ting ting tang tang vang lên, mọi người cười cười nói nói, ồn ào náo nhiệt.

Cả cuộc đời tôi đây là bữa ăn hao tổn khí lực nhất, tôi dồn sức ăn, không cho phép mình nghĩ ngợi lung tung.

Sau đó Triệu Cao Hưng còn muốn đi hát, Tiêu Sơn và Lâm Tư Nhân dường như cũng tràn đầy hứng thú, chỉ còn tôi gồng mình chống đỡ, mượn mồm nói trong tuần vẫn còn bài báo cáo thực nghiệm cần nộp, để làm cái có thoái lui.

Họ đều đi hát, còn Mộ Chân Phi tiễn tôi về, vốn dĩ tôi nói tôi về một mình được rồi, nhưng Duyệt Oánh bảo: “Để anh ấy đưa cậu về đi.” Triệu Cao Hưng cũng nói vào. Tôi không còn dũng khí để tranh luận cái gì nữa, thế là cùng Mộ Chân Phi quay về.

Bởi vì cuối tuần, lúc này trong trường vẫn còn khá náo nhiệt, đến cổng Tây, chúng tôi theo đường mòn, đi xuyên qua ngọn đồi. Trên đồi đều là cây hoa mai, từ hồi dân quốc những năm đầu thành lập trường đã trồng, lúc hoa nở thơm tỏa đến mười mét, thỉnh thoảng có đoàn du lịch đến đây lấy phong cảnh tham quan, mùa hoa nở cả ngày đều có đoàn du lịch cắm cờ, rất nhiều khách du lịch đến thưởng ngoạn.

Con đường này buổi tối rất tĩnh lặng, xa lắm mới có ánh đèn, đường quanh co khúc khuỷu, đi được nửa đường tôi đi đến vĩa cả mồ hôi, xa xa đã nhìn thấy đình nghỉ chân ở đỉnh đồi. Cầu đối ở đình là 1 vị đại sư quốc học đề, chữ đề có pha đến vài phần lối thảo của Chúc Hi Triết, đôi câu đối khắc trên cây cột trụ bằng gỗ 2 năm trước cải tạo đã đổi thành đá cẩm thạch. Vị học sĩ này thời cải cách văn hóa đại loại không chịu nổi phê đầu, sau trầm mình tự tử ở hồ Minh Nguyệt, thế nên mỗi lần nhìn thấy câu đối ngay đoạn cuối câu: Thanh phong Minh Nguyệt ưu tương chiếu, phần lớn học sinh đều sẽ bị úp ngay một loại liên tưởng thần bí

mà thê lương. Nơi này cũng là địa điểm hẹn hò lý tưởng, ngọn đồi tình nhân nổi tiếng. Tôi nghiêm trọng nghi ngờ nam sinh trường này thích trèo lên cái chỗ này để mà hẹn bạn gái, chỗ này thích hợp để kể chuyện ma, có thể dọa mấy bạn nữ thần hồn nát thần tính.

Tôi vốn đi không nhanh, Mộ Chấn Phi cũng theo tần suất của tôi, miết từng bước rất chậm.

Đại khái bộ dạng tôi tả của tôi khiến anh ấy hiểu lầm là tôi đã thấm mệt, nên mới bảo: “Hay nghỉ một chút nhé.”

Kì thực tôi cũng cảm thấy lồng ngực đánh lên một hơi, anh ấy đã nói thế, tôi như người luyện võ, một ngụm chân khí đều đã rải rời. Tôi ngồi ở dựa dằng mỹ nhân ở trên đỉnh, sau lưng là lan can gỗ gụ gượng đã trăm năm, đã từng bao nhiêu người từng ngồi đây, thanh xuân oanh oanh liệt liệt, nhưng chung quy ai mà chẳng ra đi trong lặng lẽ.

12. Chương 12

Mộ Chấn Phi ngồi xuống cạnh tôi, rút ra bao thuốc, rất nho nhã hỏi tôi: “Được không?”

Tôi chưa từng thấy Mộ Chấn Phi hút thuốc, ngược lại Mạc Thiệu Khiêm thảnh thơi cũng làm một điều, nếu có tôi ở bên cạnh, hẳn cũng nho nhã lịch sự mà hỏi: “Được không?”

Tôi nhận thức ra Mộ Chấn Phi kì thực cũng được gia đình dạy dỗ rất tốt, bây giờ lại nghĩ chắc chắn anh ấy phải xuất thân con nhà trung lưu trở lên. Tiến lùi có lời, làm bất cứ việc gì cũng bình tĩnh suy tính trước mới làm. Trước giờ tôi không hề chú ý, đại loại mỗi lần gặp mặt đều đi với một đám người, căn bản không có thời gian chú ý.

Tôi gật gật đầu, Mộ Chấn Phi châm điếu thuốc, hương thuốc lá nhàn nhạt lan tỏa, kì thực anh ấy ngồi cách tôi khá xa, hơn nữa tôi ở phía ngược gió. Nhưng mùi thơm của thuốc lá khiến tôi cảm thấy quen thuộc mà vô lực, dường như đã có thời gian nửa đêm đang ngủ bỗng tỉnh giấc, ngẫu nhiên nhìn thấy có ánh đèn, dụi mắt đẩy cửa cánh cửa bên thư phòng, thấy Mạc Thiệu Khiêm vẫn chưa ngủ, chăm chú ngồi trước máy tính, hoặc làm gì đó mà tôi không hiểu, ngón tay hắn thảnh thơi kẹp một điếu thuốc, cùng với cà phê, để giữ tinh thần tỉnh táo.

Tôi thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi, hỏi Mộ Chấn Phi: “Mượn vai anh dựa một lúc được không?”

Anh ấy dập điếu thuốc, ngồi xuống cạnh tôi, tôi thả lỏng dựa vào vai anh ấy. Anh nói: “Đừng có khóc nhé, khóc anh tính thêm phí đấy.”

Tôi cười một tiếng, tình hữu nghị bền vững không gì phá vỡ nổi, may mắn anh ấy biết tôi đối với anh không ý gì. Tối nay tôi chỉ cần tìm được một chỗ dựa, đã tiện tay tóm được anh ấy, bị anh ấy cay nghiệt một hai câu cũng đáng.

Bầu trời thưa thớt sao, ở nơi ô nhiễm nghiêm trọng như thành phố, buổi đêm 4 phía nền trời đều phát ánh đỏ, bị ánh đèn thành phố nhuộm lấy, sao trời trở nên mơ hồ mà nhợt nhạt, đông một cái tây một cái, như mấy hạt vừng rơi vãi.

Mộ Chấn Phi hỏi tôi: “Sao em cứ buồn như thế?”

Tôi tôi nhe răng toét miệng cười: “Thế á?”

Anh ấy không nhìn tôi, mà ngược đầu nhìn những ngôi sao, nhàn nhạt nói: “Em ngay cả lúc cười, trong mắt đều rất thương tâm.”

Tôi rợn cả da gà, nắm lấy cổ áo anh ấy: “Anh, anh là nhân tài khoa Tự động, là cha đẻ của máy móc tương lai, là trụ cột của dân tộc, là niềm tự hào của quốc gia, là tấm gương vươn lên không ngừng của trường, anh đột nhiên phun ra mấy lời nghệ sĩ thực khiến em cảm thấy buồn nôn không tả nổi đấy anh ơi.”

Anh ấy thoáng lườm tôi: “giọng Đài Loan đấy của em mới thực sự buồn nôn.”

Tôi phụt cười, vuốt ve lại cổ áo anh ấy: “Xời, anh tại sao không yêu đi, anh mà yêu vào, nhất định sẽ khiến người yêu thương tâm đến chết đi sống lại.”

Anh ấy nói: “Sao lại phải khiến người ta chết đi sống lại? Yêu không phải là phải làm cho người kia cảm thấy hạnh phúc vui vẻ à?”

Tôi lắc đầu như trống bỏi: “Anh phải khiến người ta chết đi sống lại, có thể người ta mới nhớ đến anh, đời đời nhớ đến anh, nghĩ đến anh là nghiêng răng nghiêng lợi, gặp phải anh là trong lòng tức tối chua xót, không hay không rõ mà yêu anh cả đời, quá bị tốt.”

Mộ Chấn Phi cười cười, lộ ra núm đồng tiền chết người: “Nếu anh thực sự yêu một người, anh sẽ làm cho cô ấy thật hạnh phúc vui vẻ, thà một mình mình đau đến chết đi sống lại, thà mình cả đời nhớ đến cô ấy, nghĩ đến cô ấy là nghiêng răng nghiêng lợi, gặp phải cô ấy là trong lòng tức tối chua xót, không hay không rõ mà yêu cô ấy cả đời.”

Ôi một người đàn ông như thế này, đi đâu tìm đây, tôi thực sự muốn khóc luôn cho rồi.

Tôi nắm lấy Mộ Chấn Phi, trơ tráo nói: “Thế anh yêu em ngay đi, xin anh đấy.”

Anh này thực sự gặp nhiều loại người rồi, chẳng nói chẳng rằng chặn lấy tay tôi, nhẹ nhàng băng quơ nói với tôi: “Em nằm mơ đi!”

Buổi tối 10 giờ Duyệt Oánh đã về, lúc cô ấy về tôi vẫn còn chưa đi ngủ, đuổi người trên giường làm bài tiếng Anh. Duyệt Oánh đem cánh gà nướng về cho tôi, tôi lẩn lỏm bóc bỏ dây găng cánh gà. Vừa gặm một miếng đã thấy đầu lưỡi bị kích đến ran rát, cay quá đi. Nàng này lại nướng cho tôi loại cực cay rồi.

Duyệt Oánh nhìn thấy tôi đức hạnh nước mắt lưng tròng liền nổi cơn tức: “Khóc à, sao không lấy động lực khóc to lên đi?”

Tôi rầu rĩ im lặng gặm cánh gà

Cô ấy hung hăng dùng ngón tay búng trán tôi: “Ngẩng cái triền vọng nhà cậu, người ta không phải còn đem cả bạn gái à? Cậu chỉ còn thiếu nước lao vào đánh nhau thôi!”

Tôi trước giờ chưa từng kể cho cô ấy nghe về Tiêu Sơn, tôi cũng chưa từng nhắc đến tên Tiêu Sơn trước mặt cô ấy. Tôi không biết tại sao cô ấy lại biết, nhưng cô ấy lại dùng đoàn tành tạch kể lể: “May mà lúc đấy không có cái lỗ, tớ nghĩ nếu có chắc cậu cũng đâm đầu xuống đấy luôn đi, thực muốn phi cho cậu cái gương, để cậu tự nhìn bộ dạng gấu báo của cậu lúc ấy. Chẳng phải bạn học cấp 3, cũng chẳng phải đem đến một cô bạn gái như hoa như ngọc, cậu như con đã yêu thâm mấy trăm năm hoặc năm đấy ăn nằm phải hần, tự nhiên biến thành cái bộ dạng mất hồn mất vía!”

Nàng này thực sự không hổ đã xem đến mấy vạn cuối tiểu thuyết, không ngờ việc tôi tới nay lại không qua nổi mắt cô ấy. Tôi có chút nhục nhã hỏi: “Sao cậu nhìn ra?”

“Hừ! Mù cũng còn nhìn thấy, cậu tay run rẩy, mặt trắng bệch, nói huyền thuyên cả đi, như cổ diễn kịch. Cậu tưởng cậu là Tô San San à, tướng diễn linh tinh cũng giật giải quốc tế hả?”

Tôi chẳng còn thèm quan tâm cô ấy lấy Tô San San ra so sánh với tôi, tôi chỉ lật ra giường ai oán: “Có lộ đến thế không? Tớ cứ nghĩ mình đã biểu hiện cực kì bình tĩnh lý trí rồi mà.”

“Quá mất mặt, mất mặt mất đến tận nhà mẹ đẻ.” Duyệt Oánh nghiêng rằng nghiêng lợi, vừa như cười lạnh lại vừa như giận dữ: “Nếu cậu thực sự không quên được gã đấy, sao không cướp hắn lại đi? Cũng chẳng phải học ngoại ngữ, hừm, trường mình năm đấy xét tuyển đầu vào xét điểm cao hơn trường con bé đấy những 100 điểm đấy! Sao lại có thể thua dưới tay con nhỏ như thế được?”

Rốt cuộc là cái nào đi với cái nào đây?

Tình yêu với điểm xét tuyển liên quan gì nhau, nó cũng chẳng liên quan đến chuyện nào cả.

Giả dụ tôi yêu Tiêu Sơn, thì đấy là việc của tôi, liên quan gì đến Tiêu Sơn, càng không liên quan đến Lâm Tư Nhiên

Tôi vẫn gặm cánh gà. Duyệt Oánh vẫn tiếp tục chinh tôi, thắm vấn tôi chuyện năm đó, tôi ừm à lấy lệ kể một cách đơn giản cho cô ấy nghe: “Yêu thì cũng đã yêu rồi..... nhưng lúc đấy còn nhỏ..... lại là anh ấy đề cập chia tay..... tớ cũng nghĩ chia tay là đúng rồi.....2 người không hợp.....suốt ngày cãi nhau.....cãi đến cả hai đều mệt mỏi.....tình đầu nên có chút không nở bung.....tớ bây giờ thực sự hết yêu anh ấy rồi.....thực sự.....dám lấy học vị ra thề đấy.....”

Duyệt Oánh nổi giận, nắm tay đập xuống bàn: “Cút cái thể loại khốn kiếp nhà cậu đi! Cậu không yêu nữa hả, cậu không yêu nữa từ sau hôm sinh nhật tớ cậu muốn chết không muốn sống ấy hả? Đừng có mà khinh tớ không nhìn ra, chính cái hôm đó hắn cũng tới, đúng chưa?”

Duyệt Oánh thực sự giận rồi, cô ấy chỉ khi giận mới nói thô tục như thế, bình thường cô ấy là người đến xoa chớ cũng tỏ vẻ thực nữ, giống như tôi, chỉ khi thực sự tức lên mới dám lời 18 đời tổ tông Mạc Thiệu Khiêm ra chữ. Tôi gặm hết cánh gà, bình tĩnh nói: “Cậu nói không sai, nhưng tớ với anh ấy không có duyên phận, thật đấy, muốn đến với nhau cũng không được. Cậu nghĩ mà xem, anh ấy có bạn gái rồi, tớ cũng có bạn trai rồi, mọi người đều có phúc phận của mình rồi, lưu lại chút kỷ niệm cũng tốt chứ sao. Mười năm tám năm nữa, để tớ còn nhớ đến anh ấy hơn ấy, dù gì cũng là mối tình đầu. Đến lúc đấy không chừng tớ đã lấy chồng rồi, để cả con rồi, ôm con gái mà nói với nó, mối tình đầu của mẹ ấy à, đẹp trai lắm nhé, mới cấp 3 đã cao 1m85 nhé.....cao to đẹp trai nhé.....học Toán giỏi nhé.....tiếng Anh cũng giỏi nhé....vừa biết chơi bóng rổ lại còn biết hát Châu Kiệt Luân nhé..... Châu Kiệt Luân thời đấy ấy hả, rất nổi tiếng nhé, con gái tớ lúc đấy không biết đấy là ai thì có làm sao.....”

Duyệt Oánh nghe tôi vô tâm vô thức thuận miệng bốc phét, cô ấy bỗng nhiên không giận nữa, ngồi ở đấy, chậm rãi thở dài, dường như bị tôi dỗ nguôi rồi.

Kì thực tôi thường hay dỗ chính mình kiểu này, dần lòng là sẽ qua thôi, dần lòng là quên được, chỉ cần dần lòng xuống.... dần xuống một chút nữa.....giống như năm đó đường đột biết tin dữ của bố mẹ, tôi nửa đêm từng đợt tiếp từng đợt khóc ngất, nhưng ban ngày trước mặt người khác, tôi đều dần lòng, đến bị thương tôi cũng dần lòng xuống, bố mẹ không quay về nữa rồi, tôi có bị thương cũng chỉ tự mình dần lòng mình. Không ai biết tôi đã từng trải qua khổ sở gì, tôi từng đợt từng đợt lừa chính mình, dần lòng 1 chút nữa là sẽ qua, tôi lại dần lòng..... thế nên có thêm vài đắng chát nữa, tôi vẫn cứ dần lòng, còn có thể xảy ra chuyện gì nữa, những chuyện không hay sớm đã trải qua rồi.....

Diệp Thư(15) cũng từng nói, dần đến không dần được nữa, quay đầu dần lại. Nếu không dần được lòng, tôi đã không sống được đến ngày hôm nay, nếu không dần lòng, 3 năm trước đại loại tôi đã chết lâu rồi.

Cơ hồ thần sắc trong mắt tôi dọa phải Duyệt Oánh, những ngày tháng rất lâu trước đây, lúc soi gương, thỉnh thoảng cũng bị đấy mất thế lương hoảng loạn của mình dọa nhảy dựng, hôm nay lại lộ ra loại thần sắc này, thế nên cô ấy đột nhiên nắm tay, ôm lấy tôi, nói với tôi: “Đồng Tuyết, nếu cậu cảm thấy khó chịu, thì khóc 1 trận đi, nhé? Khóc một trận.”

Tôi ngược lại nhếch miệng cười cười với cô ấy: “Tớ không thấy khó chịu, thật đấy.”

Cô ấy vỗ lưng tôi một cái nặng nề: “Cậu như thế này mới gọi là cực khó chịu, làm tớ trong lòng cũng không thoải mái, đồ đáng ghét!”

Không sao, thực sự không sao, tôi ngủ một giấc dậy, là quên sạch sẽ Tiêu Sơn, vì Mạc Thiệu Khiêm gọi điện cho tôi, hấn đến rồi, tôi cũng chẳng còn tâm trí tư tưởng nào đi nhớ đến Tiêu Sơn, tôi phải toàn tâm toàn ý ứng phó Mạc Thiệu Khiêm

Tôi từ trường bắt một chiếc taxi đến biệt thự, cả quãng đường có chút bất an, Mạc Thiệu Khiêm gần đây đối với tôi có phần lạnh nhạt, nửa năm gần đây, cách một hai tháng mới đến một lần. Chưa biết đây là chuyện tốt hay xấu nữa, bởi vì tôi cũng không đoán ra hấn thực sự bắt đầu chán tôi chưa.

Vừa bước vào cổng chính biệt thự, tôi kinh ngạc nhìn người giúp việc đang đứng giữa phòng khách chỉ đạo đám người tháo đèn, lại còn một đám công nhân đang thu dọn đồ đạc. Ai cũng bận rộn, đến Đáng Yêu đang ngồi xổm dưới rèm cửa sổ, cơ hồ đang nhìn mọi thứ hoa cả mắt. Người đang gỡ đèn trên trần cực kì tập trung, quần gia càng thế, ngửa cổ nói với lên: “Chậm thôi, chậm thôi, gỡ cái dây bên này trước đi.... Cái đó đừng đụng vào..... nhẹ tay thôi.....”

Bộ đèn treo trần bằng pha lê này là bảo bối tim gan của Mạc Thiệu Khiêm, Mạc Thiệu Khiêm có thú vui sưu tập đèn. Bộ đèn này là lần hấn đi nghỉ ở Châu Âu đem về, tôi đang ngây ngô, Đáng yêu đã phát hiện ra tôi, nó lắc lắc cái đuôi, lớn tiếng sửa gọi tôi. Quần gia cũng quay đầu thấy tôi, bận rộn nói: “Mạc tiên sinh đang trên lầu.”

Tầng 2 yên tĩnh hơn nhiều, chỉ có 2 người công nhân đang nhẹ nhàng tháo tranh sơn dầu trên tường, liếc xung quanh thì ra là đang dọn nhà. Tôi thấp thỏm không yên đi vào thư phòng, không thấy Mạc Thiệu Khiêm, tôi sang phòng ngủ chính, gõ gõ cửa, nghe thấy tiếng hấn: “Vào đi.”

Vào rồi vẫn không thấy người đâu, thì ra đang trong gian quần áo, lúc ra tay vẫn đang cài dờ cúc áo vest, ngẩng nhìn tôi, hấn quả nhiên lập tức nhủ mày: “Mất sao thế kia?”

Tôi xoa xoa chỗ sẹo như nốt ruồi ấy: “Hồi trước bị thương .”

Hấn cũng không hỏi nhiều, nói với tôi: “Đi dọn đồ của em đi.”

Tôi có chút ngây người, chưa kịp hiểu ý hấn nói gì.

Hấn đại dạng nhìn ra, lại nói: “Đồ dùng cần thiết thì mang đi, chuyển nhà cho em, ngôi nhà này anh định sửa mới lại, nhanh đi, quên cái gì cũng không quay về lấy được đâu.”

Vừa mới dọn vào được 2 năm sao lại cần sửa?

Tôi vừa chạy về phòng thu dọn đồ đạc, vừa lúi 18 đời Tổ Tông nhà hấn ra chữ. Một năm ở đây có vài ngày, vậy mà cũng bày đặt?

Hết cách, có tiền đều là đại gia cả.

13. Chương 13

Buổi tối, tôi đã ở phòng ăn của một khách sạn cao tầng trong thành phố dùng bữa tối, tôi cũng không rõ tại sao Mạc Thiệu Khiêm đột nhiên quyết định chuyển nhà. Bất quá đã đến đây rồi thì cứ yên tâm mà ở đi, đến Đáng Yêu cũng như thường lệ có phòng riêng của nó, phòng ngủ chính đối diện với hồ nước tự nhiên duy nhất trong thành phố, nhưng cao quá, xa xa nhìn xuống mặt hồ giống như một miếng ngọc bích trắng cực lớn. Đáng Yêu nhất định là không thích sống ở chỗ cao như thế này, nó ngồi trước cửa kính u sầu rầu rĩ, chắc có bệnh sợ độ cao.

Phòng của tôi ở tầng 2, đối diện với phòng ngủ chính. Cái tôi cực kì phản cảm đây là phòng tắm trong phòng, 4 mặt che bằng cửa kính, tuyệt nhiên không có rèm cũng chẳng có màn, không ngăn không cách, nhìn thẳng ra đường chân trời.

Vẫn biết là cao như thế này bên ngoài cũng không có ai lên lút nhòm ngó, nhưng tôi vẫn cứ không thoải mái. Thế nên lúc ăn tối xong, nhân lúc Mạc Thiệu Khiêm đang trong phòng khách làm việc, tôi lấy khăn tắm áo tắm, lên lút vào phòng tắm ở phòng ngủ chính tắm rửa.

Khóa kỹ cửa rồi tôi mới yên tâm đánh giá phòng tắm, đúng là nhà tư bản biết hưởng thụ, bồn tắm lớn loại chìm giống như hồ bơi, hệ thống máy tính điều khiển mát xa. Trên giá còn treo vô số loại khăn tắm ngắn dài, có một hàng dài bày đầy đủ các loại hộp muối mát xa, đều là hiệu Mạc Thiệu Khiêm ưa dùng.

Thoải mái quá đi mất..... Vừa nhúng mình trong làn nước ấm, vô số bọt khí tỏa ra mát xa da dẻ tôi, bên tay còn có điều khiển từ xa, tiện tay ấn 1 cái, cửa chớp phía trước hiện ra ánh sáng ảm áp nhẹ nhàng, hóa ra toàn thể là hiển thị đèn LED, hiệu quả cách âm cũng đồng nhất, tường bao bọc âm thanh lập thể của Dolby(16)

Tôi tìm vài kênh truyền hình trả phí, xem xong 2 tập “Prince of Tennis” là lăn ra ngủ

Nếu có bị chết đuối trong bồn tắm này, ước chừng cũng là 1 cách chết xa xỉ

Nhưng mà tôi chắc chắn không có cái phúc ấy.

Có một bàn tay đưa qua vắt ngang cổ tôi, ngón tay đem chút mát lạnh, tôi đang ngâm mình trong bồn nước, cả làn da dồn lên cảm giác run rẩy. Nói ra lời không còn lưu loát: “Sao anh vào được đây?”

“Gian quần áo có cửa xoay.”

Tôi đúng là đặc ý đến tề liệt, lại không phát hiện ra còn cửa xoay. Nước trong bồn tắm nháy mắt dâng cao vài phân, thể tích người Mạc Thiệu Khiêm không nhỏ, vừa xuống tôi đã cảm thấy bồn tắm như bể bơi này hóa ra bé đến thế. Tôi nhắm mắt không dám nhìn hấn, kì thực cũng không phải chưa nhìn qua, nhưng trần trụi đối mặt thế này thực không quen lắm. Tôi biết đáng người hấn không tôi, hấn có huấn luyện viên thể hình riêng, có tiền, cái gì chẳng có.

Hấn vươn cánh tay ôm lấy tôi, tôi bị bó chặt dán vào ngực hấn, nghe rõ mồn một tiếng tim đập từng nhịp. Tôi có chút bất lực nài nỉ: “Đừng... chỗ này....”

Chuyện tôi lo lắng không xảy ra, nhưng chuyện khiến tôi lo lắng lại xảy ra, đầu ngón tay hấn xoa vào vết sẹo trên mí mắt, hỏi tôi: “Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Ngữ khí hấn hết sức bình tĩnh, mỗi lần hấn tức giận, ngữ khí đều giảm xuống cả mức bình tĩnh. Tôi hiểu lúc này đừng có mà chọc đến hấn, nên ngoan ngoãn trả lời: “Đi xem thi đấu, không cần thận bị điện thoại của bạn học va vào.”

“Bóng rổ à?”

“Không, người máy.”

Hấn chuyển tay sang xoa xoa thùy tai tôi, cánh tay kia ôm tôi càng thêm lực nặng nề hơn. Tôi bị hấn quấn lấy đến khó thở, tôi chỉ sợ hấn tức lên dìm chết tôi ở ngay cái bồn tắm này, hoặc dùng khăn tắm siết tôi

đến chết, hay xa hơn quãng tôi qua cửa sổ đập chết luôn..... thế nên tôi càng sợ hãi ôm lấy hắn, lấp ba lấp bấp giải thích: “Em thực sự không cố ý mà.... Bác sĩ lại nói chỗ mắt không bôi thuốc lành sẹo được.....”

Hơn cả dự liệu, cơn thịnh nộ lời đình không nổ ra. Đại khái là nghe thấy bên ngoài có tiếng chuông điện thoại, muộn thế này còn gọi điện, 80% là thư kí. Nhất định có chuyện quan trọng mới gọi đến, hắn buông tôi ra, tôi vội vàng giúp hắn quàng chiếc áo tắm lên, bản thân cũng tiện tay quần khăn tắm vào, vừa đi vừa giúp hắn thắt dây áo. Đợi đến lúc thắt xong dây áo tắm, hắn cũng vớ được điện thoại ấn nút nhận điện.

Tôi cũng ngoan ngoan ôm khăn tắm lui ra, vẫn chưa ra đến cửa phòng, đã nghe tiếng hắn nói: “Ăn rồi... vừa đang tắm....”

Ngữ khí hiềm thấy này, người gọi điện thoại đầu bên kia không nghĩ cũng biết là vợ hắn. Tôi từng bước chậm rồi chậm dần, có một loại bối rối khó nói thành lời. Mỗi lần như thế, tôi đều nghĩ đến cái thân phận đáng xấu hổ của mình. Nhục nhã đến không chịu đựng nổi khiến tôi không biết nên đi lối nào, cuống cuống bỏ chạy.

Tôi quay về phòng mình, quên cả bật đèn, ngẩn ngơ ngồi một lúc lâu trong bóng tối, tóc cũng quên sấy, từng giọt từng giọt nước nhỏ xuống, có giọt rơi trên mu bàn tay, lạnh lẽo, giống như là nước mắt. Kì thực rất lâu rồi tôi chưa khóc, bây giờ khóc không ra, tôi đến nước mắt cũng cạn kiệt.

Cũng không biết đã ngồi bao lâu, đèn trên trần đột nhiên bật sáng, chói đến nỗi không mở nổi mắt. Tôi theo bản năng giơ tay chắn ánh sáng kích mắt, nhìn thấy Mạc Thiệu Khiêm tiến tới, hỏi tôi: “Sao lại ngồi ở đây?”

Tôi hướng phía hắn cười cười, làm nũng với hắn: “Ôm em đi.”

Đã là vợ bé đương nhiên có kiêu của vợ bé, khiến “chồng hờ” vui lòng là quan trọng nhất. Lúc nên nũng nịu thì nũng nịu, giống như Đáng Yêu, vừa thấy Mạc Thiệu Khiêm liền lắc đầu vẫy đuôi, có như thế mới sống yên vui qua ngày được

Mỗi lần Mạc Thiệu Khiêm đều ôm như công chúa, giống như cảnh hoàng tử ôm công chúa thường thấy trong các bộ phim của Disney. Đáng tiếc hắn tất nhiên không phải bạch mã hoàng tử, tôi cũng chẳng phải công chúa, nhiều khi, tôi tình nguyện phong mình làm mụ phù thủy độc ác.

Thế còn tốt hơn bây giờ, tôi bị hắn đặt ngang trên chiếc giường to cỡ KINGSIZE, mà hắn lại ở hướng ngược lại giờ cánh tay ngấm nhìn tôi. Cái tư thế cổ quái này khiến tôi thấy rất chướng, trong mắt tôi, khuôn mặt hắn ngược bóng, mà trong mắt hắn, tôi cũng không biết mình đáng vẻ thế nào. Nhưng hắn cũng bất động nhìn tôi, đôi con ngươi đảo qua lại trong mắt, ánh nhìn dần dần thâm trầm, giống cái lần ấy, ánh nhìn phảng phất xuyên thấu mặt tôi, như nhìn phải một người xa lạ. Ước chừng kiểu hoàn toàn xa lạ này khiến tôi thấy bất an, hoặc cái nhìn của hắn khiến tôi trúng tà. Tôi nghe thấy tiếng mình lẩm bẩm hỏi: “Anh từng yêu qua một người nào đó chưa?”

“Yêu đến không còn đường lui, yêu đến không cách nào thoát khỏi..... Dù không thể có được cô ấy, cũng hy vọng thông qua cách nào đấy lừa mình dối người.....” giọng tôi thấp dần, tôi bị lá gan to tấy trời của mình hù dọa

Hắn lạnh đạm ngắt lời tôi: “Em phim truyền hình xem nhiều quá rồi phải không? Cả ngày nghĩ ngợi bậy bạ cái gì thế?”

Hắn bật dậy kéo chiếc chăn đơn, nằm xuống không để ý đến tôi nữa. Đây rõ ràng là ý đuổi khách, tôi phạm phải điều đại kị, hôm nay tôi đàn quá mức, hoặc giả hôm nay tôi cố ý đẩy, bởi vì dạo này bực bội lắm rồi, tôi cố ý áp lực lại thêm một chút áp lực, khiến nó đạt tới hạn đỉnh điểm rồi mượn cớ sụp đổ. Nhưng tôi lại ngu đần chọn nhầm đối thủ, hắn chỉ cần dùng đến một động tác cơ thể đơn giản đã nhắc nhở được tôi, hắn là kẻ tôi không dám rờ tới. Tôi dẩy mặt áp sát vào lưng hắn, lấy lòng hắn bằng nụ hôn lên hõm gáy.

Đây là chỗ mẫn cảm nhất của hắn, nhưng hắn vẫn thờ ơ quay lưng lại với tôi, toàn thân phát tán khí tàn bạo, chẳng phải một sớm một chiều nên chuyện, lại từ chối thẳng thừng. Tôi bắt chước Đáng Yêu cũng cọ qua cọ lại trên người hắn, một nửa tác dụng cũng không có. Hắn trước giờ luôn có hứng thú với cơ thể tôi, nhưng hôm nay tôi rõ ràng quá đà rồi, thế nên hắn một chút thích thú cũng không có.

Tôi tận đáy lòng rụt rè vươn dậy, cuối cùng buông xuôi tất cả nỗ lực, xám xìn xị xuống giường định về phòng mình.

Chân vừa chạm xuống nền nhà, đột nhiên nghe hắn hỏi: “Em dạo này không về thăm cậu em sao?”

Tôi không thể nén được phát run, dùng lực kiềm chế rằng lợi không phát tiếng lập cập, hoặc vớ lấy bình hoa bên cạnh đập người đang ở trên giường. Ma quỷ, hắn là ma quỷ, hắn vĩnh viễn không ngừng khiến tôi mất kiểm soát dù chỉ trong 1 giây, khiến tôi hối hận về chuyện vừa làm. Mười ngón tay bầu thật chặt vào lòng bàn tay, cơ mặt tôi nhất định vặn vẹo đến đáng sợ, tôi dồn lực hít thở, mới có thể khiến mình cuồng loạn gào to.

“Em về phòng mình đi.” Hắn không mẫn không nhạt nói: “Anh muốn ngủ rồi.”

Tôi cố gắng kiềm chế bản thân, khiến mình còn có thể bình thường miết hai chân, bước lại đến bên giường. Hắn cuối cùng quay người lại, nhìn tôi một cái: “Sắc mặt khó nhìn vậy, đau lòng sao?”

Tôi dồn toàn bộ sức lực, mới có thể cười cười với hắn.

Hắn thần sắc lãnh đạm: “Cười cũng chẳng ra sao cả, khó coi hơn cả khóc.”

Tôi một tiếng cũng không thốt lại trèo lên giường, thử định lần nữa dấn vào lòng hắn. Nhưng hắn không đáp chỉ gạt tôi ra, tôi thử lại lần nữa, hắn lại lần nữa gạt tôi ra, tôi thử hết lần này đến lần khác, hắn hết lần này đến lần khác gạt tôi ra. Nhưng tôi vẫn cứ lần tới, rồi tê tái chờ đợi sự nặng nề từ hắn, như có nắm đấm nện vào hõm tim tôi. Mới đầu còn cảm giác đau, đến giờ thì cảm giác đau mất dần, một thoáng, rồi lại một thoáng.... dường như cú đấm thẳng thừng lao tới, dường như con lắc đồng hồ máy móc, bất kể vận mệnh gì, tôi cứ đẩy qua, rồi đẩy lại.

Cuối cùng hắn đại khái không chịu được phiền phức, dùng lực hơi mạnh, tôi thoáng cái xô phải chiếc đèn đặt trên bàn phía đầu giường, rào một tiếng chiếc đèn lặn xuống, tôi theo bản năng cũng lao bổ nhào xuống, muốn đỡ lấy cái trụ đèn, nhưng tóm không kịp. Bởi vì dùng sức quá mạnh, trán đập vào tay vịn bằng đồng ở đầu giường, một cơn đau nóng nẩy chạy thẳng qua não, mà cái đèn thì choang một tiếng rơi vỡ nát bét trên sàn, chụp đèn bằng gốm Tô Châu lặn tít xa, trụ đèn bằng sứ Thanh Hoa chính thức biến thành đồng nát bét lổm chổm trên mặt đất. Trong phòng hắn, đồ vật xưa nay không có cái gì là rẻ cả, nhất là đèn....

Tôi khiếp sợ ngó nhìn đồng mảnh vụn ấy, đến trán bị thương cũng chẳng lo, tôi nhớ đến Đáng Yêu lúc còn bé không nghe lời, cả ngày trong phòng khách biệt thự nháy nhọt loạn xạ, kết quả làm vỡ một ngọn đèn cổ, sau khi hắn biết đã tức đến nổi suýt nữa đem Đáng Yêu đi cho người khác. Đáng Yêu bình thường trong lòng hắn luôn quan trọng hơn tôi, nếu cái đèn này thực sự là đồ cổ, tôi chỉ còn nước lao ra cửa sổ nhảy lộn đầu xuống, chết là hết.

Hắn đã lê dép tiến về phía tôi, e là thực sự sẽ vắt tôi qua cửa sổ rồi, tôi vội lớn tiếng: “Không phải em cố ý đâu....”

“Qua đây!”

Tôi không đắn đo khẩn nài: “Em thực sự không cố ý....”

Hắn càng bước càng gần, tôi lùi lại phía sau mấy bước, sắc mặt hắn càng khó nhìn hơn, vươn tay kéo tôi lại: “Đừng động đây!” đúng lúc này chân tôi vướng một cái, không biết thế nào mà cả người đều ngã sòng soài, ngã xuống đất cả người nháy mắt cảm thấy như có cả ngàn mũi tên xuyên qua, đau đến bật lên một tiếng, tôi nhất định là ngã đè lên đồng mảnh sứ bị vỡ kia rồi. Mồ hôi lạnh dòng dòng toát ra, lẳng trì từng xéo cũng không đến thế này. Lưng tôi như bị nứt ra, lại như bị trích một vụn mũi kim, hít một hơi đau đến

trước mắt lóa cả đi. Tôi cuối cùng cũng khóc được rồi, nhân cơ hội này, lưng đau đến chết đi được, tim cũng đau đến chết đi được, tôi thực sự không chịu được nữa, nước mắt cũng tuôn ra....

Mạc Thiệu Khiêm đã quỳ xuống bên cạnh: “Đã bảo em đừng có động đậy cơ mà!”

Tôi một câu cũng không dám nói. Hắn lật lưng tôi lại, cơ hồ muốn xem tình trạng vết thương, sau đó dường như động tác dừng lại một chút, một cánh tay bế tôi lên, đi thẳng ra phía cửa, Đáng Yêu nghe thấy tiếng động lao tới, sủa ăng ăng gọi tôi, tôi nhìn thấy máu đỏ của chính mình nhỏ giọt trên sàn nhà, nhỏ xuống bộ lông trắng muốt của Đáng Yêu, Đáng Yêu sủa càng hung tợn hơn. Tôi có bệnh sợ máu, vừa nhìn thấy máu đã lịm luôn trong lòng Mạc Thiệu Khiêm. Quần gia nghe tiếng cũng chạy tới, vừa thấy tình hình đã sợ hết hồn. Vội vàng gọi điện thoại kêu tài xế, Mạc Thiệu Khiêm đã ôm tôi lao vào thang máy đi xuống.

Lúc chúng tôi xuống tầng rồi mà lái xe vẫn chưa đến, Mạc Thiệu Khiêm không biết từ lúc nào đã lấy chìa khóa mở cửa xe, đặt tôi ở ghế phía sau: “Nằm sắp xuống!” rồi tự mình lái xe.

Tôi như một con rùa nằm sắp, mỗi lần xe hơi chòng chành đều khiến tôi đau muốn chết. Tôi đã ngừng khóc rồi, còn đang nằm sắp chờ từng cơn đau tập kích đến. Mỗi lần đau, đều khiến tôi không muốn sống nữa, ngược lại còn khiến đầu tôi trống rỗng, ý nghĩ gì cũng không có, tôi một tiếng cũng không kêu, bởi vì đến hít thở cũng đau đến chấn động. Lúc đèn đỏ, Mạc Thiệu Khiêm dẫu sao cũng quay đầu nhìn tôi 1 cái, có lẽ sợ tôi chết rồi. Hắn đã tiêu không biết bao nhiêu tiền vào người tôi rồi, tôi mà chết là lần đầu tư này của hắn đổ xuống sông xuống biển. Hắn tư bản anh minh lạnh lợi, lỗ vốn làm sao được mà lỗ vốn.

Cuối cùng đến được bệnh viện, tôi đã đau đến kiệt sức rồi, 2 bên tai đều vo ve, như có con ong nhỏ đang bay quanh, tôi nằm sắp trên giường dẫn của phòng cấp cứu, trong tiếng ồn ào của một trăm con ong, nghe thấy hắn với bác sĩ nói chuyện: “Không được.....thể chất sọ của cô ấy.....”

Ừ đấy, tôi thể chất có sọ đấy, khả năng tôi biến thành con cá sấu đi, hoặc thằn lằn ấy.... thôi, loại nào trên lưng có vẩy cũng được. Bác sĩ lại lần nữa dẫn tôi vào thang máy, vào một phòng phẫu thuật, gây tê cho tôi. Ý thức tôi dần dần mơ hồ.... có lẽ tôi cũng ngủ được một lúc, có lẽ không, tôi chỉ chớp mắt.... cho dù lúc tôi tỉnh táo, bác sĩ vẫn đang xử lý vết thương trên lưng. Mặt tôi đối diện với một chiếc chậu inox, bên trong có 1 đám mảnh vỡ sứ còn nhuộm máu. Bác sĩ luôn tay dùng nhíp kẹp mảnh vỡ, “coong” 1 tiếng vát vào chậu.

Tiếng động quá kinh hãi, tôi khiếp sợ đến nổi nhắm tịt mắt luôn.

Năm nay lại không phải năm tuổi của tôi, tại sao lại đen đui thế này hả trời?

14. Chương 14

Vết thương trên lưng khâu lại hoàn tất, tôi mới được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật. Quần gia ở nhà cuối cùng kịp đến, tay còn cầm một túi to. Tôi vốn không biết ông ấy cầm những gì, đợi gặp được Mạc Thiệu Khiêm tôi mới sực nhớ, tôi và Mạc Thiệu Khiêm vẫn đang mặc đồ ngủ, đi dép lê.

Tôi thì chẳng hề gì, đằng nào áo ngủ cũng bị bác sĩ cắt đôi ra rồi, giờ trên lưng lại toàn bông băng. Nhưng bình thường Mạc Thiệu Khiêm vĩnh viễn áo quần kín chu, lại mặc áo ngủ đi dép lê đứng trong bệnh viện, hình tượng thật khôi hài.

Hắn thay quần áo xong, nhìn thấy tôi vẫn nằm sắp bất động, liền nói: “Nhìn như con nhím, đáng đời lắm.”

Tôi nằm sắp ở đấy, thăm thương này nọ hỏi: “Anh nguôi giận chưa?”

Tôi không định diễn trò khổ nhục kế, nhưng đã đến thế này rồi, nên thả sức tóm lấy sự thông cảm của hân mới thỏa đáng, nhưng hân cơ hồ một chút nguôi giận cũng không có, bởi giọng hân cực kì bình tĩnh: “Huyệt Ung Chính(17), lại mô phỏng tinh hoa Tuyên Đức, em đừng phải cái này, thật phí phạm của giới.”

Cái đèn lấy từ huyệt Ung Chính, rốt cuộc ai mới phí phạm của giới? Tôi cũng không phải cố ý, lại nói nếu không phải hân đẩy tôi, tôi có va vào cái đèn hay không hả? Khiến hân vui vẻ khó chết đi được, nhưng khiến hân tức giận lại quá dễ dàng. Tôi bó bột cả một lưng đầy mảnh vụn gốm sứ, cũng không yên được với hân, tinh hoa Ung Chính còn quý báu hơn cả tôi cơ mà....

Vì không bị tổn thương đến dây thần kinh, tôi ở lại bệnh viện quan sát một tiếng xong xuất viện về nhà. Tài xế đến đón chúng tôi, trên đường đi, thuốc tê dần dần hết tác dụng, đau đến nỗi tôi luôn rên rỉ. Tôi thực sự biến thành con rùa rồi, lưng còn địu một lớp băng gạc dày khự. Mạc Thiệu Khiêm cũng không thêm quan tâm, tôi theo sau hân, bước một bước lại nhói đau một trận, bước vào thang máy tôi còng cả lưng xuống như một bà cụ. Về đến nhà đã uống ngay 2 viên thuốc giảm đau cũng không có tác dụng, nằm sấp trên giường quá nửa đêm vẫn không ngủ được. Đêm sâu thanh tĩnh, vết thương trên lưng càng đau đớn hơn.

Lúc tôi đang trần trọc trằn trổ thì cửa phòng đẩy nhẹ, thấy Mạc Thiệu Khiêm trong ánh đèn ngủ mờ mờ lung, tôi ngóc đầu qua gối nhìn hân: “Anh vẫn chưa ngủ à?”

Mặt hân càng khó nhìn hơn: “Em ồn ào thế anh ngủ được sao? Quá nửa đêm rồi không đi ngủ, còn lăm lăm cái gì?”

Tôi ngoác miệng, nhưng không nói gì. Phòng tôi cách phòng hân cả một lối đi rộng rãi, 2 bên đều đóng cửa, hân nghe được tôi lăm lăm à? Hân cũng không phải là Đáng Yêu, sao lại còn thính hơn cả chó?

Hân biến mất một lúc, lúc sau quay lại tay cầm cốc nước. Nhét vào mồm tôi một viên thuốc, rồi dí cái cốc áp môi tôi. Tôi bị ép uống đến nửa cốc nước to, mới hỏi: “Anh đưa em uống cái gì thế?”

“Morphine, ung thư giai đoạn 3 chuyên dùng để giảm đau.”

Tôi nắm lấy cánh tay hân: “Sao anh lại có loại thuốc này?”

Hân không nói gì, trong thoáng chốc tôi run lên, bỗng nhiên nghĩ đến, hân không bị ung thư chứ? Loại thuốc này nghe nói không phải loại thuốc thường dùng, mà hân lại có sẵn tùy tiện đưa tôi uống. Tôi ngược đầu nhìn hân, trông tinh thần cũng khỏe mạnh, chắc không phải bị ung thư đâu nhỉ?

Hân dường như nhìn thấu tim tôi, cười lạnh 1 tiếng: “Em mong anh chết lắm à?”

“Đâu có.”

Phủ nhận cũng không làm hân buông tha tôi, hân lập tức dùng sức ấn tôi xuống, vết thương trên lưng khiến tôi suýt thét lên, nhưng hân dường như ngay tức khắc dùng môi chặn miệng tôi lại. Tôi muốn gào cũng không gào được, tôi như bị người ta dí bàn ủi nóng qua người, da trên lưng từng đợt từng đợt đau đến căng cứng. Tôi không vùng vẫy, vùng vẫy chỉ khiến bản thân đau đớn hơn. Tôi đau đến mê man đi, thuốc dần dần có tác dụng, thân thể không còn nghe lời nữa, nó biến thành 1 bộ xác thịt nặng nề mà tôi không cách nào chỉ huy nổi. Lại giống như buổi tối ngày hôm đó. Càng muốn khóc càng không khóc được, toàn thân cạn kiệt sức lực, thân thể như bị đè dưới một tảng đá lớn, bị nhấn trong nước, không ngừng chìm sâu xuống, chìm càng sâu, càng không giẫy dụa được.

Tôi do dự giữa được tính và cơn đau nhức, tôi có lẽ đang thì thào nói gì đấy, hoặc đang gọi mẹ, mẹ, mẹ đến cứu con với, mẹ, mẹ mau đến cứu con đi..... Nhưng trong lòng tôi biết rõ mẹ sẽ không đến, mẹ đã mất rồi. Mẹ với bố đều đã mất rồi, 2 người máu thịt tung tóe, đến mặt mũi đều mơ hồ đến nỗi tôi không thể nhận ra.

Tôi không khóc, chỉ không thể thở nổi, tôi quơ quơ vào không khí cố nắm bắt cái gì đó, hoặc chẳng cái gì cả. Người con trai luôn cho tôi sự ấm áp luôn cho tôi sự yên bình cũng đã bước đến, anh ấy nói với tôi: “Chúng ta chia tay thôi.” Rồi quay người bỏ lại tôi.

Tôi từng hồi nổi tiếp từng hồi thở dốc, hấp hối như sắp chết, 3 năm trước tôi cũng từng chết thử rồi, tôi rạch tĩnh mạch cổ tay, ngâm trong bồn nước ấm, ngấm nhìn dòng máu ngấm vào nước lan ra, lan ra đến nhuộm đỏ cả bồn tắm. Tôi vẫn cứ chịu đựng, nhưng tôi bị bệnh sợ máu, sợ đến ngất lịm đi. Tôi vốn nên chết rồi, nếu không phải nước lan ra cả sàn nhà tắm, Đấng Yêu đột nhiên sữa nặng lên, kích động đến người khác. Tôi ở bệnh viện cấp cứu, mất không biết bao nhiêu máu, nghe nói nhóm máu của tôi ở kho máu đều được tiếp hết cho tôi, bác sĩ làm phẫu thuật dài đến mười mấy tiếng đồng hồ, thử định phục hồi lại dây thần kinh đã đứt ở cổ tay, nhưng không mấy thành công, tay trái tôi từ đấy mất đi sức lực, chỉ làm được những động tác nhẹ nhàng không yêu cầu tốc độ linh hoạt.

Tôi đã từng kiên quyết đi tìm cái chết, nhưng thần chết lại không có ý chiếu cố đến tôi, đến hẳn cũng bỏ rơi tôi.

Công dụng của thuốc khiến tôi buồn nôn, trần nhà trong con người méo mó biến dạng, chút lí trí bên bờ sụp đổ còn sót lại trong tôi, dần lại lòng, có lẽ dần lòng xuống một chút rồi tất cả sẽ qua đi.... Mỗi lần tôi đều nghĩ như thế, nhưng mà Mạc Thiệu Khiêm lại vặn lấy mặt tôi, ánh mắt hằn sắc nhọn như đang săn một con mồi, cơ hồ như đang dùng ánh mắt tách bung tôi ra, tay hẳn thực sự lạnh, lạnh đến nỗi tôi run cầm cập. Tôi dùng chút sức lực còn lại nghiêng mặt sang 1 bên, hẳn vẫn vặn lại, tôi không biết tôi lấy động lực từ đâu lại lớn đến thế, tôi hung hăng cắn tay hẳn. Máu lan ra khoang miệng lan đến ngọt lịm, hẳn vẫn chưa nới tay.

Hẳn như một miếng thịt, để đối phương cắn xéo đến thoi thóp, nhưng lại khinh khỉnh không cần quan tâm đến bất kì vết thương nào trên mình.

Tôi không biết tôi ngất đi hay là ngủ đi mất, công dụng của thuốc sau cùng khiến tôi mất đi tất cả cảm giác, không cần biết là đau hay là ghê tởm, đều không còn nữa, tôi lạc vào màn đêm đen bao la bất ngát, nơi đấy ấm áp mà an toàn, không tồn tại bất kì tổn thương nào...

Trời hửng sáng tôi lại nhập viện, bác sĩ lại lần nữa cắt đôi áo ngủ ra, bởi vì có mấy vết chỉ khâu bị bục, máu dính trên áo ngủ, bọn họ không thể không làm sạch vết thương rồi mới khâu lại. Lần này dường như thuốc tê tiêm không đủ, đau đến nỗi tôi rít khí hít vào. Bác sĩ vừa dùng nhíp luồn kim kéo chỉ, vừa hỏi tôi: “Sao lại ra nông nổi này?”

“Lúc ngủ... không để ý.... lặt người....”

“Lặt kiểu gì bục cả vết khâu? Cô bật tôm đấy à?”

Tôi đau đến không còn sức để nói, giờ tôi mới biết lần trước là bác sĩ khoa Thẩm mỹ giúp tôi khâu vết thương, bởi vì Mạc Thiệu Khiêm kiên quyết, sợ bác sĩ ngoại khoa bình thường khâu sẽ để lại sẹo. Lần này cũng là bác sĩ thẩm mỹ khâu lại, nhưng lần này khuyên tôi nên nằm viện, nói vết thương có dấu hiệu viêm nhiễm.

Tôi bị chuyển sang phòng bệnh truyền kháng sinh, vẫn còn nhớ gọi điện cho Duyệt Oánh, bảo cô ấy giúp tôi xin phép vào ngày. Kết quả tan học buổi chiều, Duyệt Oánh thân chinh đến bệnh viện thăm tôi, bị vết thương của tôi dọa hết hồn: “Cậu đến quán bar đánh nhau đấy à? Như bị kẻ khác đập lên cả một chai rượu ấy.”

“Ờ có đi bar bao giờ chưa?”

“Ừ ha, cậu mà đi nhất định sẽ kéo tớ đi cùng.” Đột nhiên cô ấy nghĩ đến cái gì đó, sắc mặt bỗng nghiêm trọng trở lại: “Bạn trai cậu ko phải đến rồi à? Cậu rốt cuộc sao lại bị thương thế?”

Tôi vội nói: “Tớ làm rơi vỡ cái đèn, sau đấy lại vướng dây điện ngã, ngã đè lên đúng đồng đèn bị vỡ đấy.”

“Hả? Cậu sao dạo này đen thế?”

Tôi cười cay đắng: “Tớ cũng đang định đi xem bói bài đây, xem dạo này vướng phải vận gì rồi.”

Duyệt Oánh ở phòng bệnh với tôi cả buổi chiều, cho đến khi Triệu Cao Hưng đến đón cô ấy. Triệu Cao Hưng còn mua tặng tôi 1 bó hoa, nói ra đây là lần đầu tiên tôi nhận hoa của một bạn nam tặng, hồi còn yêu Tiêu Sơn lúc đó vẫn còn nhỏ, anh ấy chưa từng mua hoa tặng tôi. Thế nên hôm nay nhận bó hoa của Triệu Cao Hưng lại có chút nuối tiếc: “Người đầu tiên tặng hoa tớ không ngờ lại là cậu.”

Duyệt Oánh thốt lên: “Thôi đi, bạn trai cậu chưa từng tặng chắc?”

Tôi nghĩ ngợi 1 lúc: “Chưa từng.”

Mạc Thiệu Khiêm mấy năm gần đây có tặng tôi khá nhiều quà, quần áo cũng không ít, nhưng chưa từng mua hoa tặng. Tôi nhớ món quà đầu tiên hắn tặng hình như là dây chuyền, lúc đó tôi căn bản không biết phân biệt hàng họ, hộp quà được bọc rất đẹp, tôi còn cho rằng bên trong là một cuốn sách bìa cứng. Căn bản xưa nay không biết dây chuyền rốt cuộc đất rở thế nào, mở chiếc hộp màu xanh ấy, chỉ cảm thấy hào quang óng ánh, đẹp dễ bắt mắt cơ hồ khiến người ta phải nhìn chăm chú. Tôi vội vã đóng hộp lại, đẩy trả lại hắn.

Ngày đó tôi thực sự thấy mình dửng dưng, như mấy nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết ngôn tình, tưởng rằng không yêu chính là không thể yêu, khờ khạo dám xé chi phiếu, dám không nhận kim cương, chỉ vì hắn không phải người tôi chờ đợi

Duyệt Oánh nói: “Bạn trai cậu giàu có thế, sao đến hoa hồng cũng không mua tặng cậu một bó?”

Tôi nói: “Có lẽ hắn không yêu tớ.”

Duyệt Oánh bĩu môi: “Vớ vẩn đi! Không yêu cậu mà mùa xuân đưa cậu đi ngắm hoa anh đào, mùa đông đưa cậu đi tắm suối nước nóng ấy à?”

Tôi miễn cưỡng mỉm cười: “Đấy là chuyện năm ngoái rồi, năm ngoài hắn rảnh rồi nên mới thế.”

Duyệt Oánh tỉ mỉ nhìn tôi bằng nửa con mắt, sau xua Triệu Cao Hưng ra ngoài, thuận tay đóng cửa phòng lại, mới chạy đến bên giường bệnh kề tai nói nhỏ: “Cậu với hắn cãi nhau rồi à?”

“Không.”

Tôi đến hắn bây giờ ở đâu cũng không biết, sáng sớm là người giúp việc đưa tôi đến bệnh viện, có lẽ hắn trong cơn tức giận phẩy tay áo bỏ đi rồi, sau đó tôi cũng chẳng thấy hắn đến thăm tôi. Nhưng tôi cảm giác hắn không dễ buông tôi như thế, nên tôi mặt mày ủ rũ.

Duyệt Oánh vẫn hoài nghi: “Không phải là vì cái tay Tiêu Sơn đấy chứ?”

15. Chương 15

Tôi chột rùng mình, đêm qua tôi nói ra cái gì rồi à? Trong lúc đau đớn hình như tôi gọi mẹ, liệu tôi có gọi tên Tiêu Sơn không? Mặc dù cái tên ấy nén trong tim tôi luôn sống động như thật, hoặc tôi cần bản trong lúc nhận thức hỗn loạn thực sự buột miệng, bởi vì tôi tại thời điểm không thể dẫn lòng được ấy đã nghĩ đến Tiêu Sơn, tôi nhớ lần lượt từng dáng vẻ của anh, tôi trong cả khoảng thời gian dài đã đổ dành bản thân, tôi nghĩ nếu có thể gặp lại Tiêu Sơn, nếu anh ấy biết, anh ấy nhất định sẽ bảo vệ tôi, sẽ không để tôi phải chịu đựng bất kì sự hà hiếp nào nữa.

Tôi một mực lấy anh ấy lừa phỉnh bản thân, những lúc không thể dẫn lòng, nhưng lúc tuyệt vọng, tôi lại lôi anh ấy ra làm cái cớ. Tôi vẫn còn có Tiêu Sơn mà, chúng tôi chưa chia tay mà, nhưng nếu anh ấy biết, anh ấy nhất định sẽ không giương mắt nhìn tôi bị kẻ khác ức hiếp. Tôi để anh ấy ở sâu, thật sâu trong trái tim mình, như 1 đứa trẻ bần cùng, giữ dẹt viên kẹo, bọc từng lớp từng lớp kẹo, tôi biết chúng đang ở đâu, không cần ném cũng biết chúng nhất định có vị ngọt ngào.

3 năm không gặp, đến kẻ lừa mình dối người tôi đây cũng phải bật cười, anh ấy rốt cuộc đã chọn Lâm Tư Nhân, tôi còn lại những gì đây? Xé ra từng lớp rồi lại từng lớp giấy bọc kẹo, bên trong sớm đã trống rỗng không còn lại gì.

Duyệt Oánh có lẽ cảm thấy sắc mặt tôi không ổn, cho rằng bản thân đoán đúng rồi, nên phê bình tôi: “Cậu thật đáng chết đấy, tình đầu cái quái gì nữa, cậu cũng có bạn trai rồi lại còn nhớ nhung đến hần làm gì? Bạn trai cậu đối với cậu cũng quá bị tốt đi, chọn đồ này nọ tặng cậu, rảnh rồi lại đưa cậu đi chơi. Hần bạn việc à, không đến thăm cậu thường xuyên à? Làm người thì phải có lương tâm, cậu cứ cái kiểu không biết thỏa mãn này, cẩn thận có ngày bị sét đánh chết cho mà xem.”

Tôi không nói gì, Duyệt Oánh có chút tức hơn, cốc đầu tôi một cái: “Tớ cực ghét cái kiểu này của cậu, tớ ghét nhất loại ‘đã ăn trong nôi lại còn trông trong bát’(18), cậu thực sự không quên được tay Tiêu Sơn ấy, thế thì chia tay bạn trai đi, đi cướp Tiêu Sơn về đi.”

“Tớ với hần chia tay không nổi.” tôi gân cổ đã dờ, như vừa nói mới Duyệt Oánh, cũng như nói cho chính bản thân mình nghe: “Tớ không cách nào chia tay hần được.”

“Thế thu tim mình lại đi.” Duyệt Oánh chỉ tiếc rên sất không thành thếp(19): “Đối tốt với người ta một chút đi.”

Mạc Thiệu Khiêm đâu có cần trái tim này của tôi. Tôi chỉ còn cách đợi, đợi đến khi hần chán, đợi hần ngấy lên, đợi hần đối với tôi hết hứng thú, đợi hần buông tha cho tôi, đợi hần quên tôi đi.

Tôi đợi đã 3 năm rồi, từ giả bộ ngoan ngoãn duyên dáng, lại giận dữ nũng nịu làm bộ làm tịch, hần vẫn không quan tâm, hần vẫn như thế. Tôi vận dụng hết thủ đoạn trên mình rồi, mưu cùng kế cạn rồi. Có lúc hần rất dễ tức giận, nhưng tức xong giận xong, hần lại như cũ không nỡ tặng cho tôi một cái đập, cho tôi được cút đi.

Rất nhiều lần tôi từng nghĩ, hần tóm lại là thích cái gì ở tôi, chẳng lẽ lại thích cái mặt tôi?

Hay là hắn từng yêu qua một người, yêu đến sâu đậm, nhưng lại không cách nào ở bên nhau, mà vừa khéo tôi lại có nét hơi giống với cô ta? Phim truyền hình với phim điện ảnh bây giờ đều diễn thế, tiểu thuyết cũng thường có loại bắt chéo thế này, nhưng hôm qua cũng thử thăm dò rồi, kết quả hắn nổi giận, hắn nổi giận không phải vì tôi đoán trúng, mà vì tôi dám đến thăm dò hắn.

Phần lớn thời gian tôi đều cảm thấy hắn coi tôi như món đồ chơi, hắn kiên nhẫn chờ xem tôi trò gì chưa chơi, từ lúc bắt đầu nào là khóc nức náo loạn, đấu tranh trong tuyệt vọng, sau đến cố ý xu nịnh, để phòng mọi mặt. Hắn như người đi xem đá dế, ở một bên lặng lẽ xem xét, mà tôi là con dế đứng trong cái hũ, thỉnh thoảng bị lôi ra trên đũa, sau đó hô hố réo lên, tưởng mình không có đối thủ.

Tôi nhìn không thấu Mạc Thiệu Khiêm, mà hắn cũng biết tôi chết ở cửa nào rồi. Từ lúc bắt đầu trò chơi không cân sức này, tôi phải làm thế nào mới chia tay được hắn đây?

Chỉ khi hắn chọn ngừng chơi mà thôi, tôi lại không có cái quyền lựa chọn ấy.

Ngày hôm sau Duyệt Oánh và Triệu Cao Hưng lại đến thăm tôi, lần này bọn họ đến còn có cả Mộ Chấn Phi, anh ấy cũng mua hoa đến, tôi cảm thấy thực hạnh phúc: “Cứ nằm viện là tặng hoa à? Sao lần trước em cũng nằm viện anh lại không tặng?”

Mộ Chấn Phi nói: “Lần trước chúng mình đã thân đâu mà.”

Thân rồi mới có thể tặng hoa à? Logic ở đâu thế?

Về sau vẫn là Duyệt Oánh nói với tôi: “Đừng có nghe anh ấy, chiều nay anh ấy làm báo cáo ở trường, hoa này là một em ở hậu đài tặng anh ấy. Con gái nhà người ta tình cảm dào dạt, thế mà anh ấy lại nói với em ấy, vừa vặn, tôi có bạn đang nằm viện, hoa này tôi có thể tặng lại cho cô ấy được không? Làm con nhà người ta tức đến rơi nước mắt đấy.”

Tôi nghe đến cười ha ha, kéo theo miệng vết thương trên lưng đau chết luôn, quả nhiên Mộ Chấn Phi là như thế, đập vỡ trái tim thủy tinh rồi mà vẫn thản nhiên như không.

Bốn người chúng tôi ở cùng 1 chỗ luôn luôn náo nhiệt, tài xế của Mạc Thiệu Khiêm mang cơm đến cho tôi, gõ cửa bọn tôi đều không nghe thấy, khi chú ấy đẩy cửa bước vào tôi mới để ý ra có người đến. Biểu hiện của chú tài xế có vẻ cũng bất ngờ, có lẽ không nghĩ trong phòng lại nhiều người đến thế. Nhưng cũng lỡ mớ đoán ra tất cả đều là bạn học của tôi, thế nên cũng chỉ nhìn một chốc, chỉ là chú ấy cơ hồ nhìn Mộ Chấn Phi rất lâu. Cũng không lạ lắm, Mộ Chấn Phi bề ngoài thực sự đẹp trai, đi giữa đường phỏng chừng sẽ có người của công ty tìm kiếm ngôi sao đến kéo anh ấy đi đóng quảng cáo. Tài xế để cặp lòng giữ nhiệt ở bàn cạnh đầu giường, nói với tôi: “Đồng tiểu thư, đây là cháo cá, nhân lúc còn nóng cô dùng đi nhé.”

Tôi nói cảm ơn, tài xế lịch sự gật đầu với từng người trong phòng, xem như chào hỏi qua, rồi lui ra ngoài đi mất.

Triệu Cao Hưng hỏi: “Người vừa rồi là ai thế?”

Duyệt Oánh biết, có lần cô ấy gặp tài xế đến đón tôi, nên cô ấy thay tôi đáp: “Lái xe của bạn trai Đồng Tuyết.”

Triệu Cao Hưng giật nảy mình: “Đồng Tuyết, cậu có bạn trai á? Thế cậu với anh tở là sao đây?”

Tôi liếc xéo Mộ Chấn Phi một cái, anh ấy lộ ra nụm đồng tiền chết người: “Anh không phải sớm nói với các chú rồi à, anh với Đồng Tuyết chỉ là bạn bè thường thôi, các chú lại chẳng ai tin, giờ đã tin chưa.”

Dựa vào thâm niên kinh nghiệm phong ba của mình, đương sự càng phủ nhận tin đồn, tin đồn càng lan ra lợi hại hơn, thế nên tôi hung hăng trợn mắt với Mộ Chấn Phi, thực sự không biết con người anh ta rốt cuộc có thực sự thành tâm không.

Tôi không ngờ Tiêu Sơn hôm nay cũng đến bệnh viện, lúc đó trời cũng khá nhem rồi, mấy người Duyệt Oánh cũng đi rồi, y tá cũng giúp tôi đi mua cam, tôi một mình ngồi trong phòng bệnh chơi đua xe trên PSP, đang đua đến khúc nguy hiểm thì nghe thấy tiếng gõ cửa, tôi còn cho rằng y tá trở về rồi, nên cũng không ngẩng đầu nhìn, chú tâm chơi nốt: “Mời vào.”

Tiếng bước chân rất nhẹ, tôi đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, tôi nghĩ chắc mình nghe nhầm rồi, hoặc tôi đang nằm mơ, đáng lẽ ngón tay phải giữ chặt phím bấm, không rõ từ lúc nào đã rời lỏng

Nhiều năm như thế, tôi vẫn cứ nghe rõ tiếng bước chân anh ấy.

Màn hình trò chơi hiển thị OVER, tôi qua vài giây mới có thể ngừng đầu lên, thực sự là Tiêu Sơn. Anh ấy vẫn mặc cả bộ đồ thể thao nhẹ nhàng, tay còn cầm một túi đồ, ánh đèn chân không trong phòng bệnh làm kinh người, mà tôi chỉ cảm giác anh ấy vừa cao vừa xa, đứng ở đó, dường như xa đến không tả.

Tôi mãi mới nghe được tiếng chính mình: “Là anh à?”

Anh ấy cười với tôi: “Hôm qua nghe Cao Hưng nói em bệnh, vừa vặn bà ngoại cũng đang nằm viện ở đây, anh ngày nào cũng ghé thăm. Vốn dĩ không biết em nằm phòng nào, may có y tá giúp anh tra tên.”

Anh ấy đặt túi giấy lên tủ cạnh đầu giường, thò lên bên trên là tên hiệu một cửa hàng bánh ngọt, anh ấy nói: “Mua vội ở cửa hàng cạnh bệnh viện, không biết có ngon không.”

Anh ấy vẫn còn nhớ tôi lúc bị bệnh đều thích ăn đồ ngọt, nhưng tôi không dám tự suy tự diễn, có lẽ năm đó chúng tôi cũng đã nói rõ rồi, chia tay, nhưng vẫn làm bạn.

Tôi cũng cười cười, cũng tìm một câu để nói: “Lâm Tư Nhân sao rồi? Cô ấy vẫn khỏe chứ?”

Anh giật mình một cái, mới nói: “Hôm nay cô ấy có tiết trên lớp.”

Kì thực tôi cảm giác bản thân mình nhìn anh ấy rất thân nhiên, giống như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì. Tôi rõ ràng đang gắng gượng, nhưng chẳng gì là so với những chuyện khó khăn tôi từng gắng gượng vượt qua.

Phòng bệnh lại chìm trong im lặng, bởi vì tôi không biết nên nói gì với anh ấy, anh ấy có lẽ cũng cảm thấy có chút lúng túng, thế nên chưa đến một phút đã nói: “VẬY.... TỐI nay anh có việc, anh đi trước vậy.”

“Em tiễn anh.”

“Không cần, em là người bệnh mà.”

Anh đi được chừng hai ba phút, tôi mới trở mình trên giường, chạy ra khỏi phòng bệnh, chạy một mạch ra đầu hành lang, tôi biết ở đó có một ban công nhỏ, có thể nhìn xuống dưới lầu. Trước lầu bệnh viện có trồng một cây hòe gai, mùa này lá cây đều rụng hết rồi, cành khô thon thon xiên ngang ánh đèn đường, như rong tảo bồng bên chậu thủy tinh trong suốt. Tôi xuyên qua đám rong tảo chẳng chịt ấy kiểm tìm một bóng hình quen thuộc, dù rất xa, dù rất cao, nhưng tôi vừa nhìn đã tìm thấy rồi. Cả con đường dài tôi vừa nhìn đã tìm thấy, là anh ấy.

Anh ấy đi không hề nhanh, bóng lưng có chút mỏng manh, 3 năm này anh ấy một chút cũng không béo hơn, chỉ càng cao thêm. Gió đêm rất lạnh, nhưng tôi một chút cũng không cảm giác, giống như năm đó mỗi lần vội lên lớp, tôi chỉ muốn đứng lại ngoài hành lang lớp học, ngắm nhìn anh ấy từ sân cỏ chạy lại.

Lúc đó anh ấy nhất định sẽ ngẩng đầu, xa xa cười với tôi.

Chỉ cần anh ấy cười với tôi một cái, tôi đến trời cũng cảm thấy trong xanh lạ thường

Kia đúng là Tiêu Sơn của tôi rồi

Tôi nhìn bóng anh ấy khuất dần sau một chỗ ngoặt, tựa như mỗi lần mơ thấy anh ấy. Xi măng dưới chân bắt đầu phát cứng, rồi lại bắt đầu mềm ra, tôi như giẫm lên miếng bông vải, có chút đứng không vững, vết thương trên lưng cũng đau, gió thổi xào xạc đến phát run

16. Chương 16

Tôi cứ đứng đấy, đứng đến khi bản thân cảm thấy lạnh thấu xương cốt rồi mới quay về phòng nằm. Y tá cũng đã về, đang tìm tôi. Cô ấy nhìn thấy tôi chân trần bước vào, hốt hoảng 1 trận, vội vã lấy nước cho tôi rửa chân.

Tôi nhúng chân vào chậu nước nóng hổi, nóng như từng mũi kim chích, tôi cũng kệ. Tôi nhớ đến Tiêu Sơn, nhớ đến từng động tác anh ấy lén lại trong phòng bệnh, từng câu nói, kì thực anh ấy chỉ đến có một lúc ngắn ngủi, nhưng chỉ cần một giây thôi, anh ấy đã khiến tôi cảm giác sống không bằng chết.

Bánh kem anh ấy đem đến tôi còn chưa ăn, tôi chỉ sợ tôi ném vào một miếng thôi đều sẽ bật khóc, không thì cũng cuống lên làm chuyện gì đó. Thế nên tôi tặng bánh kem cho y tá, cô ấy cực kì vui, bảo đem về cho con gái cô ấy ăn.

Ngày trước Tiêu Sơn đưa tôi cái gì, tôi đều giữ gìn như giữ bảo bối, dù là 1 cục tẩy, 1 cái kẹp sách. Nhưng hiện tại tôi đối xử với chính mình thật nhẫn tâm, bởi vì anh ấy không còn là của tôi nữa. Tôi phải quên được anh ấy, bằng bất cứ giá nào, tôi phải quên bằng được anh ấy.

Tiêu Sơn nói anh ấy ngày nào cũng đến thăm bà ngoại, tôi lại chưa từng gặp qua anh ấy, tôi cũng không đủ dũng cảm để đi tìm xem bà anh ấy đang nằm ở phòng bệnh nào, dù năm đó bà ngoại đã thương tôi đến thế, nhưng tôi đến tránh Tiêu Sơn còn không kịp. Duyệt Oánh và Triệu Cao Hưng dù ngày nào cũng đến thăm tôi, nhưng tôi không dám hỏi cô ấy về Tiêu Sơn

Tôi sẽ quên được anh ấy thôi mà.

Ngày xuất viện tôi cũng tránh luôn cả Duyệt Oánh, vì Mạc Thiệu Khiêm đột nhiên gọi điện, nói là đến đón tôi xuất viện.

Tôi đương nhiên cũng hiểu không phải hắn có lòng muốn đón tôi ra viện, bởi vì mặc dù tôi ngày ngày xem báo lá cải, thỉnh thoảng tôi cũng xem cả tin tức tài chính. Công ty hắn muốn thu mua một công ty kỹ thuật ở vùng này, tôi đoán hắn đến để chủ trì đại cục rồi. Nhưng hắn tiện thể đến đón tôi, tôi vẫn cảm thấy lo sợ vì được sủng ái kiểu này, lần trước làm hắn giận đến thế, tôi vẫn cho rằng hắn phải đến nửa năm sẽ chẳng thèm ngó đến tôi nữa, đúng như tục ngữ nói cái mà gì “kho ướp lạnh” ấy.

Tôi từ trước đến giờ chưa từng thấy Mạc Thiệu Khiêm trên tivi, đến báo tin tức tài chính cũng rất ít khi thấy tên công ty hắn xuất hiện, nếu có cũng chỉ là mấy tin tức sơ sài hời hợt, ví dụ lần thu mua này quy mô chẳng hề to. Mạc Thiệu Khiêm là nhà tư bản trọng điểm, từ trước đến giờ không thích nổi bật. Thế nên tôi cực kì tò mò lần trước hắn vì sao lại bị xoắn vào vụ Tô San San, lại còn mười ngón nắm tay đi qua đường, không giống phong cách của hắn cho lắm.

Về đến nhà, tài xế đuổi theo gửi cho hắn một chiếc túi, hắn như chợt nhớ ra, chuyền qua đưa tôi: “Cho em đây.”

Dường như cũng thành lệ rồi, hắn mỗi lần người giận xong đều mua quà tặng tôi, tôi cũng chẳng hiểu đây là dụng ý gì, chắc hắn quen dùng cách này để hạ đài, biểu thị hắn đã không kì kèo cùng tôi nữa.

Tôi đón lấy: “Cảm ơn anh.”

Đang muốn cất cái hộp đi, Mạc Thiệu Khiêm đột nhiên hỏi: “Không mở ra xem à?”

Tôi ngoan ngoãn nghe lời mở chiếc hộp, là nhẫn bảo thạch. Đá bảo thạch màu đỏ không đậm lắm, tuy nhiên cái nhẫn lại khá to, nhưng ước chừng giá cũng không đắt lắm. Chiếc nhẫn được nạm hình thức ngược lại rất đẹp, kim cương nhỏ um tùm rậm rạp như những ngôi sao lấp lánh vây quanh mặt trăng, thật giống với chiếc nhẫn “trứng chim bồ câu”(20) trong một bộ phim điện ảnh.

Tôi đóng hộp lại, mới phát hiện hần có chút hơi mỉm cười, cũng không hiểu hần đang cười cái gì.

Bộ phim ấy tôi với hần cùng đi xem, lúc đó là kì nghỉ lễ quốc khánh, tôi đi Hồng Kông cùng hần. Hôm đó vừa vận hợp đồng ký xong rồi, ngồi ở khách sạn dùng trà chiều, 2 người đều cảm thấy lãng phí nửa ngày nghỉ. Không biết tại sao lại nói đi xem phim, thế là đi xem bộ phim “Sắc giới” ấy. Bản nói tiếng Quảng Đông, tôi 1 câu nghe cũng không hiểu, giữa chừng lại còn lăn ra ngủ. Lúc tỉnh lại thấy ngay đoạn đặc tả Thang Duy trên màn hình lớn, cô ấy tiu nghỉu ngồi trên một chiếc xe kéo, giơ tay vuốt lại cổ áo gió, tôi còn chú ý đến trên ngón tay cô ấy có một chiếc nhẫn rất to, mà thần sắc cô ấy lại hồ hững nhạt dần, không biết đang nghĩ gì.

Tôi ngủ một giấc đến u mê rồi, chẳng mấy chốc bộ phim đã kết thúc, trên đường về Mạc Thiệu Khiêm hỏi tôi: “Xem phim hay không?”

Tôi nghĩ đến nửa ngày, mới nói: “Chiếc nhẫn rất to rất đẹp.”

Hần cũng không phải chưa từng tặng tôi nhẫn, thấp nhất là nhẫn kim cương 6 prong, trên nhẫn theo lệ còn khắc tên tôi. Nói thực đá kim cương thì cũng là đá, thỉnh thoảng tôi nghĩ liệu có nên bán quách cái đồng nhẫn kim cương khắc tên ấy đi không? Nếu không được thì bán cái mặt đá thôi cũng được rồi. Tôi đặt chiếc nhẫn trong két bảo hiểm, Mạc Thiệu Khiêm dường như không vừa ý vỗ vỗ két sắt: “Trong này để những gì rồi?”

Tôi có ý nũng nịu nói: “Còn không phải đều là anh tặng em à?”

Hần nhếch mày: “Nhưng bình thường không thấy em đeo.”

Tôi nói thật: “Anh tặng em đều là ngọc ngà châu báu, em là sinh viên, làm sao đeo tới trường được chứ?”

Hần dường như cười một tiếng, kéo tôi lao vào lòng hần, có lúc hần thích ôm tôi, như ôm Đáng Yêu, nhưng hần mỗi lần đều siết rất chặt, đến nỗi khiến người khác không thể thở được. Hơi thở hần dường như phả vào má tôi, khiến tôi ngứa ngáy khó chịu. Hần nói: “Tối nay cho em cơ hội đeo, chúng mình ra ngoài dùng cơm.”

Hần tự tay chọn quần áo cho tôi, đây còn là lần đầu tiên, tôi cảm thấy tâm trạng hần rất tốt, nhất định là công việc đương thuận lợi. Thông thường những lúc này tôi đều nhanh nhẹn hòa vào cho hần vui, hần vui rồi những ngày sau này của tôi cũng tốt đẹp hơn. Hần chọn cho tôi một chiếc váy xanh ngọc trẻ lưng, sau đó nói: “Đeo chuỗi vòng ngọc bích năm ngoái anh tặng em đi.”

Đợi tôi thay xong váy đi ra, hần đến giày cũng giúp tôi chọn xong.

Kì thực tôi mua quần áo không tính toán lắm, có lúc đi lượn cùng Duyệt Oánh, có lúc cùng bạn học đi bói ở tiệm nhỏ, 35 đồng một chiếc áo phong cũng rất đẹp. Nhưng Mạc Thiệu Khiêm khinh thường tôi mất thẩm mỹ kém. Thế nên rất nhiều lúc cửa hàng gửi catalogue đến, tôi tùy tiện vợ lấy. Mà mấy cửa hàng này phục vụ cực kỳ chu đáo, chỉ cần tôi mua qua một lần quần áo ở đó, mã số gì họ cũng nhớ rất rõ ràng.

Giày cao gót 9 phân, tôi còn không biết mình mua đôi này lúc nào nữa, đeo vào xong cả người ngất ngưỡng không vững, điểm tốt duy nhất đấy là so với Mạc Thiệu Khiêm cũng không đến nỗi thấp lắm.

Hần cao quá mà, tôi nếu đi giày bệt, vĩnh viễn chỉ có thể ngẩng cổ nhìn hần.

Hần dẫn tôi đến một nhà hàng mới khai trương, là tòa nhà cao nhất trong thành phố, một nửa không gian là cửa kính thủy tinh, người sợ độ cao tốt nhất đừng vào. May mà trong nhà hàng có để băng khô, toàn bộ sàn nhà chìm ngập trong mây mù.

Giám đốc nhà hàng thân chinh ra chào đón chúng tôi, còn tặng sâm panh, chúng tôi ngồi ở vị trí vừa vặn có thể quan sát cả thành phố, từ góc cao thế này nhìn xuống, tất cả đều ẩn hiện tựa như phong cảnh. Mạc

Thiệu Khiêm xem xong menu, đưa cho waiter(22): “Chọn món đặc biệt đi.”

Waiter hỏi: “Mặc tiên sinh, bây giờ có đưa món luôn không?”

Mặc Thiệu Khiêm dường như có chút chậm rãi: “Vẫn còn vị khách nữa, đợi họ đến rồi đưa món sau.”

Tôi không nghĩ đến ngoài tôi vẫn còn người nữa, có thể khiến Mặc Thiệu Khiêm phải đợi chờ, thực sự có vẻ ta đây. Tôi bỗng nhiên có linh tính không tốt, tôi nghĩ hẳn không vô vị đến mức giới thiệu Tô San San đến ký tên cho tôi đấy chứ?

Có cho tôi nằm mơ tôi cũng chẳng dám nằm mơ kiểu này, người Mặc Thiệu Khiêm đợi, lại là Mộ Chấn Phi. Lúc phục vụ dẫn bàn cho anh ấy, tôi thực sự mu muội.

Tôi lại cho rằng mình nhìn lầm rồi, hoặc là do phun băng khô phun đến nỗi tôi ảo giác đến nơi rồi, nhưng người đó thực sự là Mộ Chấn Phi. Mặc dù anh ấy mặc vest, mặc dù nhìn anh ấy có phần xa lạ, nhưng anh ấy đúng là Mộ Chấn Phi.

Mộ Chấn dường như cũng ngạc nhiên lắm, nhưng anh ấy chỉ nhìn tôi một cái, sau đó quay đầu nhìn Mặc Thiệu Khiêm.

Mặc Thiệu Khiêm ngồi đó không động đậy, chỉ bảo: “Ngồi đi.” Rồi quay đầu dặn dò phục vụ: “Đưa món lên được rồi.”

17. Chương 17

Tôi cũng không biết rõ bản thân mình đang nghĩ cái gì nữa, chỉ cảm thấy không dám ngẩng đầu lên, hai bàn tay vịn chặt khăn ăn, như thể cái khăn ăn thay cho cái cổ của chính mình.

Đây là đầu tiên từ lúc tôi ở cùng Mặc Thiệu Khiêm đến giờ, lần đầu tiên gặp phải người quen của tôi, nhục nhã khiến tôi có chút tức thở, tôi sốc lại đứng khựng lại muốn đi rửa tay, nhưng Mặc Thiệu Khiêm căn bản không để ý tôi, hẳn không biến sắc, chỉ nhìn Mộ Chấn Phi: “Kì nghỉ đông này cậu đến công ty thực tập, anh đã bàn giao cho Thế Bang, cậu ta sẽ cho người sắp xếp.”

“Nghỉ đông em có hẹn với mấy bạn học trong hội leo núi rồi, sẽ đi leo núi.”

Mặc Thiệu Khiêm âm sắc tựa hồ cực kì bình tĩnh: “Leo núi? Năm ngoái bị thương ở Châu Phong vẫn chưa khiến cậu nhớ đời phải không? Cậu làm thế ban giám đốc sẽ không chịu trách nhiệm đâu.”

“Có anh chủ tịch hội động quản trị chịu trách nhiệm với ban giám đốc là đủ rồi mà nhỉ.”

“Cậu đừng nghĩ đến việc chọc giận anh là anh sẽ bỏ mặc việc chính, không cần biết cậu có bao nhiêu cái cớ, nghỉ đông đợt này cậu phải về công ty thực tập.”

Mộ Chấn Phi nhìn hẳn, đột nhiên cười, anh ấy cười rộ lên lại còn rất đẹp trai, lộ ra nóm đồng tiền mê chết người ấy: “Đến lúc đấy nói sau đi.”

Hai người bọn họ không ai để ý đến tôi, đều chỉ nói cho nhau nghe.

Nhưng tôi như ngồi trên tảng băng, đến kẽ ngón tay cũng lạnh thấu cả. Phục vụ vừa đưa đồ ăn lên, giúp tôi rót rượu. Mặc Thiệu Khiêm cuối cùng cũng quay sang, nói với tôi: “Em vừa lành vết thương, đừng uống rượu.” Sau đó sai người đổi cho tôi nước quả.

Tôi đến miễn cưỡng mỉm cười với hẳn cũng không làm được, tôi chỉ nghĩ qua rằng gia cảnh Mộ Chấn Phi nhất định rất tốt, nhưng tôi lại không nghĩ nổi anh ấy với Mặc Thiệu Khiêm lại có mối quan hệ, thậm chí mối quan hệ cũng không đơn giản.

Có khi nào anh ấy là con trai Mạc Thiệu Khiêm không? Không đời nào, Mạc Thiệu Khiêm năm nay mới 32 tuổi, làm sao có con trai đang học đại học được. Hay có lẽ là em trai, nhưng tại sao họ lại không phải là họ Mạc nhỉ?

Tôi mặc dù đối với Mạc Thiệu Khiêm hiểu biết không nhiều, nhưng lảng máng cũng nghe nói bố hắn tay trắng khởi nghiệp, vượt qua khủng hoảng kinh tế mà đi lên, bắt đầu bằng xí nghiệp hóa chất, sau đó là làm đầu mối container, một tay sáng tạo nên cơ nghiệp phi phàm này. Nhưng bố hắn đứng năm thành công nhất thì đột nhiên qua đời, thế nên, Mạc Thiệu Khiêm đang ở nước ngoài bị thúc ép bỏ học về nước, bắt đầu quản lý sản nghiệp. Hắn vốn học ngành quản lý công thương, mười mấy năm lại đây, tài cao vởi vởi lại càng tiến thêm một bước. Nhà tư bản xuất thân lúc nào cũng có chút màu sắc của truyền kỳ, người có tiền ấy mà, TVB quay đến nhàm luôn rồi.

Tôi đối với ân oán quyền thế không có hứng thú, kì thực Mộ Chấn Phi là cái gì của Mạc Thiệu Khiêm thì liên quan quái gì đến tôi? Mộ Chấn Phi biết thân phận của tôi rồi, nhiều nhất là khinh thường tôi chứ gì, sau xem tôi như người lạ qua đường là xong.

Tôi không thêm để ý, tôi nghĩ thông rồi, quyết định ăn một bữa món nổi tiếng nhất ở đây.

Ăn được nửa bữa cơm, Mạc Thiệu Khiêm ra ngoài nghe điện thoại, đi được tầm 10 phút, ngồi lại chỉ còn tôi và Mộ Chấn Phi. Tôi một câu cũng không nói, vẫn như cũ ăn món canh cá bạc mình thích nhất. Mộ Chấn Phi cũng không nói gì, anh ấy ăn dáng vẻ thực nhả nhặn, đầu ra đầy, rất giống giáo sư bình thường ở phòng thí nghiệm làm mẫu đốt ống nghiệm, bộ dạng phô trương đến thuận buồm xuôi gió, thật là khiến tôi trong lòng phát hoảng.

Mạc Thiệu Khiêm lúc quay lại cũng không nói nhiều với anh ấy. Ba người cùng một bàn ăn yên lặng đến kì lạ, kết quả tôi ăn rất nhanh đã thấy no, đến tráng miệng sau cùng ăn không vào nữa. Mạc Thiệu Khiêm nói với Mộ Chấn Phi: “Để bảo tài xế đưa cậu về nhé.”

“Không cần đâu anh.”

“Vậy chuyện thực tập, cậu cứ suy nghĩ_____.”

Lời còn chưa nói hết, Mộ Chấn Phi cuối cùng cũng lộ ra mặt hiểm thấy, dường như có chút trẻ con không kiên nhẫn: “Được rồi, anh rể, em biết rồi.”

Tối ngày hôm nay tôi thực sự bị sét đánh oang tạc đỉnh đầu rồi, thế nên có chút tê tê dại dại.

Lên xe về nhà, tôi bất an ngồi đấy, nhìn những ngọn đèn đường chập chờn qua khung cửa xe, thành phố này cảnh đêm luôn huyền ảo ồn ào đến thế. Tôi biết là tài xế của Mạc Thiệu Khiêm đã nhận ra Mộ Chấn Phi rồi, thế nên Mạc Thiệu Khiêm mới sắp xếp bữa tiệc tối nay. Không biết ai phát minh ra hai chữ “bữa tiệc” này, thật là một cái bữa, mượn cơ ăn cơm để gài bẫy. Cả buổi tối Mạc Thiệu Khiêm đều không biến sắc. Tôi không biết hắn đang nghĩ cái gì, hơn nữa từ trước đến giờ tôi có biết gì đâu, tôi đoán tâm tư hắn đoán đến mệt mỏi rồi. Hoặc hắn đang đơn thuần cảnh cáo tôi, cách Mộ Chấn Phi xa ra một chút, kì thực sao phải quanh co đến phí sức thế, hắn chỉ cần bảo với tôi Mộ Chấn Phi là em vợ hắn, tôi đảm bảo sẽ chạy còn nhanh hơn cả Na Tra. Tôi không phải không sợ chết, càng không phải không biết nhục, tất cả những chuyện dính dáng đến vợ hắn, tôi đều chủ động nên tránh càng xa càng tốt, huống hồ là em trai ruột của vợ hắn.

Về đến nhà, tôi ngượng ngập nói: “Sai lầm kiểu này lần sau em sẽ không tái phạm nữa.”

Hắn vừa gỡ cúc tay áo vừa nhìn tôi: “Những chuyện ngu xuẩn thế này, anh cũng không muốn giúp em giải quyết đến lần thứ 2.”

Thật oan uổng cho Mộ Chấn Phi lẫn tôi rồi, tôi dám đảm bảo Mộ Chấn Phi đối với tôi trừ trước đến giờ chẳng có ý gì, tôi từ trước đến giờ đối với anh ấy cũng vậy. Thật đấy. Bây giờ tôi lại có chút sợ khả năng kiểm chế của Mộ Chấn Phi, tối hôm nay mặt anh ấy cũng không hề biến sắc, Mộ Chấn Phi trước đây cũng không hề bị xao động, tôi đều không biết hay anh ấy đã sớm biết chuyện rồi? Quan hệ không chính đáng giữa tôi và Mộ Chấn Phi, tôi tự nhận thấy giấu cũng tốt, trong trường không ai hay biết, nhưng đời này làm gì có bức tường nào chặn được gió, tất cả mọi chuyện có lẽ chỉ mình tôi luôn vấp thừa đòi che mắt thánh. Nhưng Mộ Chấn Phi cứ trầm ngâm thế này, theo lý thường, đáng lẽ anh ấy nên thay chị mình ra dằn mặt,

không đúng sao? Hay Mạc Thiệu Khiêm cũng quá mạnh dạn rồi, hắn không sợ bị em vợ bóc mẽ, sau đó cãi nhau với vợ sao? Tôi trong lòng đột nhiên phát lạnh, bởi vì tôi nghĩ đến từ đầu tại sao lại quen với Mộ Chấn Phi, không phải anh ấy sớm biết mối quan hệ của tôi và Mạc Thiệu Khiêm, nên cố ý lấy điện thoại ném tôi đấy chứ?

Hai người đàn ông thâm sâu đến không lường được này, khiến tôi cảm thấy hoảng sợ.

Mạc Thiệu Khiêm coi chuyện này chỉ như một chuyện ngu xuẩn, tôi cũng cảm thấy bản thân mình ngu đến chết luôn, bị người ta đùa vui thao túng trong tay. Mạc Thiệu Khiêm vẫy tôi, tôi như Đấng Yêu lê nhẹ về phía hắn, cân nhắc xem có nên tiếp tục kiểm điểm không, hoặc hi sinh một chút sắc tướng hàm hồ cho qua đi. Tôi vẫn đang lưỡng lự hai đầu, hắn đã khước từ cho tôi thời gian lựa chọn, hắn hoàn toàn đẩy thời gian lợi dụng tôi sang phía hi sinh sắc tướng trên.

18. Chương 18

Mạc Thiệu Khiêm đi rồi, tôi lại trở về cuộc sống yên bình trong trường. Lên lớp, tan lớp, ăn cơm, lấy nước, Mộ Chấn Phi dường như cũng lặn mất tăm mất hút, ngó đầu không thấy bóng dáng đâu. Duyệt Oánh lúc mới thấy chuyện này thì cực kỳ rối rắm, tôi lại hi hi ha ha: “Chẳng lẽ bắt người ta lấy nước cho tớ những một năm thật à, đùa thôi mà, hơn nữa anh ấy sắp tốt nghiệp rồi, bạn là đúng thôi.”

Tôi cũng không nghe ngóng kĩ lắm, nhưng sinh viên năm thứ 4 rồi, ai mà chẳng bận thực mạng chứ, không xuất ngoại thì cũng học nghiên cứu cao lên, không học nghiên cứu sinh thì cũng đi tìm việc, huống hồ người như Mộ Chấn Phi là nhân vật đình đám, tiền độ rộng lớn như thế. Lạy giời lạy đất cho tin đồn giữa tôi và Mộ Chấn Phi triệt để thành chuyện đã qua đi, tôi chủ động thu nhỏ lại phạm vi sống của mình, cũng không thường xuyên đi ăn ké với mấy người Duyệt Oánh cùng Triệu Cao Hưng nữa, tránh trường hợp gặp phải Mộ Chấn Phi, những người tôi tránh gặp càng ngày càng nhiều, đến bản thân cũng không rõ rốt cuộc cần phải tránh bao nhiêu người, bởi không thể để lộ ra ngoài ánh sáng được nữa.

Người tôi muốn tránh cũng không tránh nổi lại là Lâm Tư Nhân, không hiểu sao cô ấy lại nghe ngóng được số điện thoại của tôi, có lẽ lần trước ăn cơm tôi đã buột miệng nói với cô ấy. Lần trước tôi nói quá bị nhiều, cần nói lẩn không cần nói, tôi chẳng nhớ nổi mình đã nói gì, chỉ nhớ bản thân thao thao bất tuyệt không ngừng nghỉ, cơ hồ chỉ sợ một khi đã dừng lại, sẽ phát sinh chuyện đáng sợ.

Thưa ra chuyện đáng sợ nếu thực sự đến, muốn tránh cũng không kịp.

Tôi ở kí túc xá kì kèo nửa ngày, mới đi chải đầu thay quần áo, trở mắt ra cũng không thể kì kèo thêm nữa, mới cầm túi xuống lầu, đi gặp Lâm Tư Nhân.

Lâm Tư Nhân hẹn tôi ở một quán cà phê phía cổng Tây, nói là quán cà phê, bởi vì chủ yếu là học sinh đến, đồ ngọt với thức uống giá cả không mắc lắm. Tôi gọi trà sữa chân trâu, Lâm Tư Nhân chọn trà xanh, sau đó vô ý cắn đầu ống hút cốc trà sữa, tôi có thói xấu đấy là khi hồi hộp thường cắn đồ vật, ví dụ như cắn cốc, cắn ống hút, Mạc Thiệu Khiêm uốn nắn nhiều lần rồi, nhưng tôi không sửa được, cứ căng thẳng lên tôi lại phạm phải thói xấu này

Tôi lần đầu tiên đến quán này, quán không to nhưng âm nhạc rất dịu nhẹ. Chỗ này rất thích hợp để hẹn hò. Lâm Tư Nhân trong điện thoại nói có chuyện muốn nói với tôi, nhưng tôi xưa nay không biết cô ấy và tôi có gì cần nói.

Hôm nay trời nắng đẹp, từ cửa sổ rơi vào, vừa hay chéch ngang chiếc cốc thủy tinh trước mặt cô ấy lóng lánh, bên trong phiêu phiêu nổi nổi là những lá trà tươi xanh biếc, từ từ khoan thai bung nở

Ánh mặt trời lúc chiều tà ôn hòa ánh lên khuôn mặt cô ấy, tôi cảm giác cô ấy ngủ không ngon, đến đôi mắt hạnh nhân của cô ấy dường như có chút hơi sưng. Tôi đang ngắm đến mắt hờn, cô ấy đột nhiên cười cười, lấy trong túi ra bao thuốc lá, thành thực rút ra một điếu, hỏi tôi: “Cậu hút thuốc không?”

Tôi bị hành động này của cô ấy dọa cho giật nảy, trong ấn tượng của tôi những năm cấp 3, cô ấy luôn là thực nữ, nổi danh nhất khóa, lại luôn quy củ, thế nào đi chăng nữa cũng không thể có thói hư này. Tôi theo bản năng lắc lắc đầu, cô ấy thành thạo rút bật lửa quẹt một cái, nói với tôi: “Năm thứ nhất đã biết hút rồi, sau đây cũng chẳng cai được.” Cô ấy dừng một lúc, mỉm cười, “Có rất nhiều việc xảy ra, xảy ra rồi cũng không cách nào cai được.” Tôi nhìn khói thuốc vờn quanh cô ấy, chỉ cảm giác vừa xa lạ, lại vừa xa cách, trong làn khói thuốc xanh trắng nhàn nhạt, lớp son phấn trên mặt không còn mịn màng trơn tru như trước nữa, lại khiến tôi nhớ đến thời trung học, cái thời chúng tôi vẫn còn ngồi trên lớp, mỗi ngày dồn tâm dồn sức ứng phó với thầy cô giáo, ứng phó với thi cử, từng rất nhiều rất nhiều thanh xuân bị tiêu hao đi——thế mà hôm nay, thanh xuân đã nắm chắc trong lòng bàn tay, những tính toán càng nắm chắc lại càng nhanh mất đi.

Cuối cùng cô ấy cũng mở mồm nói, khẩu khí vẫn nhàn nhạt như cũ, lại hung hăng dập đầu thuốc trong gạt tàn: “Đồng Tuyết, cậu giúp tôi một việc được không?”

Tôi hỏi: “Việc gì à?”

Dưới ánh nắng mùa đông nhàn nhạt, bờ mi cô ấy rậm như cánh chuồn chuồn rối ren bên ao nước sau cơn mưa mùa hạ, đậu lại trong trời quang mây tạnh, rối ren đến mức không ai nhìn ra. Cô ấy nói: “Bà ngoại Tiêu Sơn tuần trước qua đời rồi.”

Tôi không nhận được “À” một tiếng, người bà hiền từ ấy, lần trước Tiêu Sơn nói bà ngoại đang nằm viện, tôi vẫn kiên quyết không đi thăm, bởi bà đối với tôi rất tốt, nhưng tôi phân rõ đúng sai phải trái lại sợ bóng sợ gió sợ gặp phải Tiêu Sơn, tóm lại là không dám đi.

“Cậu biết bố mẹ anh ấy ở nước ngoài lâu rồi, bà ngoại đối với anh ấy là động lực rất lớn. Anh ấy chỉ xin phép nghỉ ba ngày, đáng lẽ phải sớm về trường đi học rồi, nhưng anh ấy vẫn chưa về, không ai biết anh ấy đang ở đâu. Điện thoại khóa máy, không quay về kí túc xá, cũng không quay về nhà, tôi tìm hết cách rồi, mọi người cũng tìm hết cách rồi.”

Tôi thì thào nói: “Tôi cũng không gặp anh ấy.”

“Tôi biết.” Đôi mắt đen sâu hoắm của cô ấy quán vào tôi. “Chỉ là tôi không còn cách nào khác, những nơi có thể tìm tôi đều tìm qua rồi, nhưng vẫn không tìm được anh ấy. Tôi lo anh ấy bỏ học nhiều như thế không giấu nổi khoa, tôi không muốn vì việc này mà phiền phức đến tương lai anh ấy, nếu cậu gặp anh ấy, có thể an ủi anh ấy một chút cũng được.”

Tôi có chút thất vọng nhìn Lâm Tư Nhân, một người khí phách cao quý như cô ấy lại nói với tôi những lời này, nhất định đang thật sự tuyệt vọng. Cô ấy ko tìm được anh, còn tôi đi đâu để tìm được anh đây, từ lúc anh rời bỏ tôi, tôi cũng không cách nào tìm được anh ấy trở về

Buổi chiều không có tiết, tôi cùng Lâm Tư Nhân lại đi tìm ở mấy chỗ, gọi điện cho mấy người bạn bên ngoài của Tiêu Sơn, Tiêu Sơn cũng không liên lạc gì với bọn họ. Bọn tôi thậm chí còn về trường cấp 3 cũ, cái nơi mà tôi cho rằng cả đời mình sẽ không bao giờ quay về nữa. Vừa vặn học sinh tan tầm, sân cỏ rộng lớn không ít người mặc kệ gió đông đang chơi bóng rổ. Nghe thấy tiếng đập bóng “bang bang” quen thuộc ấy, tôi và Lâm Tư Nhân đứng ở lề sân cỏ, thất vọng ngóng tìm trong đám đông thiếu niên oai hùng rạng rỡ ấy.

Không thu hoạch được gì, lúc ra khỏi trường trung học thì trời đã sẩm tối. Tôi vừa mệt vừa đói, mà Lâm Tư Nhân vẫn cực kì bình tĩnh, cơ hồ như quen với dạng thất vọng như thế này: “Về trước đi vậy, tôi nghĩ xem anh ấy còn có thể đi đâu nữa. Nếu nghĩ ra, tôi gọi điện cho cậu.”

Tôi một mình đáp xe điện về trường học, vừa xuống xe, bỗng nhiên phát hiện trời đổ tuyết, gió lạnh cuốn lấy từng bông tuyết nhỏ, quét qua mặt như quẹt một lưỡi dao. Bụi tuyết lóng lánh dưới ánh đèn đường màu cam, hồ như một mảng bụi cánh hoa hỗn loạn

Nhớ đến ngày chia tay Tiêu Sơn, cũng một buổi chiều tối lạnh lẽo như thế này, trời âm u như sắp đổ tuyết.

Tôi vẫn nhớ ngày hôm đó trời chập tối rồi, anh ấy mặc đồng phục trường, từ xa xa có thể nhìn thấy bóng đổ dài trước bồn hoa. Nhà cậu mợ trong một ngõ nhỏ đã cũ, bồn hoa chỉ trồng cây trường xuân, hoàng hôn nhuốm dần, mớ hồ bên hàng rào xanh xám thấp bé, mà anh ấy đứng ở trước hàng rào ấy, cúi đầu, tay nhét trong túi. Vì đến rất vội, đến gắng tay cũng quên đeo, mười đầu ngón tay trong túi áo mà vẫn lạnh cóng. Tôi không biết anh ấy nói gì, từ mấy ngày trước đã bắt đầu, 2 người chúng tôi đã rơi vào khoảng cách xa lạ này, tôi không nói gì với anh ấy, anh ấy cũng lúc gần lúc xa đối với tôi. Linh tinh phiền phức, mọi thứ đều khiến tôi cảm thấy buồn bã. Thứ cảm giác buồn bã không thể dốc hết ra, phức tạp càng thêm hỗn tạp len lỏi trong lòng. Tôi nhớ mẹ, nghĩ nếu như mình có nhà, mình sẽ tốt hơn thế này rất nhiều. Nhưng tôi lại ở thế hạ phong, bởi vì tôi không có nhà, tôi chỉ có anh ấy, anh ấy hiểu rất rõ. Tôi và anh ấy đứng một lúc dưới bóng hoàng hôn, tôi rất sợ cậu sắp trở về rồi, nếu cậu hoặc mợ thấy tôi đứng cùng một bạn nam ở dưới này, thì tôi có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không gột sạch được. Nên tôi nói: “Em phải lên rồi.”

“Vẫn còn giận anh vì anh đồng ý giúp Lâm Tư Nhân làm báo trường sao?”

Anh ấy vừa mở miệng, ngữ khí đã khiến tim tôi nhất thời lạnh đi một nửa, anh ấy vốn không hiểu—tôi đột nhiên quay ngược lại——rất lâu về trước từng làm qua một bài luyện tập ngữ văn, đề là gì thì quên rồi, nhưng có liên quan đến một trích đoạn trong “Hồng Lâu Mộng”, trước mặt có 4 đáp án, chỉ có duy nhất 1 đáp án đúng: “Đoạn văn nói Bảo Ngọc và Đại Ngọc tính cách không hợp, căn bản đó tạo thành bi kịch trong tình yêu của Đại Ngọc.”

Lúc đó đáp án đấy tôi loại trừ đầu tiên, lại còn cảm thấy cái đáp án vớ vẩn thế, rõ là buồn cười. Bảo Ngọc Đại Ngọc sao tính cách không hợp được? Họ ý hợp tâm đầu đến thế, bi kịch trong chuyện tình của họ là do tội ác của chế độ phong kiến dẫn đến chứ———ai mà ngờ đáp án chính xác lại là tính cách không hợp, khiến tôi vừa kinh ngạc vừa phật ý.

Nhưng duy nhất khiến Lâm muội muội(23) thổ huyết mà chết, chỉ có Bảo Ngọc

Anh ta hiểu muội ấy, mà cũng chẳng hiểu gì về muội ấy.

Tôi miễn cưỡng giả vờ bình tĩnh: “Anh và Lâm Tư Nhân làm báo trường liên qua gì đến em, sao em phải tức giận?”

“Em thế này còn không phải tức giận à?” Anh ngược lại quái gở bức người, “Tại sao em đối với anh đến cái niềm tin cơ bản cũng không có?”

Tôi xa xa nhìn anh ấy, giữa đôi lông mày hơi nhăn lại, hiển nhiên là giận tôi vô cớ kiếm chuyện, trong trái tim anh ấy, tôi là vô lý vô cớ gây sự. Anh ấy biết rõ tôi kiêng dè mối quan hệ giữa anh ấy và Lâm Tư Nhân, bởi vì tôi sợ, tôi sợ———rất nhiều người nói họ là kim đồng ngọc nữ một đôi, mà tôi là cô bé Lọ Lem vô ý bám lấy Hoàng tử, ngày ngày lo âu Hoàng tử sẽ nhìn trúng cô công chúa chân chính kia. Tôi đột nhiên có chút nản lòng: “Kệ anh làm báo với ai, giao du với ai, chẳng liên quan gì đến em cả.”

Anh ấy cơ hồ nghe câu nói của tôi, ghen thở một lúc, qua mắt mấy giây rồi mới cười lạnh lùng: “Anh biết em đang nghĩ gì.”

Cái kiểu quái gở thế này của anh ấy, tôi chịu không nổi, tôi cũng bị anh ấy làm ghen hờn đến nói bừa, tôi nói: “Em đang nghĩ gì cũng chẳng liên quan gì đến anh.”

Rồi anh ấy thờ ơ như không, nói: “Đã thế này không bằng chia tay đi.”

Tim tôi hồ hồ như bị kim chích nhảy dựng lên, phảng phất như không nghe rõ anh đã nói câu gì, trước đây chúng tôi cũng từng trải qua vài lần hục hặc rồi, nhưng là tôi chưa từng nghĩ đến——tôi chưa từng nghĩ đến anh sẽ nói những câu thế này, tôi nhấp môi cắn chặt lấy răng, phồng phồng phát ra tiếng kêu lập cập, trên mặt cũng đầm nhiên như không. Tôi một dạo cho rằng có anh ấy là có cả thế giới, nhưng bây giờ cả thế giới vất bỏ tôi đi rồi. Tự tôn lẫn bản năng trong một phút chốc đều dậy lên, tôi nghe thấy tiếng mình rõ ràng mà gay gắt: “Vậy thì chia tay đi thôi.”

Anh ấy quay người đi rồi, từng bước dài không hề lưu luyến, tôi nhìn bóng lưng anh khuất dần khuất dần, lạnh đến toàn thân phát run.

Rất nhiều lần tôi từng mơ, mơ thấy cảnh hoàng hôn ngày đó, mơ thấy anh ấy quay người, tôi trong mơ khóc nức từng đợt, nhưng lại không đủ dũng khí đuổi theo kéo anh ấy lại, nói với anh ấy đừng chia tay nữa.

Rất lâu sau này tôi mới hiểu, trên đời này thế nào cũng có một người, mặc dù những ngày anh ấy thuộc về bạn hoàn toàn ngăn ngủi, nhưng nếu bạn muốn quên được anh ấy, bạn cần đến cả một đời.

19. Chương 19

Tôi từ trạm xe về trường, không bắt taxi, cũng không ngồi xe bus. Đi bộ đến khi mệt thật là mệt. Trên đoạn đường ấy, tôi luôn nghĩ đến Tiêu Sơn, tôi rất lâu rồi chưa từng nghĩ về anh ấy như thế. Mỗi lần tôi đều cố ý tránh đi cái tên này, tôi giấu anh ấy ở một chỗ sâu thật là sâu. Có quá nhiều thứ khiến tôi vui lấp đi những kỷ niệm về anh ấy, giây phút tôi quang minh chính đại nhớ đến anh ấy thực sự rất ít, trước giờ chưa từng xa xỉ như ngày hôm nay.

Đợi đến khi tôi về đến trường, căng tin đã sớm đóng cửa. Tôi lê đôi chân đã lạnh đến tê cứng, lại ra một tiệm nhỏ phía cửa Tây, tùy tiện gọi một bát mì sợi. Mì vẫn chưa ra, cầm một đôi đũa gỗ, vô tình vuốt nhẹ gờ ráp trước mặt, tôi vất óc suy nghĩ, phỏng đoán Tiêu Sơn rốt cuộc có thể đi đâu. Hay anh ấy gặp phải chuyện gì rồi, hay anh ấy chỉ đang trốn ở một nơi không có người ——tôi từng mất đi những người thân nhất, tôi biết cái cảm giác hoảng loạn thống khổ ấy như thế nào. Không ai có thể khuyên giải an ủi, bởi vì vốn dĩ không có ai từng trải qua giống mình.

Sau khi bố mẹ mất tôi nằm trên giường mấy ngày mấy đêm, không ăn không uống, chỉ nghĩ đến bố mẹ sao lại tàn nhẫn thế này, sao không đem tôi cùng đi chứ? Sao lại bỏ tôi một mình ở lại, khiến tôi chịu đựng sự đau khổ đến nhường này.

Lúc đó tôi đến nước mắt cũng chảy không thông, như một người đã chết.

Ông chủ bê bát mì nóng hôi hổi ra, tôi đột nhiên nhớ ra——không cần biết đúng hay không, tôi muốn đi xem xem. Tôi đến mì vẫn chưa kịp ăn, để tiền rồi đi luôn.

Tôi biết tôi đang tìm cho mình một cái cớ, tôi đáp chuyến tàu nhanh liên thành đi thành phố T gần đây, tôi nhìn ra bên ngoài cửa sổ tàu, dọc theo đường ray từng ánh chớp vụt qua, chỉ cảm giác dạ dày trống rỗng, não cũng một mảng rỗng tuếch. Kì thực bản thân tôi đang cố tìm một cái cớ đẩy thôi, đã rời xa anh ấy lâu như thế, bất luận anh ấy có ở đó hay không, tôi cũng muốn đến đó xem xem.

Tàu vào ga thì trời cũng đã rạng sáng, tôi gọi một chiếc xe, nói địa chỉ cho lái xe. Thành phố dường như vừa thức dậy trong cơn ngái ngủ, xe ngoài đường cũng không nhiều lắm, đèn đường đã kịp dụi tắt, lớp sương mù lúc tờ mờ sáng trong cô đơn phập phồng nổi lên, tôi nhớ Tiêu Sơn lần đầu tiên cũng là lần duy nhất đưa tôi đến thành phố T này, là lúc nghỉ hè năm thứ 2. Ông bà ngoại Tiêu Sơn vốn dĩ có một căn phòng cũ ở đây, vốn dĩ để cho dì bé cậu ấy sống, sau này di di di dân, phòng cũng để trống ở đấy. Ngày đó anh dẫn tôi đi khắp con đường lớn nhỏ ở gần đấy, nói với tôi những chuyện lúc nhỏ của anh.

Taxi dừng ở đầu hẻm, tài xế tìm tiền lẻ trả tôi, tôi gấp gấp ngó ra ngoài cửa xe xem xét, không biết cửa hàng mỳ ấy còn ở đây không. Có lẽ sớm đã không còn rồi. Cái thế giới vạn vật luân chuyển này, thay đổi đến từng ngày.

Gió sớm rất lạnh, tôi men theo lối nhỏ đi vào, trong khu này vẫn còn vài hộ sống từ những năm đầu tiên, hai bên hông là bức tường xi măng xám rất cao. Tôi suýt chút nữa lạc đường, sau mới tìm ra cửa đi vào.

Đèn phòng bảo vệ vẫn còn sáng, nhưng không thấy ai, cánh cửa sắt to đóng lại, nhưng cửa nhỏ lại mở. Sáng sớm đã có người đang dồn sức chuyển bình điện xe đạp điện, chân đạp vào ngưỡng cửa, phát ra âm thanh va đập lạnh lạnh. Tôi theo sau người đó đi vào, bảo vệ cũng không gọi tôi lại.

Tôi không có chút cảm giác may mắn, vì tôi liên tục phát run, từng bước đi nặng nhọc, cũng không biết là đóng băng rồi, hay là đang sợ hãi nữa.

Nhà kiểu cũ từng căn từng căn, như những con thú trầm mặc, núp dưới ánh sáng mờ lung của sáng sớm. Tôi xuyên qua những lối đi, nhưng phòng nào cũng giống phòng nào, tôi ngẩng mặt lên, chỉ có thể thấy bầu trời mờ lung của sáng sớm sà xuống rét đậm. Chân tôi mềm nhũn, cuối cùng ngồi dựa vào bồn hoa. Bồn hoa chỉ lát một lớp gạch, lạnh đến ngấm xương. Từ đây nhìn xa ra, tất cả các phòng đều có nét giống nhau, có vài ô cửa sổ sáng đèn, sáng sớm đã có người già dậy tập thể dục, chạy chậm chậm trong gió rét— tôi ngồi ở bồn hoa, mệt mỏi rã rời, tôi biết tôi chắc chắn tìm không ra rồi.

Xương cốt toàn thân đều thấm vào mát lạnh, 2 chân lạnh đến tê tê, đùi cũng bắt đầu co giật, nhưng tôi không muốn cựa quậy. Cách đây mấy năm, tôi đã đem chôn cốt toàn bộ tuổi niên thiếu của mình, tôi cho rằng tự mình đã lưu đầy chính mình rồi, thế mà lại như một kẻ điên chạy đến nơi này.

Góc tường màu xám đối diện, lớp xi măng thô ráp đều bị trát bằng, trên tường có người dùng phấn viết: “Hứa Hữu Hữu yêu Châu Tiểu Manh”. Nét chữ xiên xiên vẹo xẹo, hoặc chỉ có thể là trẻ con còn chưa hiểu chuyện viết. Lúc còn nhỏ thường có vài đứa trẻ vô vị hay làm những chuyện này, lấy phấn vẽ đầy tường không chớp mắt. Thường đùa dai viết lên ai yêu ai, lúc đấy vốn chẳng biết yêu là cái gì đâu, chỉ cảm giác chữ yêu ấy rất thần bí, một khi bị viết tên lên tường thì giận đến mấy ngày liền. Cho đến tận bây giờ, mới biết thì ra chữ đó lại khiến người ta tuyệt vọng đến thế.

Tôi không biết đã ngồi bao lâu rồi, trời rất lạnh, lạnh đến nỗi não đều đóng băng cả rồi. Lúc tôi lấy ra điện thoại, dường như nghe thấy tiếng khớp xương đông cứng của mình kêu lên rắc rắc

Tôi gọi điện cho Lâm Tư Nhân, tiếng cô ấy còn mang theo cơn ngái ngủ mơ màng, tôi nhìn giờ trên điện thoại, là 7h sáng. Tôi đến lười cũng bị tê cóng, phát âm không rõ ràng nói với cô ấy: “Tôi đoán được Tiêu Sơn đang ở đâu rồi.”

Cô ấy cơ hồ ngay lập tức bừng tỉnh, vội vàng thúc hỏi tôi.

“Đi anh ấy có một căn hộ, cậu ghi lại địa chỉ đi.”

Tôi đưa địa chỉ cho cô ấy, cô ấy nói rất nhiều lần “cảm ơn”, có lẽ chỉ khi thực sự yêu một người, mới có thể quan tâm đến an nguy của anh ấy đến thế, vì anh ấy mà vui đến thế. Tôi dùng sức lực cuối cùng ngắt điện thoại, rồi vục mặt vào đầu gối.

Tôi căn bản không có dũng khí đối diện anh ấy, đợi đến khi tôi đủ dũng khí rồi, tôi lại không cách nào tìm được Tiêu Sơn.

Cho đến khi quay lại ga, không khí ẩm áp trên tàu khiến tôi mới tỉnh tâm trở lại. Tôi rất đói, đi đến toa nhà ăn gọi một bát mì, đầu bếp chỉ một lát đã làm xong.

Mì đựng trong một bát to như thế, nước canh thật ra không phải ít, chỉ là có chút mùi hương gia vị. Bàn trên toa nhà ăn trải khăn thêu hoa màu trắng, tàu chạy rất vững, mặt nước canh hơi hơi sóng sánh dập dờn, tôi từ từ tách cặp đũa gỗ dùng một lần, lại nhớ lại thành phố tàu vừa rời đi. Tôi biết đầu con hẻm nhỏ ấy có một hàng mì sợi ăn rất ngon. Bởi vì Tiêu Sơn từng dẫn tôi đến qua. Tôi còn nhớ mì chỗ đấy cực kì cay, Tiêu Sơn bị hơi cay làm cho đầu mũi hồng đỏ, cả trán vã đầy những giọt mồ hôi óng ánh long lanh.

Anh nhẹ nhàng nói với tôi: “Anh lúc nhỏ học ăn mì bằng đũa ở đây đấy.”

Tôi không nhịn được cười: “Thế bình thường anh ăn bằng gì? Dùng tay ăn ấy à?”

Anh nói: “Đương nhiên là dùng nĩa chứ.”

Tôi nhớ bộ dạng cười lúc đó của anh, đôi mắt long lanh đọng đầy hình ảnh tôi.

Kì nghỉ hè năm 2 trung học ấy là kì nghỉ hè vui nhất trong cuộc đời tôi, bởi vì tôi được học bổng, hầu như ngày nào cũng tìm được chỗ để ra ngoài, được ở cùng một chỗ với anh. Chúng tôi đi công viên chèo thuyền,

anh ấy đưa tôi đi bơi, dạy tôi chơi bóng. Có một hôm chúng tôi thậm chí còn lén lén lút lút mua vé tàu, chạy đến thành phố T chơi.

“Dì anh đi nước ngoài rồi, chìa khóa giao anh cầm, không có ai biết chỗ này cả. Có lúc anh một mình trốn ở đây, bởi vì lúc nhỏ ông bà ngoại ở thành phố T, anh nán lại thành phố này lâu nhất. Hồi đấy mỗi kì nghỉ hè, anh lại bị gửi về nước, khu xóm cũ kì thực rất vui, có rất nhiều bạn bằng tuổi, mọi người cùng chơi đùa, anh có cảm giác được về đấy nghỉ hè là chuyện vui vẻ nhất.” Anh hơi mỉm cười có chút tự hào, “Bọn nó gọi anh tiểu Ngoại quốc, vì lúc ấy vừa về nước, tiếng trung của anh không sôi lắm, tiếng Phổ thông nói còn không lưu loát bằng tiếng Anh. Lại còn không biết dùng đũa ăn mì nữa chứ.”

Tiêu Sơn luôn dùng đũa bằng tay trái, cầm dao cũng thế, tôi luôn cười anh ấy là đồ thuận tay trái. Lúc đó anh ấy đang trong bếp cắt cà chua, đầu cũng chẳng ngẩng lên nhìn: “Thuận tay trái thì làm sao nào, thuận tay phải cũng không nấu cơm ngon hơn đâu nhé.”

Tôi lè lưỡi, không dám chọc anh ấy, khó lắm mới rảnh rồi đại náo thiên cung một trận sai người ta đáp ứng một việc, tôi cực kỳ hứng thú muốn tự mình làm cơm, lại còn náo loạn muốn đi chợ mua thức ăn. Thành phố T vào mùa hè cực nóng, lại đúng lúc trưa, mặt trời chói chang gay gắt, từ chợ đi có mấy bước mà cả người đầy mồ hôi. Bên đường có quầy bán đồ uống để lạnh, Tiêu Sơn mua cho tôi một cây kem ướp muối: “Thử cái này này, anh lúc còn nhỏ chỉ thích ăn cái này, so với ăn kem bình thường ngon hơn nhiều.”

Tôi cả đường đều mút cây kem, theo sau anh ấy về, cảm thấy mình như 1 đứa trẻ, được người lớn dắt theo, không cần quan tâm bất cứ việc gì. Thứ cảm giác ấy vừa kì diệu lại vừa an tâm.

Đến khi về đến nhà, 2 đứa mồ hôi mồ kê đầy người, đứng trước điều hòa đã cũ kêu vù vù hóng mát một trận, mới tỉnh cả người.

Tiêu Sơn hỏi: “Em định làm món gì thế?”

Tôi không chớp mắt bảo với anh: “Trứng sốt cà chua nhé.”

Sau cùng vẫn là Tiêu Sơn phải ra tay, mặc dù năng lực cũng chẳng ra làm sao. Chúng tôi ở trong bếp loạn một hồi, tôi kiên trì bảo trứng với cà chua phải cho vào cùng lúc, Tiêu Sơn lại bảo phải xào cà chua trước, lúc dầu già lửa rồi, vừa nhìn thấy anh ấy đổ cà chua vào, tôi nhanh tay nhanh mắt đổ luôn trứng vào.

Dầu vừa già tới rất nóng, trứng bị nổ bắn tung tóe lên tay tôi, tôi bỗng đau kêu một tiếng, Tiêu Sơn chụp vội lấy tay tôi hơ qua vòi nước, 1 bên nhúng 1 bên nhen nóng: “Bỏng sao rồi?”

Nước máy lạnh lạnh lướt qua mu bàn tay, chỗ bị bỏng cũng dần tê lại. Cánh tay Tiêu Sơn vẫn đỡ bên eo tôi, tay anh ấy thật nóng, lòng bàn tay nóng hôi hổi, cách lớp váy mỏng manh tôi chỉ cảm giác tay anh ấy như một mẫu que hàn, bỏng khiến tim tôi phát hoảng, cảm thấy không tồn tại, ngượng ngùng nói: “Không đau nữa rồi....”

Trong bếp rất nóng, máy hút mùi phả xuống tiếng vù vù, chiều mùa hạ, phẳng phất im lặng như tờ, đến tiếng tivi trong phòng khách dường như ở một thế giới hoảnh hốt khác. Lầu trên lầu dưới đều tĩnh lặng như thành trống, tim tôi đập gần như phát chốt dạ, mà mặt anh cũng dần dần thấp xuống, anh ấy cao hơn tôi rất nhiều, trong tầm nhìn gần như thế, lông mi anh thật dài, thật dày, làn mi dày rậm ấy hướng dần đến tôi ép xuống, tôi ngớ ra đến ngớ mắt rồi. Hai môi chụng lại trong chớp mắt, tôi chỉ cảm thấy cả người như một chảo dầu, oàng một tiếng suýt chút thì bốc cháy luôn.

Toàn bộ phần nước dường như bốc hơi trong cơ thể, lúc môi anh rời môi tôi, mặt tôi nhất định đỏ như quả cà chua rồi. Tôi cảm giác anh ấy sẽ không làm tới thế đâu, bởi vì anh đến cổ cũng đỏ cả rồi, đầu tôi choảng váng, giống như trứng phải nắn, thở không ra hơi.

“Em phải thở nữa chứ!” Tiếng anh rất thấp, dường như khản đến thì thào, mà tôi thật đến hít thở cũng quên luôn, đợi đến khi anh nhắc mới bối rối hít thở một ngụm khí nhỏ. Tôi hung hăng đẩy anh một cái: “Anh làm gì kì thế!”

Tôi cũng không biết vì sao mình lại hung dữ thế, kì thật phần lớn là do cảm thấy thẹn thòi mà. Anh đỏ cả mặt, tay vẫn bám lấy eo tôi, như thả cũng không xong, mà không thả cũng không xong. Chảo mỡ vẫn phát tiếng xì xì, tôi đẩy Tiêu Sơn ra lấy cái chảo, may mà chưa cháy khét, tôi cầm lấy cái chảo đảo qua

đảo lại trứng cà chua, trong đầu vẫn choáng váng. Mà anh ấy tựa như đứa trẻ biết mình vừa làm sai, đứng bên cạnh im lặng không hé lời nào.

Tôi tắt bếp rồi, cố sức làm như không có chuyện gì, quay đầu hỏi anh: “Đĩa đâu anh?”

Sau đó đĩa trứng sốt cà chua mang ra bàn ăn, lúc Tiêu Sơn gấp một đĩa, tôi mới nhớ ra hình như chưa có cho muối. Nhưng một đĩa to như thế đều bị tôi với Tiêu Siêu ăn bằng hết.

Nụ hôn đầu ở tuổi thiếu niên ấy, vị chua chua ngọt ngọt như trứng sốt cà chua, mà không cần bất cứ gia vị nào, cũng là dư vị tuyệt vời nhất trên thế gian rồi.

20. Chương 20

Tôi từ thành phố T quay về trường thì bị cảm cúm luôn, sốt mấy ngày liền, đến hai môn thi cuối kỳ cũng mơ hồ ngồi trong phòng thi cố làm cho xong. Mặc dù cũng truyền mấy bình ở bệnh viện trong trường, nhưng mỗi sáng đúng giờ lại phát sốt, uống ít thuốc thấy đỡ một chút rồi, đến sáng hôm sau lại cúm trở lại, cứ thế phản lặp rồi lại phản lặp, như một trận chiến giằng co.

Duyệt Oánh thở ngắn than dài, “Tớ chẳng phải đẹp nghiêng nước nghiêng thành nổi gì, mà thân cậu lại đa sầu đa bệnh đến thế.”

Tôi đang cầm cốc nước lớn một bên uống thuốc cảm sỏi một bên bắt lực phản pháo: “Tớ chỉ là năm hạn không tốt thôi, đa sầu đa bệnh cái nổi gì chứ.”

Duyệt Oánh cười khúc khích: “Được lắm, cậu vẫn còn có thể nói ‘trời lạnh khá một thu’ đi.”

Đúng đấy, trời lạnh khá một thu, chỉ là bây giờ đang là mùa đông rồi. Chỉ có ngốc cỡ tôi đây mới phơ lạnh nửa ngày ngoài trời, kết quả là cảm cúm đến không hơn được nữa. Tôi đi khám ở bệnh viện số 2 gần đây, bác sĩ kê cho 3 ngày truyền nước. Đang thử dị ứng thuốc, tôi nhận được tin nhắn của Lâm Tư Nhân, nói với tôi Tiêu Sơn đã về đi học rồi, bảo tôi không phải lo lắng, lại nói lần sau có dịp mọi người cùng gặp. Nho nhã lịch sự, dường như là phong cách làm người của cô ấy. Cô ấy cũng không nhắc đến có phải tìm được Tiêu Sơn ở thành phố T hay không, tôi cũng không hỏi. Tôi nghĩ việc này thế là đã qua, bất luận đối với cô ấy nói thế nào, thì tôi cũng nói như vậy.

Ba ngày truyền thuốc xong, sốt cũng giảm rồi. Tôi lại tập trung tâm trí cho học hành, môn bắt buộc khá nhiều, không phải 10 ngày nửa tháng là thi xong được, mỗi khi đến mùa thi, trong trường không khí lại trầm lắng lẫn căng thẳng đến khác thường, đến khu tự học trong thư viện cũng ngập lụt người đến là tai nạn. Chính vào lúc ấy, trường tôi nổi lên một chuyện chấn động, có liên quan đến việc của Hà Vũ Dương.

Khởi nguồn là trên BBS của trường đột nhiên bùng phát một bài viết, nói Hà Vũ Dương “đi cửa sau” với một nhà chế tác nổi tiếng nào đó, lại còn tải kèm bức ảnh Hà Vũ Dương đang ngồi trên một chiếc Mercedes-Benz.

Học sinh toàn trường nhất định đang rất nhàn rồi, bởi vì bọn họ đang mùa thi mà vẫn nhàn nhã bàn tán, có người phân tích bức ảnh đã qua PS hay chưa, lại có người phân tích đằng sau bức ảnh có phải là cổng phía Nam trường mình không, vợ vẫn nhất là có người ba hoa nói chiếc Mercedes-Benz kia rất cuộc thuộc dòng xe nào. Chẳng mấy chốc mà topic ấy bị truyền tải khắp diễn đàn BBS của các trường đại học khác nữa, tên topic bị người ta ác ý cắt xén thành: “Hoa khôi đại học X được bao nuôi, xe Merc lớn đưa đón đến trường.”

Một thời gian dư luận rộ lên, Hà Vũ Dương vừa vận kết thúc tiết mục thu hình, về trường tham gia kì thi cuối kì. Trong trường nhận ra cô ấy người ta toàn chỉ chỉ trỏ trỏ, bọn con gái cùng lớp dù không dám trước mặt cô ấy bàn luận, nhưng không tránh được sau lưng xì xào. Duyệt Oánh và Hà Vũ Dương là đồng hương, quan hệ cực kỳ tốt, cũng tức giận đến nổi cãi nhau một trận với bọn con gái trên lớp. Lãnh đạo khoa cuối

cùng cũng gọi Hà Vũ Dương lên nói chuyện, lúc về mất Hà Vũ Dương đỏ hoe. Cô ấy oan ức nói với chúng tôi: “Kì thực xe đó là của chú mình, hôm đó đến đón mình về thăm bà.”

Duyệt Oánh lên BBS thay Hà Vũ Dương giải thích rõ, không ngờ chẳng một ai tin, một cái mồm độc địa đến khó nghe nói: “Cô ta nói là chú thì đúng là chú thật à? Lừa trẻ con 3 tuổi chắc? Đừng làm mất mặt trường X đi...”

Lại còn có người chửi cả Duyệt Oánh: “Sao lại bán sức thay cô ta giải thích thế, lẽ nào bạn này cũng bị bao nuôi luôn rồi à?”

Rồi thêm một đồng người trả lời, cùng khẳng định Duyệt Oánh cũng là loại bồ nhí giống trên.

Duyệt Oánh tức đến nổi quăng hết sách vở đi, cô ấy nhốt mình trong nhà tắm gào thóc sụt sướt. Tôi không biết phải làm sao chỉ ở ngoài gõ gõ cửa, quýnh đến nổi giậm chân: “Cậu chấp cái loại như bọn họ làm cái gì? Duyệt Oánh! Duyệt Oánh cậu ra đây ngay cho tớ!”

Sau cùng Duyệt Oánh khóc đến lả rồi, cũng mở cửa đi ra, tôi kéo cô ấy lại, vắt chiếc khăn mặt lạnh lau mặt cho cô ấy, cô ấy mới kể với tôi ít việc... “Mẹ tớ vì bố tớ ở bên ngoài làm loạn, bị ông ấy làm tức đến nổi phát bệnh.... Lũ con gái đấy thật ko biết xấu hổ! Rõ ràng biết bố tớ đã sớm kết hôn rồi... chỉ vì bố tớ có tiền! Chỉ vì tiền của bố tớ.... Mẹ tớ nhập viện, thế mà vẫn có mấy con chạy đến bệnh viện quấy rối mẹ tớ....Tớ hận không ăn thịt được bọn nó, lột da bọn nó...” Duyệt Oánh ấn chặt cái khăn mặt, ú ớ nói tiếp với tôi, “Sau đó, lúc mẹ tớ mất rồi, tớ nói với bố tớ, đám đàn bà ấy, tớ quyết không tha.... Một đứa cũng không bỏ qua. Thế nên tớ nhất định phải học thật tốt, mới tiếp nhận được công ty của nhà, đợi đến lúc tớ về rồi, lũ khốn kiếp ấy, tớ một đứa cũng không bỏ qua!”

Duyệt Oánh trước giờ chưa từng kể cho tôi nghe về mẹ cô ấy, tôi cũng chưa từng nghe cô ấy nghiêng răng nghiêng lợi chửi người khác bao giờ, khí lạnh dầy đặc từ trong tim tôi phun ra, tôi đột nhiên đứng có chút không vững, bám vào bàn ngồi xuống. Tôi nghĩ đến Mạc Thiệu Khiêm, tôi nghĩ đến vợ hắn, có thể chị ta cũng như Duyệt Oánh mà căm giận tôi. Tôi đã làm cái việc thất đức nhất ở đời này, bất luận có lý do thế nào đi chăng nữa, tôi cũng không còn mặt mũi nào để đi an ủi Duyệt Oánh.

Chuyện của Hà Vũ Dương càng ngày càng ác liệt, bởi vì cô ấy là MC mới nổi, topic ở những diễn đàn công chúng khác cũng trở thành đề tài nóng hổi, cuối cùng sau một phen hỗn loạn, có người trên mạng dựa vào biển số xe trong bức ảnh, tìm ra chiếc xe này thuộc danh nghĩa một công ty nào đó. Sau đấy tìm hiểu nguồn gốc, điều tra ra tổng giám đốc của công ty ấy là chú ruột Hà Vũ Dương, tóm lại là cháy nhà mới ra mặt chuột, chân tướng đã rõ. Topic cuối cùng cũng dần dần biêt vô âm tín, Hà Vũ Dương thiếu nước vui mừng khôn xiết: “May mà trên đời này có người biết tìm hiểu, tóm lại đã chứng minh mình không phải bồ nhí.”

Duyệt Oánh mời cô ấy ăn bữa cơm an ủi, cười hì hì bảm vai cô ấy: “Cậu mà là bồ nhí thật, tôi lột da cậu đầu tiên.”

Trong ba người, tôi cười khó coi nhất.

Tôi càng ngày càng sợ đối diện với Duyệt Oánh, từ khi biết chuyện mẹ Duyệt Oánh, tôi cảm giác bồn chồn bất an, nhưng tôi thực sự không đủ dũng cảm để kể với Duyệt Oánh, cô ấy là bạn tốt nhất của tôi. Tôi không bố mẹ, không người thân, đến Tiêu Sơn cũng không còn nữa, tôi không đủ dũng khí nói với bạn thân nhất của mình, thừa nhận cuộc sống nhục nhã dưới lớp áo tươi đẹp của tôi kia, nếu Duyệt Oánh biết——cô ấy nhất định sẽ không lột da tôi, nhưng cô ấy nhất định sẽ không chơi với tôi nữa.

Trên đời này, tôi đã không còn một cái gì nữa rồi.

Thi cử rất vất vả, phần lớn các giáo sư đều cực nghiêm khắc, ra đề đều rất biến thái, học sinh tài đức vẹn toàn như Duyệt Oánh, sau khi thi xong cũng phải thốt lên: “Xong rồi xong rồi xong rồi, tớ chỉ sợ bị trượt thôi.”

Trên BBS trường này cũng từng nói qua, không thi trượt, không phải sinh viên. Gần đây BBS của trường lại náo nhiệt, mặc dù mọi người đều mắc bận thi cử, nhưng vụ Hà Vũ Dương ồn ào rất nhiều, vừa mới dịu xuống, BBS trong trường đột nhiên lại nổi lên một bài viết, tiêu đề là: “Chờ nữ sinh ở cổng trường đại học X, có những loại xe sang nào?”

Bài viết lần này so với vụ Hà Vũ Dương càng bùng nổ hơn cũng bởi trường tôi là trường rạng danh trăm năm, trong thành phố lẫn cả nước đều có tiếng vang lớn, diễn đàn công chúng đối với loại tin tức này hiển nhiên cũng cực tò mò, tốc độ lan truyền của topic lần này ngày càng nhanh. Những bức ảnh chụp trộm lần này rất sắc nét, nói thật trước đây tôi còn không có cảm giác gì, nhưng xem xong topic trên mới thật sự cảm thấy trong trường cũng nhiều ngạ hổ tàng long thật đấy, người mở topic 1 lúc post mười mấy tấm ảnh, đều là ở cổng trường phía Nam hoặc phía Đông chụp lại, đủ các thể loại xe danh tiếng, từ BMW, Land Rover, Mercedes-Benz đến Q7, còn tưởng là triển lãm xe hơi loại sang.

BBS trong trường tự nhiên xôn xao một mảng, phần lớn vì những chiếc xe đến đón nữ sinh kia thực sự khá nhiều, nam sinh nói lời càng ngày càng khó nghe, nữ sinh cũng giận dữ đến bất bình, nhất là Duyệt Oánh, bởi vì cô nàng cũng không may bị dính vào luân. Tài xế của bố cô ấy cuối tuần đến đón cô ấy về nhà, vậy mà lại bị chụp trộm rồi tung hô lên mạng. Mặc dù chưa chụp được mặt cô ấy, biển số xe cũng bị xóa mờ, nhưng tôi quen với cô ấy như quen chính mình, liếc cái đã nhận ra. Bức ảnh của Duyệt Oánh lan truyền với tốc độ chóng mặt, lại còn bị gọi là “Nữ sinh trâu bò nhất trong lịch sử đại học X”, từ chiếc xe Lincoln thân dài mà tài xế lái đến đón cô ấy, đến chiếc đồng hồ Versace trên tay Duyệt Oánh, lại nói đến chiếc balo Chanel sang trọng cô ấy đeo, đều bị cả lũ người xa xỉ phẩm này say sưa hứng thú bình luận.

May mà chưa chụp được mặt, Hà Vũ Dương đặc biệt gọi điện thoại an ủi Duyệt Oánh: “Thử làm người của công chúng chút ấy mà, lo gì.”

Duyệt Oánh rầu muốn chết, nhưng cũng rất bình tĩnh: “Huyền nào mấy ngày là qua thôi.”

May hơn là con gái trong khoa dường như không ai nhận ra Duyệt Oánh, gần đây khoa tôi thi cử càng khó gấp bội, phần lớn sinh viên chẳng tâm trí nào đi quan tâm xem BBS đang bàn tán cái gì, chẳng ai đi quan tâm xem người trong bức ảnh là ai.

Không ngờ sự việc lại lan ra xấu hơn. Buổi chiều hôm thi xong, để thả lỏng 1 chút, tôi và Duyệt Oánh đi ăn cơm ở cổng Tây, lúc về ký túc xá trời đã tối rồi, đi ở hành lang có vài đứa con gái lú lo nói chuyện, mà lại úp úp mở mở nhắc đến số phòng chúng tôi. Tôi với Duyệt Oánh đi lại gần, mấy đứa con gái lại bất ngờ ngừng lại, lúng ta lúng túng liếc nhìn hai đứa.

Duyệt Oánh cơ hồ có linh cảm không hay, thấp giọng nói với tôi: “Không phải mấy bức ảnh của tớ bị nhận ra rồi chứ?” Tôi lo thay cô ấy. Hai đứa vừa về phòng vội lấy laptop lên mạng, trên BBS của trường, bên cạnh tiêu đề “Nữ sinh trâu bò nhất trong lịch sử đại học X” còn có một chữ “hot” rất rất đỏ, 2 ngày không xem mà đã có rất nhiều bình luận, tôi ấn thẳng vào trang mới nhất, tất cả các bài trả lời đều quote lại link dẫn đến bức ảnh tạo nên thanh thế lớn kia, tôi chết trân nhìn vào bức ảnh, như một con cá vừa thoát khỏi dòng nước, một ngụm khí nhỏ cũng không hít nổi.

Bức ảnh chụp cực sắc nét, mặc dù chụp từ xa, nhưng rõ ràng là lấy góc chuyên nghiệp, góc chụp tốt, tốt đến như không phải là chụp trộm. Bức ảnh đây tôi vừa lúc đang vừa xuống xe, chiếc Maybach đen còn chưa kịp đóng cửa lại, đã bị lọt cùng vào ống kính

Biển xe bị PS xử lý qua, mà mặt tôi lại không hề bị làm mờ, lần đầu tiên tôi thấy mình như thế này qua ảnh, chỉ cảm giác xa lạ đến bản thân mình cũng nhận không ra. Bức ảnh lại không phải chụp ở ngoài cổng trường, chắc là chuyện từ hồi hè, đầu tôi chỉ một mảng trống rỗng, chỉ không tài nào nhớ được đây là lần nào — chắc chắn là một lần Mạc Thiệu Khiêm đưa tôi đi ăn cơm. Bởi vì trong bức ảnh, tôi làm tóc, mặc một bộ lễ phục, cổ còn đeo trang sức.

Nếu không phải đi cùng hắn ra ngoài, tôi sẽ không ăn mặc kiểu này, càng không đeo mấy đồ trang sức quý giá thế kia, nhưng bức ảnh chỉ có tôi và một nửa cảnh chiếc xe Maybach, không hề có Mạc Thiệu Khiêm. Tôi cái gì cũng không nghĩ ra, ngón tay máy móc di chuột xuống phía dưới, tất cả các bài trả lời đều kinh ngạc, có người nói đây mới thực sự là “nữ sinh trâu bò nhất trong lịch sử trường X”, có người tấm tắc khen chiếc vòng trên cổ tôi, có người thảo luận về chiếc túi tôi cầm, lại có người đoán nhãn hiệu bộ lễ phục tôi đang mặc, phần lớn bọn họ đều chú ý đến chiếc xe đằng sau, logo 2 chữ M đan vào nhau cực kì bắt mắt lại có trong bức ảnh, không ngừng có người đoán giá của chiếc xe.

Tay phát run muốn đóng lại trang chủ, ấn mấy lần vẫn không tài nào ấn chuẩn phím chữ X, Duyệt Oánh ngồi bên cạnh nhìn tôi, topic có nhiều xe sang như thế, nhưng chỉ mình tôi bị chụp chính diện. Duyệt

Oánh dù ngạc nhiên nhưng vẫn tích cực an ủi tôi: “Cậu không việc gì phải sợ, có bạn trai nhiều tiền có phải lỗi của cậu đâu! Thêm nữa loại bức ảnh này xâm phạm đời tư cá nhân, kiện bọn nó phải gỡ xuống đi.”

Chỉ mình tôi biết tôi đang sợ cái gì, tôi thà rằng mình làm con đà điểu, đem đầu vùi trong cát, không cần quan tâm đến bất cứ cái gì nữa. Duyệt Oánh ngay lập tức thay tôi viết bài kiện với chủ topic, yêu cầu xóa bức ảnh. Admin thường trực rất nhanh cũng xóa tấm ảnh đi, nhưng sự việc ngược lại càng diễn ra càng kịch liệt hơn, lại một bài viết mới trôi lên, chủ đề là: “Đồng Tuyết bị đại gia đã có vợ bao nuôi, loại sinh viên kiêm bồ nhí này là nỗi nhục của trường X”

ID của người gửi tôi chưa từng gặp qua, mà bên dưới topic cũng ồ ạt một mạng. Có người dường như giác ngộ nói chẳng trách mà thế; có người không tin nói Đồng Tuyết tôi biết, học hành chịu khó, bình thường không khác người ở khoa ta là mấy; có những người châm biếm đối đáp, chất vấn bức ảnh căn bản không phù hợp với đời sống sinh viên; có người type vô số emo kinh ngạc (:O) nói không phải chứ trường mình thật sự có loại nữ sinh này ———— topic liên tục lên trang, tôi không còn đủ dũng khí xem tiếp nữa, tôi sớm đã biết thế nào cũng có cái ngày này, từ lúc bắt đầu, tôi đã sớm nghĩ qua rồi. Tôi shutdown laptop, lảo đảo đứng dậy, Duyệt Oánh gọi tên tôi, tôi ngẩn ngơ cũng chẳng nghe thấy. Tôi không rõ ai lại biết mối quan hệ giữa tôi với Mạc Thiệu Khiêm đến thế, tôi không rõ ai chụp được bức ảnh ấy, tôi càng không rõ ai đã tung lên mạng, bóc trần toàn bộ sự việc tôi dày công giấu giếm bấy lâu.

Tất cả đều tan thành mây khói ở giây phút ấy, tôi vốn tưởng mình có thể vãi thừa che mắt thánh, tưởng mình có thể cẩn thận học xong đại học một cách nhanh chóng, tôi tưởng tôi có thể lừa mình lừa được người ta——nhưng tất cả nhục nhã nhất, khó chịu nhất tất cả đều bị người ta chọc thủng rồi. Đây là báo ứng, tôi sớm biết tôi sẽ có báo ứng kiểu này. Tôi làm chuyện thất đức, nên tôi sớm muộn cũng nhận lấy báo ứng thế này.

Duyệt Oánh chạy ra hành lang đuổi theo tôi, cô ấy níu cánh tay tôi: “Đồng Tuyết, cái đó là sự thật à?”

Tôi nhìn vào mắt cô ấy, tôi không biết nên nói thế nào với cô ấy, tôi không nói được, tôi không biết làm sao để đối diện, chỉ có thể lừa mình dối người, trầm mặc không nói gì. Trong mắt Duyệt Oánh dường như có vệt nước mắt, nhưng thoát lấp lánh rồi lại không thấy nữa, cô ấy khẳng khái hỏi tôi: “Là thật sao?”

Tôi không cách nào trả lời được cô ấy, cô ấy là bạn tốt nhất của tôi, tôi biết mình cuối cùng cũng làm tổn thương cô ấy rồi, tôi không muốn, nhưng tôi thực sự làm cô ấy tổn thương rồi. Tôi căn bản không cách nào trả lời được cô ấy, Duyệt Oánh dần dần thăng thốt đến kinh ngạc tỉnh lại, cô ấy phẫn uất chất vấn: “Sao cậu lại như thế này chứ?”

Sao tôi lại như thế này chứ?

Tôi trả lời không nổi.

Giọng Duyệt Oánh dường như cuồng loạn: “Cậu biết rõ tổ hận nhất loại loại con đây, cậu biết rõ tại sao mẹ tổ lại mất! Tổ đã thề sẽ không tha loại đàn bà đây! Cậu là bạn thân nhất của tổ, cậu làm bạn với tổ lâu như thế, cậu cái gì cũng biết, cậu sao lại thành như thế hả? Sao cậu có thể đối xử với tổ như thế này? Sao cậu lại lừa tổ kiểu này?”

Tôi run lập cập nói không ra lời, tôi cái gì cũng biết, Duyệt Oánh tin tôi như thế, cái gì cũng nói với tôi, tôi cái gì cũng biết, nhưng tôi không cách nào giải thích được bản thân mình đã làm những gì.

Duyệt Oánh giọng vừa sắc vừa nhọn, phòng bên cạnh có người thò đầu qua xem, tôi không cách nào đối diện với Duyệt Oánh, mặc dù tôi vốn không muốn tổn thương đến cô ấy, giọng tôi nói rất nhỏ rất nhỏ: “Xin lỗi cậu.”

“Đừng có nói xin lỗi với tôi!” Mặt Duyệt Oánh long lanh một vệt nước mắt, cô ấy gọi tôi: “Tôi từ nay về sau không muốn gặp phải cậu nữa.”

Tôi ngây ngô ngu ngốc đứng ở đó, nhìn Duyệt Oánh quay người chạy đi, hung hăng xô cánh cửa.

Tôi một mình đứng ở hành lang trống vắng, đèn túp treo trên trần nhà, ánh sáng vừa cao vừa xa. Mắt tôi nhìn thấy mơ hồ, chỉ cảm thấy mặt vừa đau lại rất, quất mạnh vào tôi. Đầu óc bập bênh nổi lên trong nước mắt của Duyệt Oánh, bạn thân nhất của tôi —— tôi lừa cô ấy—— tôi dùng chân tướng xấu xa nhục nhã làm tổn thương cô ấy, Duyệt Oánh từ nay về sau sẽ không quan tâm đến tôi nữa rồi.

Đã sắp tắt đèn, ngoài kia có tiếng bước chân, học sinh tự học xong trở về đang ngâm nga bài hát lên lầu. Từ xa có tiếng nước chảy, không biết ai đang giặt quần áo, còn thấp thoáng tiếng cười đùa, cả thế giới đều bỏ xa tôi mà đi, tất cả tất cả đều bỏ tôi mà đi, tất cả đều xa xôi đến không đuổi kịp. Tôi không thể đứng mãi ở chỗ này, nếu không cả lâu ký xá đều túa ra nhìn tôi, người ta chỉ cần lên BBS của trường là sẽ biết tất cả, tôi còn mặt mũi nào mà đứng đây nữa, còn mặt mũi nào mà nhìn bạn cùng trường nữa.

Tôi không rõ mình đi ra khỏi trường thế nào, cả đường đi tôi lựa lấy đường nào ít người nhất thì đi. Ra khỏi cổng phía Nam là đường cao tốc thẳng tắp xe chạy, tôi nhìn dòng xe ào ào như nước ấy, vô số đuôi xe đỏ đèn, tựa như dòng chảy ngoằn ngoèo uốn khúc trong biển đèn, tôi nhìn dòng xe huyền ảo ấy, hay là mình đâm đầu lao ra, bị nghiền đến nát vụn xương luôn đi, sau đó vĩnh viễn không cần phải đối mặt với tất cả nữa.

Tôi không đem theo túi, trên vỉa hè có một bộ điện thoại, tôi bước vào cầm lấy ống nghe. Muốn gọi điện thoại, nhưng lại ko có tiền, cũng không có bất kì số máy nào có thể gọi đi cả. Đầu ngón tay run rẩy, mẹ, mẹ ơi mẹ đang ở đâu? Mẹ với bố đều mất rồi, họ mất lâu rồi. Tôi ngồi xồm trên đường ôm lấy đầu. Tôi biết cả người đang run rẩy kinh hoàng, nhưng không khóc. Bốn bề hỗn tạp tiếng ồn ào, tiếng xe phanh rít, tiếng xe bus báo trạm dừng, tiếng người đi bộ trên đường, hết thấy đều bỏ vào tai, như muôn ngàn con rắn, không ngừng sinh sôi nảy nở khoan vào đầu tôi.

Nhưng rồi lại lặng đến đáng sợ, lại giống như buổi tối đó, lặng yên đến đáng sợ, lặng yên đến nỗi tôi nghe được tiếng máu mình ồ ồ chảy, mà bản thân cả người không còn chút sức lực, cả người như bị tảng đá lớn đè ngang, nặng nề yếu ớt chìm trong nước, không ngừng chìm xuống, chìm thật sâu xuống, không cách nào vùng vẫy ———— tất cả đều bỏ tôi mà đi, từ đây vĩnh viễn ngập trong bóng đen tuyệt vọng — nhưng mà tim tôi biết rõ lắm, đây không phải là trời hành, chỉ là mệnh, là mệnh tôi phải chịu.

Số tôi phải chịu mệnh khổ, trách không được trời, oán không được người

Tôi gượng cười, tôi điềm nhiên như không học lên đại học, tôi giả vờ mình giống như tất cả bạn cùng trường, nhưng ngày hôm nay tất cả đều bị lật tẩy rồi. Cuộc sống nhơ nhớp bẩn thỉu của tôi, bộ mặt không muốn bị người khác nhìn thấy của tôi — toàn bộ bị đâm thủng rồi. Tôi như bị người ta lột trần trụi, lóa lóa bị ném giữa đám đông, mặc cho ánh mắt người đời giày xéo. Tôi vốn không có chỗ gọi là oan uổng, bởi vì tôi không bị oan uổng

Tôi không biết giờ phải đi đâu, thành phố lớn như thế, lại không có chỗ cho tôi dung thân.

Tôi ngồi xồm ở đó không biết bao lâu, cuối cùng có người hỏi tôi; “Đồng Tuyết, cậu không sao chứ?” Tôi hốt hoảng nghĩ mình nghe nhầm rồi, Duyệt Oánh sẽ không đuổi theo tìm tôi đâu, tôi ngẩng đầu lên, nhìn thấy một bạn gái xa lạ. Cô ấy lại hỏi lần nữa, thì ra tôi thực sự nghe nhầm rồi, cô ấy hỏi là : “Bạn à, bạn không sao chứ?” Đứng cạnh cô ấy là một bạn nam, 2 người vừa mới về đến trường, một đôi đang yêu nhau điển hình. Gã con trai đó còn đang đánh giá tôi, bạn nữ nhiệt tình hỏi: “Bạn cũng là học sinh trường mình đúng không? Bạn không khỏe à? Hay bọn mình đưa bạn về nhé?”

Sau lưng tôi là trường đại học trăm năm tiếng tăm lẫy lừng, lúc mới vào trường, tôi cũng tự hào như thế, tự hào bản thân mình đã có thể trở thành một phần của nó. Nhưng hôm nay tôi mặt mũi nào tự nhận mình là học sinh của trường nữa, việc tôi làm, tôi biết bản thân mình không xứng.

Bạn gái lại hỏi: “Bạn thấy không khỏe à? Có cần bọn mình giúp ko?”

Tôi xốc lại dũng khí, hỏi mượn cô ấy một đồng, nói muốn gọi điện về nhà, trên người không mang tiền lẻ.

Cô ấy chần chờ một lúc, suy cho cùng bây giờ lừa đảo nhiều thật đấy, nhưng kẻ lừa đảo chỉ cần một đồng có lẽ không nhiều đâu. Sau cùng cô ấy móc một đồng xu đưa tôi, sau đó hoài nghi kéo bạn trai bỏ đi.

Tôi nhét đồng xu vào bộ điện thoại, từng số từng số ấn phím, chỉ ấn được 3 số, tôi liền dập máy.

Tôi còn mặt mũi nào gọi điện cho Tiêu Sơn không?

Toàn thân tôi phát run, nhớ đến cái tên Tiêu Sơn, tôi đã như vũng bùn rồi, tùy lúc tùy nơi đều có thể liệt luôn ở chỗ đó, bị nghìn người đạp vạ người giẫm rồi, tôi còn mặt mũi nào gọi cho Tiêu Sơn không?

Tôi thà chết còn hơn.

Tôi đổi một số khác, gọi vào số di động của Mạc Thiệu Khiêm, trước giờ tôi chưa từng chủ động gọi, dù tôi từng bị ép phải nhớ kỹ số điện thoại riêng của hắn. Đầu ống nghe một đoạn dài chuông báo bận, không ai nghe máy. Tôi đợi rất lâu, cuối cùng tuyệt vọng.

Trên thế gian này tất cả mọi người đều vứt bỏ tôi, tôi còn chỗ nào có thể đi nữa?

21. Chương 21-22

Tôi dọc theo vỉa hè đi về phía trước. Vô định cứ đi về phía trước, đi đến công viên giữa con phố. Trong công viên có đèn, thỉnh thoảng có người đi qua, không có vẻ cô quạnh lắm. Một kẻ lang thang đang ngồi trên ghế đá thu dọn lại đồng chai nước rỗng hắn vừa nhặt được. Từng chai nước to nhỏ bị hắn đập bẹp rồi nhét vào một túi rác bẩn thỉu. Tôi đại khái đứng ở đó rất lâu, bởi vì lúc hắn ngẩng đầu lên, nhe răng cười về phía tôi. Mặt hắn rất bẩn, răng rất trắng, lúc hắn cười tôi mới nhận ra, thì ra là 1 kẻ điên.

Tôi bị hắn cười đến giật mình, hoảng hồn bỏ chạy.

Đi qua một túp kính, tôi nhờ ánh đèn phản lại mới thấy được bộ dạng kinh hoàng của mình, mặt mũi xanh trắng, thần sắc hết hoảng, chẳng khác gì 1 kẻ điên.

Tôi hoang mang giữa dòng người đi đường, tôi không có chỗ nào để đi. Tôi không nhà, không bố không mẹ, tôi không thể về ký túc, tôi không có bất cứ chỗ nào có thể đi. Tôi cứ đi cho đến khi đêm sâu chìm trong yên lặng, xe trên đường cái thưa thớt dần, nhìn sang bên đường có một cửa hàng McDonalds phục vụ 24/24h. Tôi vừa khát vừa lạnh, ánh đèn sáng bên trong lôi cuốn lấy tôi, đẩy cửa đi vào, khí ẩm đung đung toàn thân phe phẩy, càng khiến tôi mất đi cảm giác.

Tôi đi thẳng đến bên ghế ngồi xuống, sức lực toàn thân đã dờn, ngồi im không muốn động đậy. Trong này vừa ấm vừa sáng, giống như cô bé bán diêm quẹt một que diêm lên liền nhìn thấy thiên đàng. Rất nhiều năm trước vào một chiều mùa đông, tôi trong sáng sạch sẽ cùng Tiêu Sơn cũng ngồi bên cửa sổ như thế này, lúc ấy anh gấp cho tôi một chú thiên nga giấy, tôi đấu tranh tư tưởng rất lâu, sau cùng lấy thiên nga giấy giấu trong túi áo khoác đem về nhà. Năm ấy nhỏ tuổi mà bạo gan thật, tự cho mình thật nhiều niềm vui, trong cả một khoảng thời gian dài, mỗi lần nhìn thấy thiên nga giấy kẹp trong vở viết, trong tim đều trào lên một dòng mật ngọt thanh mát.

Lúc đó chúng tôi đều thanh xuân trẻ tuổi là thế, nhưng chỉ là những năm tháng ngắn ngủi, tất cả đều đã trôi qua không thể quay đầu trở lại. Thời khắc bất lực nhất này, tất cả những kỷ niệm giữa tôi và Tiêu Sơn dữ dội bùng lên, tôi trước giờ chưa từng nghĩ về anh, khát vọng về anh nhiều đến thế. Câu giả thiết kia lại xuất hiện rồi, nếu như Tiêu Sơn biết, nếu như anh ấy biết, anh ấy sẽ không để tôi phải chịu khổ, nếu như anh ấy thực sự biết.

Dù là lừa mình dối người, tôi cũng nhu cầu những câu dối lừa này, tôi cái gì cũng không có, bao nhiêu năm trước nếu không tự dối mình, tôi đã không thể sống tiếp đến bây giờ. Ngoắc ngoải cho đến tận hôm nay, tôi vẫn còn muốn lừa chính mình, nếu như Tiêu Sơn biết, anh ấy sẽ không thế. Sợ gì cả thế giới bỏ tôi chứ, Tiêu Sơn sẽ không thế.

Tôi biết rõ mình không nên nghĩ vậy nữa, tôi biết rõ kiểu lừa dối này thật đáng thương, nhưng tôi còn có thể làm gì đây? Trừ ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng, tôi còn có cái gì nữa đây?

Ánh mắt người phục vụ kì lạ nhìn tôi soi xét, tôi như thế này nhất định là kinh hồn bạt vía. Qua một lúc, cô ấy cũng đến gần hỏi tôi: “Bạn có cần giúp gì không?”

Tôi hỏi: “Tôi có thể mượn điện thoại bạn một lúc không?”

Cô ấy rất tốt bụng lấy di động của mình đưa tôi mượn.

Tôi bấm số điện thoại của Tiêu Sơn, tay tôi run rẩy ấn phím số, tôi cảm giác tôi không có dũng khí đợi điện thoại kết nối, giọng anh ấy xa xa phía bên kia vọng lại, tôi vẫn chỉ muốn cúp máy.

Anh ấy nói “Alô?” Tôi nghẹn ngào không nói được lời nào, tôi đã hết cách rồi, tôi nghĩ mình bật khóc rồi. Anh ấy vẫn hỏi tôi là ai, hỏi đến mấy lần, tôi chỉ muốn cúp máy. Đúng cái lúc ấy anh đột nhiên gấp gấp gọi tên tôi: “Đồng Tuyết?”

Giọng anh ấy là ma lực ở thế gian này, chỉ 2 chữ, tất cả các lớp mặt nạ hóa trang trong tôi đều vì thế mà vụn vỡ, tôi lại không dần được xuống, bỗng bật khóc thành tiếng. Rất lâu rồi chưa nghe thấy anh ấy gọi tên tôi, rất lâu rồi chưa nghe thấy anh gọi tôi “Đồng Tuyết”, hết thấy trôi qua mà lời này lại xa xỉ đến thế. Tôi nhớ anh ấy, tôi luôn nhớ anh ấy, tôi ép anh ấy thật sâu thật sâu dưới vực thẳm trái tim mình, nhưng tôi không nén được bản thân. Tôi nhớ anh ấy, lúc tôi lâm vào bước đường cùng rồi, tôi lại nhớ đến anh ấy, anh ấy khắc sâu trong lòng tôi, đợi tôi lột hết da thịt mình đi, rồi anh ấy sẽ lộ ra. Anh ấy trong điện thoại càng nôn nóng hơn: “Em sao rồi? Em đang ở đâu thế? Đồng Tuyết, là em đúng không? Đồng Tuyết?”

Tôi càng muốn gào thét to hơn, cuối cùng cũng có lúc anh ấy gọi tên tôi, nhưng, tôi chỉ chảy nước mắt, nói không ra những lời còn lại. Anh ấy từ từ điềm tĩnh lại, vừa an ủi tôi, vừa hỏi tôi đang ở đâu. Người phục vụ nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của tôi trong ánh mắt kì lạ, tôi nói tên tòa nhà phía bên đường đối diện cho anh ấy, Tiêu Sơn nói: “Em đừng đi đâu cả, anh đến đó ngay bây giờ đây.”

Nếu Tiêu Sơn biết, nếu như Tiêu Sơn biết, những lời giả thiết ấy giúp tôi có thể sống đến ngày hôm nay, nếu như Tiêu Sơn biết, anh ấy vĩnh viễn không đối với tôi như những kẻ khác, còn sợ gì cả thế giới ruồng bỏ tôi, anh ấy vẫn cứ tìm đến tôi.

Lúc Tiêu Sơn xuất hiện trước mặt tôi, tôi không biết bản thân mình đã nói những gì với anh ấy, tôi nắm lấy tay áo anh, như nắm lấy ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng. Tôi thì thầm nói gì đó, tôi luôn cảm giác tất cả chỉ như một cơn ác mộng, mơ đến bây giờ, tôi cuối cùng gặp được Tiêu Sơn, anh ấy xuất hiện trong cõi mơ, giống như bao lần tôi mong mỏi——anh ấy đứng trước mặt tôi đây rồi, tôi vẫn cảm thấy tất cả là cõi mơ mà thôi, bằng không thì sao anh ấy lại đến, anh ấy sẽ không xuất hiện ở nơi này. Cho đến khi anh đưa tôi lên xe taxi, đồng thời đưa tôi một bao khăn giấy, sự kìm nén bấy lâu bắt đầu sụp đổ, vùi mặt vào lòng bàn tay, buông trôi bản thân khóc sục sùi. Tôi biết mình luôn tham vọng quá đáng đến anh ấy, không cần biết mình đang ở chỗ nào nữa, tôi luôn tham vọng anh ấy sẽ quay lại.

Anh ấy đưa tôi về một căn phòng, trong phòng rất bừa, chứng tỏ không dọn dẹp gì, tôi chẳng còn tâm tưởng đến cái gì nữa. Anh đưa khăn bông cho tôi lau mặt, tôi bèn bồn rửa mặt đang xả nước, ngơ ngác gặp lại bóng mình trong gương, đôi mắt sưng rồi, cả mặt phù thũng, tôi đã khóc quá lâu.

Nhưng cho dù không phải thế, tôi cũng hiểu rất rõ, tôi không còn là Đồng Tuyết ngày xưa nữa rồi.

Tôi không tài nào biết được bản thân nên làm gì, trong lòng rối như tơ vò, tôi nghĩ không ra bất kì đầu mối nào, tôi không muốn đối mặt với bất kỳ thứ gì.

Lúc tôi ra ngoài, Tiêu Sơn đang ngồi bên cửa sổ hút thuốc.

Tôi trước giờ chưa từng thấy Tiêu Sơn hút thuốc, lúc ở tiệm ăn vừa nhìn thấy anh ấy trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi cảm thấy anh ấy giống như mới ngày hôm qua gặp lại, kéo tay tôi, cả đường đi giữ chặt lấy tay tôi. Nhưng bây giờ, anh ấy đứng đó đây xa lạ lẫn xa cách, dường như một người khác, tôi không quen biết người khác đó.

Tôi ngồi trên ghế sofa, Tiêu Sơn dập đầu thuốc lá. Anh ấy hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Tiếng tôi rất nhỏ, tôi ngẩng mặt nhìn anh ấy, dường như khản nài: “Dắt em bỏ trốn được không, đi đâu cũng được cả, được không.”

T

ôi biết bản thân mình đang mộng tưởng hão huyền thôi, tôi luôn mộng tưởng có một ngày Tiêu Sơn quay lại, anh ấy sẽ đi tìm tôi, sau đó dắt tôi bỏ chạy Nhưng tôi biết rõ ràng rành, anh ấy không phải Tiêu Sơn của tôi nữa, anh ấy và Lâm Tư Nhân là một đôi, tôi đã một lần làm chuyện đáng xấu hổ, sau đó lại định làm thêm lần nữa, nhưng tôi thực sự muốn tháo chạy, tháo chạy đến một nơi không có người, mà hiện tại

chỉ cần Tiêu Sơn lắc đầu một cái, tôi lập tức như một con kiến bình thường, bị ngón tay của số phận nghiền đến tan xương nát thịt.

Nhưng Tiêu Sơn lại không hề do dự, anh nói: Được.”

Anh ấy vào phòng mặc áo khoác, rồi ra nói với tôi: “Đi thôi.”

Tôi không biết anh ấy đem tôi đi đâu, tôi chỉ ngoan ngoãn đi cùng anh ấy. Anh ấy đưa tôi ra ga tàu, sau đó mua 2 chiếc vé. Trầm sâu trong sắc đêm, bên ngoài cửa tàu không còn nhìn rõ bất cứ cái gì nữa, tôi sức lực rã rời, uể oải đến cùng cực, anh ấy nhìn ra: “Ngủ đi, đến trạm đỗ anh gọi em dậy.”

Tôi chìm vào giấc ngủ, mặc dù trên tàu hỗn tạp, đèn trên đỉnh tỏa sáng, toa ghế mềm không ngớt tiếng cười nói ồn ào. Tôi trong mông táp âm ỉ nặng trĩu thiếp dần đi, bởi vì tôi biết, Tiêu Sơn đang ngồi ngay cạnh tôi.

Tàu vào ga, Tiêu Sơn gọi tôi dậy, chúng tôi ra trạm xe gọi 1 chiếc taxi, thành phố T với tôi mấy ngày trước vẫn y vậy, sương mù buổi sớm phiêu bồng dưới ánh đèn đường. Anh ấy đưa tôi về ngõ cũ, chỗ này từng lâu từng lâu nhà, anh đưa tôi xuyên qua lối giữa, tất cả các lầu đều giống nhau như đúc, tôi nghĩ bản thân mình nhất định đang nằm mơ rồi, bởi vì vốn vẹn vài ngày trước, tôi đã lại quay về đây, mà lại cùng với Tiêu Sơn quay về.

Tôi nhất định là nằm mơ rồi, tôi an ủi cho rằng, giấc mơ này thật đẹp. Bước lên cầu thang, Tiêu Sơn mở cửa, căn phòng 3 gian 2 phòng khách ấy hiện ra nửa lạ lẫn nửa quen thuộc. Ánh nắng tinh mơ vừa vịn lọt qua ô cửa sổ chiếu vào, nội thất trong nhà đều phủ lên một lớp màu vàng nhàn nhạt, ánh sáng ôn hòa đầy ắp, càng làm nổi lên tất cả đều chỉ là cơn mơ, tốt đẹp khiến tôi khó mà tin được. Tiêu Sơn hỏi tôi: “Em muốn ngủ thêm một lúc không?”

Giường trong phòng ngủ rất mềm, tôi cứ mặc áo khoác như thế, nằm xuống, chìm vào giấc ngủ.

Tôi ngủ đến tận mười tiếng đồng hồ, nhiều năm rồi tôi chưa từng ngủ yên ổn đến vậy, chưa từng ngủ ngon đến thế, đến khi tỉnh dậy đến xương cổ cũng cứng ngắc, sắc trời bên ngoài đã là hoàng hôn, ánh tà dương rọi vào trong phòng. Tôi nằm trên giường ngắm nhìn trần nhà, có lẽ là trong mơ, có lẽ không hẳn là mơ, nhưng tại sao tôi lại ở đây.

Tôi ngẩn ngơ hồi lâu mới bật dậy, nhẹ nhàng đẩy cửa. Tiêu Sơn ngồi ngoài phòng khách xem máy tính, anh ấy một mình ngồi giữa căn phòng to, ánh nắng chiều tà phác ra bóng anh, đường nét rõ rệt mà xa lạ, từng đường cong đầy ắp thân thuộc mà tôi biết, anh dường như chưa từng bước ra khỏi cuộc sống của tôi. Nhưng anh ấy đang nhìn màn hình máy tính, tìm tôi bỗng nhiên trúng xuống, những việc phát sinh ngày hôm qua chớp mắt lại trào lên, như biển đen nặng nề, cơn sóng sau cao hơn cơn sóng trước, ùn ùn kéo đến dồn ép tôi lại, đem tôi ép xuống tận đáy biển sâu, vĩnh viễn không được siêu thoát. Tôi một lần lại muốn sục xuống, tôi nghĩ tôi có nên cướp đường mà bỏ chạy hay không, Tiêu Sơn đã ngẩng đầu lên nhìn tôi, sắc mặt anh ấy rất điềm tĩnh, khiến tôi có một loại ảo giác bình an vô sự. Tôi bước đến, sau mới dám buông một hơi thở dài, thì ra anh ấy không lên mạng, chỉ là đang chơi game. Tôi biết mình lại lừa chính mình rồi, anh ấy sớm muộn cũng sẽ biết tất cả, nhưng tôi ở hiện tại chẳng muốn nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa, nếu đây được gọi là “uống rượu độc giải khát”, thế thì cho tôi chết luôn đi, hơn nữa tôi sớm đã không nên sống rồi. Nếu Tiêu Sơn biết, mà tôi chỉ cần vùi đầu trong đồng cát, thà rằng anh ấy vĩnh viễn không bao giờ biết.

Anh ấy buông chuột, hỏi tôi: “Đói chưa? Em muốn ăn gì nào?”

“Em muốn ăn mì.”

“Anh đi nấu cho em.”

Tôi ngẩn ngơ một trận, thời gian lẫn không gian đều chùng chéo khiến tôi cảm thấy mù tịt, căn phòng quen thuộc mà lại xa lạ, như thể chúng tôi chưa từng bỏ đi. Trong bếp hết sức im lặng, nước trong nồi dần dần sôi, Tiêu Sơn cúi đầu cắt cà chua: “Đợt trước anh ở đây vài ngày, nên trong tủ lạnh vẫn còn thức ăn.”

Tôi cũng không nói với anh, tôi từng tìm đến đây, nhưng không tìm ra anh.

Anh nấu mì sợi rất ngon, cho rất nhiều cà chua và tương thịt bò, tôi ăn một bát mì thật to.

Tiêu Sơn không cho tôi rửa bát, anh quần tạp dề, đứng ở bồn một lúc đã rửa xong, bát đĩa đều để trên trần hong khô, sau đó lau khô tay, tháo tạp dề. Tôi trước giờ chưa từng nhìn thấy Tiêu Sơn như thế này, như một người đàn ông nội trợ, mà không phải người con trai trước kia cùng tôi tranh cãi xem trứng sốt cà chua phải làm thế nào.

Trong phòng yên ắng nhẹ nhàng, nhiều năm như thế qua đi, tôi chưa từng cảm thấy tĩnh lặng thế này.

Ăn cơm xong chúng tôi cùng xem tivi, thời sự vẫn theo lối cũ, lãnh đạo đón tiếp ai, tổ chức hội nghị gì, Tiêu Sơn vẫn không nói gì với tôi, cũng không truy hỏi tôi cái gì.

Có lẽ đã ngủ cả một ngày, đến tối tôi ngủ không được ngon giấc. Tôi nằm mơ, mơ đến một khách sạn. Đi ở hành lang rất dài rất xa, tôi đã đi rất lâu, lần đầu tiên tôi nhìn thấy một khách sạn hào hoa đến thế, so sánh ra thì mấy khách sạn hạng sao trường tôi còn kém nhiều lắm. Một bàn tay cầm ấm trà, nước trà chảy nhỏ giọt vào cốc, cốc trà rất thơm, có mùi thơm đặc biệt, khiến người ta hỗn loạn mê man. Cổ tay áo người đó có cúc áo bằng vàng trắng tinh xảo, là quả bóng golf nho nhỏ, ánh bạc dưới ánh đèn sáng lên, sắc mặt người đó cũng nhấp nháy nhấp nháy, khiến tôi nhìn không rõ.

Bàn tay lạnh lẽo lướt nhẹ qua mặt tôi, động tác bất ngờ thế này khiến tôi muốn né tránh, nhưng hỗn loạn mê man, lực ở tứ chi cơ hồ bị rút hết. Tôi giật mình muốn hét thật to, nhưng giọng khàn đặc ở cổ họng, tôi muốn vùng vẫy, mà lại không sức lực, chút lý trí còn sót lại cơ hồ cũng dần dần mất đi, tôi thì thào muốn nói gì đó, thân mình nhẹ nhàng bị người khác ôm lấy.

Cuối cùng có lẽ đau đến bật ra tiếng, có người thò tay bịt miệng tôi lại, trên người kẻ đó có mùi hương nhàn nhạt, mùi hương đó ngấm vào bóng tối, quen thuộc mà phẳng phất như từng quen biết.

Hương thơm nhẹ nhàng ấy lúc có lúc không, khiến tôi lờ mờ, lý trí dần khôi phục, ánh mắt phẳng phất âm u trong bóng đêm, khiến tôi kinh hồn đủ kiểu, gào thét muốn thoát khỏi cái gì đó.

Tôi bị người khác lay tỉnh, đèn trần màu vàng lại không chói mắt, Tiêu Sơn đang đỡ lấy vai tôi, gọi tên tôi, là Tiêu Sơn. Tôi vẫn mang theo ghen ngạo, ôm chặt lấy cánh tay anh ấy, chỉ hy vọng anh chưa từng rời bỏ tôi, tất cả chỉ là một cơn ác mộng, tôi chỉ nằm mơ một cơn ác mộng mà thôi, đợi tôi tỉnh hẳn lại, sẽ hiểu ra 3 năm nay hết thấy chỉ là ác mộng.

Tiêu Sơn lại không động đây, qua một lúc anh mới hỏi: “Em mơ gì sao?”

Anh ấy ngủ ở sát vách, dễ nhận thấy vội vàng mặc áo phông, đến áo khoác cũng không mặc. Hơi thở anh sạch sẽ, dường như chỉ có mùi nhẹ nhàng của sữa tắm. Mùi hương trong giấc mơ ấy như cơn rần rộc dần dần bò vào ký ức tôi, tôi bỗng nhiên nhớ lại mùi đó là mùi gì——là mùi nước hoa Tiffany nam, là Mạc Thiệu Khiêm——những chuyện phát sinh mười mấy tiếng gần đây đột nhiên hiện lên trong đầu tôi, tôi thực sự đã tháo chạy rồi, bất chấp tất cả chạy đến đây cùng với Tiêu Sơn, Tiêu Sơn không biết tôi đang chạy trốn cái gì, nhưng bản thân tôi rõ lắm. Đây bất quá chỉ là một góc an phận, anh ấy dù không hỏi tôi, anh ấy cuối cùng cũng quay lại đem tôi đi, anh ấy chỉ ở bên cạnh tôi, nhưng lại xa đến nỗi tôi căn bản không đụng đến được.

Tôi không biết bây giờ Tiêu Sơn đang nghĩ gì, tôi nắm lấy anh ấy, như người trong dòng nước yếu đuối nắm lấy một ngọn cỏ. Nhưng thế này là thất đức, chuyện thất đức tôi từng làm một lần, đối mặt với Tiêu Sơn, đối mặt với Lâm Tư Nhân, tôi căn bản không nên lại làm lần nữa.

Tôi cuối cùng cũng buông tay, thì thào nói: “Em cần phải đi rồi.”

Anh không nói gì, chỉ nhìn tôi.

Tôi thấy mình lại bắt đầu phát run, tôi chạy đến chỗ này, chỉ là chống đỡ tạm bợ, tôi biết rõ tất cả chỉ là trắng trong nước, hoa trong kính, sớm muộn cũng có 1 ngày tôi không thể không đối mặt, chỗ này của Tiêu Sơn vốn không phải chỗ cho tôi dung thân. Tôi nên quay về thôi, quay về đối mặt với những gì cần đối mặt. Tôi xuống giường tìm áo khoác, tôi không nên kéo cả Tiêu Sơn vào, kéo vào những chuyện như bản không giới hạn này.

Tiêu Sơn lặng thinh nhìn tôi cố sức mặc áo khoác, cuối cùng anh ấy nói, âm thanh dường như rất bình tĩnh, phẳng phất một loại ngấm ngấm chịu đựng: “Em vẫn muốn quay về với anh ta sao?”

Chân tôi bỗng nhiên như nhũn ra, đứng không vững nữa. Thì ra anh ấy biết, thì ra tất cả anh ấy đều biết. Tôi lùi lại phía sau mấy bước, có chút tuyệt vọng nhìn anh ấy, khóe miệng anh ấy dường như có ý cười: “Trước đây anh vẫn cho rằng em và Mộ Chân Phi đang yêu nhau— kì thực chuyện trên mạng qua mấy ngày sẽ lắng xuống thôi, anh nghĩ bạn trai em nhất định không phải người bình thường, anh ta nhất định sẽ nghĩ cách dẹp yên chuyện này, em không cần phải lo lắng quá đâu.”

Từng chữ anh ấy nói như từng mũi tên, từng mũi ấy cắm thật sâu vào tim tôi thành một bó. Tôi tuyệt vọng nhìn anh ấy, mà anh ấy bình tĩnh nhìn tôi, tôi nhìn không rõ trong mắt anh ấy là thứ ưu tư gì, tôi không biết anh ấy đối xử với tôi ra sao. Khinh thường ư? Không, anh ấy đến khinh thường cũng buồn xin không thêm đưa cho tôi.

Giá như Tiêu Sơn biết, tôi đã từng lần lượt nghĩ đến câu này, giờ đây trong trái tim lại chỗi lên, giá như Tiêu Sơn biết....Hy vọng duy nhất của tôi chính là anh ấy. Nhưng bây giờ đến anh ấy đối với tôi cũng chùn bước rồi, tôi chỉ là đứa con gái đạo đức bại hoại, ham mê hư vinh mà phá hoại gia đình nhà người khác, tất cả mọi người biết tôi vì tiền, vì tiền của một người đàn ông có tiền, thế nên mới bán cả linh hồn lẫn thân thể của mình.

Tôi bị trừng phạt là đúng rồi.

Tôi kéo cửa quay đầu chạy đi, đèn cảm ứng âm thanh ở mỗi tầng dần dập sáng, tôi lảo đảo dường như chân rơi xuống từng bước, mỗi 1 bậc thang đều gập gềnh dưới chân, vậy mà tôi ko ngã xuống. Tôi đẩy cánh cửa dưới lầu, cánh cửa bật ra rồi đóng vào, phát ra tiếng “ầm” lớn dội lại đập vỡ sắc đêm sau lưng tôi. Tôi chạy băng qua bóng đêm lặng ngắt như tờ, vu vơ chạy như một con nhặng không đầu, tất cả các tầng lầu đều giống nhau y chặc, tôi như con thoi xuyên qua xuyên lại. Tôi nhận không ra đường, chỗ này to như một mê cung, tôi đụng qua đụng lại, như một con nhặng đụng phải bức tường thủy tinh trong suốt, từng lần từng lần bị ngăn cản trở lại, tôi vốn dĩ tìm không ra đường. Tôi nghe thấy có tiếng người đang gọi tên tôi, mà tôi chỉ một mực liều mạng bỏ chạy về phía trước, người con trai yêu tôi sớm đã đi mất rồi, anh ấy quay người bỏ đi, sau đấy đem tôi cô độc quẳng vào bóng đêm của thế giới.

Có người thốt nhiên từ đằng sau chụp lấy cánh tay tôi, tôi liều mạng dây dưa, lực của Tiêu Sơn rất lớn, tôi giấy không thoát khỏi anh ấy. Tôi hung hãn cắn lên mu bàn tay anh, anh cũng không rút lại, mà dùng cánh tay khác giữ lấy mặt tôi, cứ thế hôn lên.

Đất trời đều quay tròn, tôi run rẩy tê liệt trong lòng anh, môi lợi tiếp xúc chỉ một thoáng ấy tôi dường như mê man đi, hơi thở ấm áp của anh như dòng điện chạy qua làm tê liệt tứ chi tôi. Anh ấy ôm chặt tôi, mang theo một lực man dại hôn lấy môi tôi. Anh hung hãn cắn tôi phát đau, tôi khóc rồi, bởi vì tôi không cách nào quên đi, quên đi anh ấy, quên đi năm đó cũng ở đây, nụ hôn đầu ngọt bùi mới chỉ như ngày hôm qua.

Qua từng ấy năm rồi, lúc anh ấy lần nữa hôn tôi, tôi lại khóc đến toàn thân run lấy bầy. Anh ấy ôm tôi thật chặt, thì thầm gọi tên tôi, anh ấy nói dối lời, rồi bồng bồng, tôi không biết anh đang nói gì, tôi cũng không biết mình đang nói gì. Tôi mặc kệ anh ấy vừa kéo vừa ôm tôi, kéo tôi vào trong căn phòng ấm áp, anh ấy vẫn ôm tôi trong lòng, lần lượt hôn tôi, lần lượt gọi tên tôi: “Đồng Tuyết....Đồng Tuyết....” giọng anh thâm trầm mà khổ sở: “Anh yêu em....đừng rời bỏ anh thêm lần nữa....”

Tôi khóc đến thở không ra hơi, tôi túm lấy áo anh ấy, tôi sẽ không buông tay đâu, đây là Tiêu Sơn mà tôi luôn yêu thương. Anh ấy nói anh ấy yêu tôi, anh ấy bảo tôi đừng rời bỏ anh ấy, anh ấy lần lượt nói: “Sau hôm đó anh đi tìm em, nhưng em không ở nhà. Ngày hôm sau nữa anh gọi điện, nhưng em vẫn không ở nhà, anh nhờ em họ em chuyển lời, anh cứ luôn đợi, em không hề gọi lại cho anh. Anh đợi liên mấy tuần, mỗi ngày đều thấy em ở trường, em không để ý đến anh, anh không ngờ em lại nhần tâm đến thế, em lại kiêu ngạo đến thế....từ sau ngày hôm đấy, em cũng không còn đếm xỉa đến anh nữa....”

Đây là chuyện từ lúc nào thế nhỉ, nhất định là từ kiếp trước rồi. Tôi không biết anh ấy đang nói gì, anh lần lượt nói những chuyện đã qua. Thì ra sau ngày chia tay đó anh đã từng đi tìm tôi, nhưng em họ không nói gì với tôi, có lẽ cô ấy chỉ là vô tình quên đi. Nhưng tôi không gọi điện cho anh ấy, anh ấy cứ cho rằng tôi thực sự không còn yêu anh sao.

Nhiều năm như thế, tôi đã để vuột mất những gì? Tôi vuột mất Tiêu Sơn, tôi vuột mất người tôi yêu nhất, tôi vuột mất tất cả. Vô tình ngẫu nhiên bỏ qua một cú điện thoại, chỉ là phút giận dữ nhất thời của tuổi

trẻ, tôi cho rằng anh không yêu tôi nữa, anh cho rằng tôi không yêu anh nữa, về sau bận rộn tuyệt vọng đến tận năm 3, về sau chúng tôi ở gần trong gang tấc mà như cách xa đến tận góc biển chân trời.

Tôi rất cuộc đã để vụt mất những gì? Tôi khóc đến kiệt sức hỗn hển, tôi không dám nói với anh ấy, tôi gặp phải chuyện, tôi chịu phải uất ức, tôi chịu phải đau khổ, tôi chịu phải tất cả, từ rất lâu về trước tôi đã muốn nói với anh ấy, nhưng tôi không tìm được anh ấy, tôi không tìm được Tiêu Sơn. Tôi ở trong lòng anh ấy buông xuôi gào khóc, tôi ghen ngào, rồi bồng bồng, ngắt đoạn kể cho anh ấy nghe mọi chuyện. Tất thấy những gì khó có thể mở miệng nói, những gì áp bức lắng đọng, những gì khiến tôi tuyệt vọng, giọng tôi vụn nát, tôi vốn không mơ ước có cơ hội nói hết tất cả với anh, đêm đen tuyệt vọng ấy tôi trước đến giờ chưa từng muốn nhắc lại, nó khiến người ta gặp phải sự sôi phẫn nộ, mà tôi như con cá trên mặt thớt, mặc cho nhiều lần bị hung bạo hăm hiếp, tôi mất đi tất cả, không thể quay đầu được nữa, hồi tưởng khiến tôi tuyệt vọng đến phát run.

Những đêm nhức nhối ấy dường như lần lượt quay về, tôi toàn thân suy sụp, trên người như đeo tảng đá lớn, nặng nề yếu ớt chìm trong nước, không ngừng chìm xuống, chìm thật sâu xuống, không cách nào vùng vẫy.....Tất cả đều bỏ tôi mà đi, từ đó vĩnh viễn ngập trong bóng đêm tuyệt vọng.

Không một ai hay biết tôi gặp phải chuyện gì, không một ai hay biết tôi từng chịu đựng chuyện gì....tôi từng lần từng lần nhịn, miễn cưỡng bản thân nhịn nỗi nhức nhối ấy, tôi từng lần từng lần lừa dối chính mình, dối mình rằng nếu Tiêu Sơn biết.... nếu như Tiêu Sơn biết....

Nếu anh ấy biết, anh ấy tuyệt đối không khiến tôi phải chịu nhục.

Tôi vĩnh viễn không quên được tình cảnh lần đầu tiên gặp Mạc Thiệu Khiêm, hôm đó là buổi khánh thành một công ty thực nghiệp của trường, Mạc Thiệu Khiêm làm đại biểu đến tham gia cắt băng. Lúc đó tôi vừa mới thi vào trường, vì ngoại hình cao ráo nên được tuyển vào đội lễ tân của trường, mỗi ngày mặc quốc phục luyện bước đi. Lúc cắt băng khánh thành Mạc Thiệu Khiêm đứng cạnh tôi, bởi vì từ hôm vào đội lễ tân tôi lần đầu tiên gặp phải trường hợp chính thức này, ở dưới chỉ chút là người, mà hàng trước lại không ít nhà báo lẫn phóng viên ảnh, đầu tôi mơ mơ màng màng, những gì bình thường luyện tập đều quên sạch sành sanh. Mạc Thiệu Khiêm nhận kéo xong, tôi bưng băng đến còn có chút lúng ta lúng túng. Sau cùng hấn cắt xuống, vừa lúc tôi giơ tay muốn gạt đồng banh vài nhiều màu, rồi cuộc kéo sắc không cẩn thận chọc vào đầu ngón tay tôi, một giọt máu tròn xoe rơi xuống, ngồi trên sân khấu đều là lãnh đạo và thầy cô, tôi nín nhịn không kêu đau.

Lúc đó hấn quay sang liếc nhìn tôi một cái, tôi chỉ nhớ ánh mắt hấn lúc ấy, cực kỳ sắc bén, nét mặt dăm chiêu, như thể đầu ngón tay tôi chảy ra không phải máu, mà là một thứ gì khác nữa.

Tôi nhịn đau giữ nguyên vẻ mỉm cười, tất cả mọi người đều đang vỗ tay, pháo hoa lẫn kim tuyến nhiều màu trên sân khấu tung bay trong gió như một cơn mưa hoa, hấn để kéo vào trong khay chỗ tôi, sau đó tất cả mọi người lại vỗ tay lần nữa. Nhưng tôi cứ có cảm giác bất an, chỉ vì cái liếc nhìn vừa rồi của hấn, lúc hấn nhìn tôi dường như không phải đang nhìn người, mà như nhìn một thứ gì đó. Tôi nhịn đến lúc bê băng vài xuống dưới hậu trường, tất cả mọi người mới phát hiện tay tôi đang chảy máu, đội lễ tân toàn nữ sinh đều hoang mang, Mạc Thiệu Khiêm thình lình xuất hiện ở sau khán đài, đi thẳng đến chỗ tôi, dùng một chiếc khăn tay sạch sẽ áp vào miệng vết thương.

Tôi không nghĩ những năm này rồi mà vẫn có người dùng khăn tay, khăn tay có mùi hương nhẹ nhàng, về sau Duyệt Oánh nói với tôi đây là mùi nước hoa Tiffany của nam, loại nước hoa này trước đây không bán trong nội địa.

“Nhất định là một người đàn ông vừa có tiền vừa tao nhã.” Tôi vẫn còn nhớ khẩu khí Duyệt Oánh lúc đó, “Tiếc là tớ không đi xem cắt băng, loại đàn ông này thật sự quá bị giống tiểu thuyết ngôn tình mà!”

Duyệt Oánh ngày ngày đọc tiểu thuyết ngôn tình, cả ngày chìm ngập trong ảo tưởng tình yêu. Mà tôi chỉ mấy ngày sau đã quên đi chuyện này, cuối tuần tôi theo lệ thu dọn đồ đạc quay về nhà cậu, đang nghĩ ở phía cổng phía Nam có tuyến xe bus, không ngờ một chiếc xe đột nhiên dừng ngay bên cạnh.

Mạc Thiệu Khiêm ngày đó ăn mặc rất nhàn nhã, áo phông quần dài nhìn rất phổ thông, nếu không phải có thêm chiếc kính mát, tôi nhất định nghĩ hắn là một thầy nào đó trong trường, tôi chào hỏi qua loa, tôi nhất thời chưa nhận ra hắn, bụng nghĩ chắc hắn nhận nhầm người rồi chẳng.

Nhưng hắn ngay lập tức gọi tên tôi, tôi có chút ngượng ngùng hỏi hắn: “Anh là ai ạ?”

Kính mát che đi đôi mắt hắn, tôi nhìn không rõ biểu tình trên mặt hắn, nhưng lúc đó hình như là đang cười, hỏi tôi: “Tay em đỡ nhiều chưa?”

Tôi bây giờ mới nhớ ra hắn là ai, nhưng ngày hôm đó cả một đồng đại biểu, không phải giám đốc này thì cũng là chủ tịch nọ, tôi thực sự không nhớ nổi hắn tên gì.

Hắn dường như nhìn ra tôi đang bối rối, với tay ra phía tôi: “Mạc Thiệu Khiêm.”

Tôi vội vàng gơ tay ra bắt tay hắn, tôi trừu thân thích và thời giáo ra, lần đầu tiên cùng người lạ bắt tay giao tiếp. Hắn cứ chỉ tao nhã, tác phong nhanh nhẹn. Biết tôi cần về nhà, nói tiện đường tiễn tôi một đoạn.

“Vừa hay tiện đường.” Hắn rất phong độ mở cửa xe giúp tôi: “Em không ngại chứ?”

Tôi vẫn nghĩ hay là ngồi xe bus đi thôi, nhưng hắn mặc dù khẩu khí thương lượng, nhưng khí thế lại lấn áp, hiển nhiên quen với việc phát tay ra lệnh. Tôi vẫn đang do dự, hắn đã mỉm cười: “Tôi không phải kẻ buồn người đầu.”

Lúc đó tôi vẫn chưa quen tiếp xúc với người như hắn, tôi chỉ cảm giác hắn là một ông chủ rất có hòa khí. Tôi đi nhờ xe hắn thuận buồm xuôi gió về đến nhà cậu, trên đường đi hắn vừa lái xe vừa nói chuyện phiếm với tôi, biết tôi muốn tìm công việc ngoài giờ, vừa đi học đi làm, nhân lúc chờ đèn đỏ, hắn đưa tôi 1 danh thiếp: “Có công ty một người bạn, tuyển sinh viên làm thêm theo giờ, đều là phát tờ rơi trên đường hoặc làm marketing sản phẩm, hơi vất vả, nhưng lương tháng bù lại không tệ. Em muốn làm có thể gọi điện thoại, nói anh giới thiệu là được.”

Tôi lúc đó một mực muốn tìm công việc làm thêm, giảm bớt gánh nặng phí sinh hoạt—mặc dù cậu mợ mỗi tháng đều đúng ngày đưa tôi tiền, nhưng tôi thực sự muốn tự lực cánh sinh, như thế cũng khiến lòng tự trọng của tôi cảm thấy tốt hơn. Tôi theo tấm danh thiếp ấy gọi một cú điện thoại, đầu bên kia quả nhiên thông báo tôi đến phỏng vấn, tôi xin được việc rất thuận lợi. Công việc chính xác rất là vất vả, mỗi tuần 2 ngày nghỉ đều đứng bên vỉa hè làm marketing cho một loại đồ uống, chịu nắng chịu gió, lại còn phải đối đầu với quản lý thành phố, nhưng mỗi ngày có thể kiếm được 60 đồng, tôi cảm thấy cũng đáng.

Vì thế tôi rất cảm kích Mạc Thiệu Khiêm, hắn gọi điện thoại nói đích thân mời tôi ăn cơm, tôi thậm chí chưa từng nghĩ hắn lấy đâu ra số điện thoại của tôi. Tôi chỉ cảm giác rất bối rối, càng bối rối hơn nói rằng đáng lẽ tôi nên mời hắn ăn cơm mới phải, mặc dù hắn là một ông chủ, còn tôi chỉ là cái loại sinh viên nghèo, muốn mời hắn ăn cơm cũng buồn cười lắm chứ.

Hôm đó Mạc Thiệu Khiêm đưa tôi đến ăn ở một nhà hàng tư, đồ ăn rất ngon, giá tiền cũng đắt ở cái ngưỡng tôi có thể tưởng tượng nổi, tôi cảm giác rất an tâm, nên lớn mật nói với hắn: “Mạc tiên sinh, hay bữa cơm này để tôi mời anh đi. Cảm ơn anh đã giúp tôi tìm được việc làm.”

Hắn ngăn ra một lúc, nhưng cũng đáp ứng.

Bữa cơm hôm đó tiêu mất của tôi hơn 300 tệ, trên đường tiễn tôi về nhà, hắn nói với tôi: “Nhiều năm như thế, trừ ăn cơm xã giao ra, em là người phụ nữ đầu tiên mời tôi ăn cơm.”

Tôi chỉ biết ngây ngô cười ha ha, nghĩ bụng loại người ưu tú như hắn thế này nhất định có rất nhiều bạn gái, tôi một chút cũng không để ý hắn vừa nói tôi là phụ nữ hay nữ sinh nữa.

Tôi không biết mục đích qua lại của Mạc Thiệu Khiêm là gì, hắn cũng không thường xuyên gọi điện thoại, nhiều nhất cách mười ngày nửa tháng lại hẹn tôi đi ăn bữa cơm. Tôi đối với cuộc sống của hắn mặc dù có

chút tò mò, những cũng có cảm giác nghi hoặc. Biết đến sinh nhật tôi, hẳn tặng tôi một sợi dây chuyền, tôi mới rõ ý của hắn là gì.

Tôi mặc dù không biết dây chuyền rất cuộc quý giá thế nào, nhưng cũng rõ viên kim cương khảm trên đó nhất định không rẻ. Một người đàn ông lại tặng món quà quý giá thế này, tôi có ngốc cũng phải nhận ra chứ.

Tôi nhất định không nhận sợi dây, vòng vo khéo léo nói với hắn những lời gì cũng không rõ nữa, hắn nhất định hiểu, hắn không nói gì, chỉ như nửa cười nửa không nhìn tôi bằng một nửa con mắt. Bữa cơm hôm đó là bữa mà tôi ăn không biết mùi vị là gì, tôi nghĩ sau này tôi nhất định không thể làm bạn với hắn được nữa.

Tôi cũng bỏ luôn việc làm thêm, mặc dù tôi rất cần nó đấy, nhưng tôi không quen nợ người ta bất kì thứ gì. Cả mùa nghỉ đông, tôi nhốt mình trong phòng, đầu cũng không đi. Đến Tết tôi mới phát hiện ra không biết từ lúc nào, không khí trong nhà rất bất thường, đến em họ tôi hoạt bát là thể cũng thái độ trầm mặc khác thường. Tôi nhẹ nhàng cẩn thận nghe cậu mợ nói chuyện, mới biết công việc của cậu gặp phải chút khó khăn.

Tôi có nằm mơ cũng không ngờ khó khăn này lại có quan hệ gì đến Mạc Thiệu Khiêm.

Mùng 3 Tết, cậu mời một người bạn quan trọng đến ăn cơm, bởi vì mời cả nhà khách, nên cậu cũng đem cả nhà cùng đi, đến tôi cũng bị xách theo. Tôi vẫn nhớ người bạn đẩy cửa cậu, con gái ông ta đang thi cấp 2, thành tích bình thường lại bị học lệch, nghe nói tôi là sinh viên đại học X, lại hỏi tôi điểm thi đại học, ngay lập tức ông ta khen lên khen xuống, một tay giao con gái cho tôi dạy dỗ hướng dẫn nó học tập.

Tôi muốn giúp cậu, nên chủ động muốn giúp con gái ông ấy làm gia sư miễn phí

Người bạn đẩy cửa cậu rất vui, cạ với cậu đến vài cốc rượu, hẹn sau khi khai giảng xong mỗi buổi chiều ngày thứ 6 đến CN hàng tuần tôi đến kèm con gái ông ấy môn Toán và Hóa.

Tôi nhớ cuối tuần lần đó, mưa lạnh rả rích. Tôi cầm tờ giấy viết địa chỉ, lấy thêm vài cuốn sách tham khảo chuẩn bị ra khỏi nhà. Mợ vì tôi hiểu chuyện mà trở nên cực hòa nhã, lúc ra khỏi cửa mợ còn tự tay đưa tôi một chiếc ô: “Dạy con nhà người ta thì phải nhẫn nại một chút, con bé còn nhỏ đừng nghiêm khắc với nó quá.”

Nhưng không nghiêm khắc làm sao dạy nó học được đây? Tôi không có kinh nghiệm sư phạm, không tránh khỏi thấp thỏm không yên. Tôi cầm theo tờ giấy, chuyển mấy lần tàu điện lẫn xe bus mới tìm được địa chỉ.

Tôi trước giờ chưa từng vào khu nhà nào cao cấp đến thế, bảo vệ gọi điện xong mới cho tôi vào. Thang máy là loại mỗi hộ một căn, đi ở hành lang tĩnh lặng cực kỳ, đá hoa cương trắng như tuyết được đánh bóng loáng, rõ ràng không giống như để cho người đi.

Tôi bước 1 bước lại lưu lại dấu giày ướt nhẹp, cảm thấy có chút áy náy.

Ấn chuông cửa xong, tôi sửa sang lại vạt áo, một tay sắp xếp lại sách tham khảo, 1 tay xoay xoay chiếc ô ướt nhẹp, không để nước nhỏ giọt trên sàn đá hoa cương đẹp đẽ kia.

Cửa tự động mở ra, tôi trước đến giờ chưa từng gặp qua cửa điều khiển từ xa, nên cảm thấy rất tò mò. Trước cửa trải một tấm thảm dày, tôi không biết có nên thay giày hay không, cả phòng tĩnh lặng, như thể không một bóng người.

Tôi thuận theo tấm thảm cẩn thận bước vào vài bước, cuối cùng cũng thấy phòng khách.

Bàn trà phòng khách có đồ điểm tâm và hồng trà.

Một bàn tay cầm lấy bình trà, nước trà chảy nhỏ giọt vào cốc, Mạc Thiệu Khiêm quay lưng lại phía tôi đang rót trà, nói: “Em đến rất đúng giờ, đúng bữa trà chiều.”

Giọng hắn ung dung nhẹ nhàng, như thể hắn là chủ căn phòng. Tôi tròn tròn mắt nhìn hắn, không biết hắn tại sao lại ở đây.

Hắn quay mặt lại, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, hắn mỉm cười với tôi: “Lại đây, thử chút điểm tâm đã.”

Cốc trà rất thơm, có mùi thơm đặc biệt, khiến người ta hỗn loạn mê man. Tôi không dám nhìn vào mặt hắn, ánh nhìn chỉ sụp xuống, chỉ chú ý đến cổ tay áo hắn có cúc áo bằng vàng trắng tinh xảo, là quả bóng golf nhỏ nhỏ, ánh bạc dưới ánh đèn ánh lên, lộ ra rất đặc biệt. Tôi không biết nên nói với hắn thế nào, tôi rõ ràng sớm đã từ chối hắn rồi, không phải sao?

Hắn đưa tôi xem ít thứ, đều là loại văn kiện, tôi phí rất nhiều sức lực cũng không tài nào đọc hiểu được, chỉ biết trên đầu đều là chữ ký của cậu.

“Luật hình sự điều 383 quy định, cá nhân tham ô mức tiền 10 vạn tệ trở nên, phạt tù thời hạn 10 năm trở nên hoặc phạt tù chung thân, có thể đồng thời tịch thu tài sản; trường hợp đặc biệt nghiêm trọng, xử tử hình, đồng thời tịch thu tài sản.” giọng hắn cơ hồ như đang bình luận chuyện thời tiết hàng ngày, “đếm thử đây số 0 đằng sau đi, cậu em ước chừng bị xử bắn bao nhiêu lần mới đủ đây?”

Tôi gấp gấp nhìn hắn, lời gì cũng không nói ra được, hắn rút cuộc có ý gì đây?

Đôi tay lạnh như băng vuốt qua cổ tay tôi, phảng phất thờ ơ: “Kì thực có rất nhiều cách có thể khiến em đối với tôi can tâm tình nguyện, cũng có rất nhiều cách khiến em thay đổi cách nhìn về tôi, nhưng nhãn nại của tôi rất có giới hạn, tôi không muốn lãng phí thời gian, em cũng không đáng để tôi lãng phí thời gian. Sự việc rất đơn giản, em đưa tôi thứ tôi muốn, tôi sẽ đảm bảo những thứ này không xuất hiện ở cục chống tham nhũng.”

Tôi môi miệng khô ran nhìn hắn: “Anh muốn cái gì?”

Hắn vẫn kiểu nửa cười nửa không ấy nhìn tôi, tôi đột nhiên hiểu, tôi làm không được. Tôi muốn bỏ chạy, nhưng tôi mê mê man man, lại không còn chút sức nào bật dậy khỏi sofa. Hắn vươn tay ra với tôi, mặt hắn cũng trở nên lúc xa lúc gần, khiến tôi nhìn không rõ. Thân thể nhẹ bồng đi, cả người bị hắn ôm lấy.

Tôi vĩnh viễn không bao giờ quên buổi chiều đáng sợ ấy, chiếc giường ấy rất mềm, nhưng thân thể tôi nặng trĩu, bốn bề một mảnh đen kịt, tôi muốn khóc nhưng khóc không nổi, toàn thân suy sụp, trên người như đeo tảng đá lớn, nặng nề yếu ớt chìm trong nước, không ngừng chìm xuống, chìm thật sâu xuống, không cách nào vùng vẫy.....Tất cả đều bỏ tôi mà đi, từ đó vĩnh viễn ngập trong bóng đêm tuyệt vọng....

Tôi đến khóc cũng không còn sức lực, muốn động dậy cũng không động dậy nổi, tứ chi bách hải như không còn là của chính mình, toàn thân như bị rút gân, lột da, như long nữ bị tuốt vảy trong truyền thuyết——nhưng trong lòng tôi rất rõ, đây không phải trời đây, chỉ là mệnh, là vận mệnh của tôi.

Lý trí dần dần hồi phục, tôi mới phát hiện mình đánh mất cái gì, tôi cuộn tròn bên mép giường siết chặt chân, tuyệt vọng chỉ mong được chết. Mà Mạc Thiệu Khiêm mặc áo khoác bước ra khỏi phòng tắm, điềm nhiên như không nói với tôi: “Tắm đi rồi hãy về, em như thế này người khác sẽ nhìn ra đấy.”

Tôi muốn giết hắn, dùng bất cứ cái gì, còn sợ giết người đền mạng gì nữa, tôi chỉ muốn giết hắn. Hắn đến gần hơn, người tôi phát run, muốn nắm lấy cái đầu giường, hoặc bất cứ thứ gì có thể đập được vào đầu hắn, mà hắn chỉ khom lưng vỗ vỗ mặt tôi: “Ngày mai nhớ đến đúng giờ, nếu không em biết hậu quả là gì rồi đấy.”

Tôi đêm muộn mới về đến nhà, cậu mợ đều ngủ rồi, tôi dùng chìa khóa mở cửa, bò lên lầu, phủ phục trong chăn, mới dám buông xuôi mình bật khóc. Ngày hôm sau tôi cả một ngày nằm nhà ngủ, mợ gõ cửa nhắc tôi còn phải đi gia sư cho đứa bé gái kia, tôi chỉ nói tôi thấy không khỏe lắm.

Tôi nghe tiếng mợ ở bên ngoài gọi điện thoại cho người ta xin lỗi, tiếng rất to: “Ôi trời thật sự xin lỗi, con bé bị bệnh. Đứa bé này mỏng manh thế đấy, cảm cúm chút thôi đã không dậy được rồi....” Tôi bỗng nhiên

hiểu rõ nguyên nhân hậu quả, thì ra đây là một cái bẫy, một cái bẫy đã được Mạc Thiệu Khiêm dựng sẵn. Hẳn lại có tay chân có thực lực, đến người bạn quan trọng đây của cậu, cũng đều cấu kết với Mạc Thiệu Khiêm

Thứ hai tôi thấp thỏm không yên lên lớp, tôi cố gắng muốn quên hết đi mọi chuyện, tôi không thể nói với cậu, cũng không thể báo cảnh sát, tôi nghĩ những gì Mạc Thiệu Khiêm nói có thể không phải là giả, tôi không muốn liên lụy đến cậu. Coi như bị chó dại cắn một cái là cùng—tôi ra sức an ủi chính mình, coi như chuyện này chưa từng xảy ra, tôi thản nhiên về trường đi học.

Tôi chỉ lên lớp nửa ngày, buổi trưa em họ gọi điện thoại đến, khóc lóc nói cậu bị cục công an dẫn đi rồi, nói có dính líu đến tội lạm dụng chức vụ. Tôi cầm ống nghe mà tay run rẩy kịch liệt, thì ra Mạc Thiệu Khiêm không hề uy hiếp tôi, thì ra những việc này đều là thật.

Tôi gác máy rồi ấn số gọi cho Mạc Thiệu Khiêm, giọng hần bình tĩnh dường như chưa từng xảy ra bất cứ chuyện gì, chỉ lịch sự nhã nhặn hỏi tôi: “Tôi có thời gian cùng đi ăn cơm không?”

Mạc Thiệu Khiêm là ma quỷ, là ma quỷ thật sự. Tôi bị hần bức đến khuất phục, mặc hần đòi hỏi không ngớt. Hần đưa tôi bay đến một thành phố ven biển, ở đó hần có một căn biệt thự, những ngày ở biệt thự ven biển ấy chính xác là cơn ác mộng lớn nhất đời tôi. Cho đến tận bây giờ, tôi chỉ cần nhìn trên tivi phát đến cảnh biển bên ngoài cửa sổ, đều cảm thấy khiếp đảm trong lòng. Những bọt sóng như tuyết trắng xóa ấy dường như thẳng hướng tôi dồn đến, dồn đến khi tôi thịt nát xương tan, nhắc nhở tôi những việc kinh khủng nhất đã từng xảy ra.

Đợi đến khi tôi từ vùng biển về thì cậu đã bình an vô sự.

Tôi bị bức phải đáp ứng Mạc Thiệu Khiêm, lúc nào gọi là phải đến, đáp ứng hần bảo đảm lâu dài mối quan hệ không chính đáng này. Không một ai biết tôi từng gặp phải chuyện gì, không một ai hay tôi từng chịu đựng cái gì. Tôi cứ đợi, đợi đến khi Mạc Thiệu Khiêm chán ngấy tôi. Đợi đến khi Mạc Thiệu Khiêm cuối cùng cũng buông tha tôi..... Nhưng 3 năm nay hần chưa từng cho tôi cơ hội, tôi sau mỗi lần tự sát chỉ còn lại tuyệt vọng.

Lần tôi rạch cổ tay trong bồn tắm, Mạc Thiệu Khiêm cuối cùng phát cáu, hần thần sắc lạnh nhạt nói với tôi: “Em biết điều đi, nửa năm hoặc lâu hơn là tôi đã thấy ngán lăm rồi, em lười kéo sự chú ý của tôi thế này, chỉ càng phản tác dụng thôi.”

Tôi biết những gì hần nói là thật, tôi thuận theo thế mà an tĩnh lại, ngoan ngoãn nghe lời hần, cố làm ra vẻ với hần, thậm chí cố tình làm nũng làm nịu, tôi cứ đợi, cứ nhịn, nhịn đến ngày hôm nay.

Tôi nhịn được đến ngày hôm nay, tôi nín nhịn tất cả, chỉ chờ đến ngày hôm nay. Tôi rồi bồng bồng kể với Tiêu Sơn, rất lâu về trước tôi luôn nghĩ, nếu như Tiêu Sơn biết, nếu như anh ấy biết, anh ấy sẽ quay về đem tôi đi, anh ấy quay về cứu tôi. Tôi luôn biết, tôi nói ngắt ngoắt đoạn đoạn, đến mấy lần tôi không cách nào tổ chức được ngôn ngữ của mình, nhiều chỗ tôi không cách nào mở miệng được, tất cả những gì tôi từng trải qua đều khiến tôi cảm giác không cách nào mở được miệng.

Tiêu Sơn cả người đều phát run, anh ấy buông tôi ra, tôi nhìn mắt anh ấy đỏ quạnh, như một con thú đau khổ, tôi luôn nghĩ, nếu Tiêu Sơn biết, anh ấy nhất định sẽ đến cứu tôi. Nếu như Tiêu Sơn biết, anh ấy nhất định sẽ cứu tôi.....Tôi cứ thế từng lần từng lần lừa dối chính mình, lừa dối mình sống tiếp, lừa dối mình vẫn còn có thể gặp lại Tiêu Sơn, vì tôi biết, anh ấy sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào đối xử với tôi như thế. Tiêu Sơn đột nhiên dang tay hung hăng đâm vào tường, đâm đến kiên quyết đến mạnh mẽ, nặng nề từng cú từng cú, giống như những cú đâm trong tim tôi. Tôi đến kéo anh ấy lại, anh ấy vùng khỏi tôi, đầu nắm tay đã rớm máu, khắp người anh ấy bùng lên phần nộ, tôi bật mạng giữ chặt anh ấy, anh ấy lần lượt vùng khỏi tôi, chỉ liếc mình hung hăng nện vào bức tường, máu từng chút bắn lên tường, anh ấy như một con thú khốn cùng đang gầm gừ. Tôi cuối cùng cũng giữ được anh ấy, anh ôm tôi bỗng nhiên bật khóc.

Tôi lần đầu tiên gặp một người con trai lại khóc đau khổ đến thế. Anh ôm tôi, khóc như một đứa trẻ, anh khóc đến toàn thân run lấy bầy, tôi cũng run lấy bầy, tôi ôm đầu anh ấy bó thật chặt trong lòng mình.

Nếu như Tiêu Sơn biết, anh nhất định sẽ không để tôi phải chịu đựng tất cả. Tôi biết anh nhất định sẽ không để tôi phải chịu đựng tất cả, nếu anh biết, nếu như anh ấy biết.

Tôi ôm lấy Tiêu Sơn, nước mắt lăn đầy mặt, nếu như anh ấy biết, anh ấy sẽ quay về cứu tôi.

Tôi không biết đã khóc bao lâu rồi, sau cùng dường như ngắt đi đánh mất cả tri giác. Lúc tỉnh lại thấy mình đang nằm ở ghế sofa, phủ lên lớp chăn, mà Tiêu Sơn bọc lấy tấm thảm len ngủ bên cạnh ghế sofa. Anh ấy ngủ mơ vẫn còn ngiên chặt răng, chân mày nhíu chặt, tôi ngắm nhìn anh, anh ấy chuyển mình một cái, tấm thảm càng bọc chặt hơn. Cách nhiều năm như thế, tôi lại có thể kì tích trở lại bên anh ấy, có thể tỉnh lặng gần ngay bên cạnh, ngắm nhìn anh ấy ngủ thế này.

Vết thương trên tay anh vẫn chưa bằng bố, máu kết thành vẩy, tôi vùng dậy vội đi tìm hộp cứu thương, tìm đến nửa ngày dường như có tiếng chuông điện thoại rung lên. Tôi sợ làm ồn đến Tiêu Sơn, vội vàng chạy đến tìm điện thoại, kì thực điện thoại của anh ấy đặt trên bàn nước, tôi nhìn thấy trên màn hình hiển thị: “Lâm Tư Nhân đang gọi?”

Tôi ngơ ngẩn nhìn cái tên ấy, biến cố bất thành linh khiến tôi thất lạc mất lí trí, tôi túm lấy Tiêu Sơn đem tôi tháo chạy, tôi đem hết mọi chuyện kể với Tiêu Sơn, bởi vì những năm này chỉ mình tôi cô độc chịu đựng tất cả, đẩy tôi đến bờ vực sụp đổ. Tôi ích kỷ nói với Tiêu Sơn tất cả, anh ấy sẽ không ‘chỉ nhìn mà không giúp’, hoặc có lẽ anh ấy sẽ không rời bỏ tôi nữa.

Nhưng mà Lâm Tư Nhân, tôi không nên túm lấy Tiêu Sơn, tôi không nên quên rằng bạn gái anh ấy bây giờ đã là Lâm Tư Nhân.

Mà tôi với anh, sớm đã chia tay nhiều năm rồi.

Chuông điện thoại cuối cùng cũng làm anh tỉnh giấc, anh ngồi dậy nhìn tôi, sau đó nhìn đến điện thoại.

Tôi chậm chậm quay người vào nhà tắm, tôi vẫn nước chảy thật to, anh nói yêu tôi—chỉ mới tối hôm qua—nhưng tôi lại quên mất Lâm Tư Nhân.

Tôi lại lần nữa làm tổn thương một người con gái, không thềm quan tâm đến ý nguyện của bản thân, tôi không quên được bộ dạng Lâm Tư Nhân đến tìm tôi, cách cô ấy châm thuốc hiu quạnh mà buồn bã, mà thực sự rất yêu rất yêu một người, mới có thể làm như vậy đấy. Thế mà tôi trước giờ chỉ ích kỷ một mình, tôi yêu Tiêu Sơn, tôi ích kỷ giữ lấy anh ấy không chịu buông. Anh ấy vừa nói yêu tôi, tôi đã đem tất cả mọi chuyện đều thuận kể cho anh ấy. Tôi đem hết tất cả những gì đã chịu đựng nói với anh ấy, tôi khiến anh ấy phải áy náy, khiến anh ấy ko bỏ được tôi.

Tôi để nước chảy thật lớn, tiếng động ào ào, có lẽ như thế này tôi mới có thể không quan tâm tới Tiêu Sơn đang nói gì với Lâm Tư Nhân ngoài kia, hoặc có thể này tôi mới không bật khóc.

Tiêu Sơn gõ cửa nhà tắm, tôi vẫn lại vòi nước, điềm nhiên bình tĩnh mở cửa. Anh ấy nhìn tôi, tôi thậm chí cười với anh ấy.

Anh đột nhiên gắt gao kéo tôi vào trong lòng.

Tôi không nhắc đến Lâm Tư Nhân, thời khắc này tôi cái gì cũng không muốn nghĩ nữa. Nếu ích kỷ thì cứ để mình được ích kỷ đi, nếu đáng phải xuống địa ngục thì cứ để tôi xuống đi, vả lại tôi cũng đã ở trong địa ngục rồi. Tôi gắt gao ôm lấy anh, tham lam hít lấy hơi thở vừa xa lạ mà vừa thân thuộc từ anh. Chúng tôi ôm rất lâu, tôi nghĩ nếu như có thể, tôi tình nguyện đời này cứ như thế chết ngay tại đây cũng được.

Vết thương trên tay anh khiến tôi đau lòng, tôi nói: “Đi bệnh viện nhé.”

“Anh không đi đâu.”

“Thế em đi mua thuốc cho anh nhé.”

“Để anh tự đi.”

Tôi ngẩng nhìn anh đôi môi sít sao nhếch lên, đột nhiên phát sinh một nỗi sợ, tôi nhớ bộ dạng tuyệt vọng của anh tối qua, tôi nghĩ anh thực sự muốn đi giết người rồi đấy.

“Em đi cùng anh nhé.”

Anh ấy rất trầm tĩnh, từ sau tối qua, anh trầm tĩnh đến đáng sợ. Tôi ko biết anh đang nghĩ gì, nhưng tôi quan tâm anh, trên đường đi tôi lặng lẽ quan sát sắc mặt anh, nhưng anh càng trầm mặc khiến tôi hoảng sợ.

Chúng tôi mua cồn tiệt trùng và thuốc tiêu viêm, còn thêm cả băng gạc y tế. Tôi cẩn thận dùng bông chấm vào cồn làm sạch vết thương cho anh ấy, nhất định rất đau, nhưng anh ấy một tiếng không kêu. Tôi quét thuốc bột lên miệng vết thương, sau đó từng chút bó lại, tôi hỏi anh ấy: “Có đau không?”

Anh chỉ lắc lắc đầu

Chúng tôi ở căn phòng đó 3 ngày, trong 3 ngày này, tôi nấu cơm cho anh ấy ăn, tôi giúp anh ấy thay băng vết thương, tôi lặng thinh ngả vào anh ấy. Mà anh một câu cũng không nói, thường chỉ ôm lấy tôi, mãi miết nhìn tôi, như thể chỉ cần buông tay, tôi sẽ lại lần nữa biến mất.

Thời gian dần dần trở nên đặc quánh, tôi không muốn nghĩ về bất kì chuyện tương lai nào nữa, nếu có thể như thế này cả đời cũng tốt, tôi và Tiêu Sơn, cả đời thế này cũng được. Tôi biết anh ấy không hài lòng, tôi biết anh ấy hàng đêm đều không ngủ, trong bóng đêm, anh ấy chỉ ôm tôi, vỗ về tôi, thử thăm dò muốn cùng tôi thân mật. Nhưng anh ấy vừa chạm vào tôi, tôi không dần được lại run lên cảm cấp, tôi cảm thấy mình ô uế lắm rồi, không cách nào đối diện được với anh ấy, tôi không xứng với Tiêu Sơn, tất thấy những gì tôi chịu đựng dường như hằn vết đóng dấu trên người tôi, tôi cự tuyệt hết lần này đến lần khác. Tiêu Sơn luôn nặng nề dùng sức lực chèn ép tôi phản kháng, có lần anh dường như sắp đạt được rồi, nhưng tôi lại bật khóc.

Anh ấy buông tôi ra, dường như tuyệt vọng nhìn tôi, trong bóng tối ánh mắt anh ấy dường như lấp lánh nước, tôi bổ nhào vào lòng anh, bạt mạng đánh anh. Tôi biết tôi không tốt, anh ấy muốn tôi, chỉ muốn chứng minh anh ấy không ruồng bỏ tôi, không ruồng bỏ những gì tôi từng chịu đựng. Nhưng tôi lại ruồng bỏ chính mình, tôi không tài nào quên được tất thấy những gì Mạc Thiệu Khiêm làm với tôi, tôi cứ thế hồ thẹn, 3 năm chịu đựng áp bức lần lẵng nhục, tôi không cách nào lãng quên được.

Sau cùng Tiêu Sơn ôm lấy tôi, anh nói: “Ngủ đi thôi.”

Anh không miễn cưỡng tôi nữa, nhưng tôi cảm giác sự chịu đựng dâng lên đến cực điểm rồi.

22. Chương 23-24

Sáng sớm ngày thứ tư, cuối cùng cũng có người nhấn chuông cửa, tôi nhìn qua ô mắt mèo, là Lâm Tư Nhân. Tôi biết sớm muộn gì cô ấy cũng tìm đến đây. Chỗ này lần trước tôi đã nói với cô ấy, nhưng đương lúc thật sự gặp cô ấy, tôi không cách nào tự gạt bản thân mình nữa. Tiêu Sơn cản tôi, không để tôi mở cửa. Tôi đẩy anh ấy, anh nhất quyết không thôi, chỉ dang 2 cánh tay chắn cửa. Tôi tức giận đến nóng nảy, hung hăng đánh nhau với cả anh ấy, anh ấy 1 lời cũng không nói mặc kệ tôi đánh. Cuối cùng, tôi cảm thấy nản lắm rồi: “Anh có thể tránh được một lúc, lẽ nào anh có thể tránh cả đời ở đây ư?”

Tiêu Sơn ngang ngược quay mặt đi, tôi cuối cùng đẩy anh ấy ra để mở cửa, Lâm Tư Nhân đứng ngoài cửa, sắc mặt cô ấy còn nhợt nhạt hơn cả tôi, cô ấy nhìn tôi với Tiêu Sơn, sau đó quay người bỏ đi.

Tôi đẩy Tiêu Sơn đuổi theo cô ấy, Tiêu Sơn không động đậy. Chỉ còn tôi một mình chạy theo cô ấy, Tiêu Sơn giữ lấy cánh tay tôi không chịu buông, tôi tức đến nổi cắn anh một cái, anh ấy nhất định không buông. Sau cùng tôi bị anh ấy nắm đến phát đau, hung hăng đá anh một cái.

Anh bị tôi đá khịu cả lưng, tôi chạy xuống lầu, Lâm Tư Nhân vẫn chưa đi xa lắm, tôi gọi cô ấy, cô ấy quay đầu lại nhìn tôi.

Thời tiết mùa đông lạnh giá, bốn bề mưa bụi xám xịt. Cô ấy một mình đứng đó, lộ ra dáng gầy gò, mặt kiên quyết, đôi mắt to mịt mù dày đặc bụi nước. Tôi nói: “Xin lỗi.”

Cô ấy giống như Duyệt Oánh, cuồng loạn hét lên với tôi: “Đừng có xin lỗi với tôi!”

Tôi chỉ có thể nói với cô ấy: “Xin lỗi cậu.”

“Đồng Tuyết, tôi luôn ghét cô, cô có biết không hả? Trước khi cô xuất hiện, tôi với Tiêu Sơn luôn thân thiết, chúng tôi sở thích tương đồng, hoàn cảnh gia đình tương đồng, tất cả mọi người đều cảm thấy chúng tôi là một đôi, nhưng cô vừa chuyển đến lớp chúng tôi, ánh mắt Tiêu Sơn nhìn cô đã khác rồi, tôi biết 2 người sau lưng thầy cô, sau lưng bạn bè lén lút yêu nhau, tôi biết mỗi lần anh ấy cười với cô, đều ko giống với những người khác. Tôi thật sự không hiểu, cô rốt cuộc có chỗ nào tốt đẹp? Vì cô cả ngày tỏ vẻ buồn thương? Hay vì cô cả ngày tỏ vẻ đáng thương hả? Tôi ghét nhất cái giọng điệu yêu kiều thương tha của cô! Cuối cùng mấy người cũng chia tay, tôi cuối cùng cũng đợi được 2 người chia tay, tôi theo đuổi Tiêu Sơn 3 năm rồi, từ ngày tôi biết 2 người chia tay, tôi nói bóng nói gió, anh ấy giả vờ không hiểu, tôi nói thẳng toẹt với anh ấy, anh ấy cự tuyệt. Tôi nản lòng hơn nửa năm, đợi đến khi gặp lại anh ấy, tôi mới biết mình không buông nổi anh ấy ra, chỉ còn cách tiếp tục cố gắng. 3 năm này, tôi luôn săn sóc bên cạnh anh ấy, nhưng anh ấy trước giờ vẫn cái kiểu lạnh lùng vô tình ấy, không cần biết tôi nói cái gì, làm cái gì, anh ấy đều vòng vo cự tuyệt tôi. Đồng Tuyết, tôi có lúc thật sự ghen tị với cô thật đấy, tại sao cô có thể nhẹ nhàng có thể không mấy may mắn cũng có thể đạt được mọi thứ cô muốn, mà tôi lại từng lần đụng đầu vào tường, đụng đến chảy cả máu đầu ra cũng không có được.”

“Mùa xuân vừa rồi bà ngoại anh ấy xét nghiệm phát hiện ung thư, tôi tìm đủ mọi cách, nhờ vả mối quan hệ của gia đình đủ cả mới có thể để bà anh ấy nằm ở bệnh viện tốt nhất, có bác sĩ tốt nhất chữa trị, cô biết anh ấy đã nói gì với tôi không? Anh ấy nói, Tư Nhân, em là một người con gái tốt, rất tốt, nhưng anh đối với em chỉ là tình bạn bè mà thôi, anh không thể làm lỡ thời gian của em.”

“Tôi lúc đó muốn khóc luôn cho rồi, tôi nói tôi không cần gì cả, chỉ cần được ở cạnh anh ấy thôi. Tôi biết trong lòng anh ấy có người khác rồi, người ấy anh đến tận hôm nay vẫn chưa buông xuôi được. Tôi ngốc nghếch theo đuổi anh ấy bao nhiêu năm như thế, dựa vào cái gì cũng không thắng nổi cô, Đồng Tuyết!

Trong mắt cô ấy long lanh, dường như có ánh sáng quái đản bức người, cô ấy vẫn đẹp như thế, dù đôi mắt đỏ quạnh, như đôi nhụy hoa bị thương rụng lên trong gió.

Giọng cô ấy mãnh liệt mà mắt kiềm chế: “Tôi thực sự không hiểu, các người rõ ràng hồi trung học đã yêu nhau 1 năm, mà cũng đã sớm chia tay rồi. Tại sao Tiêu Sơn lại không thể quên được cô, tại sao anh ấy mỗi lần gặp cô xong trở về lại trầm lặng đến mấy ngày, tại sao anh ấy nghe nói cô nằm viện đã cuống cuống cả lên, tại sao vốn dĩ không ai dám nhắc đến cô trước mặt anh ấy! Tại sao anh ấy lại yêu cô đến thế, yêu đến cả cô lẫn anh ấy đều không dám thừa nhận cơ đấy!”

Những khổ sở ấy như mũi kim, chọc sâu hoắm vào tim tôi, tôi như con bù nhìn đứng đó, chỉ dường như đang có một chỗ nào đó ồ ạt chảy máu. Tiêu Sơn hai chữ ấy là ngưỡng cửa tuyệt vọng của tôi, không cần biết ai nhắc đến, tôi đều cảm giác đau đến không muốn sống nữa. Anh ấy là tất cả hân hoan vui mừng trong tôi, mà lại vô tình, đã định trước không cách nào có được

Cô ấy hình như đang cười, nhưng ánh mắt ác liệt như có mũi nhọn: “Lúc Tiêu Sơn mất tích, tôi đi tìm cô, tôi nghĩ có lẽ cô biết Tiêu Sơn đang ở đâu, mặc dù các người chia tay vài năm rồi. Tôi không ngờ cô lại thật sự biết—lúc đấy tôi đã rõ tôi thua cô rồi, tôi thua đến thảm bại. Mấy ngày trước tôi xem trên mạng biết được việc của cô, tôi không tìm thấy Tiêu Sơn, cũng không tìm thấy cô, tôi chắc chắn cô đem Tiêu Sơn chạy trốn rồi, cô khiến anh ấy đem cô đến đây. Cô là cái loại hèn nhát. Cô là cái loại nhát gan! Cô tự mình làm loại chuyện này, cô lại lôi cả Tiêu Sơn vào cùng với cô! Cô biết Tiêu Sơn trải qua mấy ngày này thế nào không hả? Cô là loại máu lạnh vô tình. Lúc Tiêu Sơn đối với cô không có giá trị lợi dụng, cô căn bản không thêm để ý đến anh ấy. Bây giờ cô lại túm lấy Tiêu Sơn, lợi dụng anh ấy né tránh hiện tại. Sao cô không thêm nghĩ xem anh ấy đối với chuyện này ý tứ thế nào đi? Cô sao không nghĩ xem cô lợi dụng anh ấy thế này sẽ có hậu quả gì đi? Đồng Tuyết ạ, có lẽ tôi ngàn dạng vạn dạng không đo được với cô, nhưng có 1 điểm tôi vĩnh viễn mạnh hơn cô, chính là tôi yêu anh ấy, vĩnh viễn yêu anh ấy hơn cái loại cô.”

Lời chỉ trích của cô ấy như nhát dao, hung hăng xuyên qua ngực tôi, phanh mở trái tim tôi, khiến tôi đau đến dần cơn thổ dốc. Tôi lùi lại phía sau vài bước. Tiêu Sơn đã đuổi theo đến nơi, anh quát ngưng Lâm Tư Nhân: “Đừng nói nữa! Cô chẳng biết cái gì cả!”

Lâm Tư Nhân nhìn anh ấy, đáy mắt đọng đầy nước mắt: “Vậy anh thì biết à? Cô ta được người có tiền bao nuôi đấy, bây giờ sự việc bại lộ rồi đấy, cô ta mới nín kén anh không buông....”

Sắc mặt Tiêu Sơn nhìn khó coi đến cực điểm, tôi bạt mạng nín anh ấy cũng nín không vững, anh vùng khỏi tay tôi, nói với Lâm Tư Nhân: “Cô, biến ngay lập tức, tôi không muốn nhìn thấy cô nữa.”

Lâm Tư Nhân cắn môi, sắc mặt cô ấy nhợt nhạt, cả người dường như lung lay chực đổ, sau cùng đôi mắt đầy nước lã chã đổ xuống, cô ấy nói: “Em có thai rồi.”

Bầu trời vàng vọt lẫn trong sắc mây xám xịt, vừa cao lại xa, tất cả các lầu nhà dường như cách tôi rất gần, gần đến nỗi như muốn sụp xuống. Trừ cái ngày đó ra, cái ngày tôi rạch cổ tay mình, tôi ngắm nhìn máu mình từng sợi từng sợi lan ra trong nước, cả người lạnh run, một loại tuyệt vọng gần kề cái chết cuối cùng cũng sắp đến. Tôi biết kì thực tôi đã chết rồi, từ giờ về sau. Đầu ngón tay lạnh buốt, ngón tay Tiêu Sơn so với tôi còn lạnh hơn, tôi bỗng nhiên cảm thấy mệt mỏi hơn bao giờ hết, giống như người xưa tòng quân, trải qua bao nhiêu sa trường đầm máu rồi, trải qua bao phong ba bão táp rồi, bạt mạng muốn rời bỏ chiến trường, đi một chặng đường rất xa rất xa, muốn về nhà, xa mấy cuối cùng cũng nhìn thấy chân núi, hàng xóm lại nói, nhà bị lửa thiêu rụi rồi, đến một mảnh ngói cũng không còn rồi.

Tiêu Sơn vẫn nắm chặt tay tôi, muốn nói với tôi gì đó. Tôi định rút tay ra khỏi tay anh, tôi nói với anh: “Cho em mượn chút tiền được không, em muốn về trường.”

Tay Tiêu Sơn vẫn gắt gao nắm chặt lấy tay tôi, đầu móng tay dường như khoét sâu vào lòng bàn tay tôi, anh mím chặt môi, không nói lời nào. Tôi quay ra nói với Lâm Tư Nhân: “Vậy phiền cậu, cho tôi mượn tiền mua vé tàu được không, về rồi tôi sẽ trả cậu. Cậu yên tâm đi, bạn trai tôi là người có tiền, tôi sẽ không quýt đâu, được không?”

Tôi thậm chí còn đang cười, bởi vì tôi biết mình trừ mím cười ra, bản thân còn có thể làm gì được nữa đây.

Tôi và Tiêu Sơn, chung quy là không có duyên phận.

Ở đời này tôi chỉ có mình tôi, người ở đời này đều vứt bỏ tôi đi rồi, đến số mệnh cũng tiếc rẻ với tôi một cái nhìn coi trọng.

Tôi nhận lấy tờ giấy bạc Lâm Tư Nhân đưa cho, Tiêu Sơn cuối cùng cũng buông tay tôi.

Tôi quay mặt sang nói với Tiêu Sơn: “Chăm sóc tốt cô ấy nhé, lúc này cô ấy cần anh hơn.” Tiêu Sơn dường như cũng bình tĩnh trở lại, anh nói: “Được.”

Tôi không biết anh ấy sẽ làm gì, nhưng sớm muộn thì cũng phải đối mặt với tất cả thôi, ở đây 3 ngày rồi, anh ấy phần lớn thời gian đều giọng điệu này, bình tĩnh khiến tôi kinh sợ. Tôi đột nhiên cảm thấy mình lại sai rồi, tôi không nên kể hết mọi chuyện với Tiêu Sơn, chúng tôi chia tay nhiều năm như thế, anh ấy với tôi đã không còn nhiều liên quan nữa, không phải là tôi, anh ấy có thể đạt được nhiều thứ tốt hơn, với Lâm Tư Nhân.

Tôi không rõ tôi trở về thành phố quen thuộc như thế nào, trên tàu tôi đã thất vọng chán chường lắm rồi, nếu như bị người người lên án, chết bầm chết vằm, thế thì cứ lao đến đi thôi, vả lại tôi cũng chẳng còn gì đáng kể nữa rồi. Tôi về đến trường, trong trường tất cả vẫn như ngày hôm qua, tĩnh lặng như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tôi cổ vũ dũng khí mình rồi tiến vào kí túc xá.

Đi dọc hành lang tôi gặp một bạn nữ cùng lớp, chưa đợi tôi lánh đi, cô ấy đã chủ động bắt chuyện với tôi, nói: “Chúng tớ đều nghe Duyệt Oánh nói rồi, mấy tin đồn khốn kiếp trên mạng thật đáng bị sét đánh mà!”

Lời cô bạn ấy nói tôi vốn nghe không hiểu, tôi chợt dạ không muốn nói gì nữa, cửa phòng khép hờ, tôi đẩy cửa vào, trong phòng không có ai, chỉ có mình Duyệt Oánh. Cô ấy đang ngồi trên giường chơi PSP, như chẳng có chuyện gì xảy ra, nghe thấy tiếng bước chân, cô ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái, rồi lại cúi đầu xuống chơi tiếp: “Sau này đừng có hèn thế nữa, xảy ra việc thì bỏ chạy, chẳng ra thể thống gì cả.”

Tôi ừ một tiếng, cô ấy vẫn không ngẩng đầu lên, tiếp tục chơi: “Đáng lẽ tớ vốn không định để ý đến cậu nữa, nhưng 3 năm nay tớ luôn cho rằng tớ hiểu cậu nhất, cậu là cái loại cố chấp bảo thủ, nhất định là bị thằng khác nó lừa! Cho dù là chuyện thất đức, nhưng tớ lại cảm giác cậu chắc chắn có nỗi khổ tâm trong lòng.... nghĩ thì bản thân tớ cũng thật hèn.... Nhưng tớ tình nguyện tin cậu.... tớ cũng chẳng phải giúp gì

được cho cậu đầu, chỉ là tự nhiên lòi ra một topic nói đến Mộ Chấn Phi ở trường bên với cậu, tớ chỉ cố nói vài câu thôi.... Nói cậu đích thực là bạn gái Mộ Chấn Phi, cậu đừng cho là tớ giúp cậu... tớ chỉ là.... Mẹ nó chứ....” Cô ấy cuối cùng cũng buông ra lời thô tục, mạnh tay ném cái PSP sang 1 bên, sau đó nhảy xuống giường, hung hăng vung tay đập tôi một cái, “Cậu tốt nhất nên nói với tớ, rằng cậu bị lừa cậu bị ép bức cậu không cố ý cậu yêu thằng đó lúc chưa biết hắn đã có vợ, nếu không tớ trừ khi lột xương cậu ra đem nấu thành cao hồ ly, cho dù cậu lừa tớ cũng nên nói như thế với tớ, nếu không tớ làm sao xứng với người mẹ đã khuất của mình được chứ!.

Trong mắt cô ấy đã trong veo ánh nước, tôi chỉ im lặng giữ lấy nước mắt nhìn cô ấy, điệu bộ tôi lúc khóc nhất định rất xấu, bởi vì cô ấy khóc xong lại dừng lại một lúc: “Cút đi rửa mặt đi, cậu khóc nữa tớ dùng chổi quét hất cậu ra ngoài bây giờ đây!”

Tôi ngoan ngoãn đi rửa mặt, lúc ra tâm trạng Duyệt Oánh cũng bình tĩnh hơn, cô ấy kể với tôi, tối mấy ngày trước BBS trường bên rộn lên, nói tôi không phải bị kẻ có tiền bao nuôi, tôi kì thực là bạn gái Mộ Chấn Phi. Sau đó có người tung tin gia tộc Mộ Thị ra, là một trong những thương nghiệp đế quốc lớn thuộc hàng nổi trội nhất, mặc dù chỉ là vài nét loáng thoáng thôi, vẫn khiến người khác hít một hơi lạnh ngã ngửa rồi.

“Nhà họ Mộ đặc biệt có tiền đấy, so với ông bố đại gia giàu sổi nhà tớ còn kinh hơn. Gia tộc nhà họ rắc rối khó gỡ lắm, trong giới doanh nghiệp cực kì lợi hại. Lại còn có người nói phòng thực nghiệm siêu dẫn (*chú: superconductivity laboratory) ở trường kế bên, là nhà họ quyên góp đấy, hơ hơ.... Có người nói chiếc Maybach đấy kì thực là của họ hàng với Mộ Chấn Phi, cả đồng người nhìn chung là bùng tỉnh ngờ ra vì sao cậu trên người chơi toàn đồ xịn như thế.”

Duyệt Oánh vẫn chưa giải hết uất ức, vỗ tôi thêm một cú đấm nữa: “Cậu tốt số đấy, đến Mộ Chấn Phi cũng tình nguyện ra mặt giúp cậu đỡ vụ này.”

Tôi vẫn có chút dờ dẫm, Mộ Chấn Phi với Mạc Thiệu Khiêm quan hệ thế nào chỉ mình tôi biết, nhưng sao anh ấy lại ra mặt chứ? Lẽ nào cũng là vì duyên cớ với Mạc Thiệu Khiêm sao? Những việc thế này, Mộ Chấn Phi nên đứng về phía chị mình chứ, phải cười trên nỗi đau của loại hồ ly tinh tai ương như tôi chứ, không phải sao? Duyệt Oánh hỏi tôi mấy ngày nay tôi đi đâu, tôi nói thật với cô ấy, 2 ngày nay Tiêu Sơn đưa tôi đi. Duyệt Oánh hừm một tiếng không ý kiến gì cả, sau cùng mới nói: “Còn tưởng cậu trong lúc quần tưng chạy đi tự sát rồi đấy, hại tớ lo lắng mất mấy ngày.”

Tôi dang tay ôm cô ấy, hành động lập dị này tôi luôn muốn làm, Duyệt Oánh vỗ vỗ lưng tôi, nói: “Tất cả đều đã qua rồi, nhưng về sau đừng lại thế này nữa, yêu một người đàn ông chân chính không được hay sao, tại sao phải vương vís bất minh với loại đã có vợ chứ?

Tôi rất bình tĩnh thuật lại đầu đuôi ngọn ngành mối quan hệ giữa tôi với Mạc Thiệu Khiêm cho cô ấy nghe, trải qua một số việc, tôi đã có thể bình tĩnh nói ra hết, không sợ hãi nữa, không giấu giếm nữa, nếu như lúc tôi kể với Tiêu Sơn, trong lòng đầy tủi thân phần uất không thể chịu đựng nổi, thì giờ đây lúc tôi nói với cô ấy, tôi đã có thể gắng sức bình tĩnh trở lại. Cô ấy càng nghe càng kinh ngạc, sau đó kinh ngạc đến nỗi tròn hai mắt, đặc biệt khi tôi kể lại lần cuối cùng tự sát, cô ấy hung dữ rít một hơi, nắm chặt cổ tay tôi, vén chuỗi hạt chưa bao giờ tháo ra của tôi lên. Vết sẹo xấu xí như một con giun, chẳng chịt leo trên động mạnh cánh tay tôi, cô ấy chết trân nhìn vào vết sẹo, sau đó ánh mắt lại rơi trên mặt tôi

Tôi cười cười với cô ấy: “Từ đây trở đi tớ không thể đánh đàn nữa rồi, bởi vì tớ thậm chí bê cốc nước còn không vững nữa. Cậu từng hỏi tớ vì sao không đánh đàn nữa, tớ vòng vo chưa từng kể với cậu sự thật.”

Hốc mắt cô ấy phát đỏ, một lúc sít sao ôm lấy tôi: “Đồng Tuyệt!”

Tôi bị cô ấy ôm đến ngạt thở, tôi an ủi cô ấy: “Tớ sớm đã không sao rồi, thật đấy.”

Cô ấy lại hung hăng thụi tôi một cái: “Cậu sao cứ như thế này chứ, cậu sao cứ khiến tớ khó chịu thế hả!”

Tôi cũng rất khó chịu, nhưng tất cả đều đã qua rồi, có chịu nữa cũng trở thành đã qua rồi. Một khi tôi có dũng khí kể ra mọi chuyện, một khi có bạn bè giúp tôi chia sẻ mọi chuyện, kì thực đều đã qua rồi.

Duyệt Oánh là bạn tốt nhất của tôi, cô ấy nói: “Tớ sẽ giúp cậu, không cần biết ra sao, tớ nhất định sẽ nghĩ cách giúp được cậu.”

Những việc đã qua chúng tôi không có cách nào khác, nhưng còn việc trong tương lai, tôi lắc lắc đầu, không muốn nghĩ đến bất cứ chuyện tương lai nào nữa.

Chuyện trên mạng đã dần dần lắng xuống, thay cho chủ đề về tôi với chiếc Maybach là 1 vấn đề khác hot hơn, chủ đề về một ngôi sao quốc tế bị chụp trộm đang chễm trệ nổi lên trang đầu trên BBS, mọi người đều chú ý đến ngôi sao quốc tế mặc bikini tắm nắng ấy. Có lẽ qua vài ngày nữa, vụ tôi với Maybach sẽ nhanh chóng phai nhạt đi thôi.

Cội nguồn của việc ép tôi núm đến ngọn cỏ cuối cùng, vậy mà chỉ trong vài ngày bị tiêu trừ thành vô hình.

Túi tôi vẫn vắt trên giường, điện thoại sớm đã hết pin, tôi lấy sạc pin sạc lại điện, mở máy lên mới phát hiện có 16 cuộc gọi nhỡ, trong đấy 1 cuộc là của Duyệt Oánh, còn lại 15 cuộc gọi nhỡ đều là của Mạc Thiệu Khiêm.

Duyệt Oánh nói: “Tối hôm đấy cậu chạy đâu mất tiêu, tớ nghĩ hay là gọi điện cho cậu, rốt cuộc phát hiện cậu vốn chẳng đem điện thoại theo, sau đấy tớ đi tìm cậu, cũng không tìm được cậu luôn.”

Tôi cũng chẳng trách gì Duyệt Oánh, lúc đó phản ứng của cô ấy hoàn toàn là hợp tình hợp lý, chỉ là tôi nhìn màn hình điện thoại phủ đầy một hàng thời gian các cuộc gọi nhỡ của Mạc Thiệu Khiêm, trong lòng không kìm được lại trào lên một cơn ớn lạnh, mặc dù tôi biết tôi trốn không nổi, tôi sớm muộn cũng phải về gặp hắn.

Có lẽ hẳn phát hiện ra chuyện trên mạng, sau đó từng thử liên lạc với tôi. Tôi không muốn va chạm bất cứ chuyện gì với con người này nữa. Tôi vất điện thoại sang 1 bên, như thể đấy là một con rắn độc, hoặc một cái gì đấy khiến tôi phát sợ. Tôi sợ hẳn, sợ “thâm căn cố đế”.

Tôi cũng không trốn tránh được lâu, điện thoại sạc xong pin rất nhanh đã đổ chuông. Tôi nhìn trên màn hình điện thoại, tên Mạc Thiệu Khiêm nhấp nháy, khiến tôi có một kiểu khốn đốn đường cùng. Duyệt Oánh muốn giúp tôi nhận điện thoại, cô ấy giận dữ cướp lấy chiếc điện thoại, nhưng rồi tôi cũng giật lại, tự mình vào phòng tắm khóa trái cửa lại.

Duyệt Oánh tức giận ở bên ngoài đập cửa: “Đừng để ý đến loại khốn nạn ấy nữa nhé!” Tôi hít một hơi thật sâu, cuối cùng ấn phím nhận cuộc gọi. Tiếng Mạc Thiệu Khiêm trầm ngâm mà bình tĩnh, như chưa từng phát sinh bất cứ chuyện gì: “Em đang ở đâu?” “Em về trường rồi.” “Về nhà ngay.” “Em không muốn gặp anh.” Tôi thực sự kinh ngạc với dũng khí của chính mình, nhưng tôi lại thấy có chút trở ngại nói ra, “Em muốn yên tĩnh vài ngày.” Hẳn giận đến hóa cười, ngữ khí dường như lại nhẹ nhàng khác thường: “Thế à? Em muốn anh đến đón em à?” Hẳn uy hiếp tôi, hẳn lại lần nữa uy hiếp tôi, tôi gồng mình kiềm chế hơi thở: “Mạc tiên sinh, tôi thực sự không muốn gặp anh nữa.” “Rất tốt” Hẳn đơn giản nói “Xem ra anh thực sự phải đến một chuyến rồi.”

Hẳn từ trước đến giờ, nói là làm, tôi vội vàng suy nghĩ một lúc, cuối cùng lần nữa lùi bước: “Anh đừng đến, tôi đi gặp anh.” Tôi nghĩ hẳn nhất định đang hài lòng, không chừng còn đang mỉm cười ở đầu điện thoại phía bên kia: “Anh ở nhà đợi em.” Tôi ngắt điện thoại rồi đi ra ngoài, Duyệt Oánh oán hận nhìn tôi, tôi nói với cô ấy: “Tớ không còn cách nào cả.” “Sợ cái cóc khô gì chứ!” Duyệt Oánh buột miệng chửi ầm lên “Cái loại cầm thú ấy thì có gì hay, tớ giúp cậu tìm luật sư kiện hẳn.” Tôi thờ ơ nói: “Vậy cậu tớ chết chắc mất.” ngữ khí tôi hết sức hơi hợt nhẹ nhàng, Duyệt Oánh càng hận không thể đánh được tôi: “Cậu thật sự hết thuốc chữa rồi đấy! Cậu là thánh mẫu chắc, cậu cứu được ai rồi hử, cậu lo cái thân mình đi được không hử?” Tôi ai cũng không cứu được, tôi cũng không lo nỗi cho cái thân mình. Vả lại đến Tiêu Sơn cũng rồi xa tôi rồi, tôi cam chịu nghĩ, còn có thể thế nào nữa đây?

Tôi về đến chung cư, quản gia giúp tôi mở cửa, như thường lệ đón lấy áo khoác của tôi, sau đó nói: “Mạc tiên sinh đang ở phòng ngoài ban công.”

Tôi đến phòng ngoài ban công, trong phòng khí ẩm đầy đủ, hoa nở rất nhiều, hương cây cối chen lẫn từng lớp hơi nước mỏng manh, quả thật khiến người ta có chút ngọt ngào. Mạc Thiệu Khiêm đang đùa giỡn với Đáng Yêu, hẳn ném cục xương ra xa, Đáng Yêu đi lượn về, hẳn hững hờ vốn dĩ không nhìn tôi lấy một cái: “Về rồi à?”

Đáng Yêu hướng chỗ tôi lắc đuôi thả sức sủa, Mạc Thiệu Khiêm mới quay đầu nhìn tôi một cái: “Sao lại đầu tóc bù xù thế kia, đi tắm đi.” Tôi đứng ở đấy bất động, hẳn duỗi tay vuốt ve đầu Đáng Yêu, nói với tôi: “Em còn ở đấy làm gì, nếu không vừa ý đi tắm, anh giúp em nhé.” Tôi cuối cùng cũng mở miệng: “Mạc tiên sinh, tôi không muốn như thế này nữa.” Hẳn nhếch một bên mày, ngữ khí vẫn nhẹ nhàng như cũ: “Em không muốn như thế nào?”

“Chuyện bức ảnh chắc anh cũng đã biết rồi, tôi không muốn tiếp tục những ngày tháng chịu đựng giày vò thế này nữa, xin anh tha cho tôi đi.”

Tôi chẳng phải đang van lơn hẳn, tôi chỉ là rất bình tĩnh nói ra ý nghĩ của mình, hẳn cuối cùng cười với tôi: “Em đi tắm trước đi, anh không thích nói chuyện với phụ nữ ở bồn đâu.”

Tôi biết nếu không nghe theo lời hắn đi tắm, cuộc nói chuyện ngày hôm nay không thể tiếp tục được, tôi quay người đến phòng tắm ở phòng mình tắm rửa, tôi cẩn thận chốt khóa cửa phòng tắm, nước từ vòi hoa sen xả trên người tôi, nóng đến nổi da hơi hơi đau rát, tôi cân nhắc xem lát nữa nên nói với hắn những gì, có lẽ tôi thuyết phục được hắn, không đâu, cho dù tôi không thuyết phục được hắn, tôi cũng quyết không sống tiếp như thế này nữa.

Tôi tắm rửa xong, hắn đã ở ngoài phòng ngủ đợi, hắn ngồi trên giường tôi hút thuốc, gạt tàn để trên kệ đầu giường, nhìn hắn hững hờ phui đầy khói thuốc, tôi bỗng nhiên có chút sợ sệt, đứng đấy không muốn động đây.

Hắn tiện tay dập đầu thuốc, giếu cợt cười một tiếng: “Nhìn em kìa, anh không phải hổ đâu.”

Tôi lần từng bước lùi lại phía cửa, nhưng động tác của hắn nhanh hơn tôi nhiều, hắn lập tức nhào đến, túm lấy tôi, vắt tôi lên giường. Tôi cật lực giãy dụa, tóc ẩm ướt nhỏ thành từng giọt trên mặt tôi, lạnh lẽo đến khó thở, cả người hắn đã bao phủ lên, đè sự giãy dụa của tôi xuống: “Mấy ngày này em đã đi đâu thế?”

“Buông tôi ra!”

“Sao em cứ luôn khiến anh cảm thấy chán ghét thế? Nếu em thực sự muốn anh chán ghét em, bỏ cái kiểu nửa từ chối nửa mời mọc này đi!”

Tôi gập chân muốn đá hắn, nhưng bị hắn nhanh nhẹn né tránh đi, hắn bẻ gập cánh tay tôi, bộ áo choàng tắm bị giầy đến xộc xệch, lộ ra một mảng lớn da thịt, hơi thở hắn thô dạt nặng nề, đột nhiên mạnh tay nhào xuống phía dưới hõm cổ tôi, tôi đau đến gập đầu, mới phát hiện thì ra ở đó lại có vài dấu hôn, tôi nghĩ có lẽ là của Tiêu Sơn.... Nhưng tôi với Tiêu Sơn kì thực chẳng làm gì cả. Mà Mạc Thiệu Khiêm đã phủ phục cả người xuống, hung hăng cắn tôi, cắn đến nỗi tôi suýt bật thét. Hắn một tay chậm chậm thu gom, dần dần kìm chặt cổ tôi, hơi thở phả trên mặt tôi, giọng nói khinh khỉnh: “Đừng cho rằng anh không biết mấy ngày nay em ở cùng ai, đừng cho rằng anh không biết em vì sao đột nhiên lại giữ gìn trinh tiết kiểu này, anh nói cho em biết, không hề ư thế đâu!” Từ lời từng chữ của hắn thì thầm như nỉ non bên tai tôi: “Hôm nay anh nhất định phải cắt sống được em!”

“Mạc Thiệu Khiêm!” Tôi nhin không nổi kinh hoàng lẫn phần nộ “Anh buông tôi ra!”

Tôi thực sự không bì nổi sức hắn. Hắn cứ kìm chặt cổ tôi, tay hắn kìm chết cứng ở họng tôi, tôi dùng hai cánh tay đẩy ra, không thể đẩy được, sắc mặt hắn trước đến giờ chưa từng dữ tợn đáng sợ đến thế, hai bên thái dương lại hằn lên gân xanh, tiếng hắn nghiền răng cắn lợi mới thực sự đáng sợ: “Có lúc anh thật sự muốn đem em nghiền nát thành trăm mảnh, hoặc từng chút từng chút sắt da thịt em ra.....Nhưng có lúc anh cảm thấy, hay là bóp chết em như thế này.....”

Tôi dần dần không còn sức giãy giụa, nước mắt theo khóe mắt lăn xuống, thấm vào gối, tóc ướt dính bết trên mặt tôi, tôi đã ở bên bờ vực ngạt thở rồi, tôi nghĩ hắn thật sự muốn bóp chết tôi rồi, hai cánh tay bặt mạng đầy cũng không đẩy nổi tay hắn, tôi cuối cùng buông xuôi phản kháng, nằm như một khúc gỗ ở đó.... Tôi nhắm mắt nhìn trần nhà, 3 năm nay tôi vô số lần lơ là bản thân đi như thế, dần xuống một chút sẽ qua đi

thôi, chỉ cần dần lòng.... Tất thấy ngày hôm nay, tôi chỉ cần lại dần lòng xuống, tôi không xin hấn buông tha tôi nữa, nếu cần chết thì cứ chết đi vậy, vả lại tôi cũng không muốn sống nữa rồi.

Giây phút tôi gần ngạt thở, hấn cuối cùng thả lỏng tay, tôi như con cá chết ngoác miệng đớp lấy từng ngụm không khí, từng đợt nổi tiếp từng đợt hít mãi không vào, sau rồi ho dữ dội. Tôi ho đến nỗi cuộn tròn như con tôm, trước đây thỉnh thoảng hấn cũng mạnh tay, nhưng trước giờ chưa từng giống như ngày hôm nay, lại thật sự muốn gửi tôi đến chỗ chết. Hấn gơ tay chụp lấy cằm tôi, đột ngột kéo mặt tôi lên, tôi kinh hồn nhìn hấn, nếu hấn điên cuồng tái phát lần nữa, tôi có lẽ thực sự không còn nước sống nổi rồi.

Nhưng hấn chỉ nhìn tôi, như đã từng nhìn vài lần trước đây, giống như đang quan sát một người xa lạ, ánh mắt sâu lắng khác thường nhìn tôi, nhìn đến khi trong lòng tôi phát sợ, chùn xuống muốn lùi lại, nhưng ngón tay hấn đột nhiên siết mạnh hơn, siết đến nỗi tôi cảm thấy đau đớn.

Sau cùng, hấn chỉ cười một tiếng cổ quái: “Em còn biết sợ cơ đấy?”

Tôi sợ hấn, tôi luôn sợ hấn. Tôi khẩu cầu ngóng nhìn hấn, cổ tôi bị kẹp rất đau rất đau, âm thanh thoát ra đều bị vỡ vụn, vùng vẫy phát ra tiếng cũng chỉ khàn khàn: “Buông tha tôi được chưa?”

Hấn dường như bình tĩnh rất nhiều, không giống như vừa mới không nén được cơn giận dữ, hấn lạnh lùng nhìn tôi, như nhìn ngắm một thứ đồ vật chán ghét, âm thanh càng lạnh hơn: “Em nợ anh.”

Hấn đứng dậy đi ra ngoài, tôi cuối cùng lại cảm giác tuyệt vọng, bổ nhào đến níu hấn lại: “Mạc Thiệu Khiêm anh có biết điều không? Cứ coi như tôi lúc đầu cầu xin anh tha cho cậu tôi, tôi cũng bù lại cho anh 3 năm, tôi sắp tốt nghiệp đại học rồi, tôi muốn có cuộc sống của người bình thường, anh có tiền có thể có vợ có người tình, anh cái gì cũng có, đàn bà đẹp hơn tôi thông minh hơn tôi biết điều hơn tôi những loại đàn bà như thế nhiều lắm, anh chọn bừa một người cũng đều hơn tôi...”

Hấn cuối cùng vùng khỏi tay tôi, ánh mắt sắc nhọn như dao: “Anh trước giờ không đánh phụ nữ, nhưng em đừng ép anh.”

Tôi cuối cùng cuồng loạn như mắc bệnh tâm thần: “Anh rốt cuộc muốn thế nào? Anh còn có chút nhân tính nào hay không? Ban đầu anh dùng thuốc mê cưỡng bức tôi, sau đấy ép tôi làm người tình của anh, tôi chịu đựng đã 3 năm, 3 năm này tôi đều nhẫn nại chịu đựng, tôi chỉ hy vọng có một ngày anh cần rút lương tâm mà buông tha tôi, cậu tôi đáng chết. Tôi từ trước đến giờ chưa từng nợ anh cái gì, cứ cho như trả nợ, tôi cũng trả quá đủ rồi...”

Hấn phút chốc đột nhiên đẩy tôi văng ra, đến âm thanh cũng bị biến dạng: “Cút!”

Tôi bị hấn quăng đến xô vào chân giường, trán vừa vấp đập vào gờ hoa, đột ngột đau khiến tôi mờ mịt, trước mặt một mảng tối đen kịt, thiếu điều lịm đi. Tôi vúi vào chân giường, gót trán đau đớn cay nóng, tôi trước giờ chưa từng thấy hấn như thế, bình thường cho dù hấn giận nhưng cũng chỉ quát gở dị hợm đối với tôi, hoặc mận nhạt mĩa mai tôi mấy câu. Hôm nay hấn tức đến nỗi cả mặt xanh lè, hai bên thái dương hấn

gân xanh vằn vện, tôi chỉ sợ hấn bổ nhào đến bóp chết tôi, nhưng hấn không. Hấn chỉ dùng ánh mắt cảm hờn chiếu qua tôi, như nhìn một đồ vật đã chán ghét, nhưng sao hấn không buông tha cho tôi đi? Đã chán ghét tôi rồi, sao không buông tha cho tôi đi?

Tôi bị Mạc Thiệu Khiêm nhốt cả một ngày trong phòng, sự thực thì tôi bị thương đến rầu rĩ, xương cốt mình mẩy như bị nát vụn rồi, chẳng còn hơi sức đâu để bật khỏi giường nữa. Người làm mang cơm vào phòng, tôi cũng chẳng động đậy. Buổi tối quản gia đến dỗ dành tôi, nói với qua cánh cửa: “Cho dù là giận dữ Mạc tiên sinh, nhưng cơm cũng cần phải ăn chứ, ăn cơm rồi mới có sức cãi nhau tiếp mà.”

Quản gia còn nói thêm vài lời dí dỏm, ông ta trước giờ chưa từng thấy tôi với Mạc Thiệu Khiêm tranh cãi, thế nên cho rằng tôi là chim oanh chim yến, chỉ cần dỗ dành vài câu là xuôi.

Tôi xoay mặt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, nếu từ trên cao thế này nhảy xuống, nhất định sẽ ngã đến khúc xương cũng dập vụn nhỉ.

Mạc Thiệu Khiêm không đến phòng tôi nữa, tôi nghĩ có lẽ hấn định lạnh nhạt với tôi rồi.

Tôi và Mạc Thiệu Khiêm giằng co cầm cự tổng cộng 3 ngày, trong 3 ngày tôi đại khái là triền miên một kiểu mê man, ngủ rồi tỉnh, tỉnh rồi ngủ. Tôi không ngừng nằm mơ, phần lớn đều là mơ thấy bố mẹ. Tôi vẫn còn rất nhỏ rất nhỏ, bố mẹ dắt tay tôi, đưa tôi đi chơi xuân ở bờ hồ, ven hồ hoa cải dầu nở ngập trong ánh vàng rực rỡ, hương hoa nồng nàn khắp nơi, cơn gió ấm áp thổi qua, lay động mái tóc tôi, bố đang cầm máy ảnh, mẹ chọc cười tôi: “Tiểu Tuyết cười một cái nào, cười một cái nào....”

Tiếng cười thời thơ ấu ấy khanh khách, vọng giữa biển hoa sáng lạn huy hoàng, cây cối mềm mại oằn xuống dưới trọng lượng cơ thể tôi, khuôn mặt bố mẹ áp gần, bố ôm lấy tôi, dịu trên lưng, mẹ đi phía đằng sau, những ngón tay ấm nồng vỗ về khuôn trán đầm mồ hôi của tôi.

Cả nhà rộn rã ca hát cả đường về.

Tôi mơ thấy Tiêu Sơn, anh ấy đưa tôi đi trượt băng ở sân băng, anh ấy kéo tay tôi, trượt một vòng rồi lại thêm một vòng, gió đông lạnh thấu xương lướt qua mặt, gió thổi đến nỗi gò má hơi hơi đau, nhưng anh kéo tôi, trên sân băng chuyển qua chuyển lại, tôi thấy vui vui, dường như là một cảm giác chóng mặt mà hạnh phúc.

Tôi tỉnh rồi ngủ, ngủ rồi tỉnh, tôi ước chừng mọi giấc mơ ở đời này đều cạn kiệt rồi, những mật ngọt ấy, vĩnh viễn không đến trong giấc mộng đẹp nữa.

Ba ngày sau tôi đói đến vằng vặc đầu hoa mắt, nằm bất động trên giường, Mạc Thiệu Khiêm lên lầu mở cửa phòng, nói với tôi: “Em đi được rồi đấy.”

Tôi không biết hấn có ý gì, thế nên tôi mím môi không nên tiếng.

“Em cuối cùng cũng khiến anh mất khẩu vị với em thành công rồi đấy.” Giọng hắn đến vài phần mỉa mai, “Loại sống dở chết dở như em, anh chẳng hứng nữa.”

“Cậu tôi.....” tôi thì thào nói, phán đoán ý nghĩa lời hắn nói, hắn đã một tay lôi tôi dậy, “Cút ra ngoài, từ nay về sau anh không muốn nhìn thấy em nữa.”

Thế này có được tính là hắn sẽ không lấy cậu ra uy hiếp tôi không?

Hắn dùng ánh mắt ấy quét qua người tôi, tôi nhìn không hiểu, tôi trước giờ không đoán được hắn rốt cuộc đang nghĩ gì. Nhưng trong mắt hắn, tôi thấy nhiều hơn là sự khinh thường lẫn coi rẻ, tôi cấp bách muốn đạt được thứ tôi luôn muốn, chỉ cần một thỏa thuận, một thỏa thuận là đủ rồi.

Tôi bán tín bán nghi nhìn hắn, hắn phủ người xuống, ánh mắt vẫn nhìn tôi khinh miệt: “Em yên tâm đi, em thực sự khiến anh chán ngấy rồi, anh cũng không muốn lãng phí thời gian với em nữa.”

Lời hắn chỉ có duy nhất sự rẻ rúng, nhưng từng chữ từng chữ khoan vào tai tôi, rõ ràng chẳng khác gì những lời từ trên trời rơi xuống. Hành động của hắn đơn giản mà thô bạo, so với phong độ nhẹ nhàng bình thường khác nhau một trời một vực. Từ khi tôi từ thành phố T trở về, tôi luôn cảm thấy hắn giống như biến thành một con người khác, trước đây hắn ung dung đùa giỡn tôi trong lòng bàn tay, bây giờ hắn mất kiên nhẫn, chắc là thật sự mất hứng với tôi rồi.

Tôi bị hắn hất khỏi chung cư. Người vẫn mặc áo ngủ, nhưng cánh cửa đã “ầm” một tiếng đóng lại sau lưng.

Tôi dần dần bình tĩnh, tôi tự do rồi. Tôi sau này không phải đến đây nữa. Đến tôi cũng có chút khó tin, Mạc Thiệu Khiêm nói hắn từ nay về sau không muốn thấy tôi nữa, loại người “nói là làm” như hắn, chắc sẽ không hối hận đâu.

Nhưng có thật dễ dàng thế này không?

Chuyện tôi mong mỗi vô số lần trong suốt ba năm, đương lúc thực sự xảy ra, tôi lại thấy thấp thỏm không yên, là thật sự sao?

Cánh cửa đóng lại tĩnh mịch, tôi quay đầu nhìn hắn một cái, tất thấy đều là sự thật rồi.

Tôi đi thang máy xuống phòng bảo vệ trực ban, khiến bảo vệ sợ hết cả hồn, tôi mượn điện thoại gọi cho Duyệt Oánh, cô ấy lập tức mang quần áo gọi taxi đến đón tôi.

Tôi vừa khoác áo, vừa cười với Duyệt Oánh, cười đến nỗi cô ấy trở nên chua xót: “Nhìn cái kiểu cậu kìa, lại còn cười nữa à?”

Tại sao lại không?

Tôi thật sự rất vui, rất rất rất vui, mặc dù 3 ngày chưa một giọt nước vào người, đến bước chân đi bộ cũng thấy choáng váng, nhưng Mạc Thiệu Khiêm nói hẳn từ nay không muốn thấy tôi nữa.

Tất thấy đều kết thúc rồi, tôi không phải lo lắng sợ hãi nữa rồi, tôi không phải chịu nhục chịu khổ nữa rồi, tôi không phải trải qua những ngày tháng đó nữa rồi.

Lúc lên taxi, nhìn chính mình qua gương chiếu hậu, tôi mới giật cả mình. Thì ra tóc tai tôi rối bời, xương gò má gầy đến nhô cả ra, quầng mắt thâm đen như gấu trúc, hai mắt sâu hoắm trũng xuống, trên cổ vẫn còn vài vết tụ máu xanh đỏ, rõ ràng như cô hồn dã quỷ.

Chẳng trách mà Duyệt Oánh cảm thấy chua xót, người đói đến 3 ngày thật sự khó nhìn chết đi được. Duyệt Oánh lấy khăn quàng của cô ấy vấn quanh tôi. Tôi chỉ còn đôi mắt với cái mũi là lộ ra ngoài, quả nhiên cảm thấy bình thường hơn rất nhiều. Nhưng tâm trạng tôi rất tốt, tôi muốn ăn một bữa thật lớn.

Duyệt Oánh dẫn tôi đi ăn cháo nấu bằng nồi đất, tôi ăn rất ngon miệng, cháo nóng hôi hổi, nóng đến nỗi đầu lưỡi ran rát, tôi vừa thổi vừa nói với cô ấy: “Tớ còn tưởng là không thể đợi nổi nữa, thì ra tớ lại tuyệt vọng đến thế, cậu xem, tớ 20 tuổi rồi, cuối cùng cũng thoát thân khỏi cơn ác mộng...”

Nồi cháo nóng hôi hổi “xì” một tiếng vang lên, thì ra không biết từ lúc nào nước mắt tôi rơi xuống, phút chốc bốc hơi đến mắt nhắm mắt tích, càng nhiều nước mắt rơi trong nồi, xung quanh sôi lên sóng lăn tăn, tôi bình thường rất ghét bản thân mình lúc khóc, nhưng hôm nay thực sự không cần dằn lòng nữa. Duyệt Oánh bên cạnh tôi cũng lẳng lặng chảy nước mắt, cô ấy quên mang giấy cho tôi, tôi vẫn chân trần đi đôi dép lê, 2 đứa một bộ dạng nhất định rất kì quái, bởi vì bên cạnh có người không ngừng quay đầu nhìn. Nước mắt từng hàng lăn xuống, tôi mới chỉ 20 tuổi thôi, mà cả trái tim đã loang lổ nham nhở.

Duyệt Oánh dẫn tôi đi mua giày, cô ấy khẳng khái dẫn tôi vào cửa hiệu to nhất, những đôi giày đắt cát cổ, trước kia tôi đi vào không liếc đến giá tiền, hôm nay nhìn kỹ lại có cảm giác váng đầu. Duyệt oánh lấy cho tôi thử hết đôi này đến đôi nọ. Người bán hàng nửa quỳ nửa ngồi ở đó giúp tôi thử giày, Duyệt Oánh cũng khụy gối giúp tôi ngắm nghía, tôi cảm thấy rất không nề, kéo cô ấy cô ấy cũng không đứng dậy.

“Đừng mua nữa, đắt lắm.”

“Tớ tặng cậu.” Duyệt Oánh ngoan cố, cô ấy ngẩng mặt nhìn tôi, đáy mắt trong suốt như có nước, “Shizuka nói rồi, mỗi người con gái nên có một đôi giày đẹp, nó sẽ đưa cậu đến nơi cậu muốn đến.”

Sống mũi tôi cay cay, nhìn Duyệt Oánh, cô ấy là bạn tốt nhất của tôi, lúc tôi bất lực nhất cô ấy chọn cách tha thứ cho tôi, chọn cách tin tưởng tôi, chọn cách giúp tôi, lúc tôi cùng đường tuyệt vọng, cô ấy rõ ràng thất vọng đau khổ vì tôi, mà vẫn lên mạng nói lời giúp tôi, giúp tôi đấu tranh dư luận.

Tôi chỉ cảm thấy tôi là kẻ bất hạnh nhất trên đời này, bố mẹ mất sớm, mất đi Tiêu Sơn, gặp phải Mạc Thiệu Khiêm, tôi cái gì cũng không có, nhưng thượng đế cuối cùng cảm thông cho tôi, giúp tôi giữ lại người bạn tốt nhất. Tôi vẫn còn có Duyệt Oánh

Tôi đi đôi giày mới về trường cùng Duyệt Oánh, Triệu Cao Hưng đang ở dưới lầu ký túc, vừa nhìn thấy chúng tôi liền nói: “Hai người chạy đi đâu vậy hả?”

Duyệt Oánh vúi lấy tôi cười: “Em đưa Đồng Tuyết đi mua giày đấy.”

Triệu Cao Hưng nói: “Trời ạ, Đồng Tuyết sắc mặc cậu kém thật đấy, có phải thấy không khỏe không? Mấy chuyện nói xằng nói bậy trên mạng cậu đừng buồn nữa nhé, có người thật ngứa mồm.”

Duyệt Oánh nguýt cậu ta một cái: “Em xem anh mới ngứa mồm đấy. Đang yên đang lành còn lôi chuyện đấy ra làm gì hả! Em đưa bạn lên thay quần áo, anh ở dưới này đợi đi.”

Tôi nói: “Không cần đâu. Tớ tự lên là được rồi, cậu với Cao Hưng đi đi.”

Duyệt Oánh nói: “Anh ấy cũng chẳng có việc gì, để anh ấy đợi đi.”

Triệu Cao Hưng nói: “Ai bảo em không có việc gì. Anh còn phải ra sân bay đón Mộ Chấn Phi đây này.”

Nghe đến cái tên Mộ Chấn Phi tôi mới nghĩ đến, chuyện lần trước thiệt cho anh ấy nhiều quá. Không cần biết topic trên mạng là ai đưa lên, nhưng không có anh ấy ngầm đồng ý, người khác cũng chẳng dám nói tôi là bạn gái anh ấy, may mà anh ấy nhúng vào, chuyện lần trước mới dịu được xuống.

Tôi bèn nói với Triệu Cao Hưng: “Thay tớ chuyển lời cảm ơn tới Mộ Chấn Phi nhé.”

Triệu Cao Hưng tùy hứng nói một hơi không ngừng: “Cảm ơn mà được á? Anh ấy vì cậu đến thân phận thật sự của bản thân cũng đều bị lan truyền ra rồi, cậu không biết đâu, mấy ngày nay trên mạng tán phét chuyện nhà anh ấy toàn mấy chuyện huyền hoặc khó lường, xem chút biến thành một tay che trời rồi. Cụ nhà anh ấy vì chuyện này mà nổi giận lôi đình, gọi hẳn anh ấy về Hongkong chửi một trận. Rõ là hắc, người ta hôm nay bay đi bay lại mấy nghìn cây số đều là vì cậu đấy nhé, cậu nếu thật sự có thành ý, đi với tớ ra sân bay đón anh ấy đi.”

Tôi ngơ ngác rồi lại ngơ ngác, không ngờ sự việc lại có nội tình thế này, cũng không ngờ sự việc này lại gây cho Mộ Chấn Phi phiền phức lớn thế. Triệu Cao Hưng đã nói như thế, tôi có lẽ không thể không ra sân bay rồi.

Tôi với Duyệt Oánh về phòng thay đồ, rồi 2 đứa cùng Triệu Cao Hưng kéo nhau ra sân bay.

Triệu Cao Hưng không biết kiếm đâu ra một chiếc xe, lái cũng khá là vững: “Yên tâm đi, bằng lái xe tớ lấy ba năm rồi.”

Kì thực tôi vốn chẳng tâm tưởng nào chú ý xem cậu ta lái xe ra làm sao.

Tôi không gặp Mộ Chấn Phi cũng vài tháng rồi. Từ sau lần ăn cơm cùng anh ấy, tôi vô thức tránh luôn anh ấy. Hôm nay gặp tôi anh ấy có lẽ cũng không ngờ, Triệu Cao Hưng nói: “Đồng Tuyết cứ đòi đến, em cần không nổi, chết vì gái đẹp mà.”

Tôi có chút thảm hại liếc nhìn Triệu Cao Hưng một cái, kì thực việc lần này, thật sự là tôi có lỗi với Mộ Chấn Phi, vốn không liên quan gì đến anh ấy, nhưng lại dây dưa kéo anh ấy vào.

Quay lại xe, Duyệt Oánh ngồi ở ghế phụ. Tôi với Mộ Chấn Phi ngồi hàng ghế sau. Có lẽ về nhà gặp người lớn, Mộ Chấn Phi ăn mặc khá chỉnh tề, lần trước ở nhà hàng tôi cũng nhìn anh ấy áo vest giấy da. Cùng là người có tiền, anh ấy với Mạc Thiệu Khiêm khí chất lại hoàn toàn khác biệt. Mạc Thiệu Khiêm thanh lịch lại không che giấu nổi sự độc tài cốt lõi bên trong, mà Mộ Chấn Phi ung dung lại như ánh nắng ôn hòa.

Tôi không tìm được lời nào để nói với Mộ Chấn Phi, tôi nghĩ về sau tôi với anh ấy cơ hội gặp gỡ nhất định không nhiều, thế nên tôi nói: “Cảm ơn anh.”

Ngữ khí anh ấy rất sơ sài, cũng rất khách sáo: “Không cần cảm ơn, cũng không hẳn là vì em.”

Tôi biết, có lẽ vì duyên cớ với chị anh ấy, anh ấy không muốn chuyện này âm ỉ ra ngoài, nên mới ra mặt, ngầm đồng ý người bên cạnh tung tin tôi là bạn gái anh ấy, nhằm chuyển hướng dư luận. Nhưng không cần biết tôi nên cảm ơn ấy thế nào, tôi và Mạc Thiệu Khiêm đã không còn bất kì quan hệ gì nữa rồi, sau này tôi và Mộ Chấn Phi đại khái cũng không còn mối quan hệ gì nữa, không còn là bạn bè nữa cũng đáng tiếc, nhưng cũng may những ngày ở phía trước còn rất dài, cuộc sống của tôi bắt đầu sang trang mới.

Tôi không ngờ tôi lại vui mừng sớm đến thế, tôi sai lầm khi phỏng đoán thế sự quá lạc quan.

Thượng đế chẳng thương xót gì tôi, ông ta lạnh lùng nhìn tôi vật lộn trong biển dữ của số phận, những lúc tôi cảm giác ngón tay sắp chạm vào bờ bên kia của nham thạch, những lúc tôi cảm giác bản thân mình sắp chậm lại một hơi, ông ta lại ra mặt nghênh đón thui cho tôi một đòn, khiến tôi lần nữa sa vào biển lớn tuyệt vọng, bị vực sâu vô cùng vô tận chiếm đoạt.

Tôi có thai rồi, qua cả kì nghỉ Tết tôi mới phát hiện kinh nguyệt của mình chưa tới, lúc ở cùng với Mạc Thiệu Khiêm, tôi luôn dùng thuốc tránh thai hàng ngày, lúc uống thuốc tôi cũng không giấu diếm hẳn, tôi nghĩ hẳn cũng ngầm tự hiểu. Tôi không biết ở đâu lại có tuột ra sai sót này, tôi lên lút ra hiệu thuốc mua que thử, đương lúc hai vạch đỏ sắc nét ấy xuất hiện, tôi như bị thui cho một gậy, lần nữa rơi vào tuyệt vọng.

Trường tôi nội quy rất nghiêm, tuyệt đối không cho phép những chuyện chưa kết hôn mà mang thai kiểu này, nếu tôi ko lén lút lút lút giải quyết trước khi vào học, chỉ còn nước bị đuổi học.

Sau khi rời khỏi Mạc Thiệu Khiêm, tôi dùng chuyển phát nhanh chuyển hết thẻ tín dụng gửi trả hân, bây giờ trong tay đến vài trăm tệ cũng không có.

Tôi chỉ có thể mượn tiền Duyệt Oánh, cô ấy về quê ăn Tết, tôi gọi điện thoại cho cô ấy, cô ấy hỏi: “Cậu cần bao nhiêu?”

Tôi cũng không biết cần bao nhiêu tiền, nên tôi nói bừa: “Ba nghìn đi.”

Duyệt Oánh lại trở nên nghi hoặc: “Một tuần nữa mới vào học, hơn nữa không phải cậu đã xin vay tiền hỗ trợ học phí rồi sao, bây giờ cậu cần tiền làm gì?”

Tôi nói: “Tớ cần làm một phẫu thuật nhỏ, bệnh viện nói cần 3 nghìn.”

“Phẫu thuật cái gì?”

“Sụn xoang mũi”

“Thế thì đợi đến khi vào học hẵng làm, lúc đấy tớ về trường rồi, có thể đi chăm nom cậu. Hơn nữa cái này có thể kê khai mà, cậu cầm bảo hiểm y tế đi cũng được mà..” Cô ấy đột nhiên dừng một lúc, hình như nhớ ra điều gì đó, “Đồng Tuyết, cậu tốt cuộc làm phẫu thuật gì, cậu nói thật cho tớ biết đi! Nếu không tớ bay về ngay giờ đấy!”

Tôi không biết cô ấy lại mẫn cảm đến thế, tôi vẫn đang vòng vo, cô ấy đã biến giọng nói: “Cậu có thai rồi đúng không?”

Tôi không rõ nên nói thế nào, cô ấy ở đầu điện thoại đã buột mồm chửi ầm lên: “Khốn nạn! Cầm thú! Đúng là cầm thú! Sao hắn có thể đối xử như thế này với cậu! Mẹ nó chứ! Không bằng cầm thú!”

Tôi nghĩ việc này cũng chẳng liên quan đến Mạc Thiệu Khiêm lắm, là số tôi quá đen đủi, đến thuốc tránh thai cũng không có tác dụng.

Duyệt Oánh ngay trong ngày đã quay lại, cô ấy kiên quyết phản đối ý kiến tôi đi khám ở phòng bệnh thường, cô ấy tìm bạn dò hỏi vài bệnh viện tư nhân, nói với tôi: “Những bệnh viện tư nhân này thiết bị rất đầy đủ, đến đây làm phẫu thuật vẫn hơn, nhé.”

Kì thực tôi rất sợ, tôi từ trước đến giờ trải qua những loại chuyện này, những sách từng xem đều viết rất đáng sợ, tôi lên mạng tìm thông tin, vài miêu tả càng khiến tôi rùng mình.

Duyệt Oánh giúp tôi đặt lịch phẫu thuật, cô ấy an ủi tôi: “Không đau đâu, chắc sẽ không đau đâu.”

Tôi không sợ đau, tôi chỉ sợ tất thấy những gì chưa biết, tôi không biết còn có thể có việc gì đang chờ tôi. Ngày hôm đó đi bệnh viện tôi đều run lên lập cập, Duyệt Oánh dẫn tôi vào. Chúng tôi có nằm mơ cũng không ngờ rằng, lại tình cờ gặp Tiêu Sơn với Lâm Tư Nhân ở bệnh viện.

Đương lúc tôi nhìn Tiêu Sơn, cả người tôi đều hóa dại.

Tiêu Sơn nhìn thấy tôi, mặt anh ấy biến sắc đến nhợt nhạt vô cùng.

Tôi biết anh đưa Lâm Tư Nhân đến, nhưng anh ấy hiển nhiên không ngờ lại gặp tôi ở chỗ này, mà tôi không còn cách nào để nói với anh ấy dù chỉ một chữ. Tôi cũng không muốn gặp lại anh nữa, nói tôi tự dối lừa cũng được, nói tôi loại đà điểu cũng được, tôi không muốn gặp lại Tiêu Sơn nữa.

Tình yêu đầu đời đã trở nên đầy ý nghĩa sâu sắc, thế mà giờ đây chỉ còn tàn dư lại hiện thực mệt mỏi đến không chịu nổi. Tôi không dám, hoặc tôi không muốn gặp lại Tiêu Sơn, để tránh bản thân mình khỏi khổ sở đau đớn. Đặc biệt là hôm nay, gặp anh ấy trong tình cảnh đầy bối rối này, dường như trong vận mệnh tối tăm u ám đang nhắc nhở tôi, những thứ đã từng đẹp đẽ ấy sẽ không còn thuộc về tôi nữa, tôi với anh cũng không còn cơ hội trở lại như xưa nữa.

Tôi bước qua Tiêu Sơn, trái lại Lâm Tư Nhân còn gọi tôi.

Tôi cũng không muốn nói chuyện với cô ấy, Duyệt Oánh rất nhanh trí chen vào giữa 2 người, nói với cô ấy: “Đồng Tuyết đưa tôi đến làm ít xét nghiệm.”

Lâm Tư Nhân nhìn bộ dạng tôi, dường như nét mặt đăm chiêu.

Tôi làm siêu âm xong, bác sĩ nói với tôi hiện tại túi thai vẫn khá nhỏ, đợi thêm một tuần nữa mới có thể làm phẫu thuật. Duyệt Oánh ở bên cạnh buột mồm nói: “Qua một tuần nữa là vào học rồi!” Bác sĩ liếc cô ấy một cái, dùng thứ tiếng Trung thông thả ung dung lặp lại lần nữa: “Đợi thêm một tuần nữa mới có thể làm phẫu thuật.”

Tôi cảm giác nhụt chí, một tuần nữa là vào học rồi, tới lúc đó tôi e là phải bỏ nhiều tiết, trong trường lắm người nhiều mắt, chắc chắn rất bất tiện.

Duyệt Oánh an ủi tôi: “Không sao, tới lúc đó tớ tìm cho cậu 1 phòng, cậu ra ngoài sống một thời gian.”

Chúng tôi ra khỏi bệnh viện, tôi thấy Tiêu Sơn đứng phía bên kia đường, một mình anh ấy. Cách trở một dòng xe cuồn cuộn, hay là cách trở rãnh trời khó mà vượt qua, dù cách đến xa là thế, tôi vẫn có thể phát hiện ra tuyệt vọng lẫn nản lòng trong mình. Đã là không có duyên phận, sao vẫn còn khiến tôi gặp lại anh?

Duyệt Oánh cũng nhìn thấy Tiêu Sơn, cô ấy nói với tôi: “Tớ về trường đợi cậu nhé.”

Cô ấy không biết giữa tôi và Tiêu Sơn đã phát sinh chuyện gì, cô ấy vẫn cho rằng mấy ngày đó là Tiêu Sơn cứu nguy cho tôi, cô ấy vẫn cho rằng tôi và anh cần thời gian mới có thể lại hòa hợp bên nhau. Cô ấy không biết giữa tôi và Tiêu Sơn đã xuất hiện cản trở không thể vượt qua, tôi và anh không hề có tương lai.

Tôi vốn không muốn đơn độc một mình gặp Tiêu Sơn, tôi không muốn đưa bản thân rơi vào vô vọng, Tiêu Sơn đứng ở bên kia con đường, giống như đứng ở góc chân trời bên kia. Sâu trong đáy tim tôi có một chỗ đang âm ỉ dấy lên cơn đau, mỗi khi thấy Tiêu Sơn, tôi luôn không thể nào dùng lý trí để điều khiển nổi bản thân.

Tôi ko rõ Tiêu Sơn còn gì muốn nói với tôi, tôi theo sau anh ấy, lặng lẽ cúi đầu bước đi. Vĩa hè rất nhiều người, chúng tôi người trước người sau bước đi, anh ấy bước rất chậm, tôi bước cũng chẳng nhanh. Sau cùng anh quay người lại nhìn tôi, thì ra chúng tôi đã đứng trước cửa một cửa hàng McDonalds, anh hỏi tôi: “Vào ăn chút gì nhé?”

Tôi cái gì cũng không buồn ăn, nhưng anh ấy có lẽ chỉ là muốn tìm chỗ để nói chuyện thôi. Trong cửa hàng không nhiều người lắm, Tiêu Sơn mua cho tôi một suất ăn, bản thân anh ấy chỉ mua cho mình đồ uống, thực ra cốc nước ấy anh một ngụm cũng không uống. Tôi cũng ko chạm vào đồ ăn. Ký ức cứ từng lần từng lần lặp lại, tôi vẫn còn nhớ lần đầu tiên ở McDonalds mời anh ấy ăn cơm, người con trai hào hứng cời mở cửa nhiều năm về trước ấy sớm đã không còn gặp lại, mà một tôi mãi cảm hồn nhiên ngày ấy, cũng sớm đã bị số mệnh bóp chết ngay tại ngã rẽ của cuộc đời.

“Có rất nhiều việc anh luôn muốn nói với em, nhưng hình như chúng ta có quá ít thời gian.”

Tiếng Tiêu Sơn ở mức bình tĩnh đến khác thường, tôi ngược mắt nhìn anh ấy.

“Anh suốt 3 năm luôn đợi em, có lẽ chỉ là chút tiềm thức, anh nghĩ em rồi sẽ có một ngày trở lại. Thi tốt nghiệp xong anh biết nguyện vọng đại học em đã điền, lúc đó bố mẹ khuyên anh thi đại học H, bởi điểm của anh vừa vặn đạt học bổng của đại học H. Nhưng anh khẳng khái muốn ở lại thành phố này. Bởi anh cảm giác như thế mới gần được em, mỗi lần đi qua trường em, anh lại nghĩ nếu như có duyên phận, anh vẫn có thể nhìn thấy em.”

Những chuyện vụn vặt lẻ tẻ ấy, sau đó lại ngẫu nhiên, tất cả thời cấp ba đều đã thành mẩu mơ hồ mà xa cách, kể cả tình yêu đơn thuần mà cố chấp, bị việc xưa cũ thổi tan trong gió. Tôi rất rất rất khó chịu, tôi không muốn nghe Tiêu Sơn nhắc đến nữa.

“Không cần nói lại nữa, hơn nữa, đều đã qua rồi mà.”

Nhưng Tiêu Sơn không để ý đến tôi, anh nói: “Anh không lập tức đi tìm em, bởi vì anh sợ em sớm đã quên đi tất cả rồi, mà anh bất quá chỉ tự chuốc lấy nhục nhã. Ngày hôm đó vừa vặn là sinh nhật Lâm Tư Nhân, anh luôn muốn né tránh cô ấy, thế nên mới nhận lời Triệu Cao Hưng đi ăn cơm. Anh không ngờ.... Anh không ngờ số anh lại kém đến thế, từ lúc tốt nghiệp lần đầu tiên gặp lại em, em lại ở bên Mộ Chấn Phi. Dù cho đứng cạnh người ưu tú nhất, em lại hoàn toàn không thua kém. Em cùng anh ta nói cười hỉ hả, cả một thời trung học, anh chưa từng nhìn thấy nụ cười như thế trên khuôn mặt em. Anh về trường, Lâm Tư Nhân vẫn đang đứng dưới ký túc xá đợi, anh cùng cô ấy ra ngoài, uống đến say mềm. Anh cả đời lần đầu tiên say rượu, bởi vì anh biết anh có thể vĩnh viễn không đợi được em nữa rồi.

“Lúc tỉnh lại thấy mình đang ở phòng trọ của Lâm Tư Nhân, sự việc tệ đến không thể tệ hơn, anh cần phải có trách nhiệm với cô ấy. Lúc đó bà ngoại bệnh rất nặng, anh cảm giác mình đã đứng ở mép vách núi rồi, bất luận là tiến lên hay lùi lại, đều là vực sâu thăm thẳm. Biết Triệu Cao Hưng nói em bệnh rồi, anh không nhận được đi thăm em. Anh ngồi ở phòng em tổng cộng bốn phút, lúc ra ngoài anh xem qua đồng hồ. Tổng cộng chỉ có 4 phút đồng hồ. Có lẽ em vĩnh viễn không biết, 4 phút ấy đối với anh xa xỉ biết bao, anh nghĩ nếu như lâu hơn một chút thôi, có lẽ anh đã nhận không được mà nói ra những thứ đáng sợ, anh nhớ em, cảm giác đến suy sụp. Sau khi bà mất, anh nhốt mình trong căn phòng ở thành phố T, anh lần lượt nghĩ, tại sao giữa chúng ta không có duyên phận, vì anh yêu không đủ nhiều, hay vì số anh quá kém? Nhưng anh rõ ràng là yêu em, dồn hết sức lực yêu em. Lúc em gọi điện cho anh, lúc em nói muốn bỏ đi, anh vẫn không do dự đem em đi. Nếu có phải xuống địa ngục thì cứ xuống đi thôi, nếu có chết thì chết cùng đi thôi. Anh đưa em đi rồi. Lúc em đang ngủ trong phòng, anh lên mạng biết được những bài viết ấy, anh thấy mình thật đáng thương. Nhưng anh không cách nào kiểm chế được, anh giả vờ cái gì cũng không biết, đêm lúc em nằm mơ thấy ác mộng, em gào thét gọi to, gọi tên một người con trai khác, anh nghĩ không thể kiểm chế được bản thân hơn nữa, anh nói những lời cay nghiệt với em, sau đó em bỏ đi rồi.

“Anh chạy xuống lầu đuổi theo em, lúc đó anh thật sự không biết, anh đời này xong rồi. Dù cho em đã yêu người khác, nhưng anh không ngừng được. Không cần biết em thế nào, anh vẫn cứ yêu em. Anh nằm mơ cũng không ngờ em lại đã chịu phải nỗi khổ như thế, lúc em kể với anh, tìm anh như bị dao cứa qua. Anh mới biết những năm nay, thì ra không chỉ có một mình anh, mà còn có cả em.”

Giọng anh nhẹ dần lại: “Anh chỉ muốn em biết, anh sẽ không lừa dối em. Anh biết em rất nản lòng, nhưng anh nhất định cần phải nói với em, anh trước đến giờ chưa từng lừa dối em.”

Tôi nhìn Tiêu Sơn, nhìn người tôi đã yêu bao năm nay, từ người con trai khí phách hiên ngang thời trung học, biến thành người đàn ông ngổn ngang trăm mối trong lòng, đôi mày anh hơi nhăn lại, đến đôi mắt mày anh tuần ngày xưa đều hiện lên nét u sầu, tôi nghĩ, nếu có thể với tay vuốt nhẹ chớp nhãn trên đôi mày ấy, thật tốt biết bao.

Tôi lẫn Tiêu Sơn đều thương thế, những bước chân liêu xiêu trong vận mệnh nhấp nhô, cả con đường đi qua, tôi cuối cùng lạc mất anh ấy, mà anh ấy cuối cùng không nắm chặt được tay tôi. Không phải chúng tôi yêu không đủ nhiều, chỉ là thời gian của chúng tôi quá ít ỏi, chúng tôi gặp nhau quá sớm, cái thời cả 2 còn chưa hiểu thế nào là quý trọng. Đợi đến khi chúng tôi hiểu ra sự quan trọng của đối phương, nhưng rồi cuộc lại không tìm được cơ hội.

Việc ở đời này, đều không cách nào lập lại được nữa.

Giấy ăn trong khay được tôi gấp đi gấp lại, mà vẫn không vỡ ra hình thù gì. Nhiều năm như thế tôi vẫn không học được cách gấp thiên nga. Anh đón lấy tờ giấy, gấp một con thiên nga đưa tôi.

Tôi ngây ngô nhìn anh, Tiêu Sơn mỉm cười, như nhiều năm về trước, anh ấy luôn cười như thế với tôi.

“Em có nhớ không, lần đầu tiên em mời anh ăn McDonalds, anh từ phòng rửa tay đi ra, nhìn thấy em lén lút lút bỏ thiên nga vào túi áo khoác. Thần sắc em lúc đó sợ sệt, như một kẻ trộm, em rõ ràng không phải trộm đồ. Lúc đó anh đã nghĩ, anh muốn em cảm thấy an toàn và hạnh phúc, cả đời này anh sẽ dốc sức, để em được hạnh phúc.” Đáy mắt anh ấy có lớp sương mịn mù, “Đồng Tuyết, xin lỗi em, anh không làm được.”

Tôi không biết mình về trường bằng cách nào. Duyệt Oánh ở phòng đợi tôi, nụ cười của Tiêu Sơn cứ lần lần xuất hiện trước mắt, khiến tôi thần sắc hốt hoảng, phảng phất như là ảo giác. Nếu như anh không yêu tôi nữa thì tốt biết mấy, nếu như tôi chưa từng gặp lại anh ấy thì tốt biết mấy. Thà rằng anh ấy đã thay lòng đổi dạ, thà rằng anh ấy lừa dối tôi, thà rằng tôi bị anh ấy quăng đi, tôi nguyện anh ấy chưa từng cười. Nhưng sao lại cười như thế chứ, khóe miệng anh rõ ràng hất lên, mà lại cong nét thảm thiết. Giọt nước trong đáy mắt anh ấy như một nhát dao, từng nhát từng nhát, đâm vào lòng tôi.

Tôi yêu anh ấy thế, tôi đã yêu anh ấy là thế, số mệnh lại bẻ rời ngón tay tôi, quyết liệt cướp đi anh ấy. Anh nói số anh quá tệ, anh ấy không biết số phận tôi tệ thực sự phải là tôi, là tôi số phận quá tệ hại đã lôi theo anh, là tôi khiến anh chịu nhiều khổ đau đến thế, là tôi khiến anh lương tâm bất an, là tôi khiến anh phải chịu trách nhiệm về những chuyện đã qua. Tôi vốn không nên đi tìm anh ấy, tôi ích kỷ chưa từng nghĩ, anh ấy sẽ giống tôi một kiểu đau khổ.

23. Chương 25-26

Tôi cả một đêm thao láo không tài nào ngủ được, sau đó lại không buồn ăn cơm. Duyệt Oánh không biết nên an ủi thế nào, cô ấy cho rằng tôi lo lắng chuyện làm phẫu thuật. Cô ấy ra ngoài tìm giúp tôi một căn phòng, những khách sạn có phòng đơn gần trường đều rất đắt khách, cuối năm đều được đặt trước, cô ấy

cả ngày ngoài đường chạy qua chạy lại tìm phòng, tôi lại nhốt mình trong phòng ký túc, chờ dần nằm trên giường

Điện thoại đổ chuông tôi cũng lười nhác không muốn nghe, nhưng điện thoại cứ reo, liên tục reo, tôi đành bỏ dậy, thấy một số xa lạ, còn ngỡ chỉ là gọi nhầm.

Là giọng một người phụ nữ, ngữ khí đầm ấm dịu dàng, chị ta gọi tôi “Đồng tiểu thư”, tôi không biết chị ta là ai, chị ta hỏi tôi: “Có thể gặp cô được không? Tôi là vợ của Mạc Thiệu Khiêm.”

Tôi bị câu nói ấy dọa đến ngạt thở, trên đời này người phụ nữ duy nhất khiến tôi cảm thấy hổ thẹn là chị ta, quá nửa ngày tôi mới lắp ba lắp bắp nói: “Tôi và Mạc tiên sinh.... Đã không còn bất kỳ quan hệ nào nữa rồi.”

“Tôi biết.” chị ta khẳng khái, “Tôi chỉ là có chuyện muốn nói cùng Đồng tiểu thư, có được không?”

Đã đến rồi có trốn cũng vô ích, tôi hít một hơi thật sâu, còn sợ gì chứ, hơn nữa chuyện giữa tôi với Mạc Thiệu Khiêm đã qua rồi. Tôi thay quần áo đi gặp Mạc phu nhân, chị ta so với ảnh còn đẹp hơn, khác hẳn tôi tự thẹn mình kém cỏi không bằng người khác. Kiểu người phụ nữ đẹp để tĩnh lặng, tại sao Mạc Thiệu Khiêm còn nuôi tình nhân bên ngoài nhỉ? Lẽ nào nói đàn ông vĩnh viễn không biết thế nào là đủ, hoặc nói đàn ông vĩnh viễn cảm thấy vợ mình không đẹp bằng những người phụ nữ khác.

Chị mỉm cười nói: “Tôi là Mộ Vịnh Phi, Đồng tiểu thư có thể gọi tôi là Vịnh Phi.” Cái tên này làm tôi nhớ đến Mộ Chấn Phi. Chị ta phong thái tao nhã, khí chất có vài phần tương tự Mộ Chấn Phi, chỉ là khuôn mặt so với Mộ Chấn Phi không giống nhau lắm. Nếu nói sự tuấn tú của Mộ Chấn Phi như mặt trời rực rỡ, vẻ đẹp chị ta đúng là ánh trăng sáng trong, cặp chị em này thực sự là long phượng giữa đời thường.

Tôi chỉ cảm thấy lúng túng, như kẻ trộm ngồi trước mặt khổ chủ, mặc dù tôi không cố ý, nhưng tôi và Mạc Thiệu Khiêm nói cho cùng cũng có một thời gian quan hệ bất chính.

“Thiệu Khiêm là thế đấy, lúc đàn ông chịu áp lực lớn, ở bên ngoài vui chơi, tôi trước giờ không trách anh ấy điều gì.” Thần sắc chị ủ ê, “Trước khi lấy anh ấy tôi đã biết, anh ấy sẽ không chỉ thuộc về một mình tôi.”

“Tôi và Mạc tiên sinh....” Tôi có chút ngượng ngập giải thích cho chị ấy, “chẳng phải như chị nghĩ đâu, kì thực anh ta cũng không thích tôi, chỉ là, có lẽ anh ta....”

Tôi cũng không biết nên miêu tả mối quan hệ kì quái giữa tôi và Mạc Thiệu Khiêm như thế nào cho chị ấy nghe, Mộ Vịnh Phi thở dài, nói là: “Chúng tôi kết hôn lúc đầu chỉ vì lợi ích kinh doanh đôi bên, nhưng sau này tôi dần dần phát hiện anh ấy thế nhưng lại thật sự yêu tôi. Anh ấy làm rất nhiều việc, khiến tôi phải chú ý, vài tháng trước chuyện Tô San San——có lẽ cô cũng không biết....”

Tô San San, kì thực tôi biết. Thì ra là thế, tôi có chút cảm giác tỉnh ngộ, đương nhiên, Mộ Vĩnh Phi đẹp thế này, khí chất lại xuất chúng thế này, tôi mà là đàn ông, nhất định cũng sẽ không kiềm lòng mà yêu chị ta.

“Tôi cảm thấy thực sự xin lỗi, những lời đồn trên mạng, lại liên lụy đến cả em trai mình. Cha tôi hết sức tức giận, tôi lúc này mới để ý đến tất cả. Mạc Thiệu Khiêm thân nhiên thừa nhận với tôi, 2 người luôn có quan hệ qua lại, tôi mới biết kì thực em trai mình đang giúp anh ấy lấp liếm. Đứa em này cũng thật ngốc, chỉ sợ tôi bị tổn thương.”

Chị ta mỉm cười với tôi, ánh mắt dịu dàng, tôi bỗng nhiên thấy rất ngưỡng mộ. Không phải ngưỡng mộ chị ta xuất thân cao quý, mà ngưỡng mộ chị ta có nhiều người yêu quý như thế, nhiều người ra sức bảo vệ như thế, không để chị phải chịu tổn thương. Đến cả Mạc Thiệu Khiêm, người trước sau khó tính như hắc, đến yêu vợ cũng biểu đạt ở mức biến hóa dị thường.

“Có chuyện này, lúc tôi biết tôi đã muốn giúp cô, nhưng xuất phát từ bản khoăn, tôi lại do dự không quyết đoán, hôm nay tôi cuối cùng cũng hạ được quyết tâm.” Chị ta áy náy mà lại dịu dàng nhìn tôi, “Tôi không biết nên nói với cô như thế nào, hôm nay gặp được cô rồi, tôi mới biết cô là người con gái rất đơn thuần rất đáng yêu, tôi thay mặt Thiệu Khiêm xin cô thứ lỗi, chuyện này vốn không nên liên lụy đến cô. Nếu như có thể, tôi tình nguyện thay anh ấy dùng hết khả năng để bồi thường cho cô.”

Cả buổi chiều đó tôi thần sắc ngẩn ngơ, chị ta nói với tôi một đoạn rất dài, dài đến nỗi tôi cảm giác nghe không hiểu nổi. Đầu đuôi ngọn ngành dần dần dần trải trước mắt, thì ra là thế, thì ra nguyên nhân là thế, Mạc Thiệu Khiêm mới tìm đến tôi, mới đối với tôi là thế.

Tôi luôn cho rằng số mình không tốt, tôi vĩnh viễn cũng không từng nghĩ đằng sau sự việc lại còn có một chân tướng khác nữa.

Tôi nghĩ hắc có lẽ cố ý tiếp cận tôi, thì ra tất cả đều là hắc cố ý.

Chỉ vì vẫn còn liên quan đến cả đời trước.

Tôi chỉ cảm thấy buồn nôn, lưng chảy đầy mồ hôi lạnh, tôi thật sự cảm thấy may mắn, bản thân may mắn đã có thể thoát khỏi một số mệnh.

Mộ Vĩnh Phi chú ý đến sắc mặt tôi, chị ta hỏi: “Đồng tiểu thư, cô vẫn ổn chứ?”

Tôi rất ổn, tôi chẳng việc gì, tôi yếu ớt cười với chị ấy, thì thảo cảm ơn chị đã kể cho tôi tất cả.

Tôi ở trạm tàu điện ngầm té ngã một cái, không ai đỡ tôi, người qua đường đều vội vã, tôi khốn khổ bò dậy, đầu gối rất đau, nhưng vẫn còn đi được. Tôi ngồi tàu qua một trạm, sau đó lại quay đầu đổi sang trạm dừng khác, tôi lãng phí 2 tiếng đồng hồ trên đường vẫn chưa về được trường. Tôi gọi điện cho Duyệt Oánh, nói với cô ấy, tôi muốn đi thăm bố mẹ.

Duyệt Oánh dường như rất thấu hiểu, cô ấy nói: “Cũng tốt, đi đường cẩn thận nhé.”

Tàu vận chuyển ngày Tết vừa mới kết thúc, hoặc vé tàu để mua hơn tôi tưởng tượng nhiều, chỉ là bất quá không có toa giường nằm. Tôi mua toa ghế cứng, cả lộ trình hướng về phía Nam. Người trên tàu không nhiều, tôi có thể nằm mẹp xuống bàn cả buổi tối ngủ một giấc, nhân viên trên tàu đẩy xe hàng nhỏ, tiếng mời gọi lướt nhẹ qua bên người. Tôi mơ mơ hồ hồ ngủ, cho đến tận lúc trời hửng sáng, cảnh vật ngoài ô cửa sổ đã đổi khác. Từng mảng lớn đồng ruộng bị đường sông tung hoành ngang dọc chia nhỏ thành những khúc vỡ vụn màu xanh, là Giang Nam mà tôi đã xa cách bấy lâu, trời đang đổ cơn mưa nhẹ, hạt mưa bay nhanh xô lại, gõ lên cửa sổ tàu, vẽ những vệt nước dài dài lên ô cửa kính hơi cấu bẩn.

Ga tàu dường như vĩnh viễn luôn là rừng người biển người, tôi xuống ga, đổi 2 lần xe bus, sau đó thuê 1 taxi, đến được nghĩa trang cũng đã là giữa trưa, trong nghĩa trang rất yên tĩnh.

Tôi đặt hoa vừa mua lên phần mộ của bố mẹ, 5 năm trước tôi bưng 2 tiểu sành nho nhỏ, đặt 2 người an nghỉ tại đây. Cậu chạy lại giúp tôi sắp xếp tang sự, lúc đó tôi đã bị thương đến tuyệt vọng, căn bản không biết mình liệu còn đủ dũng cảm để sống tiếp hay không nữa.

Đôi mắt mẹ trên bia mộ đông đầy niềm đam mê nhìn tôi, mẹ là người phụ nữ đặc biệt truyền thống, từ tiểu học mẹ đã dịu dàng nói với tôi, con gái cần tự tôn tự ái, không nên tùy tiện qua lại với con trai. Tôi hiểu ý mẹ, nếu như mẹ biết những chuyện tôi đã từng trải qua, không biết sẽ buồn đến thế nào. Mẹ theo bố chịu khổ nhiều rồi, bởi bố tính tình ngang ngạnh. Tôi vẫn còn nhớ lúc nhỏ, chứng kiến đơn vị bố lần cuối cùng chia phòng phúc lợi, nhà tôi điều kiện đều đủ, nhưng vì bố với lãnh đạo cơ quan quan hệ không tốt, lần phân nhà đầy miễn cưỡng nhà tôi không có chỉ tiêu. Tối hôm đó bố đứng ở ban công hút thuốc mãi, mà mẹ trong bếp vừa làm cơm, vừa lặng lẽ chảy nước mắt.

Lúc đó tôi đã hạ quyết tâm học hành thật tốt, phải thi được đại học tốt nhất, muốn bố mẹ không buồn phiền nữa, muốn bố không khó xử nữa.

Bố nói, bố sẽ để cả nhà có những ngày tháng tốt đẹp hơn, bố thôi việc, đi làm ở xí nghiệp tư nhân.

Cả nhà tôi những ngày tháng đó thật sự từng ngày từng ngày một tốt hơn, tôi còn đang học tiểu học, nhà tôi đã mua một căn nhà lớn, lại còn mua cả xe.

Lúc đó tôi trên lớp luôn là trò cưng của thầy cô, là niềm ngưỡng mộ của bạn bè. Tôi thành tích tốt, gia cảnh tốt, tôi cơ hồ có tất cả mọi thứ trên thế giới này.

Tôi không biết tiền của bố là từ đâu mà có, tôi luôn cho rằng ông dựa vào bản lĩnh của chính mình mà kiếm được. Mẹ nói ông chủ của bố rất khen ngợi bố, bố được đào tạo chính thức, đã làm công trình rất nhiều năm.

Tôi không ngờ thể giới của người lớn lại giả dối đến thế, tôi không ngờ người bố thân yêu cũng lừa dối cả tôi.

Ông làm những việc không nên làm, làm những việc trái với đạo đức nghề nghiệp.

Có lẽ đến cả mẹ cũng bị ông bịt mắt lấp liếm.

Nhưng, thế này cũng tốt đi, chúng tôi người một nhà, khổ sở thế này, đến được ngày hôm nay, cuối cùng cũng mở ra lối thoát.

Tôi không cần nợ bất kì ai, mẹ đã dạy tôi, đừng nợ bất kì ai.

Tôi cố gắng mỉm cười với mẹ, tôi rất ổn, tôi không sao cả. Tôi sẽ nỗ lực làm lại từ đây, sống một cuộc sống đúng nghĩa.

Vào học được 3 ngày, Duyệt Oánh đưa tôi tới bệnh viện. Phẫu thuật không đau, tôi cũng thực sự không cảm thấy đau đớn, tiêm xong thuốc mê, tôi ngủ trong phút chốc, lúc tỉnh dậy phẫu thuật đã xong, tôi nằm trên giường bệnh truyền nước, Duyệt Oánh luôn chăm sóc bên cạnh.

Tôi cười cười với Duyệt Oánh, may vẫn còn có cô ấy, may vẫn còn có cô ấy luôn ở bên tôi. Duyệt Oánh buộc lên cổ tay tôi một chuỗi hạt bồ đề, nói năng lộn xộn: “Cái này là ông bố đại gia nhà tớ, thay tớ thỉnh từ Ngũ Đài Sơn, nghe nói rất linh nghiệm, giờ tớ tặng lại cho cậu, sau này cậu có thể bình an vô sự, đừng có mà làm mất thương hiệu của mấy vị cao tăng ở Ngũ Đài Sơn đấy, được chưa nào?”

Tôi nhẹ nhàng chăm chú nhìn cô ấy: “Cậu y như mẹ tớ, dài dòng thật đấy.” Cô nàng phụt cười.

Duyệt Oánh tìm cho tôi một khách sạn, xuất viện Duyệt Oánh đưa tôi về khách sạn ngủ, hôm sau mới trở về trường. Sáng sớm cô ấy đi chưa được bao lâu, tôi lại mơ màng thiếp đi, nghe tiếng chuông cửa tôi còn nghĩ chắc Duyệt Oánh lại quên đồ rồi. Tôi bò dậy, kéo theo vết khâu chỗ sâu trong bụng âm ỉ đau. Không hẳn là đau, giống như bình thường vẫn đau bụng kinh. Nhưng trong lòng rất khó chịu, có những nỗi đau tôi cả đời này không cách nào quên được.

Tôi vừa mở then cài, cửa đã bị người ở ngoài đẩy vào, mà đứng bên cửa lại là Mạc Thiệu Khiêm.

Tôi quên cả hoảng sợ, chỉ sững sốt, đứng đó ngơ ngác nhìn hắn.

Bộ dạng Mạc Thiệu Khiêm rất đáng sợ, dường như cả đêm không ngủ, trong mắt hằn lên những sợi tơ máu, tôi từ trước đến giờ chưa từng thấy bộ dạng này của hắn. Hắn nhìn tôi, như nhìn một con quái vật, tôi bị hắn nhìn đến nỗi trong lòng dấy lên sợ hãi, hắn từng nói hắn không muốn gặp lại tôi nữa, nhưng tại sao hắn lại tìm đến nơi này?

Tôi cuối cùng lùi lại phía sau vài bước, vừa động đậy hắn đã nắm gọn lấy cổ tay tôi, khớp xương đều như sắp gãy, hắn dùng lực ở cánh tay thật mạnh, tôi cơ hồ đau đến ứa nước mắt. Hàm dưới của hắn nghiến chặt hằn lên từng nếp nhăn thật sự đáng sợ, toàn thân tản phát sát khí, từng từ từng chữ như từ khâu lợi lách ra: “Cô, tại sao....”

Tôi chưa từng thấy hắn biến thành bộ dạng thế này, kể cả lần trước từ thành phố T trở về, lần chia tay với hắn trước đó, phản ứng của hắn cũng không thất thố như ngày hôm nay. Tôi hiểu hắn đang nói cái gì rồi, tôi chỉ cảm thấy vừa quẫn vừa tức, tôi không ngờ hắn lại biết nhanh đến thế, tôi càng không ngờ hắn tìm ra chỗ này, tôi cùng cực không ngờ hắn sẽ phản ứng dữ dội đến mức này, miệng tôi không kịp lựa lời, theo bản năng muốn bịa lời: “Không tại sao cả——đứa trẻ vốn cũng không phải là của anh!”

Chẳng nghĩ nổi lời của tôi có thể dữ tợn chọc vào hắn, tôi rõ ràng nhìn thấy con người hắn gấp gáp co lại, hắn một tay siết chặt cổ tôi, khớp xương năm đầu ngón tay siết đến trắng bệch, tôi bị bóp đến tức khắc không thể thở nổi. Hắn cơ hồ muốn siết chết tôi: “Tại sao——tại vì sao!”

Tại sao? Tôi cũng không biết tại vì sao nữa! Tại sao giữa chúng tôi lại vướng mắc loại duyên nghiệp này, tại sao hắn rõ ràng yêu say đắm vợ mình lại dùng cách này làm tổn thương đến chị ta, tại sao hắn rõ ràng có tình yêu thật sự ngay bên cạnh mà không biết quý trọng, tại sao hắn không dứt khoát bóp chết tôi luôn đi..... Tôi thật sự bị hắn bóp sắp chết đến nơi rồi, tôi bạt mạng muốn tuốt tay hắn ra, nhưng chừng như là một gọng kìm chết, mắt tôi mơ hồ đi, tôi thấy mặt hắn đã chất chồng bóng ảnh, không ngờ được tôi cuối cùng vẫn là chạy không thoát, ngay sau khi tôi cho rằng tất cả ác mộng đã kết thúc, ngay sau khi tôi vừa bắt đầu lại một đời người, tôi nghẹt thở phát ra ảo giác, khuôn mặt hắn vặn vẹo biến dạng, trong mắt lại dường như có một lớp bụi sương mù.

Tôi nhất định sắp chết thật sự rồi, phổi không còn một mảy may không khí, tất cả đều xám xịt—Mẹ, con nhớ mẹ lắm. Tối tăm dường như chính là mẹ, giang đôi cánh tay ấm áp, dịu dàng bao dung lần tiếp nhận tôi.

Tôi tỉnh lại trong bệnh viện, tí tách từng dòng thuốc chuyền qua dây dẫn, không biết là thuốc gì, tôi mệt mỏi ra rồi quay đầu trên gối, nhìn thấy một người ngồi trước giường bệnh.

Trong phòng bệnh ánh sáng tối tăm, đầu giường chỉ có một ngọn đèn, nhưng tôi cơ hồ giật nảy mình.

Mạc Thiệu Khiêm!

Mạc Thiệu Khiêm vẫn còn ở đây.

Hắn nhất định có rất nhiều lần, đều muốn thật sự giết chết được tôi.

Cả người hắn đều ẩn trong bóng tối, tôi nhìn không rõ sắc mặt hắn, tôi như một con chuột gặp phải mèo, sợ đến rằng lợi đều run rẩy kinh sợ

Hắn không động đậy, tôi chỉ cảm thấy mệt mỏi nặng nề, những kiểu thế này tôi chịu đủ rồi, tôi nhin rồi lại nhin, cho rằng nhin đến tận cuối cùng, sau đó không cần phải kiềm chế nữa. Nhưng lần này đến lần khác đều bất ngờ như thế này, tôi nghĩ tôi thật sự đủ lắm rồi.

“Mặc kệ anh có ra sao, tôi từ rất lâu về trước đã không muốn sống nữa rồi. Muốn giết muốn xử gì tùy anh thôi, tôi rất nhớ mẹ tôi, sớm gặp được bà, cũng là một hạnh phúc.”

Hắn vẫn trầm mình trong bóng tối u ám, chẳng buồn cự quạ, cũng chẳng có tiếng động.

“Tôi chưa từng nghĩ rằng tôi thật sự nợ anh..... Tôi luôn cảm thấy anh không thật vô lý, tôi vừa không đẹp vừa không thông minh lại vừa không đáng yêu, vì sao anh không chịu tha cho tôi. Tôi không biết bố anh xuất huyết não nguyên nhân là vì bố tôi. Bố tôi ông luôn dạy tôi làm người cần có phẩm hạnh. Ông chỉ vì đặc tội với cấp trên không thăng được chức, nên mới đổi nơi công tác sang doanh nghiệp tư nhân. Trong lòng tôi, ông luôn là người bố tuyệt vời, tôi không biết thế giới của người lớn lại giả dối đến thế, thật đáng sợ.... Tôi thay mặt bố tôi xin anh tha thứ, ông ấy cùng mẹ tôi 5 năm trước gặp tai nạn xe cộ.... Nếu nói đây là báo ứng, báo ứng e là cũng đủ rồi.”

“Trước đây tôi hận anh, tôi luôn hận thấu anh, tôi cảm thấy anh hủy hoại đời tôi, bây giờ tôi mới biết, là ‘đời cha ăn mặn đời con khát nước’, tôi cũng coi là đáng đời đi. Kì thực anh đối với tôi vẫn còn rất tốt. Đã không đánh tôi, cũng không chửi mắng tôi. Nếu như tôi có mối thù giết cha, tôi nhất định cả ngày lẫn đêm muốn đều muốn một dao giết hắn. Anh đối với tôi thế này, cũng là đáng đời tôi thôi.

Tôi và người đàn ông này cuối cùng chẳng quan hệ gì nữa, cứ cho như là một cơn ác mộng, mộng cũng cần phải tỉnh lại

“Khiến một người đau khổ, không nhất thiết phải khiến họ chết, bởi lẽ chết thường là một cách giải thoát, chỉ cần khiến họ tuyệt vọng, đây mới là sống còn không bằng chết.” Giọng Mạc Thiệu Khiêm cơ hồ đã hồi phục lại sự bình tĩnh thường thấy, nhưng tôi dồn sức kinh ngạc, từ đầu đến đuôi tôi chỉ nghe được một câu sau cùng.

Âm thanh trong bóng tối dần dần lạnh xuống: “Em yên tâm đi.”

Tôi không rõ câu cuối cùng ấy có ý gì, là dạng uy hiếp hay là dạng chấp thuận, hắn nói xong lời đã quay đầu đi mất, cửa phòng bệnh bị hắn đẩy mở, ánh sáng ngoài hành lang tràn vào, ánh đèn túyp nhàn nhạt phắc lên bóng hình hắn rần rởi cao lớn, hắn dường như một giây dừng lại dưới ánh sáng đấy, sau đó cũng chẳng ngo đầu lại, kéo cửa đi mất. Tôi lần mò điện thoại, gọi cho Duyệt Oánh, cô ấy đã cuống đến phát

điên lên, đang định gọi điện báo công an. Tôi nói với cô ấy tôi hiện giờ đang ở bệnh viện, cô ấy lập tức đến ngay, vết tụ máu xanh đỏ trên cổ tôi làm cô ấy lần nữa chửi ầm lên.

Tôi nói: “Đừng chửi nữa mà, dù tớ chết trong tay hấn, cũng đáng đời thôi.” Duyệt Oánh trợn mắt nhìn tôi, tôi cười cười với cô ấy, việc này quá đủ khốn khổ rồi, Duyệt Oánh xem nhiều tiểu thuyết như thế, nhất định chửi đến tràn lan thô bỉ. Mạc Thiệu Khiêm hận tôi thì ra là có nguyên nhân thật sự, hấn đối với tôi thì ra thật sự là có nguyên nhân, bố tôi bán rẻ bố hấn, tiết lộ bí mật của xí nghiệp cho đối thủ.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy tôi, từ khi biết tôi là con gái ai, hấn đã muốn báo thù rồi.
. Hấn rất dễ dàng hủy hoại một đời tôi, tôi nghĩ hấn bây giờ cũng cảm thấy thỏa mãn rồi.

Tôi ở lại bệnh viện quan sát 24h rồi xuất viện, vì còn trẻ, hồi phục cũng rất nhanh. 2 tuần sau tôi đã quay về trường đi học, vẫn chiều theo cái tư tưởng truyền thống ấy của Duyệt Oánh, tôi tình nguyện đến cả một tháng, nhưng tôi nghĩ chẳng hề gì đâu, tôi sợ bỏ nhiều tiết thế sẽ không đuổi kịp.

Triệu Cao Hưng trước mặt tôi lờ buột mồm, nói Mộ Chấn Phi bay về Hongkong rồi, nhà anh ấy hình như phát sinh chút chuyện. Tôi vốn không để ý mấy chuyện này, nhưng sau đó lại xem được tin tức trên mạng, vô tình phát hiện tin tức về một ngân hàng đầu tư vừa vỡ nợ. Kinh tế bây giờ đang suy thoái, ngân hàng có vỡ nợ cũng chẳng tính làm người khác kinh ngạc đâu, tôi biết ngân hàng đầu tư này Mạc Thiệu Khiêm cũng có không ít cổ phần.

Nhà tư bản cũng có lúc nước sôi lửa bỏng chứ, ảnh hưởng của khủng hoảng kinh tế toàn cầu lần này đối với cuộc sống cũng có chút buồn đi, nhưng cuộc sống của người bình thường ảnh hưởng cũng ít thôi, đặc biệt như đối với sinh viên bọn tôi, ngày nào cũng bận túi bụi, ngoài lên lớp tan lớp, còn phải làm thực nghiệm viết báo cáo.

Thứ tư ở phòng hội trường khoa có buổi tọa đàm chuyên ngành, là một vị học giả nổi tiếng chủ giảng, trong khoa có rất nhiều người đến xem, cả hội trường ngồi kín chỗ, tôi với Duyệt Oánh cũng đến.

Vị học giả ấy là giáo sư Tưởng, một mẫu phụ nữ xuất thân ngành kỹ thuật điển hình, tuổi quá ngũ tuần, trang phục gọn gàng, giảng đến chuyên ngành lại cặn kẽ tỉ mỉ, rõ ràng mạch lạc, tác động rất nhiều đến sinh viên, tọa đàm trở nên náo nhiệt. Giáo sư ở phòng nghiên cứu vật liệu mũi nhọn của Đức làm nghiên cứu nhiều năm, học thuật có bề dày kinh nghiệm, tất cả các nghiên cứu thực tế đều viết thành sách, mọi người hoàn toàn nhập tâm lắng nghe, tôi cũng không loại trừ.

Tọa đàm đến trưa thì kết thúc, dài hơn so với dự tính 20 phút, bởi lẽ có quá nhiều người đề xuất câu hỏi. Tọa đàm kết thúc xong tôi và Duyệt Oánh vừa ra khỏi chỗ ngồi, thầy giáo đứng giữa lối đi gọi tôi lại: “Đồng Tuyết, em ở lại một chút.”

Tôi không biết có chuyện gì, chắc là bưng bê trà nước đi đâu đấy, có lúc thầy hay đánh đồng đội lẽ nghi với đội tạp vụ, tôi đưa cặp sách cho Duyệt Oánh cầm về, một mình ở lại.

Không ngờ thầy giáo bảo tôi ở lại, hóa ra lại là ý của vị giáo sư Tưởng kia. Cô ấy không mang theo trợ lý, cảm thấy có chút áy náy nhìn tôi: “Tìm một chỗ nào đó vừa ăn vừa nói chuyện nhé?”

Tôi nghĩ một lúc, dẫn cô ấy đến Minh Nguyệt Lầu. Khách sạn này là vốn xây dựng của trường bỏ ra, dùng để đón tiếp lãnh đạo cấp cao và chuyên gia giảng dạy, phòng ăn ở đây đương nhiên hơn cả tin trường N lần rồi. Giáo sư Tưởng muốn bao một phòng, phục đưa cô menu, cô liếc qua, chọn đại vài món, sau đó phục vụ lại kính cẩn đi ra.

Tôi bưng cốc trà có chút đứng ngồi không yên, không biết vị giáo sư ở Đức nhiều năm này, trong lĩnh vực chuyên ngành cũng là giáo sư có tiếng, tại sao chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì tìm tới tôi

Nếu cô ấy định tuyển tôi làm nghiên cứu sinh thì quá tốt rồi, tôi có thể đi Đức, đến một môi trường hoàn toàn xa lạ, từ đây cách ly khỏi nơi này, đem tất cả khó chịu khổ sức trước đây cả thầy ném đi, không bao giờ quay về nữa.

Nhưng chuyện tốt đẹp đâu có dễ dàng thế, nghĩ đến đó, tôi không cảm được hơi hơi thở dài.

Giáo sư Tưởng luôn tỉ mỉ quan sát tôi, nghe thấy tôi thở dài, cô hơi nhăn mày: “Người trẻ tuổi thở dài làm cái gì?”

Tôi không kìm được ngồi thẳng lưng lại, kính cẩn nghe cô chỉ bảo.

“Thiệu Khiêm với Mộ Vịnh Phi dạo gần đây rất bế tắc, Thiệu Khiêm kiên quyết đòi li hôn, cháu cũng biết hôn nhân của nó không giống như người bình thường, đặc biệt là quan hệ thông gia với Mộ Thị, căn bản đều cân nhắc trên phương diện làm ăn.”

Tôi ghen hòng trần trối nhìn vị giáo sư Tưởng này, cô rốt cuộc đang nói cái gì thế?

“Cô không thích Mộ Vịnh Phi, người phụ nữ này trước sau đều suy tính chồng chất, hơn nữa thủ đoạn lại khéo đưa đẩy, mới đầu nếu như không phải vạn bất đắc dĩ, Thiệu Khiêm cũng không đồng ý kết hôn với con bé đấy.” Giáo sư Tưởng tháo kính đặt xuống, ánh mắt cô ấy dần trở nên dịu dàng, “Đối với một người mẹ mà nói, việc buồn đau nhất, chính là con mình không được hạnh phúc.”

Tôi nghĩ tôi nhất định là hồ đồ rồi, hoặc tôi nghe không hiểu lời cô ấy nói.

“Thiệu Khiêm lúc nhỏ đã là một đứa trẻ rất đặc biệt, cô cùng bố để Thiệu Khiêm tính cách không hợp, từ lúc nó còn nhỏ cô đã ly hôn với bố Thiệu Khiêm rồi. Cô hay ở nước ngoài, 1 năm khó lắm mới gặp được con trai 2 lần, mỗi lần nó đều rất ít nói, cũng rất hiểu chuyện. Bây giờ nghĩ lại cô cảm thấy rất đau lòng, nó dường như không có tuổi thơ, từ nhỏ bị bố dắt theo bên mình, trò chơi duy nhất của nó là lúc bố đang họp trong công ty, nó ở bên cạnh lắng nghe. Nó giống cô, rất có hứng thú với Hóa học, nhưng vì sự kỳ vọng của bố, sau cùng lại chọn quản lý doanh nghiệp. Năm 20 tuổi bố mất, thằng bé phải bỏ học về nước, lúc đó cô nghĩ, nó có lẽ cả đời này không còn vui vẻ được nữa.”

“Thằng bé trưởng thành sớm, lại rất mẫn cảm, nó đối với bố mình tình cảm rất khác người, đem hết nhiệt tình dồn vào sự nghiệp mà bố để lại. Lúc đó tình hình rất xấu, vài cổ đông lớn cấu kết lại muốn tách lẻ công ty, sau cùng nó gian nan đạt được kì vọng của Mộ Thị, cái giá phải trả là hôn nhân với Mộ Vịnh Phi.”

“Cô không ủng hộ nó làm như thế, nhưng nó nói với cô rằng, nếu mất đi sản nghiệp của bố, nó cả đời này cũng không tha thứ nổi cho bản thân, lúc đó nó mới 22 tuổi, cô về nước tham dự hôn lễ của nó, buổi tối trước hôn lễ hôm ấy một ngày, nó nói với cô: Mẹ, con cả đời này không thể có hạnh phúc nữa. Cô cảm thấy buồn vô cùng, hôn nhân của nó dường như là một loại hỷ sinh, nó không yêu Mộ Vịnh Phi, nhưng Mộ Vịnh Phi lại chỉ muốn mưu đồ khống chế nó. 2 đứa đem tâm hôn cãi nhau một trận, từ đấy bắt đầu sống riêng, Mộ Vịnh Phi hình như dùng qua vài thủ đoạn, nhưng Thiệu Khiêm không tài nào yêu được con bé. Nó là người cố chấp, cô biết sự nghiệp của nó có thể đạt tới mức tốt nhất, nhưng nó vĩnh viễn không cảm thấy hạnh phúc.” “Hai năm trước nó nhiễm phải thói xấu ỷ lại vào thuốc, lúc cô phát hiện thì đã rất muộn rồi, cô đem nó ra nước ngoài nửa năm, ra sức khiến nó phải cai bằng được. Lúc đau đớn nhất nó ôm cô khóc, nó nói nó không có hạnh phúc, người không có hạnh phúc ở đời này sống còn có ý nghĩa gì? Nhưng cô là mẹ nó, cô không cho phép con trai mình lún sâu vào những thứ đó, cô gửi tặng nó một món quà, là một chú chó dòng Samoyed vừa đầy tháng, cô đặt tên tiếng trung cho nó, gọi là Đáng Yêu, cô hy vọng món quà là động vật nho nhỏ thế có thể khiến nó cảm nhận được sự đáng yêu, khiến nó cảm thấy vui vẻ.”

Từng lời cô ấy nói đều giống như sét đánh ngang tai, tôi không tài nào tiếp nhận được, không tài nào tiêu hóa được. Tôi cảm giác tất thấy những thứ này quá sức tưởng tượng rồi, học giả nổi tiếng này lại là mẹ ruột của Mạc Thiệu Khiêm, cô ấy đang trò chuyện với tôi, mà còn là chuyện về Mạc Thiệu Khiêm. Trong miêu tả của cô ấy, Mạc Thiệu Khiêm quả thật như một kẻ hoàn toàn xa lạ, loại người đánh đầu thắng đó như hấn, loại người máu lạnh vô tình như hấn, mà lại đau khổ, mà lại khóc lóc, mà lại có thói xấu ỷ lại vào thuốc..... Những thứ này vốn không phải Mạc Thiệu Khiêm mà tôi biết, miêu tả của cô ấy so với những lời của Mộ Vịnh Phi thật một trời một vực, hoặc giả quan hệ của cô ấy với cô con dâu không được tốt. Tôi nghĩ đến lần Mạc Thiệu Khiêm đưa tôi thuốc giảm đau, đột nhiên cảm thấy rừng mình sợ hãi.

Mạc Thiệu Khiêm đối với tôi mà nói, chỉ là một cơn ác mộng đã ngắt đoạn.

Tôi bản năng không muốn nghe đến tên hấn.

Phục vụ đưa món ăn lên, giáo sư Tưởng lại nói thêm rất nhiều chuyện khác nữa, phần lớn đều liên quan đến Mạc Thiệu Khiêm, nhưng tôi một câu cũng không muốn nghe, tôi chỉ muốn cách ly khỏi người này, như cách ly thật xa nguy hiểm lẫn tai vạ. Hấn đem đến cho tôi trừ nhục nhã và đau đớn ra, chẳng còn gì khác nữa.

Sau cùng, giáo sư Tưởng cũng thở dài, hỏi: “Cháu không định tha thứ cho nó sao?”

Tha thứ cho hấn? Không, cả quãng đời còn lại, tôi duy chỉ nguyện số mệnh mình đừng có bất kỳ sự ‘xuất hiện đồng thời’ nào với hấn nữa. Tôi chỉ hy vọng hấn có thể buông tha tôi, tha thứ cho những việc bố tôi đã làm, sau đó hấn vĩnh viễn không còn nhớ đến tôi nữa

Giáo sư Tưởng nhìn tôi, dường như rất thẫn thức, sau cùng cô ấy chỉ thở dài: “Được rồi, vậy cháu hãy quên những gì cô nói ngày hôm nay đi vậy.”

Sau khi ra khỏi Minh Nguyệt Lâu, tôi men theo lối nhỏ bờ hồ chậm chậm đi về ký túc. Lối bờ hồ Hồ Minh Nguyệt có không ít học sinh đang đọc sách, cũng có đang tán gẫu, hoặc sưởi nắng. Tháng hai đầu xuân sớm, nhánh dương liễu ven vện lộ ra những cọng sắc xanh, mà hoa mai trên đồi vẫn chưa bắt nở.

Tôi men theo lối bờ hồ đi được nửa vòng lớn, cảm thấy chân nhũn ra, chọn lấy một ghế đá hướng phía mặt trời rồi ngồi xuống. Ánh nắng đầu xuân chiếu lên người ấm áp đến hoàn mỹ, ngày tháng thoi đưa, mùa xuân đã đến rồi. Qua nửa tháng nữa thôi, hoa mai trên đồi sẽ đua nở, đến lúc đấy, chỗ này ngập tràn trong hương thơm, sau đó tiếng người huyên náo, nơi nơi đều có người đến thưởng hoa hoặc chụp ảnh đôi.

Bây giờ tự nhiên đã lác đác vài người, ai lại đến tìm hoa mai sớm thế chứ?

Tôi không buồn co duỗi, phơi nắng đến thật dễ chịu rồi, tôi rất muốn đánh một giấc, sau đó những chuyện đã xảy ra trong vòng 3 năm hết thấy đều quên sạch sành sanh, bất luận là Tiêu Sơn, hay là Mạc Thiệu Khiêm

Tôi đều muốn quên đi.

24. Chương 27-28

Cuối tuần tôi không về nhà cậu mợ, 2 năm nay tôi dần sức tách rời mối quan hệ với nhà cậu. Ban đầu chỉ bởi mối quan hệ với Mạc Thiệu Khiêm, tôi chỉ sợ cậu đoán ra gì đó, sau đó em họ ra nước ngoài học đại học, mợ cũng làm visa đi theo chăm sóc, thế nên tôi càng không tiện về nhà cậu nữa.

Hai ngày nghỉ cuối tuần trong ký túc xá chẳng còn ai, đến Duyệt Oánh cũng đi hẹn hò với Triệu Cao Hưng rồi. Tôi một mình tẻ nhạt vô vị còng lưng học từ mới, trừ học hành ra tôi không biết mình còn có thể làm cái gì nữa, năm ngoài thi IELTS kết quả cũng không tệ lắm, hay năm nay thi thêm lần nữa nhỉ, bởi kết quả chỉ có hiệu lực trong 2 năm, năm ngoài tôi cũng chỉ là thử cho biết thôi. Chuyên ngành của chúng tôi phần lớn sinh viên sau khi tốt nghiệp sẽ ra nước ngoài, tha hương biệt xứ cũng là chuyện tôi trước mắt hy vọng nhất, tôi thà đến một nơi xa lạ, không ai quen biết mình, tôi có thể bắt đầu làm lại cuộc đời.

Tôi chỉnh điện thoại về chế độ rung, điện thoại đặt trên bàn không ngừng rung bần bật, tai còn đeo Mp3, qua 1 lúc mới phát hiện ra. Số điện thoại gọi đến là một số máy bàn rất quen thuộc, tôi không muốn nhận, thẳng tay ấn tắt máy.

Chẳng được bao lâu, điện thoại phòng ký túc xá cũng réo chuông, trong phòng mọi người đều có di động riêng, máy bàn rất ít khi có người gọi, nhưng bây giờ nó lại kinh thiên động địa reo lên, tôi nhìn số hiển thị, rồi rút luôn dây kết nối điện thoại.

Năm giờ hơn tôi xuống lầu đi lấy nước, tiện thể mua cơm, hai ngày cuối tuần trong trường cũng khá quạnh quẽ, lấy nước cũng không cần xếp hàng. Tôi một tay đỡ bình nước, 1 tay cầm hộp cơm đi về, xa xa đã trông thấy một bóng người đứng dưới lầu ký túc.

Tôi muốn quay người, nhưng người đã đã kịp nhìn thấy tôi, đồng thời gọi với tôi lại: “Đồng tiểu thư.”

Tôi nét mặt không biểu cảm nói: “Xin lỗi, tôi không biết ông.”

Quản gia của Mạc Thiệu Khiêm nói với tôi: “Đáng Yêu chết rồi.”

Đáng Yêu chết rồi à? Thế thì sao nào, hơn nữa tôi trước giờ không ưa con chó đó.

“Mạc tiên sinh đang bệnh.”

Lại sao nào, tôi từ kẻ tay hăn thoát chết, ừ, cứ cho như tôi nợ hăn, nhưng tôi cũng trả sạch rồi. “Cậu ấy không chịu đi bệnh viện, làm phiền Đồng tiểu thư, đích thân đến thăm cậu ấy một chút, được không?”

Tôi nhìn người trước mặt, nếp áo phẳng lì, dáng đứng thẳng lưng, dường như trước giờ chưa từng thay đổi. Tôi theo Mạc Thiệu Khiêm đã 3 năm rồi, đến người này tên họ là gì cũng không biết, ông ta luôn vừa khéo xuất hiện, sắp xếp mọi việc trong nhà, sắp mọi thứ đến gọn gàng ngăn nắp. Người Mạc Thiệu Khiêm thuê luôn kiểu này, luôn có đến vài phần điều bộ y chang hăn.

Tôi cuối cùng mở mồm nói: “Không phải ông từng học qua tất cả các lớp huấn luyện quản gia kiểu Anh à? Anh ta bệnh rồi thì các người đưa anh ta đi bệnh viện, nếu không thì mời bác sĩ đến nhà đi, hơn nữa Mạc Thiệu Khiêm có tiền, ông sợ cái gì nào?”

Mặt quản gia không biến sắc, ông ta vẫn bộ dạng lịch sự nho nhã ấy, đến nhờ vả người khác mà cũng nói kiểu cách uyển chuyển: “Đồng tiểu thư, phiền cô đi thăm cậu ấy một chút.”

“Tôi và anh ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi, tôi không muốn lại gặp anh ta.” Tôi cảm thấy phát chán, tại sao những người này cứ muốn lôi kéo lại quá khứ mà tôi đang tích cực muốn quên đi? Mạc Thiệu Khiêm dù là bệnh chết, thì có liên quan gì đến tôi nào? Tôi còn chưa vỗ tay vui mừng thì thôi, tôi biết bố tôi nợ hăn, nhưng đã là chuyện từ kiếp trước rồi, tôi đã trả đủ rồi, tôi chẳng nợ hăn gì cả.

“Ông về đi, Mạc Thiệu Khiêm không phải là đứa trẻ, nếu anh ta bệnh thật thì ông đưa anh ta đi bệnh viện đi, yên tâm, anh ta không trừ tiền lương đâu mà sợ.”

“Mạc tiên sinh không biết tôi đến đây.” Quản gia dường như có chút nản lòng, “Là tôi tự đến, kì thực trong nhà không ai dám nhắc đến cô. Nhưng Đáng Yêu chết rồi, Mạc tiên sinh ôm nó trong bệnh viện thú y cả 1 đêm, hôm sau cậu ấy nói với tôi, cho Hương Tú thôi việc. Cũng không phải là do Hương Tú làm việc tắc trách, mà bởi vì cậu ấy cũng không muốn nhìn thấy cô ấy nữa, nhìn thấy Hương Tú cậu ấy lại nhớ đến Đáng Yêu. Cậu ấy trước giờ đều như vậy, ai cũng không dám nhắc đến Đáng Yêu trước mặt cậu ấy, cũng như không ai dám nhắc đến cô trước mặt cậu ấy, lần này thực sự không còn cách nào khác, nếu không tôi sẽ không đến làm phiền cô như thế này.”

Tôi không muốn nghe ông ta liên tục nói những loại chuyện kiểu này nữa, tôi nói: “Cơm của tôi nguội rồi đấy, tôi phải đi ăn cơm đây.”

“Đồng tiểu thư.” Sắc mặt quản gia dường như có một loại ngấm ngấm, “Cô đã làm đơn xin hỗ trợ cho vay học phí lần đơn xin học bổng.”

Tôi quay đầu nhìn ông ta.

“Quý học bổng là từ quỹ ngân sách xét duyệt cho vay, Mạc tiên sinh là thành viên ban giám đốc, còn như ngân hàng cô xin hỗ trợ cho vay học phí, có lẽ cô không biết cậu ấy cũng có cổ phần ở đấy.”

Mẹ nó chứ, câu chữ này tôi vốn quên từ lâu cuối cùng nhịn không được cũng bật ra. Người dưới chướng Mạc Thiệu Khiêm trước giờ cùng 1 loại khổ nạn y như hăn, trừ uy hiếp dụ dỗ ra, không làm nổi cái gì hơn.

Tôi hỏn hà hỏn hển thở: “Tôi xin ngân hàng khác, tưởng già họ Mạc đó có thể một tay che trời chắc.”

“Đồng tiểu thư, tôi chỉ hy vọng cô đến thăm cậu ấy, cô không cần làm gì cả, chỉ cần đến thăm cậu ấy là được rồi.” Quản gia dường như không chút động lòng, “Việc này so với việc cô làm lại đơn xin hỗ trợ cho vay học phí bớt phiền hơn rất nhiều.”

Được lắm, cứ cho là uy hiếp dụ dỗ đi, tôi cũng không thể cúi đầu, bởi hấn nói cũng có lý, nếu xin hỗ trợ học phí lại từ đầu, có lẽ phải phê duyệt lại 1 lượt, cảnh thủ tục xét duyệt phức tạp mà dài dòng, khiến tôi cảm giác tuyệt vọng.

Tôi cùng quần gia quay về chung cư, khoảnh khắc vừa đặt chân qua cửa chính tôi vẫn sôi sục muốn quay đầu tháo chạy. Tôi vất vả lắm mới thoát khỏi nơi này, quay lại lần này khiến tôi có ảo giác mình đang đâm đầu vào 1 cái cũi.

“Mạc tiên sinh đang trên lầu.” Quần gia thái độ đúng mực dẫn đường, “Trong phòng ngủ chính.”

Cửa phòng ngủ khóa chặt, quần gia gõ cửa, bên trong im lìm không âm thanh, cũng chẳng động tĩnh. Quần gia lại gõ thêm vài lần, nói: “Mạc tiên sinh, Đồng tiểu thư về rồi.”

Tôi rất ghét cái kiểu nói này, nên hung hăng trợn mắt nhìn ông ta, ông ta coi như không thấy, chỉ nín lặng lắng nghe động tĩnh trong phòng.

Không có bất kì âm thanh nào, tôi cảm thấy Mạc Thiệu Khiêm có lẽ đang ngủ rồi cũng nên.

Quần gia hỏi tôi: “Đồng tiểu thư, tôi có nên bảo người đến cạy cửa không? Mạc tiên sinh từ tối hôm qua vẫn chưa ra ngoài, cậu ấy luôn phát sốt, không uống thuốc cũng chẳng ăn gì cả, tôi sợ sẽ có chuyện mất.”

Hỏi tôi làm cái gì? Chuyện này vốn chẳng liên quan gì đến tôi cả, tôi lạnh nhạt nói: “Ông muốn cạy thì cứ cạy đi.”

Quần gia gọi công nhân điện nước đến, chốc lát đã cạy được cửa.”

Trong phòng rất tốt, vẫn chưa bật đèn, tất cả rèm cửa đều được kéo kín, tạm thời chẳng nhìn ra cái gì. Quần gia đằng sau đẩy nhẹ tôi 1 cái: “Vào đi thôi.”

Tôi bị đẩy bước vài bước vào trong, cẩn thận nhìn quanh, đề phòng đây liệu có phải một cái bẫy. Mạc Thiệu Khiêm dễ thế lắm, hấn xưa nay vui buồn thất thường, hơn nữa tôi lại là con gái của kẻ thù hại chết bố hấn, hấn có lẽ cảm thấy giày vò tôi nhưng giày vò chưa đủ độ.

Tôi lại gần mới nhìn thấy rõ Mạc Thiệu Khiêm không phải đang ngủ, hấn ngồi bên giường, mặt hướng phía cửa sổ, bất động như pho tượng điêu khắc, nhưng rèm cửa sổ cũng đóng rồi, hấn ngồi đấy làm cái gì chứ?

Tôi nghĩ cũng cùng một công bàn giao đi, hơn nữa quần gia chỉ nói đến gặp là được rồi. Tôi quay đầu nhìn, quần gia đứng ngoài cửa dùng tay ra hiệu về phía tôi, tôi chỉ còn nước cứng nhắc bước lại gần: “Mạc tiên sinh.”

Hấn không động đậy.

“Phiền anh nương tay cho, tôi không biết cả quỹ học bổng anh cũng nắm quyền sát sinh trong tay, còn cả khoản cho vay, càng dễ dàng tìm một lý do từ chối xét duyệt.” Giọng tôi có vài phần mỉa mai, “Tôi cũng lười dối ngan hàng, họ muốn tôi đến, tôi liền đến rồi. Anh có gì chỉ bảo, cứ việc nói, cần tôi cùng anh một lần cũng được, hơn nữa tôi cũng tàn tạ đủ rồi, thêm hay bớt 1 lần cũng chẳng sao. Chỉ cần anh vừa ý là được. Còn nữa, mẹ anh cũng gặp tôi rồi, bà ấy tả anh như thể một đứa trẻ đáng thương....”

Tôi vừa nhắc đến mẹ hấn, hấn mới có mấy may rùng mình, hấn ngẩng đầu nhìn tôi: “Đáng Yêu chết rồi.”

Ồ, tôi lại quên mất, con chó đó là của mẹ hấn tặng mà.

Nhưng vì một chú chó mà đau lòng đến thế, thật không giống Mạc Thiệu Khiêm. Thực ra, hấn trợ trợ ngồi đấy, so với hấn mà tôi quen trước đây quả thật quay ngoắt 180 độ. Mạc Thiệu Khiêm trong lòng tôi trước giờ luôn là loại khôn nạn thích hoành hành, trước giờ chưa từng lạc lõng không ai nương nhờ như ngày hôm nay, hơn nữa nhìn vậy mà có chút đáng thương.

Ôi thôi đi, một con rắn độc đáng thương á? Tôi lại không phải nông dân! Tôi tỉ mỉ quan sát hấn. Trong phòng u ám, nhưng tôi vẫn nhìn gò má hấn hơi đỏ, như kiểu uống rượu, quần gia nói hấn đang sốt, sốt cũng

có khả năng phát đỏ trên mặt, huống hồ môi hần có vết nứt nhỏ xiu, bong ra lớp da chết màu trắng, tóm lại cũng có chút giống như đang phát sốt.

Đại khái tôi nhìn chăm chú hần quá lâu, mắt hần cũng dần dần có tiêu cự, hần nhìn tôi 1 lúc, hỏi: “Sao em lại ở đây?”

“Quản gia hết lòng trung thành nhà anh sợ anh sắp chết rồi, bắt tôi đến thăm bằng được.”

Ánh nhìn hần rời đi, ngữ khí bình tĩnh: “Ông ta lắm chuyện, giờ em đi được rồi.”

Được lắm, đây mới là Mạc Thiệu Khiêm tôi biết.

Không biết tại sao tôi lại thở phào nhẹ nhõm, nhưng loại khổ nạn quái gở này khả năng cao nhất là làm tức chết người khác, may mà tôi có thể đi được rồi.

Tôi vừa bước được mấy bước, đã nghe sau lưng “rầm” một tiếng, quay đầu nhìn lại, Mạc Thiệu Khiêm lại úp trên sàn bất động.

Tôi giật nảy mình, nhìn ngoài cửa, quản gia lại không ở đấy. Tôi nghĩ ngợi rồi vẫn quay lại, đôi mắt Mạc Thiệu Khiêm khép hờ, ngực hơi nhấp nhô, đến cổ cũng đỏ gắt. Tôi giơ tay thử sờ trán hần, bị nhiệt độ trên người hần dọa hết hồn. Xem ra hần thật sự bệnh rồi, quản gia không nói dối.

Tôi chạy xuống lầu gọi quản gia, ông ta lập tức gọi điện thoại cho tài xế, 2 người đưa Mạc Thiệu Khiêm đi bệnh viện. Tôi định về trường, quản gia lại nhẹ giọng thỉnh cầu tôi: “Đồng tiểu thư cô cũng đến bệnh viện luôn, được không?”

“Ông nói tôi chỉ cần đến thăm là được rồi.” Tôi chỉ cảm giác không thể kìm nén được nữa, “Ông gọi điện cho vợ anh ta đi, hoặc gọi cho mẹ anh ta ấy, tôi chẳng là gì của anh ta cả, sao ông cứ buộc tôi phải làm này làm nọ thế, hơn nữa anh ta cũng không muốn gặp lại tôi đâu.”

“Lúc cô bị thương Mạc tiên sinh đưa cô đi bệnh viện, cậu ấy đến giày cũng không kịp thay, là tôi mang giày với quần áo đến bệnh viện cho cậu ấy. Cô ở trong phòng phẫu thuật khâu vết thương, cậu ấy cũng ở phòng cấp cứu làm sạch vết thương.... Kì thực mảnh sứ vỡ hôm đó cũng cắm vào chân cậu ấy. Cậu ấy còn bế cô xuống lầu, chân phải bị thương, cả đường đi đều nhấn chân ga, sau cùng mảnh sứ ấy cắm vào sâu thế nào cô có biết không? Ngày hôm đó đáng đi cậu ấy khác lúc bình thường cô có biết không? Cậu ấy có thể đối với cô như thế, sao cô lại không thể đi cùng cậu ấy đến bệnh viện?”

Tôi có chút ngu muội dần, bị quản gia chất vấn một chuỗi câu quái gở bức người. Tôi nghĩ lại bản thân bị thương lúc đó, hần chính xác vẫn mặc áo ngủ đưa tôi đến bệnh viện, nhưng tôi không chú ý đến chân hần, tôi càng không biết hần cũng bị thương, hần cũng không bao giờ nói đến.

Tôi ghét hần, tôi hận hần, thế nên chân hần bị thương, tôi thật sự là không biết. Tối hôm đó hần vẫn chê tôi ồn ào, tôi nói vết thương đau, hần miễn cưỡng lấy thuốc giảm đau cho tôi uống. Tôi giờ mới biết thuốc giảm đau đó hóa ra là bản thân hần dùng.... Hần ỷ lại vào morphine, thuốc giảm đau bình thường vốn dĩ không có tác dụng.

Những lời của quản gia tôi phản bác không nổi, mối quan hệ của tôi và Mạc Thiệu Khiêm là 1 món nợ dai dẳng, bỏ tôi nợ hần, hần nợ tôi, tôi nợ hần, vướng mắc không rõ ràng, tôi cũng không biết nên tính toán thế nào mới xong.

Chúng tôi đến bệnh viện, bác sĩ nói là viêm phổi, tình hình rất nguy ngập, cần lập tức nhập viện điều trị.

Bố trí ổn thỏa phòng bệnh, quản gia vội vã về nhà lấy đồ, nhờ tôi túc trực ở lại chăm sóc Mạc Thiệu Khiêm. Tôi lo về trường giờ muộn mất, ký túc sắp đóng cửa rồi, nên tôi ngồi trong phòng bệnh, chốc lát nhin không được lại ngó đồng hồ.

“Em về đi.”

Giọng nói thấp trầm khản ở cổ vang lên, tôi ngẩng đầu, mới phát hiện Mạc Thiệu Khiêm đã tỉnh rồi. Hắn ngủ trên giường bệnh, lại đặt ống truyền thuốc, dưới cằm hơi hiện ra mảng râu màu xanh nhàn nhạt, dưới ánh đèn phòng bệnh bỗng nhiên nhìn thấy, dường như gây đến không nhận ra, khiến người ta cảm giác có chút xa lạ bất ngờ.

Tôi nói với hắn: “Quản gia nói trước 10 giờ ông ấy quay lại. Bây giờ đã 10 giờ rưỡi, có lẽ gặp tắc đường rồi.”

Hắn không thèm đếm xỉa, chỉ nói lại lần nữa: “Em đi đi.”

“Tôi biết anh không muốn nhìn thấy tôi, nói thực tôi càng không muốn gặp phải anh.” Tôi nói, “Anh yên tâm, ông ấy quay lại tôi sẽ đi ngay.”

Mạc Thiệu Khiêm nhất định lại đang tức, tôi biết bộ dạng khi hắn tức giận, tôi phát hiện mu bàn tay hắn còn nổi lên gân xanh. Hắn nhìn lên trần nhà, không nhìn tôi nữa, kì thực tôi lại không muốn nán lại ở đây, hắn ghét tôi chướng mắt tôi càng không muốn nhìn thấy hắn.

“Tôi gặp qua mẹ anh, bà ấy có nói chuyện về Đáng Yêu, anh cũng đừng đau lòng nữa. Lúc nào đó lại mua con chó nhỏ khác mà nuôi, hơn nữa thứ anh có là tiền mà, mua loại chó gì cũng đâu có vấn đề.” Tôi cảm thấy có chút khôi hài, tôi lại khuyên bảo Mạc Thiệu Khiêm, người tôi ghét nhất, người tôi ước gì suốt đời không phải gặp lại. Có lẽ hắn thế này khiến tôi cảm thấy rất bất ngờ, vì một chú chó lại đau lòng đến nổi viêm phổi, lại nhất quyết ko đi khám bệnh. Hắn trước giờ chưa từng có mặt yếu đuối khiến tôi cảm thấy, hắn cũng là người bình thường, là một người bình thường có thương tâm có bệnh tật, mà không giống trước kia, hắn vĩnh viễn là bộ dạng sức mạnh vô song đánh đâu thắng đó.

Hắn không thèm đáp lại tôi.

Tôi rất biết điều ngậm mồm lại, tâm tư của nhà tư bản không phải loại tôi có thể chọc ngoáy được, hắn đến phát bệnh cũng phát ra kiểu đao to búa lớn này, đến tôi đây đã sớm không còn quan hệ gì với hắn, cũng bị bắt ép đến chăm sóc hắn.

Trong phòng bệnh rất yên tĩnh, yên đến dường như có thể nghe thấy tiếng kim đồng hồ trên cổ tay hắn nhúc nhích, tôi biết đây chỉ là ảo giác của bản thân thôi. Chiếc đồng hồ Tourbillon cũng giống y như hắn, từng linh kiện đều chuẩn xác đến mức đáng sợ, dường như vĩnh viễn không phát sinh sai sót. Tôi cảm thấy hắn bị bệnh rõ là kì tích, như chiếc đồng hồ nổi tiếng đột nhiên có sự cố, ngay cả đồng hồ nổi tiếng cũng đều có thể bị hỏng chứ?

“Đáng Yêu là Đáng Yêu.” Hắn cuối cùng mở miệng, âm thanh lạnh nhạt đến giống như không hề có cảm tình, “Đổi con khác thì đâu phải là Đáng Yêu, em vĩnh viễn không hiểu được đâu.”

Tôi có gì không hiểu chứ?

Trên đời này không ai hiểu cái gì gọi là mất mát hơn tôi. Tôi mất bố mẹ, mất Tiêu Sơn, mất đi cuộc sống vốn nên có.

Những thống khổ thấu tâm can ấy, tất cả tôi đều dần lại.

Vành mắt tôi đều sắp phát đỏ, loại người này, tôi hận thấu loại người này. Hắn luôn ngay lúc tôi sắp quên mà quyết nhắc lại, hắn luôn ngay lúc tôi muốn bỏ chạy mà quyết kéo lại. Tôi dường như hung hăng nói: “Có gì không giống, cũng chỉ là một con chó!”

Giọng hần, như con rắn độc di chuyển: “Có gì không giống, Tiêu Sơn cũng chỉ là 1 con người.”

Hần nhắc đến Tiêu Sơn, tôi đau đến dường như phát điên, tôi không cho phép, tôi đặc biệt không cho phép hần nhắc đến Tiêu Sơn. Tôi bật dậy nắm chặt nắm đấm: “Đừng có nhắc đến anh ấy trước mặt tôi, anh còn muốn thế nào hả?”

“Sao rồi, lại thấy đau như cắt à?” mắt hần vẫn nhìn lên trần nhà như cũ, viền môi lại mỉm cười độc ác, “Mỗi tình đầu của em không cần em nữa à? Ruồng bỏ em à? Anh đoán kết quả cũng thế cả thôi. Đàn ông nào chịu được chứ? Em ở với anh 3 năm nhỉ, lại bỏ cả đứa bé.....”

Tôi nhảy bổ đến siết hần, ông truyền vẫn lấy người tôi, tôi dường như dùng hết sức lực muốn bóp chết hần, tôi hận thấu con người này, hần lấy đi của tôi tất cả, sau đó lại còn chế giễu tôi như thế. Hần chỉ dùng 1 tay đã chụp lấy 2 bàn tay tôi, kim châm trên mu bàn tay hần sớm đã xiêu vẹo, ông truyền dẫn lại máu, nhưng hần chỉ nhìn chòng chọc vào mắt tôi, dường như có ý cười đau khổ: “Giờ đến lượt em muốn siết chết anh rồi à? Anh luôn muốn siết chết em! Đau thế nào, em cuối cùng biết đau đến thế nào không?”

Tôi dồn hết sức lực của bản thân, hần giật phăng mũi kim vướng víu, sau đó túm gọn lấy tôi. Tay bị hần hung hăng đẩy lại trước ngực tôi, viền môi hần vẫn y nguyên kiểu cười đau khổ mà tàn nhẫn: “Biết đau đến thế nào rồi chứ? Lúc em yêu người vốn dĩ không yêu em, lúc em yêu người vốn dĩ ghét em..... Đau thế nào, em cuối cùng biết đau thế nào chưa?”

“Mạc Thiệu Khiêm!” Tôi sắp bị hần làm tức đến chết. Có trời mới biết hần không được Mộ Vịnh Phi yêu thì quan quái gì đến tôi, hần yêu vợ hần đến phát điên thì liên quan quái gì đến tôi, tại sao luôn lấy tôi ra trút giận?

“Đây chưa phải lúc em gọi tên anh đâu.” Hần vặn tôi đến đau thắt lại, biểu tình khổ sở trên mặt tôi dường như chính là thứ hần muốn nhìn thấy. Cái nhìn của hần đè ép tôi, “Mỗi lần mắc chứng cuồng loạn, em mới gọi tên anh. Có lúc anh thật muốn dồn ép em, dồn em đến đường cùng, xem em còn có thể gọi Tiêu Sơn đến cứu em nữa hay không.. Anh thật sự muốn nghiền nát em, xem tim em hình thù thế nào. À, mà em không có tim, tim em ở chỗ Tiêu Sơn rồi nhỉ, đáng tiếc nó lại không cần em.”

Câu nói cuối cùng khiến tôi đau khổ tột cùng, tôi cuối cùng bật khóc thành tiếng: “Anh còn muốn cái gì? Cứ cho như bố tôi nợ anh, ông ấy sớm đã chết rồi, bố mẹ tôi chết rồi. 3 năm này cũng đủ rồi, anh còn muốn cái gì? Anh nói anh chán ngấy tôi, anh nói không có hứng với tôi nữa, anh nói không muốn nhìn thấy tôi nữa.....”

Hần chỉ lạnh lùng cười: “Em cho rằng em hiểm lạ với anh à? Ngược lại cậu em, khi đó nhìn thấy thứ trong tay anh, lập tức nói với anh, anh muốn làm gì em cũng được. Đến ý kiến cho em đi làm gia sư, đều là ông ta chủ động đề nghị. Có loại cậu như thế, em thật may mắn. 3 năm nay em cảm thấy mình vĩ đại lắm à? Em cảm thấy em vĩ người thân mà hy sinh à? Em cảm thấy em cứu được cả nhà cậu em à? Em lại không nghĩ rằng, chuyện năm đó ông ta chấp lạy tặng em cho anh. Em là cái quái gì chứ, là đồ chơi anh chơi ngán rồi thôi, em cho rằng anh thích của hiếm là em à?”

Lời của hần giống như viên đạn trên chiến trường, vừa dày đặc vừa nồn nóng, từng viên từng viên lia về hướng tôi, đã cắm chắc vết thương đang nên da non trên người lần nữa bị lia thành loang lổ nhăm nhử. Tôi quên cả giấy dựa, chỉ dờ dẫm nhìn hần.

Hần cười như mừng rỡ: “Không ngờ à? Đời này có cái gì mà tiền không mua được? Đời này có người nào mà không ích kỷ? Chỉ mình em ngốc, em giống như 1 kẻ ngốc nghếch, bị người ta vui đùa xung quanh.”

Môi tôi đang run lên, tất cả đều quay tròn trước mắt, tôi căn bản là không tin: “Anh lừa người à.”

“Ừ, anh lừa em. Trên đời này ai không lừa em chứ?” Hần cười lạnh lùng thoải mái, “Chết 1 vạn lần đều có thừa.”

Tôi bị hần làm tức đến phát run, giọng tôi cũng lạc đi: “Tôi có chết 1 vạn lần cũng đáng đời tôi lắm, tôi ngại thơ ấu trĩ đáng đời lắm! Bị anh lừa, bị kẻ khác lừa, thậm chí bị người thân lừa. Nhưng có một người

anh ấy vĩnh viễn không bao giờ lừa tôi, kể cả anh ấy với tôi không thể đến với nhau, nhưng tôi biết anh ấy tuyệt đối không bao giờ lừa tôi. Mà anh không có, anh cả đời này đáng bị người khác lừa, không có ai thật lòng với anh, không có ai yêu anh!” Tôi nhớ đến Mộ Vịnh Phi, tôi nôn ra những lời nguyền rủa độc ác nhất, “Nếu như có báo ứng, anh đáng cả đời cả kiếp này không có nỗi người yêu anh! Mà anh cũng chẳng để ý đâu, hơn nữa loại như anh, vĩnh viễn không hiểu cái gì là yêu, cái gì là lương thiện, cái gì là tốt đẹp!”

Hắn trần trối nhìn tôi, khoảnh khắc ấy tôi nghĩ, hắn có lẽ lại muốn bóp chết tôi. Nhưng hắn chung quy không động đậy, chỉ là trong ánh mắt dường như mạnh mẽ đến kinh người. Tôi cũng không kiên nhẫn hung hăng trợn mắt nhìn hắn, gò má hắn bệnh trạng đỏ ửng, hơi thở nóng rực phả xuống mặt tôi, tay hắn nắm gọn lấy tay tôi, vẫn còn vết nóng hôi hổi. Tôi nghĩ nếu như hắn thật sự lại muốn bóp chết tôi, có lẽ tôi cũng chẳng trốn chạy nữa. Nhưng hắn cuối cùng vẫn bất động.

Sau cùng hắn buông tay tôi ra, hắn mệt rũ rồi nằm lên giường bệnh, dường như mắt khẽ khép.

Tôi không muốn nán lại đây nữa, tôi muốn đi ngay khỏi phòng bệnh, tôi muốn về trường.

Tôi nhớ Duyệt Oánh, tôi muốn gặp cô ấy, người bạn duy nhất của tôi, cô ấy không bao giờ bán rẻ tôi.

Nhớ đến những lời Mạc Thiệu Khiêm nói, tôi liền nhin không được phát run, nhớ tới cậu, tôi nhin không được phát run, 3 năm nay tôi hy sinh chính mình thật sự là đáng giá, nhưng nếu như là thật sự.....Không, lời của Mạc Thiệu Khiêm, không phải là sự thực.

Hắn vì bố tôi mà giận cá chém thớt sang tôi, hắn bỏ thuốc trong trà, hắn bức tôi làm nhân tình của hắn, hắn hủy hoại cả cuộc đời tôi.

Người duy nhất tôi hận là hắn, chỉ hắn mà thôi.

25. Chương 29-30

Buổi tối tôi một mình nằm trên giường, nhìn sang giường bên trống không. Bên đây là giường của Duyệt Oánh, Duyệt Oánh kì thực 1 chút cũng không phô trương, cô ấy hầu như chẳng khác gì một sinh viên bình thường, bố cô ấy lúc đầu đã mua một căn nhà chung cư gần trường, cô ấy lại bắt bố mình phải treo biển cho thuê.

Duyệt Oánh từng nói: “Ra ngoài ở làm sao tốt bằng ở ký túc được, ở ký túc mới là học đại học chứ.”

Tôi cũng thích phòng ở ký túc, ở ký túc có Duyệt Oánh. Tôi với cô ấy đợt tập quân sự lúc mới nhập học, say nắng cả lũ với nhau, lúc đó cô ấy hùng hồn đưa tôi mượn lọ kem chống nắng của cô ấy, cả một kỳ quân sự dùng hết veo lọ kem chống nắng đắt tiền, cuối cùng vẫn bị cháy đen sì như cục than. Chúng tôi cùng đi mua cơm, đi lấy nước; cùng lên lớp làm thí nghiệm; cùng ra cổng Tây ăn cánh gà nướng, uống trà sữa yên ương; mùa đông cùng trốn quản lý ký túc dùng sưởi điện, mùa hè dùng hương muỗi cắm điện; tôi đi tự học luôn giữ chỗ hộ cô ấy, lên lớp cô ấy cũng giành ghế cho tôi. Chúng tôi đều là con một, nhưng trong lòng, cô ấy giống như chị em ruột của tôi vậy.

Cô ấy trước giờ chưa từng xem thường tôi, kể cả khi tôi nói dối cô ấy, dù cho cái chết của mẹ khiến cô ấy canh cánh trong lòng, nhưng cô ấy vẫn chọn lựa tha thứ, còn lên mạng giúp tôi phân trần.

Người bạn như thế tôi chỉ có một. Tôi luôn cảm giác may mắn, cô ấy so với tôi còn hạnh phúc hơn nhiều, cô ấy gặp được người yêu thương thật sự, mà cả 2 người đều nắm tay đồng lòng. Tôi luôn cảm thấy cô ấy hạnh phúc tức là tôi cũng hạnh phúc, tôi cả đời này đã thâm trầm lắm rồi, may mà bạn tôi được hạnh phúc hơn tôi.

Tôi trần trọc cả một đêm, sáng ngày hôm sau tôi bật dậy sợ hãi vã nước lạnh lên mặt.

Tôi bắt gặp chính mình trong gương, mắt mày tối sẫm, nhìn không rõ nét thanh xuân nào nữa. Trải qua 3 năm mà đã như hơn cả 30 mấy, tôi 21 tuổi, nhưng trái tim đã lão hóa đến như bà lão 70 80. Trước đây tôi luôn hốt hoảng cảm nhận, sẽ có 1 ngày khi tỉnh lại, tôi cả mái tóc bạc phơ, sau đó cuộc đời cứ thế qua đi.....

Tôi ngồi lại bên bàn, mê man nghĩ một lúc lâu, sau quyết định lấy điện thoại ra, ấn số.

Tôi gọi vào số điện thoại này đây là lần thứ 2, lần trước hẳn không bắt máy, lần này cũng vậy.

Tôi thu gọn túi xách lên lớp, buổi sáng có 4 tiết, xếp đầy đặc, mỗi tiết đều là môn bắt buộc.

Sau tiết thứ 3 điện thoại trong cặp tôi rung lên. Màn hình hiện 1 số rất quen thuộc, tôi trước giờ chưa từng lưu lại cũng biết là ai gọi.

Tôi liếc nhìn cô giáo trên bục giảng, cô đang ra sức viết công thức tính toán.

Tôi luồn ra từ cửa sau, chạy đến tận góc rẽ cuối hành lang mới ấn nút nghe. Tôi chạy đến thở dốc, vừa nghe được giọng Mạc Thiệu Khiêm vẫn có chút hốt hoảng, cảm thấy mình lại lần nữa rơi vào cõi mơ.

Tôi vẫn nghĩ hẳn sẽ không nhận điện thoại, không nghĩ tới hẳn còn có thể gọi lại.

Hắn không quanh co, thẳng thừng hỏi: “Chuyện gì à?”

Tôi có chút ngượng ngập: “Anh có thời gian không, tôi có chút chuyện muốn bàn.”

Phía bên kia điện thoại tĩnh lặng trong chốc lát. Tôi nghĩ hẳn có lẽ định dập điện thoại rồi, mà lại nói mối quan hệ giữa chúng tôi trước giờ chưa từng vui vẻ, hơn nữa lần trước tôi ở bệnh viện còn chửi rửa hẳn thậm tệ.

Qua một lúc tôi mới nghe thấy hần hỏi thư ký, hình như đang sắp xếp lịch trình. Giờ này có lẽ hần đang ở văn phòng, đằng sau cực kỳ yên tĩnh, đến tiếng của thư ký tôi cũng có thể loáng thoáng nghe được.

“Chiều mai, nếu em có chuyện quan trọng, mai có thể đến sân bay gặp anh.”

Tôi gấp gáp hỏi hần: “Chuyến bay tầm mấy giờ?”

“Ba hoặc bốn giờ.”

Hần nói xong cũng cúp máy luôn, chiều mai tôi không có tiết, có thể đến sân bay được, nhưng 3 giờ là chuyến bay đi hay chuyến bay về nhỉ? Tôi cũng không rõ lắm, đành quyết định ăn xong bữa trưa là phi ngay đến sân bay ôm cây đợi thỏ vậy.

Tôi mượn chỗ Triệu Cao Hưng 3 bản hợp đồng đi photo, tôi nói có người quen làm kinh doanh, muốn lấy hợp đồng cho anh ấy xem có giúp được gì không. Triệu Cao Hưng có lẽ cũng sốt ruột đến có bệnh đành vái tứ phương, chẳng hỏi gì nhiều lập tức lấy hợp đồng đi photo đưa tôi.

Trưa hôm sau tôi vừa đến sân bay, đợi một mạch đến lúc trời sẩm tối cũng chẳng thấy Mạc Thiệu Khiêm đâu. Tôi không biết hần sẽ đi ra từ cửa nào, tôi đến quầy bán vé hỏi, không biết chuyến bay cũng không biết hãng bay, chẳng hỏi được gì. Tôi gọi vào số điện thoại của hần, đã chuyển thành kết nối toàn cầu rồi.

Trời tối hần, tôi ngồi xe bus sân bay về, hần cho tôi ôm cây cũng đứng thôi, nói cho cùng tôi bây giờ với hần cũng chẳng quan hệ gì, lần trước tôi còn chọc hần tức đến nỗi không nói nổi câu nào.

Xe bus sân bay đến trạm dừng cuối, tôi mới cảm thấy bụng đói lắm rồi. Vốn định đi ăn ít thứ, lại cảm thấy chẳng thiết ăn gì nữa. Lối ra tàu điện ngầm có không ít taxi đang vẫy khách, có người mời chào tôi: “Cô bé, ngồi xe không?”

Tôi vốn định lắc lắc, rồi chợt lại gật gật.

Tôi ngồi taxi đến khu chung cư, khu này có quầy quản lý như ở khách sạn. Bảo vệ lên giúp tôi đẩy cửa, anh ta hiển nhiên vẫn nhận ra tôi, còn nở một nụ cười nghề nghiệp: “Chào cô.”

Password cửa chính tôi vẫn còn nhớ, đi thang máy lên rồi tôi lại có chút lưỡng lự. Nhưng cũng đã đến rồi, còn do dự cái gì nữa. Tôi ấn chuông cửa, chẳng bao lâu, cửa đã mở ra.

Mở cửa là người giúp việc, sau khi khoe khoang với quản gia, ông ta nhìn thấy tôi dường như cũng chẳng lạ lắm, thậm chí còn híп mắt cười: “Đồng tiểu thư về rồi?”

Tôi rất ghét cái kiểu nói này, nhưng tôi không thể không hỏi ông ta: “Mạc tiên sinh đã về chưa?”

“Mạc tiên sinh vừa từ sân bay về, giờ đang tắm rửa, hay Đồng tiểu thư đợi vậy?”

Tôi ngồi ngoài phòng khách đợi Mạc Thiệu Khiêm, người làm bưng cho tôi một chén tổ yến, mọi việc hóa ra vẫn diễn ra như thế, thì ra buổi tối nhà bếp đều luôn chuẩn bị sẵn. Tổ yến là đặc biệt dành cho tôi, tôi có lúc ăn, lúc lại không ăn.

Tôi khách khí nói với người làm: “Phiền đổi cho tôi tách trà.”

Trà bưng lên còn chưa kịp uống, tôi chỉ ngẩn ngơ nghĩ tình tiết, ngay Mạc Thiệu Khiêm xuống lầu tôi cũng chẳng để ý, hần bước đến trước mặt, tôi mới giật hết hồn, ngẩng đầu lên nhìn. Hần rõ ràng sắp ra ngoài, áo vest khoác ngoài trịnh trọng, quay đầu hỏi quản gia: “Tài xế đâu?”

Tôi vẫn kiên trì: “Mạc tiên sinh, làm phiền anh cho tôi 10 phút thôi.”

Hần chẳng ừ hử gì, ngồi xuống sofa trước mặt tôi. Tôi chộp lấy thời gian, đơn giản giải thích qua cho hắn hiểu, sau đó lấy 3 bản hộp đồng ra.

“Tôi biết tôi yêu cầu rất quá đáng, nhưng tôi cũng chẳng có bạn bè nào khác. Nếu như có thể, có thể làm phiền anh xem qua một lát, bản nào có khả năng, ít nhất có thể khiến Triệu Cao Hưng bớt phải chạy đường vòng.”

Hần ngay cả mí mắt cũng chẳng buồn ngước lên, cũng không nhận 3 bản hộp đồng: “Anh không thừa hơi cho những việc chẳng liên quan đến mình.”

Tôi gần như hạ giọng: “Tôi biết anh rất ghét tôi, nhưng tôi chỉ có Duyệt Oánh là bạn....”

“Anh nói anh không thừa hơi cho những việc đâu đâu, em có thể đi được rồi.”

Tôi cắn chặt răng, cho đến tận bước đường cùng ngày hôm nay, còn đường nào đáng nói nữa?

“Nếu anh đồng ý giúp đỡ, anh muốn tôi làm gì cũng được.”

Tôi cúi gằm mặt không dám nhìn hắn, thắm len dưới sàn rất dày, ngập đến tận mắt cá chân, sợi nhung len vẩy lại như tuyết, tôi biết bản thân đã gửi mình đến miệng cọp, thì cùng lắm là để hắn làm nhục một trận là xong.

Quả nhiên, sau phút chốc im lặng, chợt buông tiếng cười lớn: “Đồng Tuyết, em thật xem trọng mình quá rồi. Em nghĩ em là cái gì nào? Tiên trên trời à? Em cảm thấy anh không nỡ bỏ em à? Em trước giờ đối

với anh hận không thể giữ gìn trinh tiết cơ mà, chỉ tự sát thôi cũng phải diễn đến vài lần, không ngờ vì cái gọi là bạn bè, em còn chạy qua nói những lời này với anh cơ đấy.”

Tôi biết kết quả sẽ là thế này. Tôi cũng chẳng buồn ngẩng lên nhìn hắn, đỡ cho bản thân thấy nhục nhã khó chịu. Tôi thậm chí kéo khóe miệng, muốn cười khổ: “Anh nói đúng lắm, tôi thật sự đề cao mình quá rồi.”

Tôi vợ lại mấy bản hợp đồng, có chút nói năng lộn xộn chào hắn: “Xin lỗi, Mạc tiên sinh, quấy rầy anh rồi.”

Tôi cũng không cảm thấy hối hận, những cách có thể tôi đều thử qua rồi, tôi gồng mình nỗ lực hết mức rồi, cho dù chỉ nhận được sự nhục nhã. Tôi lại kiệt quệ nghĩ, có lẽ Triệu Cao Hưng còn có thể nghĩ được cách nào khác nữa chẳng.

Tôi đi thang máy xuống dưới lầu, xung quanh đều là chung cư cao cấp, căn bản không có taxi qua lại. Tôi cũng chẳng còn tâm trí nào đi đợi taxi, chỉ cúi đầu men theo đường cái đi thẳng.

Đi chưa được bao lâu, bỗng nhiên có người túm lấy cánh tay tôi. Tôi quay đầu vừa nhìn, vậy mà là Mạc Thiệu Khiêm, mắt hắn trong bóng tối hiện ra âm u, tiếng nói càng lạnh lùng hơn: “Em định đi tìm ai?”

“Chẳng ai cả” Tôi thất lạc tất thấy hy vọng, chỉ cảm giác trong lòng nguội lạnh như tro, “Số tôi không tốt, ai cũng không giúp nổi.”

Hắn hất tay tôi ra, tôi không biết hắn tại sao lại giận, hơn nữa hắn cũng không giúp tôi cơ mà, tôi quay đầu bước vài bước, quay lại vẫn thấy hắn đứng ở đó, ánh đèn đường màu cam vàng rắc trên người, vẫn kiểu quần áo bảnh bao tỉ mỉ cẩn thận ấy, dù cho đứng dưới ánh đèn đường cũng không lộ vẻ cao chót vót. Tôi không biết tại sao hắn lại đứng đó bất động, tôi cũng không biết tại sao hắn lại đuổi theo xuống. Tôi trước giờ đều không hiểu, hắn thâm sâu khó dò, không phải loại phạm phu tục tử tôi đây có thể đi đoán chừng được. Tôi vừa bước đi được một bước đã bị hắn lần nữa kéo lại, dường như lời cả người tôi lao vào lòng, không đợi tôi phản ứng, hắn đã hung hăng hôn tôi.

Trước đây hắn hôn tôi, giống như ngày hôm nay, đều mang kiểu man dại cướp đoạt hơi thở, ngang ngược cuốn lấy khiến người ta loạn nhịp tim. Tôi nhắm mắt lại mặc hắn làm mưa làm gió, hơn nữa 3 năm tôi đều nhịn rồi, nhịn thêm 1 lần cũng chẳng có gì.

Hắn dừng lại, tôi mở to mắt nhìn hắn.

“Một tháng.” Giọng hắn thấp thoáng một kiểu ghét cay ghét đắng, dường như đang cầm hận cái gì, “Em ở bên anh một tháng.”

“Anh xem qua hợp đồng đi.” Tôi vốn không có cảm xúc pháp phòng, “Ba bản hợp đồng đều không đơn giản, nếu không thì tìm luật sư của anh xem xem.”

Ngực hần hơi nhấp nhô, tôi biết bản thân mình rất rẻ mặt, tôi cảm thấy đã không có gì đáng kể nữa. Hần, hoặc cần tôi để chọc tức Mộ Vịnh Phi, hoặc vẫn có nhu cầu như cũ với tôi. Nhưng tôi và hần giao dịch trước giờ chưa từng thoải mái, từ lúc bắt đầu đến giờ. Tôi là con gái của kẻ thù giết cha hần, hần lấy cậu tôi ra uy hiếp tôi, trong 3 năm tôi vô số lần làm bộ làm tịch, làm gia tăng áp lực trước mặt đối phương nhằm hạ gục kích động của đối phương, cho đến tận cùng thì trở mặt.

Sau khi Đáng Yêu chết, trong bệnh viện, chúng tôi triệt để trở mặt, nhưng tôi không ngờ bản thân còn không thể không quay lại cầu xin hần.

Tôi không trông cậy hần sẽ đối với tôi từ tốn, hơn nữa tôi đã tự đẩy mình sa ngã rồi.

Nhưng khiến tôi cảm thấy ngạc nhiên nhất là, tối hôm đó hần cũng chẳng thèm đụng vào tôi. Hần ngủ phòng hần, tôi ngủ phòng mình. Rồi khỏi nơi này lâu quá rồi, tôi cũng chẳng thiết đi ngủ.

Tủ quần áo vẫn treo đầy quần áo của mình, đến bàn trang điểm vẫn bày nguyên phần son lẫn lược. Tôi cứ nghĩ hần sẽ sai người vất hết những thứ này đi, không nghĩ tất cả vẫn y như cũ. Bình hoa trên bàn cắm đầy ắp lục bình tím, Mạc Thiệu Khiêm hình như rất thích loại hoa này, nhưng phòng hần trước giờ không để hoa, trái lại 3 năm phòng tôi thường trực cắm lục bình tím, tôi nhìn đến chán ngấy cũng chưa từng đổi khác. Có lúc hần luôn kiêu quân phiệt như thế, tất thấy phải in bằng được dấu ấn của hần lên.

Hoặc hần sớm đã nghĩ tôi sẽ quay lại, thậm chí chuyện Duyệt Oánh căn bản chính là một cái bẫy. Nhà tư bản với nhà tư bản đều là một bè, ai mà biết bố Duyệt Oánh có quen biết hần hay không.

Tôi đã chẳng còn tin nổi ai nữa.

Còn sợ gì đây là 1 cái bẫy nào, tất thấy cũng là tôi cam tâm tình nguyện.

Sáng sớm lúc tôi tỉnh dậy, Mạc Thiệu Khiêm đã đi rồi. Hợp đồng không hề xem qua, hần cũng chẳng để lại lời nhắn nào. Tôi cảm thấy thấp thỏm không yên, sự việc không giống như tôi dự liệu, tôi một con con nắm chắc cũng không có. Tài xế đưa tôi đến trường, trên đường đến trường tôi nảy ra một sáng kiến.

Ngày hôm nay tan học xong tôi liền chạy ra chợ vật nuôi, nhưng khiến tôi không ngờ nhất là, Samoyed lại đắt thế chứ, một con khuyến mới đẻ bé tí tẹo teo mà những 1000 hơn, gần 2000 tệ.

Tiền trong thẻ không đủ, còn thiếu 300 nữa, lằng nhằng nửa ngày người ta vẫn không chịu bán cho tôi. Sau cùng thấy tôi sắp nước mắt lưng tròng rồi, ông chủ trái lại còn bật cười: “Được rồi, được rồi, cô nếu thích con này đến thế, tôi chịu lỗ một tý bán cho cô đấy.”

Tôi ôm chú chó nhỏ vẫn đang run cầm cập ấy vào lòng mình, cả đường về vui vẻ hứng khởi.

Tối hôm đó Mạc Thiệu Khiêm lại không về ăn cơm, chắc là đi ăn tiệc rồi. Phòng bếp làm cơm cho tôi, tôi cũng chẳng buồn ăn là mấy. Tôi xem tivi đến tận 12 giờ vẫn chưa thấy hắn về.

Tôi đành lên lầu tắm rửa rồi đi ngủ, vừa chợp mắt chưa được bao lâu, bỗng nghe thấy dưới nhà có động tĩnh. Tôi biết Mạc Thiệu Khiêm về rồi, thế nên tôi vội bật dậy, ôm chú chó đang ngủ say, chạy ra đón hắn. Tôi đang ở hành lang thì thấy Mạc Thiệu Khiêm, dáng đi hơi xiêu vẹo, rõ ràng là vừa uống quá chén.

Tôi trước giờ chưa từng bắt gặp Mạc Thiệu say rượu, nên ngăn người trong chốc lát.

Hắn cũng bất ngờ khi gặp tôi, nhìn chú chó nhỏ trong lòng tôi: “Sao em lại ở đây?”

“Em mua con Samoyed này.....” tôi ôm chú chó đưa hắn xem: “Anh xem, giống Đáng Yêu lúc nhỏ không này?”

Hắn bỗng nhiên lật mặt: “Đừng có nhắc đến Đáng Yêu! Em tưởng em là ai.....Em mua con chó này làm gì? Em định đem cái này ra để lấy lòng anh chắc? Coi anh là đồ ngốc chắc? Biết anh là thằng ngốc, em biết anh là thằng ngốc nên em mới đến tìm anh.” Trong mắt hắn giận cháy âm u, dường như đối với tôi có một loại nghiêng răng căm hận, “Em đừng khinh người quá đáng, cũng đừng quá đắc ý, anh là thằng ngốc anh tự biết, không cần em đến nhắc anh!”

Tôi có chút trơ mặt nhìn hắn, tôi không nghĩ hắn sẽ giận. Tôi cho rằng hắn sẽ thích chó cơ đấy, nhưng hắn lại chìa tay đẩy tôi: “Cút ra!”

Tôi bị hắn đẩy va vào tường, chó con cũng bị đánh thức, trợn tròn mắt rên rỉ trong lòng tôi. Bả vai tôi bị va rất đau, hắn cũng không nhìn tôi một cái, cứ thế đi thẳng vào phòng ngủ đập cửa rầm một tiếng.

Tôi lúng ta lúng túng đứng ở đó, chó con liếm liếm tay tôi, từng chút từng chút, đầu lưỡi bé tí nóng hôi hổi, nó giẫy giụa muốn vùng đầu ra khỏi vòng tay, tôi cúi đầu nhìn nó, đôi mắt đen láy như hạt trân châu cũng nhìn tôi. Tôi xác thực là không được Mạc Thiệu Khiêm để mắt, liên lụy cả nó cũng không được hắn thích.

Ngày hôm sau, quản gia lại gọi Hương Tú đến, chó con được ở phòng cũ của Đáng Yêu, Hương Tú rất thích nó. Hương Tú đông dong dài dài nói rất nhiều chuyện, tôi mới biết thì ra Đáng Yêu bị xe đụng chết. Hương Tú hôm đó dắt Đáng Yêu xuống dưới đi dạo, rồi cuộc Đáng Yêu vừa nhìn thấy Mạc Thiệu Khiêm xuống lầu, đột nhiên giật đứt dây xích phi nhanh qua đường, không ngờ vừa lúc có chiếc xe lao tới, Đáng Yêu bị đụng phải rất mạnh

“Mặt tiên sinh biến sắc, cậu ấy đưa Đáng Yêu đến bệnh viện, nhưng cũng trễ rồi.”

Tôi vẫn không biết Hương Tú biết nói tiếng Trung, tôi còn cho rằng cô ấy chỉ nói tiếng Anh cơ đấy.”

Tắm cho chó con rất vui, tôi phụ trách giữ nó, Hương Tú phụ trách tắm rửa. Chó con liềm mồm dùng 2 ngón nhỏ xiu cào cào tay tôi, đang lúc nước ấm từ vòi hoa sen xối lên người nó, nó chỉ tru lên bi thương, nước mắt lưng tròng nhìn tôi, tôi thấy bứt rứt lắm: “Có nóng quá không?”

“Chó con không thích tắm.” Hương Tú dùng giọng tiếng Trung cứng nhắc của cô ấy nói: “Tắm xong là ổn”

Chó con tắm xong bọc trong 1 tấm khăn bông, mềm nhũn như đứa trẻ sơ sinh, Hương Tú dùng mấy sậy sấy khô lông cho nó. Chó con ốm yếu dần trở lại dáng dấp trắng tròn béo mũm. Hương Tú chợt hỏi: “Còn chưa có tên!”

Tôi cũng nhớ ra, chó con chính xác vẫn chưa đặt tên. Bởi 3 ngày liền đây, thời gian tôi gặp Mạc Thiệu Khiêm chưa quá nửa tiếng đồng hồ, tôi vốn định để hắn đặt tên cho nó, nhưng hắn căn bản còn chẳng thèm đếm xỉa đến tôi, nên cũng chẳng nghĩ lấy chó con.

Tối ngày thứ 3 tôi cảm giác hơi bồn chồn, bởi tôi không biết cứ cầm cự mãi thế này, hẳn liệu có thật sự muốn giúp vụ hợp đồng không đây, tôi hạ quyết tâm đi làm một vật thể chấp. Buổi tối hắn như thường lệ về rất muộn, đợi hắn vào phòng tắm rồi, liền nhẹ nhàng chuồn vào trong phòng để quần áo, tôi nhớ trong đó cũng có cửa xoay thông ra phòng tắm.

Cửa phòng thông qua phòng tắm đầy quả nhiên không hề khóa, tôi ở phòng quần áo thay đồ, sau đó tìm 1 chiếc sơ mi của hắn mặc vào. Tôi nhớ năm ngoái có một đêm hắn ngủ lại phòng tôi, sáng sớm tôi tiện tay quờ lấy áo hắn mặc vào rồi đi rửa mặt, lúc ra bị hắn bắt gặp, quần chặt lấy tôi không chịu nhả, hại tôi bỏ cả một ngày học hôm đấy. Tôi thấp thỏm kéo vạt dưới áo sơ mi xuống, áo sơ mi đàn ông vừa to lại rộng, như thế này đã đủ cảm dỗ chưa nhỉ.

Tôi nhẹ nhàng đẩy cánh cửa hé mở một chút, nhìn thấy Mạc Thiệu Khiêm nằm trong bồn tắm, mắt hơi khép tựa như đang ngủ. Hôm nay có lẽ hắn không uống rượu đâu, tôi nhẹ nhàng tháo dép lê, chân trần cẩn thận dè dặt bước tới.

Đi thẳng đến bên bồn tắm, tôi bỗng nhiên nhìn thấy màn hình đèn led đang lấp lánh hình ảnh chuyển động, là “Princes of tennis”, cái này quá khô khan rồi, hẳn đàn ông đàn ang lớn nhường này rồi, sao còn xem loại phim này? Nhưng tôi cũng chẳng kịp quan tâm tại sao hắn lại xem hoạt hình, bởi vì hắn đột nhiên như phát giác ra gì đó, đã quay đầu nhìn lại. Ánh mắt hắn như một lưỡi dao, vừa lạnh lùng lại vô tình, hơn cả là kiểu lạnh nhạt như người xa cách ngàn dặm. Tôi có chút tiến thoái lưỡng nan, đứng đó không tiến cũng chẳng lùi.

“Ai cho phép em mặc quần áo của anh?” Giọng hắn lạnh nhạt cực kỳ, “Ra ngoài đi!”

Tôi nhìn thấy tay hắn đặt bên thành bồn tắm nặn chặt thành một nắm đấm, cũng không biết có phải vì tức giận hay không. Tôi bằng mọi giá, trước khi hắn định hất tôi ra ngoài, tôi quyết bằng mọi giá phải làm được. Tôi như con vịt bỏ nhào xuống nước, tôi vốn định vướ lấy cánh tay hắn, nhưng vì sức nổi có chút đứng không vững, sau cùng tán loạn theo bản năng ôm lấy cổ hắn. Hắn chán ghét muốn vung ra, chúng tôi trong bồn tắm dường như vùng vẫy một trận, kết quả cả người ướt đầm trong suốt, tôi như con bạch tuộc bám lấy hắn nhất quyết không chịu buông, hắn tức đến nổi mắt mày nhăn cả lại. Tôi mặt dày như tắm thốt hôn hắn, từ quai hàm xuống cổ, hắn cuối cùng bị tôi hôn đến mất kiên nhẫn, ‘đảo khách thành chủ’ ấn tôi xuống.

Sau cùng tôi mệt đến nỗi thiếp luôn ở bồn tắm, ra khỏi bồn tắm như thế nào cũng không biết.

Bởi tôi nghe thấy tiếng quạt gió thổi bên tai vù vù, gió ẩm áp phả vào mặt tôi, sau cùng bàn tay ẩm áp lướt nhẹ qua mặt, đầu tôi nhẹ nhàng xoay qua một hướng khác.

Tôi được làn gió ẩm áp thổi rất dễ chịu, lúc còn nhỏ mẹ cũng thường lấy máy sấy sấy tóc cho tôi, mẹ nói không nên ngủ lúc tóc còn ẩm, nếu không sẽ bị đau đầu. Tiếng vi vu ấy khiến tôi rất yên lòng, phảng phất như lúc còn bé ở trong nhà, tôi thì thảo gọi mẹ, tôi nghĩ bản thân có lẽ lại nằm mơ rồi, chẳng mấy phút sau đã thiếp ngủ đi.

Lúc tỉnh lại phát hiện cổ mình tê cứng, bởi cả đêm không kê đầu ngủ trên gối, mà lại gối lên cánh tay Mạc Thiệu Khiêm ngủ cả một đêm. Cơ thể hẳn quen thuộc mà có hương thơm thanh nhẹ, mùi hương tôi rất ghét cay ghét đắng ấy. Mà tôi lại trũng trong lòng hẳn, không chút cảm giác, ngủ như một con heo cả 1 đêm.

Tôi thấy thật hổ thẹn, có lẽ hết lần này đến lần khác bán rẻ bản thân, tôi thậm chí đã quen đến tê liệt, đến giờ hóa ra lại có một cảm giác tự nhiên. Tôi lẳng lặng nhẹ nhàng chuẩn về phòng mình, thay quần áo đi học. Tôi 2 lần lên nhầm xe bus, kết quả là đến muộn. Không có người giữ chỗ cho tôi, Duyệt Oánh không đến, tôi một mình ngồi ở hàng ghế sau cùng, cảm giác vô cùng lẻ loi. Cả buổi học tôi đều có phần đãng trí không tập trung, lúc chép bài tôi luôn nhìn vào chuỗi bồ đề trên cổ tay. Tôi nhớ Duyệt Oánh lúc ấy, dưới ánh đèn túp bệnh viện, khuôn mặt cô ấy nghiêng nghiêng mềm mại mà xinh đẹp. Tôi không hối hận những chuyện mình đã làm, tôi muốn nếu như thật sự có thể giúp được Duyệt Oánh, cái gì cũng đều có giá của nó.

Buổi tối tôi về chung cư, Mạc Thiệu Khiêm hiếm khi thấy đang ở nhà. Hai người chúng tôi cùng dùng cơm, tôi ăn có chút không ngon miệng, không khí trong nhà thật sự khiến tôi cảm giác không ăn khớp. Sáng sớm hẳn chưa tỉnh tôi đã chạy mất rồi, không biết hẳn sẽ có thái độ gì. Nhưng hẳn tuốt tuột chẳng phản ứng gì, tôi cũng không biết nên nói lời nào hay ho, ăn xong cơm Hương Tú đến chào hỏi chúng tôi, cô ấy muốn dắt chó con đi dạo. Chó con chạy nhảy vẫn còn hơi xiêu xiêu vẹo vẹo, lại dùng đôi mắt ướt ướt ấy nhìn người khác, cả mặt ngây thơ hồn nhiên. Tròng dây đeo cổ xong có phần chưa quen lắm, nó cứ dùng chân cào cào, Hương Tú ngăn rồi, nó vẫn cào không ngừng

Mạc Thiệu Khiêm nhú mày nhìn nó, tôi chớp lấy cơ hội hỏi hẳn: “Đặt tên cho nó nhé....”

Hắn vẫn không biểu cảm, nhưng cuối cùng mở mồm nói: “Vậy gọi là Đáng ghét đi.”

Tôi có hơi thẹn, co lại không nói tiếng nào. Hương Tú lại rất vui, cho rằng Đáng Ghét với Đáng Yêu là cụm rất xứng.

Tôi biết ý hẳn, hẳn ghét chú chó này, như ghét tôi cùng 1 kiểu. Nhưng ai khiến tôi đi cầu xin hẳn chứ?

Cuộc sống chung giữa tôi và Mạc Thiệu Khiêm rơi vào một kiểu căng thẳng, hẳn đối với tôi không nóng không lạnh, mà tôi trước mặt hẳn cảm giác mất tự tin kinh khủng. Trước nay hẳn tuy rằng đối với tôi chẳng ra làm sao cả, giả nhân giả nghĩa có cả rồi, so với loại lạnh tanh kiểu này còn khiến tôi dễ chịu hơn nhiều. Tôi lo lắng hay hẳn không thể thực hiện thỏa thuận, mặc dù hẳn trước giờ luôn nói là làm, nhưng

loại người trở mặt vô tình như hắn, ngộ nhờ muốn nuốt lời cũng dễ như trở bàn tay, hơn nữa tôi cũng bị hắn lừa không đếm nổi bao nhiêu lần rồi.

Vừa may sắp được nghỉ, tôi chủ động đề nghị ra ngoài đi chơi, hắn cũng dường như chẳng hứng thú gì: “Tùy em.”

Tôi cảm giác nản lòng, những ngày tháng này có vẻ khó chịu đựng. Hắn hình như rất bận bịu, tôi cũng ít khả năng gặp được hắn. Bởi lẽ hắn rất muộn mới về, tôi ở nhà hắn cũng chẳng đếm xỉa gì, tôi dường như có phần lo lắng. Đợi đến kỳ nghỉ, Mạc Thiệu Khiêm cuối cùng hỏi tôi: “Lần trước em nói muốn ra ngoài, muốn đi đâu chơi?”

Tôi rất biết điều: “Anh nói đi đâu thì đi đấy vậy.”

Tôi không ngờ hắn lại đưa tôi đến bờ biển, xuống bay máy tôi đã bắt đầu sợ hãi, đợi đến khi tới biệt thự ven biển tôi không ngừng run lên lập cập

Biệt thự so với lần trước đến không thay đổi gì nhiều, tôi chỉ không muốn nhớ lại những chuyện đã từng xảy ra ở đây, tiếng sóng biển khiến tôi cảm giác chóng mặt, tất thấy hồi ức có ở nơi này đều khiến tôi cảm giác khó chịu. Tôi miễn cưỡng nói với Mạc Thiệu Khiêm: “Em ở dưới lầu được không?”

Không ngờ hắn lại nói: “Lầu dưới không có phòng ngủ.” Tôi căm thù phòng ngủ ở tầng 2, cho dù có đóng kín rèm cửa sổ, lúc vừa bước vào đó, tôi vẫn kích động muốn tháo chạy như cũ.

Biệt thự chỗ này không có người làm, tất cả phải tự động chân động tay, tôi mở vali lấy quần áo treo lên, tôi cũng chẳng đem gì theo, cùng lắm là tắm rửa thay đồ thôi. Thu xếp xong, tôi mới hít một hơi lấy dũng khí kéo rèm cửa. Ngoài cửa sổ là biển tĩnh lặng, phóng hết tầm mắt cũng có thể nhìn được bóng đảo lơ mơ. Bãi cát có đàn hải âu tản bộ, sóng biển dập dềnh những viên bọt trắng xóa, phủ lên miền cát rồi lại lui xuống. Tôi đứng ở giường ngáy ngô, 3 năm qua rồi, tôi cho rằng tôi không có nỗi dũng khí nhìn cảnh biển nữa. Hoặc thời gian thật sự là liều thuốc tốt nhất, chữa tất thấy những thứ đã qua trở nên phai nhạt. Quá khứ từ nơi này mà bắt đầu, hắn muốn cũng tại nơi này kết thúc ư?

Có người vừa mở cửa không nhẹ không nặng gõ vài cái, tôi quay đầu nhìn, là Mạc Thiệu Khiêm. Lúc nào hắn cũng lịch sự nhã nhặn, như một người quân tử. Hắn đã thay xong bộ đồ thoải mái hơn, hắn hỏi: “Anh đi mua đồ ăn, em đi cùng không?”

Mua đồ ăn?

Lần trước ở đây hình như cũng toàn ăn đồ ở bên ngoài, tôi vẫn còn nhớ rõ, đoạn ký ức kinh khủng không thể chịu đựng ấy, từ trong đầu tôi bị quét hất ra ngoài, tất thấy những ký ức không vui về tôi toàn bộ đều dùng phương pháp lãng quên để giải quyết. Tôi không tình nguyện một mình ngáy ngô mãi ở chỗ này, nên tôi trung thành theo hắn ra ngoài mua đồ ăn.

Tôi nằm mơ cũng không nghĩ nhà tư bản lại không có xe ở đây, không, vẫn còn có xe. Đương lúc Mạc Thiệu Khiêm lôi từ tầng hầm lên một chiếc xe đạp, tôi hóa ngốc luôn.

Hắn nhìn tôi một cái: “Em có muốn đi cùng không đấy?”

Trời đổ nắng to như thế, thời tiết oi nóng như thế..... Được thôi, tôi ngồi yên sau xe đạp, để hắn đèo tôi, ven theo lối rừng cây râm mát.....

Trời xanh biển ngọc dọc con đường phủ bóng râm của rừng cây, nghe như thưởng thức cái đẹp trong một câu truyện nào đó.

Có điều người đang đạp xe là Mạc Thiệu Khiêm, hắn đang đèo tôi, chuyện này thật khiến người ta cảm giác chướng đến kỳ quặc.

Đạp chưa được bao xa đã có một con dốc rất dài, dù không dốc lắm, nhưng một mạch đạp lên dốc, dù thời tiết tháng 3 âm lịch, chẳng một lúc mà áo phông của Mạc Thiệu Khiêm đã sũng mồ hôi bám chặt vào người, tôi còn cho rằng hắn không biết đổ mồ hôi cơ đấy —— trừ trong trường hợp kia ra. Nhưng bây giờ lưng hắn đã ướt đầm của một mảng to, nhìn như một bức tranh truyền thần, bình thường hắn cẩn chu quá, nhìn bộ dạng bây giờ tôi cảm giác thật kì quặc quá đáng.

Tôi nhịn không được dùng tay nhắc đoạn áo bám dính trên lưng hắn nhẹ gỡ ra, gió từ cổ áo thổi vào, áo phông căng lên như một cánh bướm. Gió bờ biển thổi lại rất dễ chịu, vậy tôi bị gió thổi bay phập phồng, 1 tay ấn giữ váy xuống, 1 tay kéo góc áo hắn, cảm giác vừa khô hải vừa tức cười, lúc đầu còn nghĩ phải nín nhịn, nhưng chẳng được mấy đã nhịn không nổi, tôi cũng chẳng bật cười thành tiếng, nhưng Mạc Thiệu Khiêm lại dường như sau gáy còn mọc cả mắt, hắn cũng không quay đầu, hỏi: “Em cười cái gì?”

“Em chưa từng thấy anh đạp xe đạp....”

Xe đạp lên tới đỉnh dốc, hắn hình như cũng thả lỏng, trong giọng nói phảng phất vẻ hờn hờ: “Chuyện em chưa từng thấy còn nhiều lắm!”

Chưa đợi tôi phản ứng lại, hắn bỗng nhiên thả tay. Xe theo quán tính lao thẳng xuống dốc, gió vun vút lướt qua bên tai, ngênh mặt vô tới là mùi tanh của biển cả. Cứ lao xuống như thế rất nhanh, cây cối lần lượt dạt hết về phía sau, dọa tôi ôm chặt lấy hông hắn.

Mạc Thiệu Khiêm thả lỏng một hơi huyết sáo khác thường, tôi từ trước đến giờ chưa từng nghe hắn huyết gió, cũng chưa từng thấy kiểu dáng lơ lửng như hắn bây giờ. Hắn nói đúng lắm, chuyện tôi chưa gặp còn nhiều lắm mà.

Ở chợ có hơn nửa loại hải sản tôi không hề quen biết, mặc dù hai năm nay tôi đi theo Mạc Thiệu Khiêm ăn nhiều thứ rồi, nhưng tôi chỉ biết bộ dạng đã nấu chín của chúng thôi, hơn nữa thường thường cũng không đối chiếu nhiều lắm. Mạc Thiệu Khiêm chọn hải sản mới dã man y như trong nghề, hấn mặc cả cũng thật dữ tợn, tôi cảm giác hấn vận dụng hết kỹ xảo đàm phán thương mại vào vụ này rồi, sau cùng mặc cả đến nỗi người bán hàng vái thẳng hấn làm đại ca.

Tôi thích chợ hơn siêu thị nhiều, đồ cũng tươi mới hơn, toàn bộ hàng đều là do ngư dân đem đến. Chúng tôi lại ở chỗ hẻo lánh quá, cách khu chợ đến mười mấy cây số.

Đường về đương nhiên vẫn là Mạc Thiệu Khiêm đi, mà tôi xách đến mấy túi màu đen, bên trong toàn là tôm cua cá các thể loại, 1 một bó rau diếp xanh to. Còn cả một túi để đầy dầu muối tương dấm, khiến tôi cảm ảo giác về trò chơi gia đình. Chỉ là đối tượng chơi trò gia đình là Mạc Thiệu Khiêm, cái này quá là kì dị rồi. Nhưng không biết tại sao tâm trạng cũng thấy tốt hơn. Có lẽ bởi nơi này được lấp bởi xanh trong vô cùng, mây trắng vô cùng, nắng rực rỡ vô cùng, khoảng không tươi mát; có lẽ bởi lao xuống con dốc trong tích tắc, gió chà nhẹ trên mặt, khiến tôi cảm giác muốn buông lời, vui vẻ sưởi nắng. Đợi đến khi Mạc Thiệu Khiêm lại thả tay mặc cho xe lao xuống dốc lần nữa, tôi túm chặt góc áo hấn bật cười thành tiếng. Tôi rất lâu rồi chưa từng cười nhẹ nhõm như thế, tất thấy phiền não tạm thời vứt bỏ sang 1 bên, giữa trời xanh biển ngọc, giữa cảnh sắc tươi đẹp chiếu xuống, tất thấy tâm sự đều bị bốc hơi lên.

Quay về biệt thự tôi cũng ướt sũng mồ hôi, mà còn đen 1 lớp nắng, tôi quên không xoa kem chống nắng đã đi mua đồ ăn. Đợi tôi tắm rửa xong, Mạc Thiệu Khiêm đã bắt đầu bận việc trong bếp. Tôi một chút cũng không kinh ngạc việc hấn biết làm cơm, Mạc Thiệu Khiêm là vạn năng mà, hấn biết đạp xe đạp, biết huyết sáo, biết mặc cả, hấn cái gì cũng biết.

Tôi cảm thấy ngồi không hưởng lộc cũng hơi ngại, thế nên lấy một chiếc bàn mây xếp trong vườn, rồi kê thêm 2 chiếc ghế, cơm tối ăn ở ngoài cũng khá thoải mái, so với bật điều hòa hay ho hơn nhiều. Quả nhiên, chẳng bao lâu Mạc Thiệu Khiêm từ cửa sổ nhìn tôi đang lẩn qua lẩn lại, hấn đương lúc bận rộn cho tôi một chỉ thị: “Đốt hương muỗi trước đã.”

Trước giờ đều biết cái gọi là nển bữa tối, chứ chưa từng nghe qua loại hương muỗi bữa tối này. Nhưng sự thực đã chứng minh Mạc Thiệu Khiêm thật anh minh, bởi vì thật sự là có muỗi, mà đốt hương muỗi rồi tôi vẫn bị cắn đến vài nốt. Tay nghề Mạc Thiệu Khiêm không tồi, đương nhiên so với đầu bếp chuyên nghiệp còn xa, nhưng so với tôi thì hơn rồi. Bữa cơm tôi ăn đến nỗi vừa mừng vừa lo do được sủng ái kiểu này, nhưng Mạc Thiệu Khiêm khẩu vị rất tốt, khẩu vị của tôi cũng khá, chúng tôi ăn hết một con cua thật to, 1 cân tôm, có 1 món cá biển hấp, đĩa rau diếp xào cũng ăn hết sạch luôn.

Ăn xong Mạc Thiệu Khiêm hạ xuống một chỉ thị: “Em rửa bát!”

Tôi rất biết điều đi rửa bát, việc chẳng khó gì, nhà bếp có máy rửa bát, nhét bát đĩa vào trong là được. Nhưng trong nhà bếp bị hấn làm náo loạn, khắp nơi đều là rau với nước, tôi không chịu được đeo găng tay bắt đầu dọn dẹp 1 lúc. Dọn được 1 nửa thì Mạc Thiệu Khiêm bước vào, đột nhiên ôm lấy tôi từ phía đằng

sau. Hấn đã tắm xong rồi, cả người thơm nhẹ mùi dầu tắm, mà hấn ôm gần như rất dịu dàng, khiến tôi giật nảy mình. Phân vân không biết nên quay đầu chủ động hôn hấn, hay như thế này tùy hấn ôm.

Phòng bếp hướng mặt biển, mặt trời đã lặn dần xuống phía đường chân trời, nhưng không trung vẫn còn hào quang tím ngắt, trời sắp tối rồi. Phong cảnh ở đây rất đẹp, đến phòng bếp cũng nhìn được ra cảnh biển. Tôi bất động đứng nguyên tại đó, thân thể có chút bế tắc, hấn xoay mặt tôi lại, rất dịu dàng hôn tôi.

3 năm chúng tôi có vô số lần hôn nhau, hấn chưa từng hôn dịu dàng như thế này, vùi tôi vào lòng, dùng 2 cánh tay nâng eo tôi, đôi môi triển miên hỗn loạn như nước, có thể nhấn chìm người ta. Tôi cuối cùng nghĩ ra, vì sao hôm nay tôi cảm thấy rất vui —vì Tiêu Sơn, tôi và Tiêu Sơn đã từng có ngày tháng giống thế, ở thành phố T xa lắc lợ ấy. Khi đó niềm hạnh phúc của chúng tôi, khi đó bối cảnh của chúng tôi, dường như cùng 1 loại hồi tưởng.

Tôi hơi ngạt thở, đôi mắt của Mạc Thiệu Khiêm rất đen, đen vô cùng, trong đôi đồng tử ấy thậm chí có thể nhìn rõ bóng tôi đổ ngược lại, tôi chợt cảm giác sợ, không phải loại sợ hãi bình thường với hấn, mà là một nỗi khủng hoảng không tên, dường như có tai họa ngập đầu gì đó đang đến gần. Tôi không biết giống như chuyện gì, chỉ cảm giác phảng phất như ngôi sao đã tắt, rất đáng sợ, có thể chiếm đoạt một ngôi sao tàn, khiến tư duy tôi từng bước tiếp gần co thắt lại với hoảng sợ. Tôi nhắm mắt lại, không dè được cơn run rẩy nhẹ, hấn trước giờ đều vô cùng miễn cưỡng, lập tức dừng lại, hỏi tôi: “Sao thế?”

Tôi miễn cưỡng cười với hấn: “Không sao cả.”

Tôi cười điệu bộ nhất định rất khó coi, hấn mặt mũi cũng biến sắc. Qua một lúc, hấn mới lạnh lùng cười: “Không giả vờ được tiếp à?”

Tôi không muốn giải thích gì cả. Sợi ánh sáng cuối cùng lặn mất trên mặt biển, đèn chưa bật, trong bếp ánh sáng tối dần đi, hấn cả người rơi vào hỗn độn không rõ ràng, nhưng âm thanh rõ ràng gần như lạnh lẽo: “Kể cả là qua loa với anh, em cũng nên dùng tim qua loa một chút chứ. À, anh lại quên, em không có tim—em căn bản là không có tim. Em trước kia không phải giỏi nhất là nhìn sao? Mới có mấy ngày đã nhìn không được rồi sao? Vẫn còn 12 ngày nữa, em không phải luôn nhìn, luôn giả vờ sao? Sao rồi, nhìn không nổi nữa à? Sao một chút nhấn lại cũng không có thể? Anh còn chưa ký hợp đồng đâu, em đã không nhìn được rồi sao? Nhìn không được nữa thì em lập tức rút ngay cho anh, em muốn đi đâu thì đi.”

Hấn quay người bỏ đi, tôi ngây ngô đứng đó, nghe tiếng hấn xa xa đẩy cánh cửa vọng lại.

26. Chương 31-32

Tôi không biết hấn đi đâu, căn phòng to lớn chỉ sót lại một mình. Tôi không biết làm thế nào lại ra nông nỗi này, tôi kì thực chỉ muốn hấn hài lòng, nhưng làm hấn hài lòng thật khó, hôm nay tôi thật sự rất vui, nhưng đáng lẽ sau đó tôi không nên nhớ tới Tiêu Sơn — tôi không nên. Tiêu Sơn ở đời này đã là việc xa xỉ lắm rồi, cũng chẳng thuộc về tôi nữa, tôi không nên nghĩ đến nữa. Chỉ là những việc tương tự đã xảy ra khiến tôi không kìm nổi, nếu như Mạc Thiệu Khiêm đối với tôi tệ hại hơn một chút, hoặc có lẽ tôi tỉnh táo hơn một chút. Nhưng hôm nay hấn lần lượt đặc biệt dịu dàng, khiến tôi có loại ảo giác hốt hoảng lẫn sợ hãi.

Một mình tôi đứng trong bóng tối, cảm giác run sợ. Lần mò đi mở đèn, cũng chẳng dám lên lầu. Tôi mở hết tất cả các đèn trong phòng khách, sau đó mở cả tivi. Đèn bị muỗi đốt sưng mẩy nốt, cứ vừa ngứa vừa đau, khiến tôi ngồi không yên. Càng khiến tôi ngồi không yên là tôi lại chọc giận Mạc Thiệu Khiêm rồi. Vốn dĩ hấn hôm nay tâm trạng hình như rất tốt, nhưng tôi lại chọc hấn giận rồi.

Tôi không biết Mạc Thiệu Khiêm đi đâu. Tiếng sóng biển từ tốn dội lại, ngoài kia gió càng thổi càng to, tiếng gió, tiếng sóng dường như hợp lại thành tiếng gọi của loài sinh vật không tên, tôi không tài nào nghĩ khác được, bởi thứ âm thanh ấy cứ xâm chiếm lấy tim tôi. Tôi co lại một góc trên sofa, tôi đến tv cũng không dám xem, phảng phất như trong màn hình sẽ bổ nhào ra một con quái vật. Tôi khiếp sợ, run bần bật sợ hãi. Tôi cảm giác trong căn phòng này ẩn mình khắp nơi đều là quái vật, tôi cảm giác tôi không thể chịu được nữa rồi.

Tôi ôm lấy điện thoại bắt đầu bấm số của Mạc Thiệu Khiêm, nhưng di động trên bàn lại reo, thì ra hấn không cầm theo điện thoại. Hấn đến điện thoại cũng không cầm theo, có thể đi đâu chứ?

Bốn bề đều là bãi biển hoang vu, chỉ có lẽ tẻ lưa thưa vài biệt thự, đến đèn nhà hàng xóm nhìn cũng không rõ. Tôi khiếp sợ nắm chặt, thật chặt điện thoại của hấn trong tay, mà lại vô tình đụng vào phím bật mở. Phím bật mở ra là danh mục cuộc gọi, tôi nhìn trong điện thoại hấn, cả danh mục liên lạc chỉ có 2 tên người liên lạc, 1 đề là “mẹ”, cái còn lại trơ trọi 1 cái tên, mà cái tên ấy, lại là tôi.

Tôi theo bản năng ấn lật trang, lật tới lật lui chỉ có mục này, tên tôi được ghi kèm 3 số điện thoại, 1 là số di động, 1 là số máy bàn phòng ký túc xá, sau cùng là số máy bàn khu chung cư. Tôi biết hấn còn 1 điện thoại khác nữa để dùng cho công việc, di động này chỉ là số máy cá nhân, nhưng tôi không nghĩ nổi, số máy riêng của hấn trừ mẹ hấn ra, lại chỉ có mình tôi.

Tôi biết tôi không nên đụng vào điện thoại của hấn, tôi trước giờ chưa từng đụng vào đồ của hấn. Bây giờ tôi cũng nên bỏ xuống điện thoại xuống thôi nhĩ. Đặt xa xa một chút, hấn chẳng quan hệ gì tới tôi, tôi quay lại cũng chỉ là 1 cuộc giao dịch mà thôi. Tôi không quản nổi bản thân mình, ngón tay máy móc ấn xuống, 30 cuộc gọi kết nối gần đây nhất: “Đồng Tuyết 1, Đồng Tuyết 2, Đồng Tuyết 3.”

Tôi lật đến trang cuối cùng, nhìn thấy vẫn là tên mình.

Có lẽ số điện thoại vợ hấn nhớ đến thuộc lòng không cần lưu lại làm gì nữa. Tôi có chút hoảng loạn xoa dịu bản thân, nhưng trong điện thoại lại có 2 bức ảnh, duy nhất 2 bức ảnh: 1 tấm là tôi, tấm còn lại vẫn cứ là tôi.

Tấm thứ nhất tôi nhắm mắt đang ngủ, ảnh chụp rất gần, đến nỗi lông mi tôi dường như còn có thể đếm được rõ mồn một. Tấm thứ hai tôi đang cười, cười rất rạng rỡ, 2 bên lúm đồng tiền đều lún xuống, tôi không nhớ từ bao giờ mình lại cười như thế này trước mặt hấn, tôi không nhớ từ bao giờ hấn lại có cơ hội lấy điện thoại chụp tôi. Bức ảnh làm tôi hốt hoảng, tất thấy đều khiến tôi hốt hoảng, tất thấy vết tích trong điện thoại hấn, giống như tự ý ngụy tạo, không, là tôi ảo giác, tôi không thể xem những thứ này, hấn cũng vốn không nên lưu những thứ này.

Tôi lật tung từng chức năng điện thoại, tôi lật đến hòm thư, inbox trống không, outbox trống không, trong recycle bin có 1 tin nhắn, tôi lấy ra xem.

Ngày tháng đề là vài tháng trước, từng chữ từng chữ xếp hàng trên màn hình:

“Mạc Thiệu Khiêm, anh không nhận điện thoại của tôi anh sẽ phải hối hận. Đồng Tuyết có thai rồi, nhưng anh đừng có mừng vội. Thứ nhất, tôi biết cô ta cùng bạn trai bé nhỏ kia ‘tình cũ vương vấn’, đứa trẻ 80% không phải của anh; thứ 2, là của anh thì cũng muộn rồi, cô ta đã đến bệnh viện xử lý rồi.”

Không hề đề tên, số điện thoại gửi đến cũng hoàn toàn xa lạ, tôi trước giờ chưa từng gặp qua.

Người này là ai, tôi đã không còn hơi sức nghĩ tiếp nữa. Tôi ném điện thoại sang 1 bên, như ném 1 củ khoai nóng rẫy. Mạc Thiệu Khiêm trước giờ đối với tôi luôn tệ hại, tôi là con gái của kẻ thù hại chết bố hắn, hắn hận tôi, hận thấu tôi, nên hắn đã tùy tiện phá hoại cả một đời tôi. Mộ Vịnh Phi đã nói rồi, hắn vì yêu chị ta, đã làm qua rất nhiều chuyện, mà tôi cùng lắm là như Tô San San, là một quân cờ thuận tay lấy một cách dễ dàng.

Hắn luôn hận tôi, mà tôi cũng luôn hận hắn.

Tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu, hắn làm sao đột nhiên tìm được tôi ở khách sạn, bây giờ mới biết hóa ra có người nói với hắn. Nhưng người này là ai, tôi căn bản không đủ nghị lực để nghĩ tiếp. Tôi chỉ muốn rời khỏi đây, đi càng càng càng tốt. Tất cả mọi thứ ở nơi này đều làm tôi thấy sợ hãi, có lẽ hắn cố ý —— cố ý để tôi xem được điện thoại. Hắn lừa tôi cảm thấy lừa còn chưa đủ, hắn giày vò tôi cảm thấy giày vò còn chưa đủ. Hắn phá hoại tôi cả một đời còn chưa thấy đủ. Tôi biết hắn hận tôi bao nhiêu, tôi luôn luôn biết.

Tôi cuối cùng chạy khỏi căn nhà đó, cuống cuồng mà chạy. Tôi cứ men theo đường mà chạy thẳng một mạch, đến khi rã rời mới dừng lại thở dốc. Cách rất xa mới nhìn thấy một đốm đèn, có lớp sương mỏng manh từ biển phiêu dạt vào, xa xăm đều là một mảng đen kịt, chỉ sóng biển liềm vào bãi cát. Tôi càng cảm giác sợ hãi. Chỗ này quá yên tĩnh, đi rất xa mới nhìn thấy 1 tòa biệt thự khác, đa phần các nhà đều không có người ở, không có ánh đèn, trên đường cái một bóng xe một bóng người cũng không có.

Tôi nghe đến bước chân của chính mình cũng cảm thấy sợ, tôi nhớ mẹ, tôi nhớ Duyệt Oánh, tôi hy vọng có người đến. Nhưng chẳng có bóng dáng ai cả. Tôi liêu xiêu đi về phía trước, giống như tất thảy đều là ác mộng, tôi nên đi đường nào. Mạc Thiệu Khiêm vất tôi một mình ở chỗ này, không hiểu hắn đã đi đâu. Nếu như có hắn ở đây, có lẽ sẽ tốt hơn, mặc dù hắn đáng sợ, nhưng so với việc một mình ở chỗ này còn ít đáng sợ hơn.

Con đường trước mặt có cát và sỏi nhỏ, lộp cộp dưới chân rất đau. Tôi chỉ bức thiết muốn nhìn thấy người nào đó, nhưng tôi càng sợ từ trong làn sương sẽ bước ra ma quỷ gì đấy, tiếng sóng biển khiến tôi rùng mình sợ hãi. Sau lưng lạnh lẽo, mồ hôi lạnh cứ xối ra, tôi đến đi cũng không dám lớn tiếng, cảm giác tất thảy những chỗ đen kịt đều có thể vọt ra một thứ quỷ quái gì đó.

Mẹ sẽ không đến cứu tôi, Duyệt Oánh không ở chỗ này, tôi nghĩ tôi bật khóc rồi, chỉ có Mạc Thiệu Khiêm. Nhưng hắn đi đâu không biết nữa, tôi đi rất lâu vẫn không thấy đốm đèn nào. Tôi sợ đến chết, đèn đường hổng rồi chẳng? Là tôi đi nhầm đường hay là gần đây đã không có đèn đường rồi?

Tôi sợ hãi cực điểm, chỉ còn nghe thấy bước chân chính mình, lại càng thêm sợ. Đột nhiên nhìn thấy có bóng đen xì xì từ trong sương toát ra. Ba chân bốn cẳng đạp lên sỏi đá lộp cộp, mắt còn phát ra đỏ ngầu. Tôi thét lên một tiếng sợ hãi, quay đầu vụt chạy. Tôi nghe thấy sau lưng mình có tiếng bước chân, con quái vật đó vậy mà lại đuổi theo tôi. Tôi càng lúc càng cảm giác khủng hoảng, tất cả ý niệm không tốt đều hiện ra trong đầu, tôi càng chạy càng nhanh, cuối cùng chạy đến dưới cột đèn đường, con quái vật đó mới sủa lên, mới nghe ra là tiếng chó, thì ra là 1 con chó rất to. Tôi vừa chạy vừa ngoái đầu lại, nó cứ nhắm tôi mà lao đến. Dưới ánh đèn đường có thể nhìn thấy răng nanh sắc nhọn, toàn thân loang lổ nhiều nhiều vết da thịt đã rụng hết lông, đây là một con chó hoang, không, là một con chó dại.

Tôi sợ đến phát khóc, tôi gào thét gọi to, nhưng không có người đáp. Tôi bật mạng chạy về phía trước, con chó điên cứ đuổi theo sau, tôi hoảng loạn không phân biệt được đường, căn bản không biết chạy được bao xa rồi. Dưới chân toàn bộ nhũn nhùn là cát, tôi nhảy ra đến bãi biển, trên bãi cát cũng không có người. Bốn phía đều là sỏi đá lởm chởm, bị sóng biển ngậm thành đủ thứ hình thù kỳ quái. Tôi cứ khóc cứ chạy, dãi dãi ngấm xa xa hình như có người, không có ánh trăng, mặt biển phản chiếu ánh sao nhỏ vụn vặt, tôi căng mắt nhìn đó là người hay là một mỏm đá, tôi nhào hướng nơi có hy vọng cuối cùng ấy mà chạy. Tôi tùy tiện kêu gào cái gì đó, có lẽ là gọi cứu mạng, có lẽ là gọi mẹ. Nhưng trên cát có đá, tôi nặng nề trượt nhào, vọt ra trên mặt đất.

Đầu gối đau như xát muối, tôi bò dậy không kịp, tôi vốn không dám quay đầu nhìn lại, chỉ gào thét cuống cuồng. Bóng đen ấy động dậy, thể nhân thì ra đúng là có người. Người đó nhào hướng tôi lao đến, nhất định là nghe được tôi la hét rồi. Mà con chó điên ấy cuối cùng đuổi đến. Tôi gào thét chụp lấy cát ném về phía nó, nó lùi vài bước rồi lại bỏ nhào lên. Có người chắn ngay trước mặt tôi, tôi chỉ kịp nhìn người đó vùng chân đá con chó điên, sau đó nhặt hòn đá, nện nó tru lên thảm thiết.

Chó điên cúp đuôi bỏ chạy. Tôi thở hổn hển không ra hơi, người đó giơ tay túm lấy cánh tay tôi, giọng nói thân quen mà nôn nóng: “Nó cắn em à?”

Mạc Thiệu Khiêm, là Mạc Thiệu Khiêm!

Tôi trước đến giờ chưa từng muốn gặp anh cấp bách đến thế, tôi trước đến giờ chưa từng thấy may mà là anh. Tôi nhào vào lòng anh, áp mặt vào lồng ngực. Nhịp tim anh vừa nhanh vừa gấp gáp, tôi cũng thế, hỗn hển thở.

Nhưng dường như ngay lập tức, anh ẵm lấy tôi, ẵm ra một chỗ sáng hơn.

Đầu gối tôi ứa máu, anh ấn khớp xương: “Sao rồi? Thế này có đau không?”

Tôi vẫn nghẹn ngào: “Không đau.”

“Khớp chắc ko sao đâu.” Anh nói, “Sao em lại chạy ra đây?”

“Em sợ.” tôi nức nở nói, “trong nhà chỉ có mình em, em sợ.”

Anh vẫn tỉ mỉ nhìn miệng vết thương: “Là ngã hay là bị chó cắn?”

“Là ngã.”

“Nó cắn phải em chưa?”

“Chưa.” Tôi sụt sịt. Anh đột nhiên ngừng lại, sau đó lạnh nhạt nói 1 câu: “Đáng đời!”

Đầu gối tôi đau như kim đâm, anh đã hẩy tôi xuống. Tôi còn túm lấy tay áo anh, anh có cười trên nỗi đau của tôi, tôi cũng không cảm giác gì, tôi thấp giọng hỏi: “Anh đừng giận nhé.”

“Ai nói anh giận.” Anh vẫn lạnh nhạt, buông tay tôi ra, nhích một bên ngắm nhìn sóng biển.

Tôi khóc lóc có chút xấu hổ, mắt cá chân cũng tẹo rồi, căn bản đứng không vững. Tôi nhảy lò cò một bước, liền nghe thấy anh nói: “Em đừng có nhảy lung tung, đợi đến lúc sưng chân rồi, em ở lại chỗ này 1 mình đấy.”

Tôi đành lẳng lặng ngồi xuống, ngồi lại trên bãi cát.

Anh cũng chẳng ngó đến tôi, tôi cũng chỉ có thể im re ngồi ở đó.

Biển đêm đen kịt không nhìn rõ thứ gì, ánh sao vụn vặt thỉnh thoảng chớp nháy, đảo xa kia có ngọn hải đăng, chùm tia sáng trắng tấp chiếu vào biển lớn xa xăm. Gió hây hây sóng biển, từng đợt từng đợt trùng điệp áp vào bờ, tôi cảm thấy lạnh, lạnh run lên.

Mạc Thiệu dường như hoàn toàn không nhúc nhích, anh chỉ đứng ở bãi cát, hàng ngàn bọt sóng vỗ lên chân trong gang tấc. Gió đêm vuốt nhẹ tay áo, phảng phất như đôi cánh màu đen. Anh rất cao, tôi trước giờ đều phải ngước nhìn lên, bây giờ anh đứng tôi ngồi, tôi càng ngẩng cao đầu hơn.

“Em nhìn gì?”

Giọng anh vẫn kiêu không lạnh không nóng ấy, tôi luôn hoài nghi sau gáy có phải mọc mắt rồi không, không quay đầu nhìn cũng biết tôi đang nhìn.

Tôi hàm hàm hồ hồ nói: “Em nhìn—, anh đang nhìn gì——“

Anh quay đầu lại, đột nhiên cười cười với tôi, tôi không biết có đúng không, vì trời rất tối. Anh giơ tay chỉ phía đèn hải đăng: “ ‘Cảng thế’ này không tệ, đúng không?”

Đây chính là sự khác biệt giữa người bình thường với nhà tư bản, nhà tư bản luôn không ngừng nghỉ nghĩ cách kiếm tiền, mà loại như tôi, vĩnh viễn chỉ có thể lo lắng bất an đoán ý anh. Tôi một may mắn cũng không hiểu gì về cảng khẩu, càng không biết cái gọi là ‘cảng thế’

“Năm đây bố anh giấu chỗ này rồi, hy vọng làm được 1 cảng chở dầu. Bởi vì xung quanh đều là tỉnh thành ven biển, đã có vài cảng nước sâu quy mô lớn, thế nên tàu chở dầu từ Đại Tây Dương so với đến Ninh Ba thì vào đây tiết kiệm đường thủy hơn.”

Tôi nghe không hiểu, nhưng trong giọng anh có một thứ mỉa mai: “40 vạn, cũng chỉ 40 vạn cón con. Bố anh tin tưởng bố em là thế, bố em lại vì 40 vạn mà bán rẻ ông!”

Tôi ghen hòng nhìn trần trời, tôi luôn không biết thì ra là vùng biển này, thì ra là ở đây, chúng tôi từ đời trước bắt đầu vướng mắc ân oán

“Giai đoạn công trình đã bắt đầu, mà bọn họ lại xúi bẩy nông dân biểu tình, kháng nghị đầu mỗi tàu chở dầu sẽ bị ô nhiễm, sau đó thuyết phục chính phủ cải cách quy định, chọn lại địa điểm xây dựng cảng dầu mới. Từng vòng bọc lấy từng vòng, kế hoạch thật chặt chẽ đúng không? Bố anh mặc kệ mùa hè nóng bức bay qua bay lại, định thử ngăn cản hoặc cải tạo lại công trình này, sau đó ông ấy ngã xuống ở sân bay—vĩnh viễn không còn mở nổi mắt nữa..”

“Sau cùng, cách đây 200 cây số xây dựng 1 cảng chờ dầu. Độc quyền mở thầu, cả một hải đảo trở thành kho dầu lớn. Cả công trình đầu tư nhiều hơn so với giá thầu thấp nhất của bố anh năm đó tầm vài trăm triệu, trong kinh doanh mà nói, bọn họ đấu thắng rõ đẹp. Mỗi lần đến đây, mỗi lần nhìn vùng biển này, anh đều cảm thấy mình cả đời này cũng không tài nào tha thứ nổi, tha thứ những kẻ đã hại chết bố anh.”

Tôi biết trong đó bao gồm cả tôi, vì bố tôi, anh vĩnh viễn không định tha thứ cho tôi, thế nên mới nói ra những chuyện này. Mắt anh lay động một có vệt nước, hoặc có lẽ là tôi nhìn nhầm, bởi anh rất nhanh đã quay mặt đi. Đối diện với vùng biển đen kịt ấy, tiếng sóng vỗ giống như 1 cơn mưa khốn khổ, vang lên ào ào nhẹ nhàng.

Anh cô đơn đứng đấy, vừa cao, lại xa, trời và biển đều bao la sau lưng, mà anh chỉ lẻ loi một mình

Tôi không thể nói bất kỳ từ nào rằng tôi trước giờ không muốn nghĩ quá nhiều, tôi cứ cảm giác anh là người tôi hận nhất. Nhưng trong điện thoại của anh chỉ có ảnh tôi, còn là ảnh tôi lúc ngủ bị anh chụp được.

Tôi vẫn nhớ lúc anh sấy tóc cho tôi, chút gió mảy may ấm áp nhường ấy, phả nhẹ trên mặt tôi, tôi cứ cho rằng, đấy là giấc mơ.

Anh cố hết sức kiềm nén, kiềm nén đến nỗi tôi cảm thấy tuyệt vọng, nhưng bây giờ tôi cuối cùng cũng biết, còn tuyệt vọng hơn cả tôi, thì ra là anh.

Tôi ngược mắt nhìn anh.

Mà anh vẫn đang nhìn mặt biển. Tôi không biết bản thân mình đối với người đàn ông này có tình cảm gì, trước đây tôi hận anh, đơn thuần thuần túy hận anh, sau chúng tôi đều ghét cay ghét đắng lẫn nhau, đều hy vọng người kia có thể chết ngay trước mặt mình, bây giờ tôi không biết bản thân đang nghĩ những gì nữa. Tôi từng yêu Tiêu Sơn, nặng nề là thế, vô vọng là thế, nhưng tất cả đều hóa thành tro bụi của số phận.

Mà tôi với Mạc Thiệu Khiêm, có lẽ chỉ là 1 mối nghiệp duyên vướng mắc không rõ ràng đã được định trước.

Chúng tôi ở bãi biển đến tận lúc trời hửng sáng, biển lớn dần dần lộ ra đường chân trời mênh mông. Trời và biển tách biệt vẫn còn dè sẻn, biển xanh lam sẫm gần như đen tuyền, mà bầu trời đen nhánh lại gần như xanh lam.

Hừng đông lộ ra ráng ngũ sắc chói mắt.

Mắt cá chân tôi sưng đến đỏ to, cấn bản không dám xà xuống đất.

Gió sáng sớm so với gió đêm càng lạnh hơn, tôi đông lại đến tê cứng, thử tự mình đứng dậy xem, gồng sức mấy lần đều toi công. Anh cuối cùng bước đến gần, quỳ xuống trước mặt tôi. Tôi nhìn lưng anh, chút tâm trạng rồi ren lập lờ. Nhưng cũng không thể cứ ngồi đây cả đời. Tôi được anh công trên lưng, công về đến

biệt thự. Sóng biển vẫn từng tiếng đuổi từng tiếng nén lại, dải cát đằng sau chỉ nín lại những bước chân anh, rõ nét ỉn trên cát ẩm, rồi cũng bị đợt sóng từ từ nuốt sạch sẽ, không còn nhìn thấy dấu vết nữa. Tôi vúi lấy cổ anh, được anh đong đưa như 1 đứa trẻ con, thiếp ngủ trên lưng anh tự lúc nào.

Chân tôi đắp đá lạnh cả nửa ngày, vẫn chưa thấy đỡ hơn, cũng không thấy xấu hơn. Mạc Thiệu Khiêm đi mua dầu rum (*chú: safflower oil), xoa đau đến nỗi tôi nước mắt dần dụa, tay anh xoa mạnh hơn bình thường

Nhưng không biết là tác dụng của dầu rum hay tác dụng mát xa từ tay anh, đến tối tôi cũng chạm được chân xuống đất.

Nhưng mà tôi lại thêm cảm cúm, nửa đêm chết cồng ngoài biển, trước tiên là đau họng, hôm sau tỉnh dậy thì chóng mặt phát sốt ho sù sụ, mọc kén trên giường mềm nhũn như sợi mì nấu chín. Mạc Thiệu Khiêm rất nhanh bị tôi truyền bệnh, 2 chúng tôi nốc mỗi người 1 cốc to thuốc cảm sủi, sau vốn dĩ lười đi chợ, chỉ ở nhà nấu cháo trắng ăn.

Không kềm thêm bất cứ đồ gì, cháo trắng kì thực rất ngon, tôi ăn 3 ngày cháo trắng, gần như ăn đến thảng tiên luôn, cảm cúm cuối cùng cũng có chuyển biến tốt hơn. Uống thuốc cảm cúm làm cái gì cũng mơ mơ hồ hồ, tôi còn cần mẫn bỏ quần áo của Mạc Thiệu Khiêm vào máy giặt định giặt đồ, kết quả ví tiền của anh cũng giặt luôn.

Mạc Thiệu Khiêm ngủ trưa dậy, tôi đang dính mấy đồng tiền ướt sũng phủ kín ô kính cửa sổ.

Tôi ngượng ngùng nói với anh: “Thẻ ngân hàng chắc không sao đâu....”

Tôi cũng giặt luôn ảnh của anh ấy. Anh nhét một tấm ảnh chụp chung rất nhỏ trong ví, cặp vợ chồng trẻ trung đang ôm một đứa bé sơ sinh bé tí tẹo, đôi mắt đen lầy lờ mờ có thể nhìn ra hình bóng lúc trưởng thành, không ngờ Mạc Thiệu Khiêm lúc nhỏ lại mặt bầu bĩnh như trái táo, hai má còn phơn phớt hồng, nhìn giống 1 bé gái. Đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy bố đẻ Mạc Thiệu Khiêm, Mạc Thiệu Khiêm lúc trưởng thành giống ông ấy y chặc, 2 người đều có nét điển hình của đàn ông phương Bắc, giữa đôi lông mày có một loạt khí chất lạnh thấu xương.

Tôi vốn dán tấm ảnh lên cửa kính hong nắng, nhưng vừa khô được 1 nửa nó đã rụng xuống dưới bậc cửa. Mạc Thiệu Khiêm nhặt lên ngắm nghía, vượt sức tưởng tượng lại không nổi giận với tôi.

Tôi có chút bất an nhìn anh, cuối cùng lấy dũng khí, nói với anh: “Em xin lỗi.”

Câu “xin lỗi”, có lẽ đã muộn đến mười năm có hơn. Mạc Thiệu Khiêm không quay đầu nhìn tôi, anh chỉ cúi đầu ngắm nghía bức ảnh, qua rất lâu anh mới nói: “Không liên quan gì đến em cả.”

Khoảng thời gian ở vùng biển ấy, có thể là những ngày bình lặng nhất trong cuộc sống chung đựng giữa 2 chúng tôi, mặc dù cảm cúm chiếm đến phần lớn thời gian, những hiếm khi còn cãi nhau. Tôi nghĩ anh đại khái hiểu ý tôi, giữa chúng tôi chỉ còn không quá 12 ngày nữa, 12 ngày này giống như ngắt đoạn vô căn cứ của cuộc đời, khiến chúng tôi có thể bình thản điềm nhiên chung sống. Mặc dù tôi nhìn vùng biển bao la ấy lại xuất hiện một day dứt không tên, nếu như bố tôi không làm những việc ấy, hoặc có lẽ ở đây sớm đã hình thành cảng đầu mối lớn, tất thấy đều thay đổi khác đi, bao gồm cuộc sống của tôi và Mạc Thiệu Khiêm.

Tôi không nhắc đến chuyện điện thoại với anh, tôi càng không nhắc đến Mộ Vịnh Phi với anh, anh cũng không nhắc đến, tôi nghĩ nếu như hôn nhân giữa anh và Mộ Vịnh Phi thật sự là một cuộc giao dịch, vậy thì nhất định đây là điểm khiến anh khó xử nhất.

Mà tôi với anh chỉ còn 12 ngày này mà thôi.

Lúc trời mát mẻ hơn, Mạc Thiệu Khiêm sẽ đi bơi, tôi bị nắng biển thui cho vừa cháy đen vừa gầy rộc, nhưng tôi học được cách bắt cua, còn học cách móc sò. Những thứ này mọi ngày bị tôi ăn sạch nhẵn, Mạc Thiệu Khiêm làm cua quả là tuyệt đỉnh, tôi cảm giác anh có triển vọng làm đầu bếp lắm. Tôi mặc dù ngốc, cũng học được cách dùng lò vi sóng làm sò, thêm 1 chút chút nước tương, tươi ngon vô cùng.

Mạc Thiệu Khiêm có lẽ rất thích điệu bộ tôi lúc quần tạp dề, bởi mỗi lần tôi đứng trong bếp, anh luôn ôm tôi từ phía đằng sau, đối với tôi đây là hành động dịu dàng nhất anh giờ mới có. Từ ô kính trên cửa sổ tôi

có thể nhìn thấy bóng mình, bộ dạng tôi lúc quần tạp dề, có lẽ giống như một người phụ nữ nội trợ bình thường nhất. Mà cái ôm của anh, kì thực rất ấm áp.

Chúng tôi không tiếp tục chia phòng nữa, dường như một chuyện rất tự nhiên. Tôi cuối cùng quen có Mạc Thiệu Khiêm chung giường chung gối, hoặc nói, anh cuối cùng quen với việc trên giường có thêm tôi. Có lúc quá nửa đêm tôi tỉnh cờ tỉnh giấc, anh luôn luôn vẫn còn thức, mắt nhìn ngắc trần nhà. Tư thế ngủ của tôi vẫn xấu như thế, cả nửa người đè lên anh, anh nhất định là bị tôi đè đến không ngủ được, tôi cảm giác ăn năn, dịch ra một chút, hỏi: “Anh chưa ngủ sao?”

Anh thông thường cũng không trả lời tôi, chỉ bảo tôi mau ngủ đi thôi.

Đêm cuối cùng ở biển, tôi như thường lệ thức giấc giữa đêm, Mạc Thiệu Khiêm lại không ở trong phòng. Dù rèm cửa kéo rồi, nhưng vẫn cứ nghe thấy tiếng sóng vỗ rì rầm. Phòng ngủ hết sức tĩnh lặng, nghe được cả hơi thở cùng nhịp tim chính mình. Tôi nghĩ anh đi toilet, đợi một lúc lâu không thấy anh trở lại, tôi cuối cùng nhịn không được giơ tay bật đèn, trong ánh đèn màu cam ấm nồng, rèm cửa bị gió đêm hây hẩy nhẹ, mùi gió biển mặn mòi tôi sớm đã quen, tiếng sóng vỗ trong đêm tĩnh lặng ủa vào tai. Tôi không biết Mạc Thiệu Khiêm ở đâu nữa.

Tôi xuống lầu tìm anh, anh ấy lẻ loi ngồi trong bóng tối hút thuốc. Phòng khách so với phòng ngủ tầng 2 càng tối đến đen kịt, nếu như không phải đốm thuốc đỏ lập lòe, tôi chút nữa nhìn không ra anh.

Tôi xỏ đôi dép lê, bước đi đến bản thân còn không nghe thấy bất kì tiếng động nào, anh lại rõ ràng nhìn thấy: “Tĩnh rồi à?”

Tôi mò mẫm phía trước sô pha, đồ đạc bằng tre mây có cảm giác mát rượi, tôi quờ quạng ngồi xuống, nhìn anh ngắt dụi điếu thuốc, trên đầu lọc vẫn còn một đoạn, tôi hỏi: “Sao anh không ngủ?”

Anh nói: “Anh ngồi 1 lúc, muốn làm điếu thuốc.”

Tôi trượt xuống cạnh anh, thấy anh không có ý xua đi, thế nên càng to gan hơn, rút điếu thuốc trên tay anh xuống, thử rít 1 ngụm, hơi mát lạnh, ho sặc sụa.

Anh trong bóng đêm cười, bởi tôi cảm nhận được lồng ngực anh rung lên. Tôi dựa vào anh, phần bụng mềm mại, phần cơ rắn chắc.

“Thì ra mùi vị như thế...” Tôi dụi đầu thuốc vào gạt tàn, “Chẳng hay ho gì.”

“Thế em tưởng sẽ có mùi vị thế nào?”

Tôi không nói gì, chỉ ngẩng đầu lên hôn anh. Lần đầu tiên tôi cam tâm tình nguyện chủ động hôn anh, không tiêm nhiễm tình dục, không động cơ, chỉ thuần túy muốn hôn anh mà thôi. Vị thuốc lá đắng ngắt trong vòm miệng, hơi thở trên thân thể anh vĩnh viễn mùi hương thanh mát, mùi nước hoa ấy thoang thoảng, bị mùi gió biển nhấn chìm ngập. Tôi ôm anh, như 1 con gấu koala ôm lấy thân cây, lồng ngực anh thênh thang, khiến người ta có cảm giác an toàn.

Qua một lúc lâu, tôi mới nghe thấy giọng anh hơi hơi khàn: “Gái ngoan không nên thế này.”

“Quan niệm anh cổ lỗ sĩ gì thế? Anh không xem phim sao, từ năm 90 đổ ra giờ đều tạp thể rồi, em đã bao nhiêu tuổi rồi chứ?”

“Anh nói là hút thuốc cơ.”

“Em cũng nói hút thuốc.” tôi rất khinh thường liếc xéo anh 1 cái, hơn nữa trong bóng tối đen kịt anh cũng chẳng nhìn thấy, “Anh nghĩ bậy bạ gì nào?”

Anh không đấu khẩu với tôi nữa, mà lại dùng hành động nói với tôi anh nghĩ bậy bạ gì.

Sáng sớm lúc tôi tỉnh giấc, phát hiện mình nằm ngủ trên sô pha, một mình. Tôi ngủ ghẹo cứng cả cổ, toàn thân xương cốt rã rời. Tôi già thật rồi, nằm úp một đêm ở sô pha thì ra khó chịu đến thế. Tôi bò dậy lên lầu, lại nhìn thấy Mạc Thiệu Khiêm đã sắp xếp xong hành lý. Anh nhìn tôi đứng ngoài cửa, đầu không ngừng: “Đi thôi, ra sân bay.”

Thì ra 12 ngày đã trôi qua rồi.

Tôi ngẩng ra nhìn bộ dạng của anh, anh đã thay áo sơ mi, mặc dù chưa bẻ cổ, nhưng so với bầu không khí thoải mái ở bờ biển lại hoàn toàn không ăn nhập. Tôi cuối cùng hiểu, tất thấy đều kết thúc rồi.

Tôi cứ cho rằng một tháng này dài đằng đẵng vô cùng, cho đến tận lúc kết thúc, tôi mới cảm thấy không có mã số dài ngoằng mà tôi tưởng tượng. Tôi không biết bản thân đang mang loại tâm trạng gì, như trút được gánh nặng? Cũng không hẳn thấy thế, hơn nữa có kiểu trĩu nặng khác thường, thậm chí đem theo chút mất mát. Anh dễ dàng rút ra khỏi tất cả, mà tôi lại như diễn viên quá nhập vai kịch, cho đến tận lúc này vẫn chưa hồi lại tinh thần. Tôi nghĩ tôi rất có thể là do mệt mỏi. Một tháng gần đây, tôi trải qua quá nhiều chuyện, tôi thật sự mệt mỏi rồi.

Chúng tôi quay về thành phố quen thuộc, xuống máy bay đã có tài xế đến đón. Trời lát phất mưa, miền bắc tháng ba âm lịch hiếm khi có mưa, tài xế mở ô, lại giúp chúng tôi lấy hành lý, Mạc Thiệu Khiêm tự mình đón lấy chiếc ô đen, ngăn cản tài xế lấy hành lý của tôi. Anh nói với tôi: “Em về trường đi. Anh chọn bản hợp đồng công xưởng hóa chất, có hạng mục hóa chất công nghiệp, vừa vận thảo luận được trong tay tầm đại khái rồi, em có thể trực tiếp gửi đi, những việc còn lại tự nhiên sẽ có người lo.”

Tôi nhìn anh, anh không biểu cảm gì đặc biệt, ngữ khí cũng nhàn nhạt, như nói một câu chuyện: “Hợp đồng trong vali em, em đưa cho bố Lưu Duyệt Oánh, ông ta là người trong nghề, nhìn khắc hiểu.”

Tôi ngơ nghe đứng đó, mưa bụi ngấm vào tóc tôi, có tiếng động cơ máy bay Boeing khổng lồ vọt bay lên, trong âm thanh hỗn độn tiếng anh cũng không rõ ràng. Mà trong mưa bụi tinh mịn, khuôn mặt anh gần như trở nên rõ ràng.

“Đồng Tuyệt, đây là lần cuối cùng” Anh hơi dừng một lúc, “Anh hy vọng sau này em sẽ không đến tìm anh nữa.”

Anh quay người lên xe, ô của tài xế, đảo ngược theo anh gấp lại, xe lặng lẽ rời đi. Trong tầm mắt tôi, chiếc xe Maybach dần dần khuất xa. Mưa bụi li ti như màn cửa thủy tinh to lớn không gì sánh nổi, ủ giữa trời đất màn nước xám nhạt mong manh.

Tôi nhìn xuống chân chiếc vali nhỏ nhỏ, nước mưa từng sợi rớt xuống, phủ lên bề mặt một lớp sương lóng lánh, chiếc vali này Mạc Thiệu Khiêm mua cho tôi, anh nói con gái dùng là thích hợp nhất, vừa vận dụng quần áo lẫn đồ trang điểm, kì thực Mạc Thiệu Khiêm mua cho tôi rất nhiều thứ, 3 năm tôi dùng đều là những thứ tốt nhất, về mặt vật chất. Tất cả đồ đạc để ở chung cư không đem theo, lúc đó tôi quyết tâm muốn thoát khỏi mối quan hệ với anh, không muốn cùng anh có thêm bất kì ràng buộc nào nữa.

Tôi kéo vali đáp chuyến tàu điện ngầm về trường, giữa chừng đổi 2 lần tàu, không phải giờ giao thông cao điểm, người cũng không nhiều. Trên tàu hiếm khi còn chỗ ngồi, tôi mới nghĩ đến lấy điện thoại gọi cho Triệu Cao Hưng: “Hợp đồng ký rồi.” Triệu Cao Hưng không vui mừng như tôi nghĩ, cậu ấy chỉ nói: “Đồng Tuyệt, cảm ơn cậu, nhưng hiện giờ không cần nữa rồi.” Tim tôi thỉnh thoảng thất lạc, tôi hỏi: “Sao rồi?” Tôi truy hỏi mấy lượt, cậu ấy chỉ nói: “Cậu về sẽ biết.”

Tôi xuống tàu, bắt xe về trường, bắt gặp hơn Duyệt Oánh lại đang ở ký túc.

Cô ấy vừa nhìn thấy tôi đã ôm chầm lấy, xoa xoa lưng tôi nói: “Một ngày nay cậu chạy đâu thế hả, điện thoại tắt máy, tớ lo chết đi được.”

Bởi sợ phụ đạo viên phát hiện tôi không ở trường, nên lúc đến vùng biển tôi tắt điện thoại, hơn 1 tháng không gặp, Duyệt Oánh dường như chẳng khác đi là mấy. Tôi vừa kinh ngạc vừa vui mừng ôm cô ấy: “Cậu quay lại như thế nào?”

“Đừng nói chuyện này, tớ đang muốn đi ăn cá nướng ở cổng Tây, lại ko có người đi cùng, đi mau, tụi mình đi ăn cá nướng!”

Cô ấy lôi tôi chạy ra đến ngoài cổng Tây, đến khi món cá nướng thơm phức được bày ra bàn, cô ấy mới dường như thoải mái khác thường nói với tôi: “Tớ với Triệu Cao Hưng chia tay rồi.”

Tôi kinh ngạc đến đánh rơi cả đũa trên bàn, liên thanh hỏi: “Tại sao?”

“Bố tớ ung gan rồi, đang tuân thủ trị liệu, bác sĩ không khuyến khích thay gan, nói thay gan xong chết còn nhanh hơn.”

Tôi ngu ngốc nhìn cô ấy. Ngữ khí bình thản, dường như đang kể chuyện của người khác: “Ông bố đại gia nhà tớ còn định giấu tớ, đến lúc tớ phát hiện ra ông già đang uống thuốc, mới biết thì ra bệnh được nửa năm rồi.”

Tôi nắm lấy tay Duyệt Oánh không biết nên nói gì cho phải.

“Tớ về nhà hơn 1 tháng, ngày ngày theo ông già đến công ty, tớ mới biết ông cụ mệt mỏi thế nào, loại mệt mỏi này chưa nói đến vấn đề sức khỏe, hoàn toàn là các thể loại áp lực, cả sản nghiệp to như thế, công ty trong trong ngoài ngoài, tất cả mọi việc đều phải nhọc lòng, tớ bây giờ mới biết ông già khó khăn thế nào, mẹ tớ mất được 6 7 năm rồi, tớ luôn nghĩ ông ấy sẽ lấy người phụ nữ khác, thế nên tớ bạt mạng tiêu tiền của ông già, hơn nữa tớ không tiêu kẻ khác cũng tiêu. Tớ là loại phá gia chi tử, tớ là loại tiêu hoang. Năm 20 tuổi ông già hỏi tớ muốn quà sinh nhật gì, tớ nói muốn máy bay trực thăng, nhưng ông ấy vẫn mua cho tớ. Tớ bảo ‘bố đừng bạt mạng kiếm tiền nữa’, ông già nói ‘bố liều mạng mình cũng là vì con, bố có đứa con gái như con, bây giờ bố làm nhiều 1 chút, tương lai con đỡ phải làm đi một chút’. Một tháng này tớ theo ông già, mới biết làm kinh doanh khó thế nào, ông ấy là ông chủ lớn như thế, vẫn phải nhìn sắc mặt người khác mới dám làm, xử lý mấy vụ mâu thuẫn này nọ, quản lý cao cấp trong công ty chia bè chia phái đấu nhau không ngừng, bên ngoài còn có kẻ nhòm ngó chăm chấp như hổ đói, bất thành lĩnh cũng có thể cắn lúc nào không biết, mà tớ cái gì cũng không làm được, chỉ có thể ở công ty chăm sóc ông già, ông già nói: con gái ngoan à, con phải lấy được một người đàn ông tốt, thế bố mới yên tâm được.”

“Tớ ở bên Triệu Cao Hưng, thật sự cũng nhẹ nhõm cũng vui, nhưng tớ biết Triệu Cao Hưng không thích hợp với công việc kinh doanh. Tớ trước đây cảm thấy không ai có thể chia cắt được tớ với Triệu Cao, nhưng bây giờ tớ cuối cùng đã hiểu, tớ sinh ra trong môi trường này, đã định trước phải gánh vác trách nhiệm. Công ty là mồ hôi nước mắt cả đời ông già nhà tớ, tớ sao nhẫn tâm để nó suy sụp trong tay mình chứ, ông cụ sống thêm bây giờ nhiều nhất cũng chỉ 5 năm nữa thôi, trong 5 năm này, tớ chỉ còn cách lao đầu vào học, học cách quản lý, học cách tiếp quản công ty, lúc mẹ tớ mất nản lòng thế, bởi đối với bà mà nói, quan trọng nhất là tớ và ông già tớ, mà đối với ông ấy mà nói, quan trọng nhất là sản nghiệp và tớ. Tớ đã mất mẹ rồi, bởi chuyện mẹ tớ mà tớ hận ông cụ, nhưng tớ không hy vọng lúc ông cụ mất cũng nản lòng như thế.”

Tôi không nghĩ ra bất cứ lời nào có thể an ủi được Duyệt Oánh, cô ấy khó xử như thế, tôi lại chẳng cách nào làm được gì. Cô ấy im lặng lẫn dòng nước mắt, tôi cũng khóc theo. Qua một lúc lâu, Duyệt Oánh mới ném giấy ăn cho tôi: “Đừng khóc nữa, ăn cá đi.”

Cả 2 chúng tôi ăn không vào, Duyệt Oánh nói: “Tớ định thi GMAT, tớ định xin ở học viện Thương Mại, học được cái gì đó, sau đó về nước với bố tớ 1 thời gian, có thể học thêm được bao nhiêu hay bấy nhiêu vậy.”

(*chú: GMAT: Graduate Management Admission Test, bài thi đánh giá tiêu chuẩn của sinh viên khi muốn tuyển vào các trường kinh doanh)

“Xin học đa ngành có dễ không?”

“Không biết, không được thì dùng tiền vậy thôi.” Duyệt Oánh dường như nhẹ nhõm trở lại, “Ông bố đại gia nhà tớ nói rồi, đời này có thể dùng tiền để giải quyết vấn đề thành không vấn đề.”

Về đến phòng ký túc tôi sắp xếp lại hành lý, để lấy ra quần áo, dưới đáy vali quả nhiên có bản hợp đồng. Tôi quỳ ở đấy, cầm nó lên không tìm được ngăn ngăn, Duyệt Oánh nhìn thấy, vô cùng kinh ngạc giật lấy: “Cái này sao lại ở chỗ cậu?”

Tôi không nói gì, Duyệt Oánh đã lật sang trang sau, nhìn thấy chữ ký Mạc Thiệu Khiêm đột nhiên tròn mắt: “Sao cậu lại đi tìm hẩn à?”

Tôi nhìn bản hợp đồng, tôi lần nữa bán rẻ tôn nghiêm của mình đổi lại bản hợp đồng được ký, bây giờ hình như đã vô dụng rồi.

Duyệt Oánh nói: “Ai nói vô dụng, cậu cố sống cố chết làm được như thế, lại nói Mạc Thiệu Khiêm vốn nợ cậu mà! Tớ lấy cái này, tớ trích phần trăm cho cậu! Cậu đừng xin vay phí cái gì nữa, hợp đồng này kí rồi, ông bố đại gia nhà tớ nên đưa cậu ít phần trăm mới phải chứ!”

Cô ấy lấy điện thoại cách cách lộp bộp bấm một lúc, đưa tôi xem một dãy số, sau đó lay lay tôi: “Đồng Tuyệt! Đồng Tuyệt! Có số tiền này cậu sau này ra nước ngoài sống cũng đủ đấy!”

Tôi chưa từng nghĩ đến kết quả này.

Đêm tôi nằm trên giường, mở to mắt nhìn trần nhà. Tôi chưa từng nghĩ Duyệt Oánh sẽ bỏ Triệu Cao Hưng, trong cảm nhận của tôi, tình yêu thật sự là vĩnh viễn không thể từ bỏ, mà giọng Duyệt Oánh lại cực kỳ bình tĩnh: “Tớ thật sự yêu anh ấy, mà có thật sự yêu đi chẳng nữa cũng không giải quyết được vấn đề thực tế. Lúc tớ quyết định cảm thấy rất đau khổ, rất rất rất rất đau khổ. Rồi bỏ Triệu Cao Hưng, hoặc có lẽ tớ sau này không thể tìm được người yêu như thế nữa, nhưng tớ không cách nào bỏ đi sản nghiệp xương máu cả một đời của ông già.”

Từ bản thân cô ấy, tôi nghĩ tới Mạc Thiệu Khiêm, lúc đó anh bỏ dở việc học về nước, có phải cũng có tâm trạng như Duyệt Oánh bây giờ không.

Giáo sư Tưởng từng nói với tôi, lúc Mạc Thiệu Khiêm kết hôn từng nói, anh cả đời này không thể hạnh phúc được nữa.

Cả đời, tuyệt vọng đến thế, dài đằng đẵng đến thế, phải làm sao mới hạ được quyết tâm, hy sinh bản thân cả 1 đời.

Lòng ngực tôi âm ỉ rên đau, lúc rời bỏ Tiêu Sơn ở thành phố T, tôi cũng cảm thấy cả đời không thể hạnh phúc được nữa. Chỉ có những người từng trải, mới biết quãng thời gian ấy đau đớn đến thế nào.

Tôi chưa từng nghĩ, Mạc Thiệu Khiêm cũng từng trải qua kiểu đau đớn này.

Nhưng tôi và anh hết thấy đã kết thúc rồi, nghiệt duyên cũng được, vướng mắc cũng được, đều đã kết thúc rồi.

27. Chương 33-34

Bố Duyệt Oánh khá là rộng rãi, chẳng mấy ngày Duyệt Oánh đã đưa cho tôi một thẻ atm: “Phần trăm hoa hồng của cậu đây.”

Tôi không thể nhận, Duyệt Oánh không khách khí nhét vào tay tôi: “Ngổ ả! Cái này là vì cậu còn chạy đi nhờ vả gã cầm thú kia, đừng nghĩ tớ không biết cậu túi thân thế nào.”

“Cũng không túi thân gì đâu.”

Duyệt Oánh nói: “Loại hợp đồng này Mạc Thiệu Khiêm dám tùy tiện ký chắc? Thiệt cho cậu còn dám đi tìm hấn, lại còn chẳng sợ hấn hành cậu đến xác cũng chẳng còn.”

Tôi nói: “Cũng không hấn thế, nói đúng ra thì, chung quy là tớ nợ anh ta nhiều.”

Duyệt Oánh chỉ trán tôi: “Ừ cậu là Thánh Mẫu rồi!”

Duyệt Oánh hiện tại theo bố cô ấy học làm kinh doanh, ở thành phố trường chúng tôi đang học, cũng có trụ sở công ty bố cô ấy. Duyệt Oánh lúc không có tiết thì đến công ty thực tập, công việc cứ bẽ bộn, những chuyện kinh doanh buôn bán lằng nhằng cô ấy dần dần cũng hiểu được, có lúc cũng nói với tôi vài chuyện phiếm trong nghề.

Nhưng có hôm cô ấy về trường, liền vỗ lấy tôi thiếu điều kêu la gào thét: “Thì ra Mạc Thiệu Khiêm là anh rể Mộ Chấn Phi, trời ả, tin này quá chấn động, tớ lúc biết ngổ người luôn, cậu biết chưa?”

Tôi gật gật đầu. Duyệt Oánh lại hỏi: “Thế Mộ Chấn Phi biết không?” Tôi lại gật.

Duyệt Oánh tỏ bộ muốn ngắt, nói: “Cái này rõ là khốn nạn mà, rõ là ân oán quý tộc tình thâm ái nặng mà, rõ là Thiên Hậu Phỉ Ngã Tư Tồn bi kịch tình yêu mà.... May mà tớ chia tay với Triệu Cao Hưng rồi, ít khi đụng phải Mộ Chấn Phi, nếu gặp phải anh ta, tớ có lẽ không kiềm được lại....”

(*chú: dịch nguyên văn, ko thêm bớt, chuẩn là tác giả cũng thích tự sướng)

Cô ấy nói rất nhẹ nhõm, nhưng tôi biết cô ấy vẫn chưa quên được Triệu Cao Hưng. Có buổi tối tôi và cô ấy ra cổng Tây ăn cơm, từ xa nhìn thấy Triệu Cao Hưng, tôi còn chưa kịp để ý, kết quả cô ấy lôi tôi chạy, chúng tôi 2 đứa chạy một mạch đến tận ven hồ Minh Nguyệt, cô ấy mới buông tay tôi ra.

Cô ấy chỉ cười rồi nói: “Cái này gọi là vắt chân lên cổ mà chạy nhĩ?”

Tôi nhìn cô ấy vừa cười vừa khóc, không biết nên an ủi thế nào, chỉ có thể ôm cô ấy, vỗ vỗ bờ vai. Tối ngày hôm đó Duyệt Oánh gục đầu khóc trên vai tôi rất lâu rất lâu, chúng tôi ngồi trên ghế đá bên hồ đầu mùa hạ, mặt hồ vừa nhú lá sen màu xanh nhạt, được ánh đèn đường ven hồ rọi xuống ánh lên xanh biêng biếc. Vô số con thiêu thân chao lượn nhảy múa dưới ánh đèn, ánh trăng phản trên mặt nước, cũng bị đèn đường chiếu đến ử ử, bờ hồ thỉnh thoảng lạnh lên hai ba tiếng ếch kêu, trong thâm cỏ có loài côn trùng không tên ngân nga ca hát. Phong cảnh trong trường bốn mùa như tranh, mà chúng tôi lại đang tuổi trẻ trung mơn mớn.

Tôi luôn cảm giác số phận mình quá kém, nhưng chẳng ngờ không phải chỉ có mình tôi, đến Duyệt Oánh cũng không thể ở bên người cô ấy yêu.

Có tin liên quan đến Mạc Thiệu Khiêm cũng là do Duyệt Oánh nói với tôi: “Nghe nói hẳn thật sự muốn li hôn với Mộ Vịnh Phi rồi.”

Tôi rất thản nhiên nói: “Không liên quan đến tớ.”

Cô ấy nhìn tôi bằng nửa con mắt, nói: “Chuyện đại sự như thế, có thể liên quan tới cậu sao? Cậu lại chưa phải là Trần Viên Viên, lẽ nào phong cậu làm “hồng nhan họa thủy”? Nhưng tớ cảm thấy lần này Mạc Thiệu Khiêm đại dột rồi. Đối với Mộ gia mà nói cũng thế. Hôn nhân thương mại làm tăng giá cổ phiếu mà, sau cùng, kì thực là mất một được một, cầu vinh được vinh. Nếu như thật sự muốn trở mặt, đối với hẳn và Mộ gia nói chung đều bất lợi.”

(*chú: Trần Viên Viên là một nhân vật có thật trong lịch sử Trung Quốc thời Minh mạt – Thanh sơ, đã làm dậy sóng lịch sử Trung Hoa không kém gì nhân vật hư cấu Điều Thuyền, dẫn đến sự sụp đổ của nhà Minh, sự lên ngôi của nhà Thanh)

Duyệt Oánh không còn vô tâm vô tính giống như trước kia, lời cô ấy nói luôn xuất phát từ góc độ kinh doanh hoặc dựa trên quan điểm lợi nhuận. Tôi cảm thấy cô ấy có lẽ có thể làm được, tương lai nhất định sẽ trở thành người phụ nữ mạnh mẽ.

Tôi nhớ lại những chuyện giáo sư Tưởng nói, cô bảo tôi hãy quên những chuyện đó đi, bây giờ tôi lại nhớ rõ hơn bao giờ hết. Giáo sư Tưởng nói Mộ Vịnh Phi bức anh quá sát, ý đồ muốn khống chế anh, kết quả cuối cùng lại rơi vào tình thế bế tắc trước mắt.

Cuối tuần Duyệt Oánh và một đám doanh nghiệp đi ăn cơm. Tôi một mình ở ký túc xá, mà lại nhận được điện thoại của Tiêu Sơn. Nhìn thấy số anh ấy, tôi cơ hồ cho rằng mình nhìn lầm rồi.

Anh hình như đang đứng ở một nơi mênh mông, giọng anh hiền thị đến xa xăm vô cùng: “Đồng Tuyết, em đến bệnh viện trường ngay bây giờ được không?”

Tôi bỗng kinh ngạc, ngay cả nói chuyện cũng trở lên lắp ba lắp bắp, tôi chỉ cố hỏi anh: “Anh không sao chứ? Sao lại ở bệnh viện? Đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Tiêu Sơn nói: “Anh không sao. Là Lâm Tư Nhân muốn gặp em.”

Tôi không biết Lâm Tư Nhân vì sao lại muốn gặp tôi, Tiêu Sơn trong điện thoại cũng không nói. Anh chỉ nói anh ở cổng bệnh viện đợi tôi. Tôi một bụng hoài nghi, vội vội vàng vàng chạy đến bệnh viện.

Từ cổng Bắc số 2 trường tôi đi ra, cách một con đường là đến bệnh viện, tôi đứng bên này đường chỗ cột đèn giao thông, xa xa đã nhìn thấy Tiêu Sơn. Anh đứng bên kia đường kẻ sá ngay trước tầng lầu bệnh viện lát gạch đỏ Liên Xô đã thọ đến 50 60 năm, đèn đường rọi xuống cả người anh vô cùng sắc nét, mặc dù xa, nhưng bất luận là lúc nào, tôi luôn có thể vừa nhìn đã nhận ngay ra anh.

Tiêu Sơn nhìn thấy tôi, anh lập tức tiến lên vài bước, nhưng bị dòng xe liên miên không ngừng ngăn trở. Phía bên này đèn giao thông đang “bíp bíp” réo rắt.

Cuối cùng chuyển sang đèn xanh. Tôi bị dòng người kẹp chặt bằng qua đường, một mạch chạy đến trước mặt anh, tôi hỏi anh: “Sao rồi?”

Sắc mặt anh mặt mỗi cực kỳ, phảng phất như gặp phải chuyện không hề tốt đẹp.

Tôi biết sự việc rất mục nát, nhưng có nằm mơ cũng không ngờ sẽ mục đến bước này. Tôi ở phòng bệnh đơn gặp Lâm Tư Nhân, cô ấy ngón nguyên một lọ thuốc ngủ, sau đó còn rạch cổ tay, nếu như không phải Tiêu Sơn có cảm giác bất an, bỏ tiết chạy đến đập cửa, cô ấy có lẽ đã chết sớm rồi.

Cô ấy nằm trên giường bệnh, sắc mặt bợt nhạt đến không còn chút máu, cô ấy nhìn tôi xong lại cười cười, cười đến nỗi tôi cảm giác chua chát.

Tôi an ủi cô ấy: “Cậu đừng nghĩ nhiều nữa, y học bây giờ phát triển nhanh lắm, nói không chừng 3 hay 5 năm sau sẽ có thuốc....” “Tôi thế này là đáng đời lắm, tôi biết.” Giọng cô ấy có thể xem như đang bình tĩnh, nhưng lại lộ ra chút ứ đọng, “Đây là báo ứng.”

“Cậu đừng nghĩ lung tung, cậu chẳng làm sai gì cả.”

Cô ấy thẳng thắn ngắt lời tôi: “Chuyện cậu mang thai, là tôi nói với Mộ Vịnh Phi....”

Tôi nằm mơ cũng không ngờ, từ miệng Lâm Tư Nhân thốt ra cái tên Mộ Vịnh Phi, mối quan hệ giữa họ có lẽ bản đại bác cũng không tới, họ có lẽ xưa nay vốn chưa từng quen nhau. “Bức ảnh đó cũng là Mộ Vịnh Phi đưa tôi, bảo tôi đăng lên BBS trường cậu. Chị ta nói cậu không còn mặt mũi nào gặp lại Tiêu Sơn, chị ta nói cậu ham muốn hư vinh được Mạc Thiệu Khiêm bao nuôi, cậu phá hoại tình cảm vợ chồng họ, là loại bồ nhí đáng tởm. Tôi một lúc hồ đồ, dùng IP thay mặt đăng lên, sau còn post thêm bài nói cậu là vợ hai của kẻ có tiền.... Nhưng sau đó cậu vừa gọi điện, Tiêu Sơn đã đi rồi. Tôi thế nào cũng không tìm ra 2 người, Mộ Vịnh Phi nói.... Khiến một người đau khổ, không cần phải khiến họ chết, bởi vì chết nói cho cùng cũng là 1 cách giải thoát, chỉ cần làm họ tuyệt vọng, mới là sống còn không bằng chết. Tôi nghe lời chị ta, bị chị ta xúi giục, đi tìm 2 người....” Khuôn mặt cô ấy có vệt nước lóng lánh từ từ tràn xuống, “Đồng Tuyết, tất thấy những thứ này đều là báo ứng của tôi. Tiêu Sơn anh ấy thật sự yêu cậu, ngày hôm đó anh ấy uống say, tôi kéo anh ấy về, anh ấy chỉ ôm tôi nói: ‘Đồng Tuyết, anh sai rồi.’ Nói xong câu đấy, anh ấy lăn ra ngủ. Anh ấy vốn không đụng vào tôi, chỉ là tôi ngủ một đêm ở đó, vốn vẹn có một đêm đó thôi, anh ấy cũng chẳng chạm vào tôi. Từ lúc đấy tôi mới hiểu, tôi vĩnh viễn không thắng được cậu.”

“Tôi tự mình sa ngã, mỗi ngày giết thời gian ở bar, quan hệ với rất nhiều người xa lạ.... tôi có thai rồi, lại không biết bố đứa trẻ là ai....tôi luôn cảm thấy kinh tởm, kinh tởm chính mình tại sao lại trở thành thế này.... Lúc ở thành phố T tôi nói với 2 người tôi mang thai, nhìn sắc mặt 2 người, tôi đã biết mình sai lầm rồi.... Đồng Tuyết, đây là báo ứng của tôi.... Là tôi xin lỗi cậu và Tiêu Sơn.... Là báo ứng của tôi....”

Tôi nhìn cô ấy thắm thiết khóc lóc đến nghẹn lời, một người con gái ưu tú như thế, kì thực cũng chỉ vì tình yêu, lỡ chân một bước ân hận cả đời.

Tôi vẫn còn nhớ cô ấy thời học phổ thông. Lúc đó cô ấy đáng yêu dường nào, xinh đẹp dường nào. Cô ấy với tất cả mọi người đều là bạn tốt, đến người lầm lì như tôi đây, bất cứ lúc nào cũng đều cảm thấy sự nhiệt tình hoạt bát của cô ấy.

Tại sao lại biến thành như thế này chứ?

Cũng chỉ là 3 năm ngắn ngủn, tại sao lại biến thành thế này chứ?

Tôi không cách nào an ủi cô ấy nữa, bởi bác sĩ tiến vào thúc giục cô ấy chuyển viện, lấy lí do đây chỉ là bệnh viện thuộc trường học, hy vọng cô ấy chuyển sang bệnh viện chuyên môn hơn. Nói thì mặc áo bảo hộ, đeo khẩu trang, mồm liến thảng nói lý: “Không phải chúng tôi kỳ thị, chỉ là chỗ này phần lớn bệnh nhân đều là học sinh và giáo viên, vì sự an toàn của nhiều bệnh nhân khác....”

Lâm Tư Nhân khóc đến rũ cả người, tôi kích động ôm chặt vai cô ấy, vỗ vỗ lưng cô ấy.

Tiêu Sơn rất cảm phẫn: “Ông còn là bác sĩ không, ông so với bọn tôi đáng lẽ phải có kiến thức y tế hơn chứ, sao ông có thể nói ra mấy lời y đức như thế.”

“Xin cô đến văn phòng làm thủ tục chuyển viện.”

Bác sĩ gạt chúng tôi đi, Lâm Tư Nhân như một đứa trẻ nhỏ, khóc đến hỏn hển trong lòng tôi. Tôi với Tiêu Sơn giúp cô ấy làm thủ tục nhập viện, căng thẳng đến tận nửa đêm mới ổn thỏa, giường bệnh viện lớn luôn chật cứng, sau cùng là Tiêu Sơn nhớ ra, lúc Lâm Tư nhân giúp bà ngoại anh ấy tìm bệnh viện, gọi điện cho một người quen cô ấy.

Sau cùng nhờ gọi được cho người quen ấy, chúng tôi mới đợi được xe cấp cứu đón cô ấy đi. Lâm Tư Nhân tạm thời không nguy hiểm gì đến tính mạng, nhập viện làm thủ tục xong, bác sĩ nói quan sát vài ngày là có thể xuất viện về nhà, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt thê lương hoảng loạn của cô ấy, tôi biết cô ấy không thể trở về như ngày xưa nữa.

Cô ấy như đứa trẻ khẩn khoản van xin tôi: “Cậu đừng trách Tiêu Sơn nữa, anh ấy là bị tôi lừa thôi, 2 người vốn dĩ nên ở bên nhau. Xin cậu, cậu đừng trách Tiêu Sơn nữa.”

Tôi trước giờ chưa từng trách Tiêu Sơn, dù cho năm đấy anh nói chia tay, tuổi dậy thì nông nổi, chúng tôi đều cho rằng, người kia sẽ không ra đi. Đành rằng chỉ cần vừa buông tay, chúng tôi đã bị vận mệnh như dòng nước lũ cuốn trôi dạt, rốt cuộc không thể đoàn tụ.

Tôi biết tôi và Tiêu Sơn sắp lần nữa phân li. Vất ngang giữa 2 chúng tôi, ngoài thời gian 3 năm, ngoài 3 năm tôi không chịu thấu ấy, hiện tại còn có cả Lâm Tư Nhân.

Chúng tôi không thể đành lòng an tâm mà trở về bên nhau. Tôi hiểu Tiêu Sơn, Tiêu Sơn hiểu tôi, chúng tôi đều hiểu.

Rất muộn mới rời khỏi bệnh viện, sáng sớm đầu hạ miền Bắc, gió đêm vỗ bên tai, phảng phất hơi lạnh như mùa thu. Tiêu Sơn dừng chân bên vỉa hè, hỏi tôi: “Muốn đi uống chút gì không?”

Tôi gật gật đầu.

Chúng tôi chọn đại một quán nhỏ, là quán cơm Tứ Xuyên, quá nửa đêm chỉ còn vài người dấp dấp công nhân trong quán hò hét ồn ào, ăn lấy hương lấy hoa, chúng tôi gọi một nồi cá nấu, bà chủ rất hồn hậu nói: “Được rồi, 2 đứa ăn không hết đâu.”

Quả thực là một nồi rất to, đầy ự cả 1 nồi inox bùng lên, quả nhiên 2 người ăn không hết, quán nhỏ không có nhiều loại rượu trắng, tôi nói: “Uống Nhị Oa Đầu đi.”

(*chú: Nhị Oa Đầu rượu này nặng lắm || 60 độ lận, có thể nướng được mực, bạn chuyên lấy rượu này nướng mực, ngon hơn cồn)

Rượu trắng đẹp dễ sóng sánh trong cốc nhựa, Tiêu Sơn một hơi uống hết phân nửa cốc, anh uống rượu giống như uống nước thật đấy, tôi nói: “Đừng uống kiểu này, uống thế hại dạ dày lắm.”

Anh cười với tôi: “Đau lòng còn không sợ, sợ gì đau dạ dày?”

Tôi không biết còn có thể nói gì với anh, nên tôi cũng uống một ngụm rượu cay xè cháy nồng từ đầu lưỡi chạy thẳng xuống dạ dày, dường như một cơn phồng rát.

Chúng tôi cả 2 lặng lẽ ăn món cá nấu, rất cay, mùi vị không tệ lắm. Rượu cũng cay, cá cũng cay, tôi cay đến nổi nước mắt rất nhanh đã trào lên. Tôi vội vàng cúi đầu, nhưng vừa cúi xuống nước mắt càng giống như không thể kìm được, thế rồi lại ngẩng đầu lên, hít một hơi sâu.

Tiêu Sơn nhìn tôi, cơ hồ như thì thầm nói: “Em đừng khóc.”

Tôi qua quýt gắp một đĩa lớn giá đỗ, ai nói tôi khóc chứ, là cay thôi.

Tiêu Sơn nói: “Đừng ăn giá đỗ, càng cay hơn, ăn cá đi.”

Bởi vì hồi trung học, tôi vừa cao vừa gầy, thế nên có biệt hiệu là Đồng giá đỗ. Lại còn là Lâm Tư Nhân trêu đùa đặt cho tôi tên riêng này, cũng bởi hồi đó tôi rất trắng, nickname này cũng chẳng có ác ý gì, lúc đó lớp tôi đến phần lớn đều có nickname. Giống như Tiêu Sơn gọi là Romeo, Lâm Tư Nhân là Juliet.

Nghĩ đến Lâm Tư Nhân, nước mắt tôi cuối cùng tràn xuống, cô ấy cũng như tôi, năm nay mới chỉ 21 tuổi mà thôi.

Tiêu Sơn không đỡ tôi nữa, anh chỉ chậm chậm uống hết rượu, sau đó lại tự rót đầy cốc mình. Tôi lau qua loa nước mắt, cũng uống một hơi cạn cốc rượu.

Trước đây luôn nghe có người nói mượn rượu giải sầu, đêm nay mới biết khi nỗi buồn đau ứ đọng, có thể uống rượu thật là tốt biết bao. Chúng tôi 2 người đều uống rất nhanh, chẳng mấy chốc 1 bình đã cạn tới đáy, Tiêu Sơn gọi bà chủ, lại lấy thêm một bình nữa.

Bình rượu mới uống hết chưa tôi cũng không rõ nữa, bởi sau đó tôi đã say rồi.

Tôi còn biết mình đã say rồi, Tiêu Sơn tính tiền với bà chủ quán, tôi còn nghe rõ mồn một 88 tệ nổi cá nấu, sau đó anh đến dìu tôi, tôi nói: “Không sao, em tự đi được.” lời vừa nói dứt, tôi va ngay vào cửa kính của tiệm, may mà cửa kính chắc chắn, tôi cũng chỉ suýt xoa một tiếng. Ra đến vỉa hè bị gió lạnh thổi đến 2 chân cứng đờ không bước nổi.

Sau cùng tôi được Tiêu Sơn công đi, may mà 3 giờ sáng trên đường không có mấy người. Tôi cảm giác chao đảo, được anh công trên lưng, còn kịp nhớ đến: “Đừng về trường, bị người khác nhìn thấy không hay.”

Tôi cảm giác cơn mê man này dường như rất thân quen, có lẽ lúc nhỏ đi xem phim cùng bố mẹ, cũng từng được bố công về nhà. Đầu tôi trống rỗng, toàn bộ tư duy giống như bị đào thải sạch sẽ, tôi cảm thấy mệt mỏi lắm rồi, một năm này những chuyện phát sinh còn nhiều hơn cả 1 đời. Tôi thật sự mệt mỏi cùng cực rồi. Tôi áp vào lưng anh ngủ thiếp đi.

Duyệt Oánh thường lải nhải bên tai tôi, sinh viên nữ trong trường hợp tỉnh lại sau cơn say chỉ cần chú ý 2 chuyện sau, ví tiền và trình tiết đều còn là ổn. Tôi tỉnh lại giữa cơn say, nhìn lên trần nhà xa lạ, chỉ cảm giác đầu đau nhức. Lần trước uống say đến mức này, hình như là lần đi ăn cơm cùng Mạc Thiệu Khiêm, tôi còn nôn ọe trên xe anh.

Giường khách sạn rất mềm, mà tôi mặc quần bò bó sát nằm ngủ cả một đêm, chân đều sưng phù. Tôi bò dậy, nhìn túi xách vắt trên tủ đầu giường, trên túi đặt một mảnh giấy, tôi nhận ra nét chữ của Tiêu Sơn: “Đồng Tuyệt: Anh về trường trước đây. Chuyện Lâm Tư Nhân em đừng buồn nữa, bản thân em nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Tôi và Tiêu Sơn đúng là không có duyên phận, đến uống say cũng không làm được gì.

Tôi vã nước lạnh rửa mặt, nhìn chính mình trong gương. Mắt tôi sưng húp rồi, cả mặt cũng phù sưng, 21 tuổi tôi, ánh mắt ấy thể mà lại già nua hơn bất cứ người nào. Bởi trong lòng nặng trĩu tâm tư, lòng tôi đã già cõi mắt rồi.

Tôi nín nhịn cơn đau đầu quay về trường, sáng thứ 7, không khí trong trường đều có phần lười biếng, tôi về đến lầu ký túc xá, ngay cả nơi này cũng yên tĩnh lạ thường. Có bạn nữ dậy muộn làm một hơi ngáp dài đang phơi quần áo ở hành lang, có người tai còn đeo mp3, đi qua đi lại hình như đang luyện từ mới. Phòng chúng tôi rất tĩnh mịch, 2 bạn cùng phòng kia đều là người bản địa, từ hôm qua đã về nhà rồi. Duyệt Oánh dường như cũng không về ngủ, tôi lật người trên giường mình, phủ lên chiếc chăn.

Tôi ngủ bù được một giấc, ngủ đến lúc Duyệt Oánh về mới tỉnh. Cô ấy nói: “Hai ngày nghỉ cậu không đi chơi à?”

Kì thực tôi cảm thấy bản thân cũng thấm thương vô cùng, 2 ngày nghỉ cuối tuần đều không có chỗ để đi. Duyệt Oánh đi rồi thì tôi chỉ còn lại một mình, bây giờ cô ấy bình thường rất bận, thế nên tôi càng lẻ loi trống trải.

Tôi không kể chuyện Lâm Tư Nhân bệnh cho cô ấy nghe, bởi cô ấy chẳng quen biết gì Lâm Tư Nhân, tôi nghĩ Lâm Tư Nhân cũng không muốn người khác biết.

Duyệt Oánh cả mặt ửng hồng nghiêm túc, ngồi bên giường tôi: “Có chuyện này tớ không biết có nên nói với cậu không?”

Tôi miễn cưỡng vực dậy tinh thần: “Tối qua ăn cơm cậu gặp giai đẹp à?”

Duyệt Oánh đẩy tôi 1 cái: “Cậu cút đi! Tớ bây giờ tập trung vào giang sơn, hơi đâu đi quan tâm giai đẹp. Tớ nghe nói công ty chỗ Mạc Thiệu Khiêm dạo này báo cáo tài vụ có ít vấn đề, hơn nữa còn là vấn đề rất lớn.”

Nhà tư bản làm kinh doanh cũng gặp lỗ vốn cơ à?

Tôi luôn không hiểu những chuyện về kinh doanh, tôi đối với nghề này thiên phú không có, sau cùng Duyệt Oánh giảng giải cho tôi đến nửa ngày trời, tôi cũng chỉ nghe hiểu đại khái trước mắt Mạc Thiệu Khiêm tình hình trắc trở, hơn nữa trong ngoài đều khốn đốn.

“Nghe nói hân với vợ đang bế tắc cực kỳ. Tớ biết Mộ gia doanh nghiệp xếp hạng thế giới, ôi dào— lần trước trên mạng buôn chuyện nhà Mộ Chấn Phi, cũng chỉ buôn được mấy chuyện nhỏ nhặt như hạt cát trong sa mạc thôi.....”

Tôi không muốn nghe đến cái họ “Mộ” này, một chút cũng không muốn. Tôi nghĩ đến Mộ Vịnh Phi 3 chữ ấy đã thấy kinh sợ, thật sự, tôi kinh sợ chị ta. Mặc dù chỉ gặp gỡ một lần, mặc dù chị ta là một người phụ nữ đẹp, nhưng tôi một khi nhớ lại nụ cười dịu dàng ấy, lập tức sởn hết cả da gà. Tôi nguyện cả đời cũng không cần phải gặp lại người đẹp này nữa.

Trên đời này, trước giờ, một khi đã sợ cái gì sẽ đến cái đó, cho đến khi gặp được Mộ Vịnh Phi, tôi mới biết bản thân mình ngốc nghếch cỡ nào.

So với lần trước gặp gỡ, Mộ Vịnh Phi vẫn vậy, vẫn sáng sủa gọn gàng, dịu dàng khấn khoản, mà tôi thực tại không hiểu chị ta còn muốn hẹn tôi ra làm cái gì nữa.

Mộ Vịnh Phi nói chuyện vẫn nhã nhặn ôn tồn, chị ta thậm chí giúp tôi gọi sẵn món bánh kem hạt dẻ: “Đồng tiểu thư, bánh kem tiệm này rất nổi tiếng.”

Ngữ khí chị ta dường như đang ngọt ngào giới thiệu món điểm tâm yêu thích, tôi lại có một kiểu sợ sệt không tên, dường như là cảnh giác. Tôi rất khách sáo nói cảm ơn, cầm đĩa nhưng lại hoàn toàn không có khẩu vị gì đối với miếng bánh đủ cả sắc lẫn vị kia.

Mộ Vịnh Phi thờ ơ nhấp một ngụm hồng trà, đột nhiên nở một nụ cười xinh đẹp: “Yên tâm đi, bánh này không có độc đâu.”

Tôi nhắc mí mắt nhìn chị ta, lần trước tôi cứ cảm giác chột dạ, không dám nhìn thẳng chị ta. Lần này tôi tỉ mỉ quan sát. Đôi mắt đẹp màu hổ phách, đường nét khuôn mặt mềm mại, là một người phụ nữ đẹp theo tiêu chuẩn. Nhưng chị ta thực tế cao thâm khó lường, so sánh lại thì, tôi cảm thấy càng sợ hãi hơn, tôi theo bản năng kinh sợ chị ta.

Tôi rất thẳng thắn nói: “Tháng trước tôi chỉ có chuyện không thể không nhờ vả Mạc tiên sinh giúp đỡ, bây giờ giao dịch cũng kết thúc rồi, chị yên tâm, sau này tôi sẽ không tìm anh ấy nữa, anh ấy cũng không phải bận tâm đến tôi nữa.”

Chị ta lộ ra nụ cười đẹp mê người với tôi: “Tôi biết cô vì chuyện gì, tôi cũng biết cô đã đạt được mục đích cô muốn. Còn như cụ thể thì tôi không có hứng muốn biết. Nhưng có chuyện này cô có lẽ chưa hiểu. Quan hệ giữa tôi và Mạc Thiệu Khiêm không chỉ vốn vẹn là cuộc hôn nhân đơn giản, anh ấy muốn làm chuyện ngu xuẩn, nhưng có lẽ không nên kéo cả Mộ gia theo anh ta, tôi cũng không muốn đi theo thác tùng, thế nên tôi dùng cách hiệu quả nhất để giải quyết chuyện này. Đồng tiểu thư, tôi hy vọng cô có thể biết điều.”

Tôi buột miệng nói: “Anh ta muốn li hôn chuyện này chẳng liên quan gì đến tôi.”

Tôi nhìn con người Mộ Vịnh Phi nhanh chóng co lại, khoảnh khắc đó chị ta dường như thất thố, nhưng chị ta ngay lập tức bật cười: “Đồng tiểu thư, tôi lại còn thật sự đánh giá cô hơi bị thấp. Vốn dĩ tôi cảm thấy cô là một con ngu bây giờ xem ra, cô so với ngu hóa ra còn hơn một chút xiu.”

Chị ta dùng lời lẽ vô cùng gay gắt, tôi chẳng chút quan tâm. Hơn nữa trong mắt loại người khôn ngoan này, tôi luôn là loại đần độn, đần cũng chẳng có gì xấu cả.

“Ừ, anh ta thực sự là muốn li hôn với tôi, cha tôi rất phẫn nộ, cũng rất giận dữ. Năm đó Mộ gia cứu vãn anh ta khỏi bước đường cùng, là Mộ gia cho anh ta vốn liếng, khiến anh ta hoàn toàn có thể thu mua lại cổ phần trong công ty. Anh ta bây giờ làm thế này, rõ ràng là vong ân bội nghĩa.”

Tôi nói: “Nếu như chị muốn mắng chửi Mạc Thiệu Khiêm, mời chị đến trước mặt anh ta mà mắng.”

Mộ Vịnh Phi bật cười, âm thanh vừa thanh vừa giòn, nụ cười đẹp mê hồn, nhưng lời chị ta giống như con dao chọc vào khúc băng, vừa lạnh vừa sắc: “Cô vút cái kiếu lồi thoi dài dòng này đi được rồi đấy, có lúc tôi cứ nghĩ, cô rốt cuộc là ngu thật, hay chỉ đang giả ngu. Nhưng tôi cũng không muốn phí lời với cô nữa, tình hình Mạc Thiệu Khiêm bây giờ cô đại khái chưa biết nhỉ? Tôi có thể thẳng thắn nói cho cô biết, vấn đề hiện tại đã được bố trí ở mức tầm tầm rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể tóm anh ta rơi vào lưới. Việc này cần phải cảm ơn cô, vốn dĩ anh ta ở mặt tài chính lỗ một chút tiền, căn bản cũng không gọi là dao động. Nhưng ập xuống việc cô lấy được bản hợp đồng, Mạc Thiệu Khiêm thế mà lại ký thật. Thật khiến tôi không ngờ nổi, tôi không thể không thừa nhận, anh ta thật sự đối với cô không nhiều, vậy mà lại cam tâm tình nguyện làm việc ngu xuẩn này, cô hiểu chuyện này có hàm súc gì không?”

Lời chị ta giống như nhát kiếm, chậm rãi từng chút từng chút khoét lấy ngực tôi, khiến tôi hít một hơi thật sâu: “Chị và bố Duyệt Oánh là cùng hội cùng thuyền ư?”

“Cô nói Lưu tiên sinh ấy à? Ồ, nói cô ngốc đi, cô cũng không phải là ngốc, nói cô không ngốc đi, cô vẫn còn ngốc nghếch lắm.” Mộ Vịnh Phi hoàn toàn ngậm nga cười cợt, “Nhưng xem cô giúp chúng tôi một tay, khiến tôi có cơ hội đuổi được Mạc Thiệu Khiêm ra khỏi hội đồng quản trị, tôi nghĩ tôi sẽ rất biết ơn cô.”

Tim tôi thắt chặt, tôi làm sao lại không ngờ được bản thân mình lần nữa rơi vào bẫy, tôi luôn cho rằng cho dù hợp đồng là một cái bẫy, cũng là của Mạc Thiệu Khiêm giăng ra, nhưng tôi luôn không nghĩ nổi Mộ Vịnh Phi sẽ thế này. Tôi biết sự nghiệp đối với Mạc Thiệu Khiêm ý nghĩa thế nào, lúc đầu là vì sản nghiệp bố anh ấy để lại, nên mới đáp ứng hôn nhân với Mộ Vịnh Phi. Nếu như mất đi tất cả, có thể còn đau hơn cả việc giết chết anh.

“Chị rõ ràng là yêu anh ấy.” Tôi nhìn Mộ Vịnh Phi, “Vì sao còn đối xử với anh ấy như thế?”

Mộ Vịnh Phi bật cười đầy bất ngờ, chị ta dường như cười tràn trề hể hả: “Yêu anh ta ấy à? Ừ, ở đời này, chỉ có mình tôi yêu anh ta nhất, mười năm trước tôi từng nói với bố mình, nếu như bố không gả con cho Mạc Thiệu Khiêm, con sẽ chết cho bố xem! Tôi đòi bố mình vận dụng tài lực giúp đỡ anh ta, nhưng anh ta đối với tôi thế nào nào? Từ đêm tân hôn trở đi, anh ta nào có đụng vào tôi! Là một người phụ nữ, một người vợ, còn gì sỉ nhục hơn nữa không?”

Tôi nhìn bộ dạng gần như thất thố ấy, nhất thời nói không ra lời.

“Anh ta cho rằng hôn nhân của anh ta là một loại hy sinh, mà tôi lại không phải ư? Tôi nhẫn nhịn 10 năm, 10 năm này, tôi nghĩ hết tất cả mọi cách, nhưng anh ta căn bản là hận tôi. Anh ta cảm thấy Mộ thị năm đó giúp anh ta kì thực là một nỗi nhục lớn, mà anh ta bị ép phải nhận sự giúp đỡ này, lại càng nhục nhã ê chề hơn. Vì loại logic hoang đường vô lý này, anh ta cự tuyệt tôi đến ngàn vạn dặm. Bởi yêu anh ta, tôi luôn nhẫn nhịn, tôi từng lần từng lần dạt dào hy vọng, để rồi lại hết lần này đến lần khác tuyệt vọng. Đến bây giờ tôi không muốn nhẫn nữa, đã như thế này, tôi giúp anh ta toại nguyện vậy!”

Tôi không biết bản thân mình đang có tâm trạng gì, đối với người phụ nữ gần như điên cuồng này, lòng tôi nghẹn lên hỗn tạp đủ loại mùi vị, tôi luôn không hề hay biết mối quan hệ giữa Mạc Thiệu Khiêm với chị ta thì ra là thế. Lần trước những gì chị ta nói với tôi, tôi vẫn cứ tin là thật. Nhưng chị ta thật sự làm những chuyện này, khác nào đẩy Mạc Thiệu Khiêm vào đường cùng. Tôi thì thảo nói: “Chị làm thế, anh ấy sẽ chết mất.”

Chị ta từ từ lấy lại vẻ trấn tĩnh xuất chúng, vui vẻ cười nói thậm chí còn đan xen kiếu dễ thương kì dị: “Ừ, Mạc Thiệu Khiêm kiêu ngạo hơn người, 10 năm trước bị thu mua, anh ta buộc phải kết hôn với tôi, đã là nỗi sỉ nhục lớn ở đời rồi. Nếu như lần này tôi thật sự ra tay, biết đâu anh ta sẽ nhảy từ đỉnh lầu xuống nhỉ.”

Tim tôi bỗng nhúm nhó, nhìn Mộ Vịnh Phi, chị ta phụt cười: “Đừng tỏ vẻ đáng thương như thế với tôi, cô như thế này thật khiến tôi tiếc nuối. Kì thực anh ta chết hay không thì quan hệ gì đến cô nhỉ? Thù cô cũng trả rồi, tiền cũng đến tay rồi, bây giờ anh ta chết rồi, cô vừa hay cao chạy xa bay. Là cô tận tay đẩy anh ta phát cuối, anh ta có ngã đến thịt nát xương tan, không phải cũng vừa lòng hợp ý cô sao?”

Tôi hít một hơi, cảm thấy cực kỳ cực kỳ khó khăn: “Tôi chưa từng nghĩ như thế.”

“Tôi biết cô yêu cái cậu Tiêu Sơn kia.” Mộ Vịnh Phi nhàn nhã nói lý, “Hai người yêu nhau sớm muộn cũng nên kết hôn thôi. Kì thực tôi cũng không muốn quá tuyệt tình, chỉ cần cô nói với Mạc Thiệu Khiêm, chuyện

hợp đồng là cô cố tình lừa anh ta ký, hơn nữa cô dự định sau khi tốt nghiệp sẽ kết hôn cùng Tiêu Sơn. Cô làm được việc này, tôi sẽ bỏ qua cho Mạc Thiệu Khiêm một lần này.”

Tôi hoàn toàn không hiểu những gì chị ta đang làm: “Tại sao?”

Chị ta cười trong trẻo nhìn tôi: “Cô đi nói rõ ràng rành mạch với Mạc Thiệu Khiêm rằng, cô và Tiêu Sơn sẽ cưới nhau, còn chuyện hợp đồng là cô lừa anh ta, như thế 2 người mới không còn khả năng ghen nhóm tro tàn nữa, tôi như vậy mới an tâm.”

Tôi bản năng vô cùng bất mãn: “Tôi sẽ không đi bịa chuyện anh ấy đâu.”

Mộ Vịnh Phi nhìn tôi, bật một nụ cười thật đẹp, nhưng từ khóe môi ói mưa ra từng chữ từng từ đều có kiểu lạnh lùng không thể tưởng: “Tôi cho cô 10 ngày, đây là cơ hội cuối cùng. Cô nếu như không thể đi, tôi cũng có thể bộc trực nói cho cô biết hậu quả. Tôi từ nhỏ đã được dạy rằng, đã không cách nào nắm được món ngon trước mắt, hoặc là triệt để vứt bỏ, hoặc là thẳng tay phá hủy. Cô đoán thử xem đối với Mạc Thiệu Khiêm, tôi sẽ chọn cách nào?”

Tôi do dự đến vài ngày vẫn không quyết định được, Duyệt Oánh rất bận rộn, tôi cũng không nhẫn tâm hỏi cô ấy. Tôi thậm chí không dám nghĩ bố cô ấy có thực sự bị bệnh hay không, hay là đang lừa cô ấy mà thôi. Cô ấy buông xuôi tình cảm đối với Triệu Cao Hưng, nếu như cô ấy và tôi giống nhau, bị người thân thiết máu mủ bán rẻ, nhất định sẽ cảm thấy đau đớn tột cùng. Trên thế giới này, chúng tôi đều không phải người khôn ngoan, chúng tôi luôn cho rằng bản thân có thể vừa đủ kiên trì làm những việc mình cho là đúng, nhưng thực tại trước mắt, Duyệt Oánh với tôi đều như nhau, đều ngây ngô đến đáng thương.

Tôi lên mạng tìm hiểu tin tức, bởi nguy cơ tài chính, xuất khẩu cũng hứng chịu đả kích trầm trọng, 1 chuỗi phản ứng dẫn đến vận tải đường biển toàn cầu, cảng dầu mới xuất ra nhập vào vân vân đều bị ảnh hưởng rất lớn. Các thông tin tìm thấy đều có hạn, manh mối duy nhất, chính là tên một công ty thị trường nào đó, công bố Mạc Thiệu Khiêm nhượng lại một khoản cổ phần lớn, anh ấy nhất định thật sự đang thiếu tiền rồi, tôi không chịu đựng được hơn nữa, muốn gọi điện cho Mạc Thiệu Khiêm, nhưng mỗi lần cầm lên điện thoại, sẽ luôn nhớ đến ngày hôm đó anh ở sân bay nói với tôi: “Anh hy vọng em sau này sẽ không tìm đến anh nữa.” Tôi cũng hy vọng bản thân vĩnh viễn không tìm đến anh.

Ban đêm tôi nằm mơ một cơn ác mộng, mơ thấy Mạc Thiệu Khiêm thật sự từ đỉnh tòa nhà cao chọc trời nhảy xuống, rơi đến máu thịt lẫn lộn. Toàn mặt anh là máu me, tôi gồng mình muốn đỡ anh dậy, anh lại cứ cười cười với tôi, máu chảy đầy mặt anh. Anh cười sao lại kì dị đến thế, mà hai tay tôi dính đầy máu trên người anh.

Tôi cứ khóc, khóc đến khi thức tỉnh. Có lẽ lần đầu tiên tôi vì anh mà khóc, đương lúc tỉnh dậy, cả người vẫn đang đau đớn trong cơn khiếp đảm. Tôi không chấp nhận được tình cảnh này. Nếu như không phải vì tôi, anh sẽ không ra nông nỗi này. Bố tôi bán rẻ bố anh ấy, sau đến tôi lại lần nữa bán rẻ anh.

Tôi hạ quyết tâm, đi gặp Mạc Thiệu Khiêm. Bởi vì thời hạn Mộ Vịnh Phi đưa đã trôi qua được một nửa, tôi biết chị ta cái gì cũng có thể làm, chị ta là người đáng kính sợ nhất mà tôi từng gặp. Mọi chuyện trên thực tế lại vô cùng chặt vật. Số điện thoại cá nhân của Mạc Thiệu Khiêm luôn khóa máy, không rõ là nguyên nhân gì, hoặc giống như anh từng nói, anh không muốn gặp tôi nữa. Thế nên đến cả số điện thoại cũng đổi sạch.

Tôi một lượt đến khu chung cư, kết quả là bị bảo vệ hết mực trung thành chặn ngay sảnh lớn yêu cầu đăng ký, sau đó rất khách sáo nói với tôi, chủ hộ đã treo biển bán căn nhà đó rồi, hiện tại tạm thời không có người ở. Tôi nghĩ anh vùng sức không muốn tôi tìm đến anh thật rồi. Tôi sau cùng vẫn đi tìm anh, cách thức hơi ngốc nghếch, tôi gọi điện cho lái xe, trừ Mạc Thiệu Khiêm ra tôi chỉ có số của lái xe. Lái xe chờ một lúc, sau vẫn nói với tôi nơi tôi nay Mạc Thiệu Khiêm đến. Tôi chạy một mạch đến, quả nhiên ở bãi đậu xe nhìn thấy chiếc xe Maybach quen thuộc. Lái xe đứng dựa bên cửa xe hút thuốc, nhìn thấy tôi vội vã dập đầu thuốc.

Tôi từng đến chỗ này, 3 năm trước lần đầu tiên mời Mạc Thiệu Khiêm ăn cơm, chính là ở đây. Trên tầng phòng 1691 là nhà hàng tư nhân, đồ ăn rất ngon, có lẽ hơi bé, hoàn toàn là căn nhà dành cho hộ gia đình, thế nên mỗi ngày chỉ nhận một bàn đặt trước, hơn nữa cũng không quá đắt. Tài xế nói với tôi: “Đồng tiểu thư, lần này là tôi tự ý quyết định, tôi lái xe cho Mạc tiên sinh đã gần 7 năm rồi, coi như tôi nhiều tuổi hơn

nên lảm lòi một câu thôi, cô đừng giận dỗi cậu ấy nữa nhé.” Tôi miễn cưỡng cười cười. Anh ta nói: “Đồng tiểu thư lên cậu ấy nhất định rất vui.”

Tôi bỗng nhiên không đủ dũng khí đối mặt với Mạc Thiệu Khiêm, nhưng lái xe đã giúp tôi ẩn thang máy, luôn cười dường như khích lệ tôi. Tôi từ trước đến giờ chưa từng có những người như bên cạnh Mạc Thiệu Khiêm, ví dụ như Quản gia, ví dụ như anh lái xe, nhưng bọn họ đều một lòng một ý vì anh mà nghĩ, hết lòng tận trung. Anh có lẽ là một ông chủ không tệ, trung thành đến thế này có lẽ bỏ tiền lương cũng không mua được.

Thang máy rất nhanh đã đến nơi, bốn mặt tường đều là gương kính lạnh ngắt, tôi gặp chính mình trong gương, đem theo một thân sắc mù mờ ngờ ngàng, sự việc đã đến bước này có chùn chân cũng không còn cách nào khác. Cuộc sống tôi luôn thảm bại thế đấy, phải chăng hết lần này đến lần khác bị người ta dồn vào góc chết. Tôi đứng trước cửa phòng 1691, tiếp thêm một chút nghị lực mới ấn chuông cửa. Cửa bật mở nhanh chóng, là ông chủ nhà hàng. Đã 3 năm rồi, ông ấy lại vẫn còn nhận ra tôi, hí mắt cười nói: “Là cô bé à! Mạc tiên sinh đang ngồi bên trong!” Tôi đột nhiên kích động muốn quay đầu bỏ chạy. Nhưng vừa nghe thấy tiếng Mạc Thiệu Khiêm đang hỏi: “Anh Trì, là ai thế?”

“Là cô bạn gái xinh đẹp nhà cậu.” Anh Trì cười nói híp cả mắt, sau đấy tôi đi vào. Bên cạnh cửa chính là phòng ăn, tôi đã có thể nhìn thấy Mạc Thiệu Khiêm lẻ loi ngồi bên bàn.

“Ngạc nhiên chưa?” Anh Trì dường như rất vui vẻ, “Cậu vừa mới nói muốn có thêm người ăn cơm tôi nấu, xem này, cô bé đến rồi này?”

Mạc Thiệu Khiêm vốn không nhìn tôi, lại dường như không nghe thấy lời anh Trì nói. Cuối cùng anh Trì cảm thấy có chút không thích hợp cho lắm, anh ta nhìn tôi một cái rồi nói: “Dầu hào hết rồi, tôi xuống lầu mua đây.”

Cửa lớn sau lưng tôi rảng rắc một tiếng nhẹ nhàng đóng lại. Tôi nhìn Mạc Thiệu Khiêm, có lẽ trước giờ chưa từng giống như ngày hôm nay, nghiêm túc nhìn anh. Giữa đôi mày mờ ảo dường như có nét mệt mỏi: “Anh từng nói em đừng tìm anh cơ mà.”

“Em có chuyện muốn nói với anh.” Anh buông đũa, tỏ vẻ cực kỳ phiền phức: “Anh không muốn biết.”

Tôi hồ như khó khăn mở mồm: “Chuyện hợp đồng đó”

Anh thô bạo ngắt lời tôi: “Anh không muốn biết.”

Có khó khăn mấy tôi cũng bắt buộc phải nói cho bằng hết, hết thảy mọi chuyện là lỗi của tôi, tôi không còn cách nào khác, chỉ đành hết lần này đến lần khác phạm sai lầm.

“Em lừa anh, em đã lừa anh ký tên. Em lợi dụng anh, em muốn hại chết anh, em muốn thấy anh chết. Bởi vì em luôn yêu Tiêu Sơn. Tốt nghiệp xong em và anh ấy sẽ kết hôn. Mạc Thiệu Khiêm. Em luôn hận anh, hận tất cả những gì anh làm đối với em. Nhưng bây giờ, chúng ta song phẳng rồi.”

Tôi không dám nhìn vào mắt anh ấy, chỉ dám nhìn miệng anh, viên môi anh cương nghị, khóe miệng hơi hơi trầm xuống. Tôi không biết anh sẽ có phản ứng gì, hoặc có lẽ sẽ đẩy tôi qua cửa sổ, thế là xong.

Qua một lúc rất lâu, tôi mới thấy tiếng anh: “Em đặc biệt đến chỉ để nói với anh cái này à?” Tôi dùng rất nhiều sức lực mới có thể gật gật đầu.

“Vậy em có thể đi được rồi.” Tiếng anh tàn ác trong bình tĩnh, “Em nói xong, có thể đi được rồi.”

Tôi đứng ở đó bất động, anh đột nhiên à lên, chìa tay tóm lấy cánh tay tôi, tôi ngã xuống lão đảo một cái. Còn chưa đứng vững, anh đã lần nữa nắm lấy tôi, móng tay anh ngấp sâu hoắm trong da thịt, mà mắt anh dường như vực sâu thăm thẳm đáng sợ nhất, nhìn không rõ một mây may là ánh sáng hay nóng bỏng. Anh cũng không nhìn tôi, chỉ một mực đẩy tôi ra khỏi cửa, rồi đóng cửa lại.

Tôi dần dần sụp xuống, đến tận ngày hôm nay tôi mới biết loại khó chịu này, tôi trước giờ đối với anh ấy như thế, thế mà hôm nay, tôi lại khó khăn đến thế này. Bởi vì về mặt anh ấy thực tại khiến tôi cảm thấy quá khó chịu, tôi cho rằng anh sẽ mắng chửi tôi, tôi cho rằng anh sẽ đánh tôi, tôi không ngờ anh chẳng biểu cảm gì. Nhưng đương lúc anh tóm lấy tôi, tôi cảm giác được ngón tay anh đang run lên. Người lợi hại như anh, tôi trước giờ chưa từng bắt gặp anh phát run, tôi cũng chưa từng nghĩ anh sẽ phát run.

Ở cái cuộc đời này, tôi luôn luôn là loại hèn nhất nhất, loại vô dụng nhất. Mạc Thiệu Khiêm uy hiếp tôi, tôi liền ngoan ngoãn nghe lời; Mộ Vịnh Phi bắt ép tôi, tôi liền không thể không vâng lời. Tôi như một con rối, trối tay trối chân, mà lại bị vô số sợi tơ bó buộc, không thể tự chủ được bản thân, không thể tự khống chế được bản thân.

Tôi bức bối đến muốn bật khóc, lần trước cảm thấy khó khăn đến nhường này, có lẽ là ở thành phố T, đương lúc Lâm Tư Nhân nói những lời đó, tôi biết tôi và Tiêu Sơn, có muốn cũng không thể quay lại trước kia.

Nhưng lần này tôi đau đớn đến nhường này, lại là vì một người trước kia tôi hận đến thấu xương.

Tôi không hy vọng anh chết, thế nên tôi đến đây, tự tay găm vào ngực anh một nhát dao.

Thế này có lẽ cũng tốt nhỉ, tôi và anh bắt đầu đã là không thể, biết trước nghiệp chướng này sẽ không có kết quả, như thế này cũng tốt chứ. Đoạn tuyệt tưởng niệm cuối cùng về anh, tôi nghĩ anh từ nay về sau thuần túy thật sự hận tôi, sau đó không cần phải mâu thuẫn ghi nhớ về tôi nữa.

Trên đường về, tôi gọi cho Mộ Vịnh Phi một cuộc điện thoại: “Tôi đã làm ổn thỏa rồi, chuyện chị đã đáp ứng cũng nên làm đi thôi.”

Mộ Vịnh Phi cười nhẹ nhàng: “Cái đó đương nhiên rồi. Tôi biết cô nhất định sẽ làm được, thế nên tôi đã chuẩn bị 1 phần quà to tặng cô đây.”

Tôi không muốn nói thêm bất cứ câu nào với người phụ nữ này nữa, tôi dập dứt điện thoại.

28. Chương 35-36

Tôi về trường, đáp chuyến xe bus trạm dừng ở cổng Nam, khoảng đường đó 2 bên toàn là nhà cao tầng, giữa sắc đêm bầu trời có vô số ánh sáng màu sắc lạnh, đều là những biển hiệu quảng cáo của đủ các thể loại công ty trong trường. Tôi nhớ lại rất lâu về trước, Mạc Thiệu Khiêm đến đây cắt băng khánh thành, lúc đó công ty gì gì đó, tôi cũng quên tên rồi.

Nếu như anh không nhìn thấy tay tôi, nếu như tôi không phải con gái của bố tôi, hoặc có lẽ chúng tôi đến ngày hôm nay vẫn là người xa lạ, vốn chưa từng quen biết.

Từ lúc đó đã định trước con đường không lối thoát, bất luận đối với tôi, hay là đối với anh.

Ngoài cổng Nam đỗ không ít xe điện, những xe điện này chuyên đi lại trong trường, kèm luôn xe bus trong trường, lên xe chỉ cần 2 tệ.

Cổng Nam cách ký túc xá chúng tôi xa nhất, nhưng tôi một mực muốn đi bộ về.

Tôi cần một ít động tác máy móc, để ném bỏ đi những thứ đang đọng đầy trong não. Tôi đi bộ, gót chân tê cứng, sau đó ngồi lại một ghế đá ven đường. Vô số sinh viên cùng trường qua lại trước mặt, bước đi vội vã. Tôi nghe tiếng chuông từ lầu học số 4 xa xa vọng lại, cũng là nói với mọi người, đã là 10h tối rồi.

Tôi bức bối đến chỉ muốn bật khóc

Nhưng tôi không khóc, tất cả đều là tự làm tự chịu, tôi không có tư cách khóc.

Qua 2 ngày, trợ giảng đột nhiên gọi điện thoại thông báo tôi qua bên khoa một chuyến, tôi vốn cho rằng học bổng phê duyệt xuống rồi, không ngờ thầy giáo trong khoa đi thẳng vào vấn đề nói với tôi: “Hiện tại có chương trình liên kết đào tạo và trao đổi học sinh với trường đại học C của Mỹ, bởi vì em thành tích khá tốt, thế nên lần này khoa dự định giới thiệu cho em. Hôm nay gọi em đến, là muốn hỏi qua ý kiến bản thân em.”

Tôi ngây ngô nhìn thầy, thầy rất hòa nhã cười: “Hay là cứ về suy nghĩ đi nhé?”

Lúc ra khỏi văn phòng, tôi véo mình 1 cái, mới dám xác nhận đây không phải nằm mơ, tôi đang thực sự tỉnh táo.

Đại học C, là nơi có khoa Hóa học đứng đầu trên thế giới, trao đổi học sinh, rõ ràng là miếng bánh có nhân từ trên trời rơi xuống.

(*chú: mọi người đoán đại học C là trường nào, tớ đoán Columbia University # #

Lúc Duyệt Oánh biết, hưng hăng chuyển sang hít một hơi mát lạnh, sau đó bấu véo mặt tôi: “Cậu còn nói số cậu không tốt à, số cậu thế quá tốt rồi còn gì! Đại học C à, trâu bò đến dọa chết người rồi đây này đại học C ời!

Nhưng tôi một chút vui mừng cũng không có, tôi mặc dù ngốc, nhưng trên đường về ký túc xá đã nghĩ thông rồi, cái trao đổi học sinh này từ đâu mà đến chứ.

Thành tích của tôi không tệ, nhưng chuyên ngành chúng tôi, có người thành tích trâu bò hơn tôi nhiều, lại nói kiểu trao đổi du học học sinh này trước giờ luôn hot, khoa tôi trâu bò cũng toàn là loại trâu rừng bò tốt, mỗi lần có chuyện gì hay ho, ai nấy đua nhau trở tài, huống hồ còn là đại học C, thế nào đi chẳng nữa cũng chẳng đến lượt tôi, tôi biết là Mộ Vịnh Phi, tôi làm theo lời chị ta rồi, chị ta đã nói sẽ tặng tôi một món quà lớn.

Duyệt Oánh nhìn tôi ỉu xiu, hỏi: “Cậu mừng đến ngổ người đấy à?”

Tôi không muốn đi.

Duyệt Oánh nhìn tôi thêm 2 giây, đồng cảm nói: “Tớ biết rồi, cậu thật sự vui đến ngổ người rồi.”

“Suốt du học này là Mộ Vịnh Phi sắp xếp, thế nên tớ không muốn đi.”

“Mộ Vịnh Phi? Không phải chị của Mộ Chấn Phi sao—Chị ta làm gì lại tốt tính thế?”

Tôi mím môi không nói gì, tôi không muốn kể cho Duyệt Oánh, có rất nhiều việc, tôi quyết định cứ để toàn bộ thối rửa ra trong lòng mình đi, dù tôi cảm giác bản thân cũng sắp rửa nát đến nơi rồi, nát từ trong ra đến ngoài.

“Cậu làm sao lại không đi!” Duyệt Oánh thật sự nôn nóng rồi, lại còn giơ đầu ngón tay hưng hăng chỉ trỏ tôi, “Thật là! Lúc cần khí phách thì lại không khí phách, lúc này lại học ở đâu cái kiểu ‘khí tiết kiên trinh’ đấy? Cậu càng nên đi, chị ta một khi đã sắp xếp vụ này cho cậu, chứng tỏ chị ta muốn tống cổ cậu đi thật xa rồi. Cậu rốt cuộc có đọc qua ngôn tình không đấy hả? Cách tốt nhất để trừng phạt hồ ly tinh, là đem quảng cô ta đến tận chân trời góc bể, khiến cô ta và nam chính không còn gặp nổi mặt nữa, mặc cô ta tự sinh tự diệt.... Mà tớ không nói cậu là hồ ly tinh đâu nhé, tớ thật sự bị cậu chọc tức đến hồ đồ rồi!”

Cho đến tận lúc tắt đèn đi ngủ, Duyệt Oánh vẫn còn mắng tôi ngoan cố bảo thủ.

Tôi một mình trên giường, giường đơn chật hẹp, vốn dĩ tôi thích phòng ký túc xá nhất, thích chiếc giường này nhất, ngại gì nó cứng như gỗ, đệm thì mỏng dính như sợi bông, sao bây giờ lại ngủ cũng không yên. Chỗ này không có Mạc Thiệu Khiêm, thế nên tôi luôn xem đây mới thực sự là nhà, là bến tàu tránh gió tránh bão. Mỗi lần chỉ cần vùi mình trên chiếc giường nhỏ, dù mọi người trong phòng rì rả rì rầm nói chuyện to nhỏ, giấc ngủ vẫn ào ào lao đến với tôi.

Lần đầu tiên trần trọc trần trổ trên giường của ký túc, tôi không muốn tiếp nhận sự bố thí của Mộ Vịnh Phi, hoặc có lẽ nói, tôi không muốn tiếp nhận cái Mộ Vịnh Phi gọi là “quà”. Tôi nói với Mạc Thiệu Khiêm những lời đó, đã khiến bản thân mình cảm thấy khó chịu lắm rồi, nếu như còn chấp nhận lần du học này, vậy càng khiến tôi bức bối hơn.

Mặc dù tôi luôn muốn đi thật, muốn rời bỏ chỗ này ra nước ngoài thật, muốn đến nơi không có người thật; Mặc dù sinh viên ngành chúng tôi, ao ước nhất là đại học C. Nhưng tôi vẫn có thứ cảm giác không tên rằng nếu như tôi chấp nhận nó, tôi đã phản bội lại cái gì.

Tôi đã phải bội lại cái gì đây?

Nắng sớm xuyên mờ nhạt qua rèm cửa phòng ngủ, hành lang đã có vài bạn nữ dậy sớm đi qua đi lại, tôi cuối cùng dừng nghĩ ngợi vẩn vơ. Tôi sợ mình không kìm nổi bản thân trước sự cám dỗ của đại học C, thế nên tiết buổi sáng vừa xong, tôi liền quyết định lên văn phòng khoa.

Duyệt Oánh nhìn tôi thu dọn sách vở liền đuổi theo: “Sớm thế này đã đi ăn cơm à? Tớ đi với cậu.”

“Cậu đi trước đi, tớ còn có chút việc.”

“Cậu có việc gì?”

Tôi không nói gì, đi thẳng xuống cầu thang, Duyệt Oánh cứ bám theo tôi: “Đồng Tuyết, cậu đi đâu?”

Xuống đến dưới lầu phòng học, đi một mạch đến tán cây yên tĩnh, tôi mới ngừng bước, nói với Duyệt Oánh: “Tớ biết cậu lại sắp nói tớ ngốc, nhưng tớ không thể đi, không đi là không đi. Tớ thà tự mình đi thi, kể cả là trường loại 3 vừa học vừa làm, bản thân tớ cũng thoải mái trong lòng.”

Duyệt Oánh tức đến run lấy bẫy, cô ấy quăng cặp xuống đất: “Đồng Tuyết, cậu cho rằng cậu như thế này thì gọi là có nguyên tắc à? Bởi vì là Mộ Vịnh Phi sắp xếp nên cậu định buông xuôi đại học C à? Trong khoa có bao nhiêu người mơ ước được đi cậu biết không? Cậu có thể đừng có tự cho mình là đúng được không? Nói thẳng ra với cậu, đây là ông già nhà tớ sắp xếp đấy, lúc đầu là vất óc suy tính cho tớ, bây giờ không dễ gì sắp xếp được, tớ lại không muốn từ bỏ. Thế nên tớ bảo ông già nói qua với trường, nhường suất học này cho cậu. Tớ không muốn nói với cậu, là bởi tớ cảm thấy thà rằng không nói thì hơn. Tớ biết trong lòng cậu có chuyện giấu tớ, là chuyện hợp đồng, tớ biết! Bởi vì đợt trước Mộ Vịnh Phi từng đến tìm ông già tớ! Đúng, là tớ có lỗi với cậu, nhưng lúc tớ lấy bản hợp đồng, vốn dĩ không biết Mộ Vịnh Phi sẽ tìm đến ông già nhà tớ! Tớ chưa từng nói dối cậu, tớ trước giờ chưa từng lừa cậu! Bố tớ thực sự bị ung thư, tớ đưa ông ấy đi 4 bệnh viện uy tín nhất rồi, nhìn vô số bản chụp X-quang rồi, tìm đến rất nhiều rất nhiều chuyên gia rồi. Tớ luôn hy vọng là chuẩn đoán nhầm, tớ luôn hy vọng là ông già lừa tớ! Nhưng ông ấy thật sự bị bệnh, không còn sống nổi đến mấy năm nữa. Tớ không ngăn cản ông già nhà tớ bắt tay với Mộ Vịnh Phi, tớ cũng không có lý do để ngăn cản, bởi chuyện này căn bản không liên quan gì đến cậu. Mạc Thiệu Khiêm nợ cậu, tớ thấy hấn nợ cậu, nên tớ mặc kệ họ làm thế. Tớ không biết cậu tại sao còn muốn bỏ qua đợt du học này? Cậu tại vì sao cả ngày phờ phạc buồn bã, cậu tại vì sao đến cả đại học C cũng không muốn đi? Cậu đang nghĩ cái gì thế? Cậu rốt cuộc đang làm gì bản thân cậu có biết không hả? Lẽ nào cậu lại đi yêu gã cầm thú đó rồi sao? Lẽ nào cậu tình nguyện vì hấn mà bỏ qua đại học C sao? Cậu lẽ nào định buông xuôi đại học cả đời này mơ ước hay sao?”

Tôi nhìn Duyệt Oánh, nhìn bạn thân nhất của mình, từng câu cô ấy nói giống như roi da, hung hăng vút qua người tôi.

Tôi rốt cuộc đang làm gì?

Bố mẹ mất rồi, cậu bán rẻ tôi, giữa tôi và Tiêu Sơn bị ngăn bởi trăm nghìn cay đắng, ngăn bởi trăm ngàn núi sông, tôi chỉ còn có một người bạn là Duyệt Oánh thôi. Cô ấy trước giờ chưa từng lừa tôi, chưa từng bán rẻ tôi, chưa từng làm tổn thương tôi.

Cô ấy dành tất cả những gì tốt nhất đưa tôi, cô ấy dành cho tôi một tình bạn chân thật, cô ấy dành cho tôi thời đại học đẹp đẽ nhất, cũng là cô ấy dành cho tôi cơ hội tốt nhất.

Tôi cuối cùng chậm chậm giang tay ôm lấy cô ấy, làm thế này có lẽ rất quái đản, nhưng trừ ôm ấp ra, tôi không biết còn có cách gì có thể biểu đạt được tâm trạng tôi. Tôi ôm Duyệt Oánh, tôi còn có bạn cơ mà, tôi còn có Duyệt Oánh. Tôi cái gì cũng không có nữa rồi, nhưng tôi còn có người bạn thật sự này.

Duyệt Oánh nặng nề đâm lưng tôi một cái: “Bây giờ đi nói với thầy, cậu đồng ý đi du học đi!” Cô ấy đẩy tôi ra, đáy mắt lóng lánh ánh nước, “Cậu cứ nói số cậu không tốt, mỗi lần nghe cậu nói thế, lòng tớ rất khó chịu. Tớ hy vọng bạn mình được hạnh phúc. Thế nên tớ muốn cậu biết là, cậu không phải số không may, chỉ là thời cơ chưa đến thôi, cậu nhất định sẽ hạnh phúc, nhất định đấy. Tớ kiếp này có lẽ không có duyên phận với Hóa học rồi, cậu đi Mỹ trước đi, sang năm tớ sẽ sang với cậu, tớ học thương mại, cậu học hóa học, đến lúc đó chúng mình lại ở cùng nhau, mà lại ở nước Mỹ nữa chứ!”

Có người bạn như Duyệt Oánh, từ khi bố mẹ qua đời, tôi sống nay đây mai đó, gặp được quả là hạnh phúc quá to lớn.

Tôi bắt đầu bận rộn làm thủ tục, vì thời gian rất gấp rút. Cho đến tận ngày trước khi làm visa, tôi mới gọi điện thoại cho Tiêu Sơn, tôi không biết nên nói thế nào với anh. Mỗi tình trong sáng giản đơn thời niên thiếu, bao nhiêu năm rồi cứ trụ mãi trong trái tim tôi, nhưng bây giờ tất cả thành hoài niệm xưa cũ, tôi và anh không còn như xưa nữa. Ngăn trở giữa chúng tôi có quá nhiều người và việc, tôi và anh đều đã dốc cạn bầu sức lực, thế mà vẫn bơi không qua dòng sông số mệnh

Tôi hỏi anh: “Lâm Tư Nhân vẫn ổn chứ?”

Anh nói: “Tâm trạng ổn định hơn nhiều rồi. Hơn nữa cô ấy chỉ đang cảm cự, cũng không phát bệnh, anh vẫn khích lệ cô ấy, cô ấy cũng nghĩ thoáng hơn chút.”

Tôi trầm ngâm một lúc rất lâu, mới nói với anh: “Trường em với đại học C trao đổi lưu học sinh, trong khoa giới thiệu em.”

Anh nói: “Trường C thì quá tốt rồi, em lại đang học Hóa, đây là cơ hội tốt nhất. Tương lai em xin học thạc sĩ ở đại học C, sẽ càng có ưu thế hơn.”

Tôi không biết mình đang chờ đợi cái gì, nếu như anh nói với tôi, ở lại đi, đừng đi.....Tôi sẽ ở lại chứ?

Tôi không dám nghĩ, bởi Tiêu Sơn không khuyên tôi ở lại.

Ngày xảy ra chuyện hôm đó tôi không lên mạng, đến hôm sau nghe mấy bạn nữ cùng lớp nói chuyện, bởi bọn họ biết chúng tôi học cùng trung học, thế nên mới hỏi tôi: “Hồi trung học, Lâm Tư Nhân cùng khóa với cậu, cậu biết cô ta không?”

Tôi giật nẩy mình, hỏi ngược lại: “Có chuyện gì à?”

“Forum bên trường cô ta có người nói cô ta sinh hoạt cá nhân rất trác táng, bây giờ còn mắc bệnh nan y đáng sợ nhất nữa chứ!”

“Có người còn tung ảnh cô ta ra, sau đó ở dưới nhao nhao lên, rốt cuộc cô ta từ lúc mẫu giáo, tiểu học đến trung học, đại học đều được đào bồi lên, cậu không phải cũng cùng khóa sao? Cô ta có cùng lớp cậu hồi đó không?”

Trong lòng tôi chỉ vọt ra một ý nghĩ, bệnh viện chắc chắn không giữ bí mật cho bệnh nhân, loại chuyện này càng không nên tung lên mạng, làm thế này không phải bức chết Lâm Tư Nhân hay sao?

Tôi hỏi mấy cô ấy: “Bài viết ấy ở đâu thế?”

“Sớm bị admin xóa đi rồi, nói là liên quan tới đời tư cá nhân, nghĩ thì cũng đáng thương quá.... Mặc dù bị xóa rồi, nhưng cả thế giới này đều biết bệnh của cô ta rồi còn gì...”

Tôi không biết tôi lúc đó nói những gì, tôi dường như khuyên bọn họ đừng nên nói chuyện topic đó ra ngoài nữa, sau đó gọi cho Tiêu Sơn, bảo anh lập tức đi thăm Lâm Tư Nhân, nhưng tôi vừa cầm điện thoại lên, điện thoại đã đổ chuông rồi.

Là Mộ Vịnh Phi, chị ta hỏi tôi: “Sao rồi, quà tôi tặng cô, cô hài lòng chưa?”

Tôi không ngờ lại là chị ta, chị ta lại làm chuyện này, loại chuyện tán tận lương tâm chị ta cũng dám làm, tôi tức đến toàn thân run lên: “Chuyện Lâm Tư Nhân là chị tung lên mạng ư?”

“Dám chắc cô ta tự sát thêm lần nữa lắm, lần này cô ta nhất định muốn chết rồi, như thế này cô và Tiêu Sơn có thể ở bên nhau được rồi nhỉ, tôi cũng cảm thấy đỡ lo.” Ngữ khí Mộ Vịnh Phi nghiêng phần nhẹ nhõm, “Ai bảo cô ta phản bội tôi, lúc tôi đưa ảnh cho cô ta, cô ta hứa sẽ không phản bội tôi. Bây giờ kết cục như thế, cũng đáng lắm.”

“Chị cũng không sợ báo ứng sao!”

“Báo ứng ấy à?” Mộ Vịnh Phi bật cười ở đầu bên kia điện thoại, giọng nói vẫn trong trẻo lạnh lạnh như thế, “Tôi chẳng sợ cái gì cả, chuyển sang cô, tôi khuyên cô ngoan ngoan đi, đừng nghĩ tới việc đối đầu với tôi, bằng không kết cục của cô nhất định thảm hơn Lâm Tư Nhân gấp vạn lần.”

Chị ta cúp điện thoại, trên đời này có loại người này thật sao? Ba năm nay tôi luôn cảm thấy Mạc Thiệu Khiêm là cầm thú đội lốt người, hiện giờ tôi cuối cùng hiểu ra, còn có loại người căn bản còn không bằng cầm thú.

Chị ta làm khó tôi, là bởi vì mối quan hệ giữa tôi và Mạc Thiệu Khiêm, nhưng Lâm Tư Nhân còn từng giúp chị ta, bây giờ chị ta đối với Lâm Tư Nhân như thế, hoàn toàn giống như nghiền nát một con kiến.

Tôi cuối cùng hiểu Mạc Thiệu Khiêm vì sao không yêu chị ta, chị ta có đẹp đẽ hơn nữa thì cũng chỉ là một con rắn độc.

Tôi sang trường Lâm Tư Nhân một chuyến, cô ấy đã làm thủ tục tạm nghỉ học về nhà rồi, tôi nhắn tin cho cô ấy, gõ một chữ, lại xóa một chữ, sửa đi sửa lại, sau cùng chỉ gửi đi 1 câu: “Tôi hy vọng mình vĩnh viễn là bạn học lẫn bạn tốt của cậu.”

Lâm Tư Nhân không trả lời tin nhắn, điện thoại của Tiêu Sơn chuyển sang chế độ hòm thư lưu tin, tôi cảm giác chán chường cực điểm.

Tôi kể chuyện này với Duyệt Oánh, tôi nói với cô ấy: “Cậu nhắc bố cậu một tí, đừng mắc bẫy người phụ nữ này nữa, chị ta rõ ràng quá đáng sợ rồi.”

Duyệt Oánh đối với chuyện này cũng ghen ngạo, cô ấy nói: “Tớ cứ nghĩ dạo này tớ gặp mấy loại lừa gạt lẫn nhau trên thương trường đã đủ ác man rồi, không ngờ chị ta còn hiểm độc đến thế. Cậu cũng nên phòng một chút, chị ta không chừng sẽ dở trò gì đó với cậu, cậu mau làm thủ tục xuất ngoại đi, đừng dây dưa bắt mình với chị ta nữa.”

Tôi luôn cảm thấy bất an cùng cực, nhưng toàn bộ quá trình thủ tục làm rất thuận lợi, chỉ có hàng đêm tôi đều mất ngủ, trước đây chất lượng giấc ngủ của tôi rất tốt, bây giờ lại thức trắng đến mấy đêm liền. Tôi không hề nghĩ ngợi gì cả, chỉ là mở to mắt nhìn lên trần nhà, sau đó đợi một mạch đến sáng. Mỗi ngày tôi đều đau đầu vầng óc bật dậy, miễn cưỡng tinh thần lên lớp, Duyệt Oánh đối với chuyện này càng ‘tiếc rên sắt không thành thép’: “Cậu cũng chẳng làm chuyện gì đáng hổ thẹn, sao lại không ngủ được?”

Tôi không cách nào trả lời cô ấy, tôi lại càng không làm chuyện gì đáng hổ thẹn với lòng, nhưng tôi luôn cảm thấy vô hình chung có một loại áp lực, khiến tôi ngột ngạt.

Tôi thỉnh thoảng muốn nghĩ tới Mạc Thạc Khiêm, vì anh mà mất ngủ đến thế này, lúc ở vùng biển, vừa tỉnh dậy luôn thấy anh đang ngắm nhìn trần nhà, dường như vĩnh viễn luôn tỉnh táo. Bây giờ tôi cuối cùng hiểu ra, như thế này khổ sở nhường nào, đầu tôi sắp nổ tung đến nơi rồi, nghe giảng căn bản cũng không vào, mỗi ngày đều mê mê mẩn mẩn, đi trên đường cũng muốn đánh một giấc.

Nhưng vừa đặt mình xuống giường, tôi lại không thể ngủ được, kiểu bức bối này những người chưa từng mất ngủ không thể hiểu được, tôi liền tù tì mấy đêm nhìn ngắm trần nhà, cảm giác bản thân sắp điên đến nơi rồi.

Lúc đi phỏng vấn ở đại sứ quán, tôi đội nguyên 2 bông mắt thâm quầng to tướng, trả lời phỏng vấn cũng qua quýt, suýt chút không còn từ ngữ để diễn tả được ý cần biểu đạt, không ngờ sau đó visa vẫn được thông qua.

Đại sứ quán nằm trên một con đường vô cùng tĩnh lặng, hai bên phủ đầy bóng cây, tôi nghĩ đây là cây sơn trà, nhìn một lúc mới biết thì ra là cây hồng.

Lần đầu tiên nhìn thấy hoa cây hồng, thì ra nhỏ xíu xiu, chỉ có 4 cánh hoa, ẩn núp dưới tán lá.

Tôi ngẩng đầu nhìn rất lâu, cho đến khi sau lưng có người gọi tên tôi: “Đồng Tuyết!”

Giọng nói rất quen thuộc, tôi vừa quay đầu lại, vậy mà lại là Lâm Tư Nhân.

Cô ấy đứng dưới bóng mát cây hồng, mặc một bộ váy màu trắng, tóc vấn lại một nút, lộ ra khuôn mặt gọn gàng xinh đẹp, không phấn son cũng lung lạc động lòng người.

Tôi có chút ngây người nhìn cô ấy, mất ngủ trầm trọng khiến tôi ngơ ngẩn thất thần. Nắng giữa trưa mùa hạ bị tán lá sáng lọc thành vô số đốm sáng, đốm sáng lạc trên váy trắng tinh khiết, lạc xuống vầng trán đầy

đạn mượt mà, khiến cả người cô ấy giống như cánh bướm bông bông lộng lẫy tỏa ra ánh sáng rạng rỡ, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể lả lướt vỗ cánh.

Tôi cười, hỏi cô ấy: “Sao cậu lại ở đây?”

Cô ấy cũng cười với tôi, nói: “Bố mẹ tôi muốn đưa tôi ra nước ngoài cho khuây khỏa, tôi đến lấy visa.”

2 người chúng tôi cùng đi lên phía trước, trên con đường ít xe qua lại, có lẽ cũng bởi sắp đến tầm nghỉ trưa. Cô ấy nói: “Ra ngoài loanh quanh, cảm thấy thật thoải mái, đặc biệt là con đường này, rất yên tĩnh. “ Cô ấy hỏi tôi, “Cậu cũng đến lấy visa à?”

Tôi nói: “Vừa phỏng vấn xong, trường cử tôi đi trao đổi lưu học sinh, ngắn lắm, chỉ một năm.”

Cô ấy lại cười cười, nói: “Tốt quá rồi. Cậu thích hợp học lên cao hơn, thật đấy. Tôi còn nhớ hồi trung học cậu làm thí nghiệm Hóa, cậu vĩnh viễn luôn là người làm nhanh nhất tốt nhất. Nói ra thì, cậu thi tốt nghiệp còn cao hơn tôi những 100 điểm đấy, tròn 100 điểm.”

Tôi không biết cô ấy thi tốt nghiệp được bao nhiêu điểm, tôi càng không nghĩ cô ấy còn nhớ cả điểm tốt nghiệp của tôi. Cô ấy nghiêng đầu nhìn tôi, dường như quay về thời trung học ấy, khuôn mặt lộ ra dáng tươi cười hoạt bát: “Cậu không biết đâu, hồi đấy mỗi lần nhìn thấy cậu và Tiêu Sơn được thầy gọi lên giải bài, trong lòng tôi rất ngưỡng mộ, đáng tiếc Số học tôi lại quá kém.”

Hồi đấy là bao lâu rồi nhỉ? Tôi và Tiêu Sơn vai kề vai đứng trước bảng đen, nghe tiếng phấn ken két, khoe mắt liếc nhìn đối phương từng dòng từng dòng tính toán sắp viết thành kết quả..... Bao lâu về trước rồi nhỉ?

Xa xôi đến đã dường như là chuyện từ kiếp trước rồi.

Lâm Tư Nhân nói: “Mỗi lần nhìn thấy cậu và Tiêu Sơn đứng cạnh nhau trước bảng đen, tôi luôn nghĩ, 2 người các cậu nhất định là cặp đôi hạnh phúc nhất trên đời này. Thành tích vừa tốt, sở thích vừa tương đồng, hơn nữa lại cùng chung chí hướng.”

Tôi căn bản không từng nghĩ Lâm Tư Nhân sẽ ngưỡng mộ tôi, tôi luôn ngưỡng mộ cô ấy, vô cùng, vô vô cùng.

Cô ấy hỏi: “Cậu hận tôi không?”

Tôi lắc đầu, nói: “Tôi với Tiêu Sơn vốn đã có vấn đề rồi, lúc đó chúng tôi còn quá trẻ con, không hiểu thế nào là yêu, đợi đến sau này, vấn đề giữa tôi và anh ấy, cũng không phải bởi vì cậu.”

Cô ấy lại cười: “Kể cả cậu nói dối tôi đi chẳng nữa, nhưng tôi rất vui khi nghe cậu nói, cậu không hận tôi.”

“Cậu đừng suy nghĩ lung tung nhé, tôi lúc còn trẻ cũng thường thích để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, nhưng tôi có một người bạn vô cùng tốt, cô ấy tên là Duyệt Oánh, cô ấy luôn khuyến khích tôi đừng xoáy vào chỗ có vấn đề nữa, cô ấy giúp tôi rất nhiều, khiến tôi biết bạn bè chân chính là như thế nào. Thế nên tôi hy vọng, tôi luôn tích cực hy vọng, có thể trở thành bạn bè với cậu. Thời trung học tôi rất ngưỡng mộ cậu, cậu hoạt bát cởi mở, khiến mọi người đều quý mến, mà tôi cố cũng không làm được.” Tôi một hơi nói bằng hết, bởi tôi sợ bản thân không đủ dũng khí để nói, những lời này mặc dù rất chua xót, nhưng nó là lời thật sự từ tận đáy lòng tôi.

Lâm Tư Nhân lại bật cười: “Lúc cậu còn trẻ, tôi với cậu cùng tuổi đấy, tôi so với cậu còn nhỏ hơn vài tháng, năm nay mới 21 tuổi....”

“Nhưng tôi cảm giác mình đã già lắm rồi.”

Lâm Tư Nhân ngẩn ra một lúc, cũng từ từ thở dài: “Trái tim bọn mình ấy à, đều già cả rồi.”

2 câu nói này của chúng tôi nếu như tung lên mạng, nhất định sẽ bị người ta chửi chết. Nhưng thanh xuân sớm đã càng đến càng trôi xa, đến ánh mắt cũng bị mài giũa đến cùn đi, tôi thường xuyên hốt hoảng cảm giác, cả đời này tôi đã sống đủ rồi, những tháng ngày dư thừa còn lại, cũng chỉ là sống tạm bợ qua ngày.

Lâm Tư Nhân đột nhiên ngừng bước, rất nghiêm túc hỏi tôi: “Đồng Tuyết, cậu nói thật với tôi, cậu biết ai đã post bài lên mạng nói bệnh của tôi không?”

Tôi ngây người.

Cô ấy nói: “Tôi biết không phải cậu, càng không phải Tiêu Sơn, chỉ có 2 người cậu biết chuyện của tôi, tôi chỉ là muốn biết, ai lại cảm hận tôi đến thế, hận đến nỗi bức tôi phải chết.”

Tôi do dự nửa giây, cuối cùng vẫn nói với cô ấy: “Đúng thế, là Mộ Vịnh Phi.”

Lâm Tư Nhân không kịch liệt phản ứng như tưởng tượng của tôi, cô ấy thậm chí còn cười: “Đấy, tôi sớm đoán ra mà, cách này chị ta dùng qua một lần rồi, lần đó còn là tôi ngu dốt giúp chị ta post bài, nói cậu là bồ nhí.”

Tôi cảm thấy rất buồn, đặc biệt lúc cô ấy cười. Tôi nói: “Nghe nói thôi, đều là những chuyện đã qua rồi.”

Lâm Tư Nhân ừm một tiếng, chúng tôi đã đi ra phía tuyến đường chính. Ánh nắng nóng ran phả trên người, bất chợt khiến người ta cảm giác bỏng rát khó chịu. Cô ấy nói: “Tôi phải về đây, hôm nay thực sự rất vui, có thể nói những chuyện này với cậu.”

Tôi nói: “Tôi cũng rất vui, thật đấy.”

Cô ấy cười cười, bước đi vài bước, đột nhiên lại quay người lại, đứng đó vẫy vẫy tay với tôi: “Tạm biệt!”

“Tạm biệt!”

Tôi vĩnh viễn ghi nhớ nét tươi cười ấy, thành phố dưới ánh nắng đầu hạ, tươi đẹp mà rạng rỡ, khiến người ta nghĩ đến búp bê bằng sứ xinh đẹp. Ánh nắng phủ lên cô ấy, cả người ửng trong lớp ánh kim, nhất là chiếc váy màu trắng cô ấy mặc, cũng giống như nụ cười, tinh khiết không tì vết.

Tôi sau này luôn nghĩ, nếu như không nói với cô ấy kẻ đó là Mộ Vịnh Phi, sự tình liệu có trở nên khác đi không. Nhưng trên thế giới này vĩnh viễn không có ‘nếu như’, cũng giống như thế giới này vĩnh viễn không có ‘vĩnh viễn’

Tôi nghĩ qua rất nhiều lần, cũng hoặc bởi trong tiềm thức tôi quá cảm hận Mộ Vịnh Phi, thế nên tôi mới nói với Lâm Tư Nhân, là tôi hại cô ấy. Mỗi lần tôi nghĩ như thế, Duyệt Oánh luôn lần này đến lần khác nói với tôi: “Cậu đừng có bông bẽ toàn bộ sai lầm trên thế giới này lên người mình, được không hả? Cậu không nói với cô ấy, cô ấy cũng sẽ có cách khác để biết thôi. Cậu đừng hối hận nữa, cũng đừng cảm thấy đây là lỗi của cậu nữa, nhé?”

Nhưng tôi không tài nào nén nổi bản thân mình áy náy, tôi luôn hy vọng tất thấy đều có thể được bù đắp, tất thấy đều còn có thể được cứu vãn. Ở đời này, mỗi người đều sống đến chết vật là thế, người tôi từng ngưỡng mộ, người tôi từng hướng về, người tôi từng yêu, người tôi từng hận. Sau cùng tôi mới hiểu, mỗi người bọn họ, kì thực đều một kiểu giống tôi, sống đến trăm lao nghìn khổ.

Chúng ta có thể không già đi hay sao?

Vận mệnh là đôi bàn tay tàn nhẫn, cứ từng chút từng chút một, khiến chúng ta đối mặt với hiểm cảnh vô tình nhất. Mỗi khi chúng ta lần lượt ngã nhào xuống mức thấp nhất, đang gồng mình dốc toàn bộ bầu sức lực leo lên, vậy mà thành quả cuối cùng, chỉ là uống công phí sức.

Lâm Tư Nhân hẹn gặp Mộ Vịnh Phi, đương mặt chất vấn chị ta. Mộ Vịnh Phi ha hả cười lớn, nói người đưa tin căn bản chính là tôi, là tôi luôn cảm hận cô ấy chia rẽ tôi và Tiêu Sơn, tất cả sự tình đều là tôi làm.

Lâm Tư Nhân cực kỳ bình tĩnh mà nói: “Tôi tin ở Đồng Tuyết.” Rồi từ túi xách lấy ra một chai thủy tinh đóng đầy axit loại mạnh, hất thẳng về phía Mộ Vịnh Phi.

Vệ sĩ của Mộ Vịnh Phi phản ứng rất nhanh nhạy, ngăn được phần lớn dung dịch axit, nhưng vẫn sót một phần giội lên mặt Mộ Vịnh Phi. Giữa lúc vướng víu, Lâm Tư Nhân cũng bị bắn tung tóe axit. Sau cùng Lâm Tư Nhân gương phân axit còn rơi rớt lại, giữa cổ uống.

Cô ấy đã dùng cách vô cùng thâm ái để tháo gỡ tất cả.

Lâm Tư Nhân luôn nằm trong ICU cấp cứu, Mộ Vịnh Phi bị thương nhẹ, nhưng cũng bị tàn phá nhan sắc.

Đương lúc Tiêu Sơn vội vàng vàng gọi điện thoại kể với tôi tất cả sự việc, tôi vừa mới đặt được vé máy bay đi Mỹ.

Tôi đến bệnh viện thăm Lâm Tư Nhân, khoang miệng và thực quản cô ấy đã hoàn toàn bị bỏng axit nặng.

Tôi đứng ở cửa kính lớn bên ngoài phòng ICU, cả mặt đầm nước mắt, người con gái này bằng tuổi tôi, tôi luôn cảm thấy cô ấy xinh đẹp đến thế, tôi luôn ngưỡng mộ cô ấy, tôi luôn nhớ lần cuối cùng cô ấy còn cười với tôi.

Ở bệnh viện, lần đầu tiên tôi gặp bố mẹ Lâm Tư Nhân. Bác gái khóc ngất lên ngất xuống đến mấy lần, cũng chuyển vào nằm viện, bác trai hai bên tóc mai đều đã xám bạc, đáy mắt hằn toàn sợi tơ máu, có chút ngờ ngàng nhìn tôi: “Tiểu Nhân luôn rất biết nghe lời, 2 bác công việc bận rộn, không quản được nó, nhưng nó luôn biết nghe lời.”

Tôi nhớ đến bố mẹ mình, tất cả ông bố bà mẹ trên đời này, đối diện với đứa con gái bất hạnh, đều đau như cắt là vậy, đều suy sụp là vậy. Chỉ có Tiêu Sơn chạy vạy giữa trường với bệnh viện, thu xếp viện phí điều trị cùng các thể loại việc vặt vãnh, còn tiếp cả phía công an.

Phía công an can thiệp rất nhanh, bởi lẽ đây là vụ án hình sự muốn khởi tố Lâm Tư Nhân tội cố ý sát hại. Tôi cũng bị triệu đến, bởi có vệ sĩ làm chứng, đương lúc xảy ra sự việc, Lâm Tư Nhân đã từng nhắc đến người duy nhất là tôi, mà tôi lại là sinh viên hóa học, tôi cuối cùng hiểu ra, thì ra bọn họ nghi ngờ tôi xúi giục Lâm Tư Nhân đi sát hại Mộ Vịnh Phi.

Luật sư của Mộ Vịnh Phi cung cấp cho phía công an hàng loạt bằng chứng, tôi nhìn trong đó rất nhiều ảnh tôi và Mạc Thiệu Khiêm. Tôi chính thức bị tạm giam, thậm chí không ngớt làm tôi choáng váng đến chóng mặt hoa mắt. Tất cả bằng chứng gây đều bất lợi cho tôi, tôi và Mạc Thiệu Khiêm có thời gian dài quan hệ không chính đáng, tôi có động cơ xúi giục Lâm Tư Nhân gây án, tôi có kiến thức hóa học, tôi biết tính sát hại của axit, hiện trường phạm tội của Lâm Tư Nhân có nhắc đến tên tôi càng như đổ thêm dầu vào lửa, với lại hiện tại Lâm Tư Nhân đang hôn mê bất tỉnh, bất cứ lúc nào cũng có thể tử vong, càng không thể lấy khẩu cung.

Tôi sợ hãi đến cùng cực, tôi vô tội, chỉ mình tôi biết, nhưng không một ai chịu tin lời tôi.

Tôi ở đồn công an, trải qua 24 giờ đồng hồ dài dằng dặc nhất đời này, ánh đèn phòng thẩm vấn rọi lên mặt tôi, gai mắt lại khó chịu. Tôi đã nhiều ngày liên tục mất ngủ, tất cả các câu hỏi đều lần lượt bị yêu cầu phải trả lời.

Quan hệ thế nào với Lâm Tư Nhân? Lần cuối cùng gặp mặt là lúc nào? Nội dung nói chuyện là gì?

Mỗi một câu, mỗi một chữ, đều được biên bản, đều bị chất vấn.

Tôi cảm thấy mình đã ở bờ vực suy sụp rồi.

Tôi chỉ muốn găm thét lên với lũ người này, Lâm Tư Nhân còn nằm trong ICU, cô ấy sắp chết đến nơi rồi, sao các người không truy xét xem Mộ Vịnh Phi làm hại gì cô ấy?

Cố ý sát hại à?

Rốt cuộc là ai sát hại ai đây?

Duyệt Oánh hao tổn rất nhiều sức lực mới bảo lãnh được tôi ra, khoảnh khắc nhìn thấy cô ấy và Tiêu Sơn, tôi chỉ biết lẩm bẩm rất nhiều lần câu: “Tớ không làm. Thật đấy, tớ không làm....”

Duyệt Oánh cực lực ôm lấy tôi, nói: “Tớ hiểu mà, bọn tớ đều hiểu!”

Duyệt Oánh đem theo cả lá bưởi, cô ấy và Tiêu Sơn còn đưa tôi đi ăn mỳ móng giò, tôi một miếng nuốt cũng không trôi, cô ấy cứng rắn ép tôi: “Thế thì ăn nửa miếng, ăn nửa nhánh lá cũng được mà.”

Tôi nặn ra nụ cười gượng: “Bộ này cậu học từ ai đấy?”

“Học trong phim đấy, tớ xem nhiều TVB rồi.” Cô ấy gửi tôi một cái trợn mắt, phi cho Tiêu Sơn một chiếc quạt giấy, tôi nhận ra chiếc quạt ấy, bởi nan quạt bằng ngà voi, mặt quạt là hoa lan, mặt kia đề thơ. Mùa hè năm ngoái Duyệt Oánh từng dùng qua rồi, lúc đó tôi còn cảm thấy chiếc quạt này rất tinh tế, cô ấy lại phản đối: “Là ông bố đại gia nhà tớ vất trong phòng sách, tớ tiện tay lấy luôn, nghe nói là do chủ tịch hiệp hội thư họa toàn quốc cái gì ấy vẽ.”

Mì móng giò chỉ tiệm nhỏ mới có, trong tiệm không có điều hòa, Tiêu Sơn dùng ngay chiếc quạt đáy không ngừng quạt cho tôi, kì thực trên chóp mũi anh đọng lại toàn là giọt mồ hôi lóng lánh. Từ lúc gặp tôi đến giờ, anh chẳng nói với tôi câu nào, nhưng tôi không kìm được xót ruột: “Anh đừng quạt nữa, em không muốn ăn.”

“Cậu yên tâm ăn đi.” Duyệt Oánh nói, “Tớ sống chết uy hiếp bằng được ông bố đại gia già xem. À còn nữa, cậu không phải sợ lũ luật sư nhà họ Mộ đấy, tớ cũng sẽ tìm cho cậu một đoàn luật sư rồi, dần dần là luật sư Từ Đại Trọng rất có tiếng, tớ nghe ngóng rồi, người này trâu bò lắm, bào chữa trên cơ bản chưa từng cãi thua.”

Đến lúc này Tiêu Sơn mới nói một câu: “Mộ gia không dễ ứng phó thế đâu.”

Duyệt Oánh trợn mắt với anh, sau đó nói với tôi: “Không sao, chúng ta có tiền mà, Mộ gia không phải cũng ỷ vào có tiền sao? Bọn mình đấu với họ đến cùng thì thôi!”

Kì thực tôi biết, tôi biết Mộ Vệnh Phi sẽ không bỏ qua cho tôi, chị ta nhất định mượn cơ hội này hành tôi bằng chết, chị ta một khi đã ra tay tuyệt nhiên sẽ không chừa cho tôi bất kì đường sống nào. Huống hồ lần này nghe nói chị ta còn bị tàn phá đến sắc đẹp, một người phụ nữ đẹp như chị ta, một người tự tin vào dung mạo như chị ta, thế nào mà chẳng thẹn quá hóa giận? Hơn nữa Mộ gia tài chính thế lực hùng hậu, cho dù có là ông bố đại gia nhà Duyệt Oánh đi chăng nữa, ước chừng cũng chưa phải là đối thủ của nhà họ Mộ.

Duyệt Oánh thậm chí còn nghĩ đến việc liên lạc với Mạc Thiệu Khiêm, nhưng tôi phản đối, tôi nói: “Tớ không muốn gặp lại người đó nữa.”

Cả đời này anh mãi mãi không muốn gặp lại tôi, tôi cũng mãi mãi không muốn gặp lại anh.

Bản án vẫn đang trong thời gian điều tra, Mộ Chấn Phi gọi cho tôi một cuộc điện thoại. Tôi bất ngờ vô cùng, anh ấy hẹn gặp ở hồ Minh Nguyệt trong trường.

Hồ Minh Nguyệt đầu mùa hạ, lá sen đã rợp một màu xanh biêng biếc, gió đông đưa phe phẩy, thùy dương ven hồ rũ trên mặt nước, điểm lên từng chút sóng lăn tăn. Tôi ngồi bên ghế đá, thời gian chóng vánh đến nỗi người ta cảm giác hoang mang, chớp mắt đã vào hạ. Tôi vốn chẳng mấy nữa mà sẽ bay đi Mỹ, nhưng hiện tại lại dính líu đến tố tụng hình sự, chỉ sợ tôi cả đời này cũng đừng mơ tới đại học C nữa rồi.

Trong tất cả các mùa, tôi không thích nhất là mùa hạ, có thể là bởi mùa hạ năm ấy bố mẹ đã rời xa tôi, cũng có thể từ sau khi bố mẹ đi rồi, mỗi một kì nghỉ hè đều làm tôi cảm thấy dài đằng đẵng mà khó gần đến khác thường. Tôi ngồi bên hồ ngắm nhìn lá sen, mùa xuân, tôi dường như cũng ngồi ở đây ngắm hoa mai. Lúc đó thời tiết mới vào đầu mùa, hoa mai chưa bung nở. Khoảnh khắc đó tôi khờ khạo cho rằng, tôi có thể lãng quên đi cả Tiêu Sơn lẫn Mạc Thiệu Khiêm, từ đây về sau không cần nhắc đến nữa.

Ghế đá bên cạnh có người ngồi xuống, tôi còn chưa quay đầu, đã nghe thấy giọng nói quen thuộc: “Có được không?”

Hóa ra là Mộ Chấn Phi, anh rút ra bao thuốc lá, vẫn thái độ nho nhã lịch sự như trước. Tôi gật đầu: “Cho em một điếu.”

Tôi thử bình sinh đến giờ lần thứ 2 hút thuốc, vẫn mùi vị đắng ngai ngái ấy, vị mát rượi nhỏ nhoi của bạc hà. Tôi rít một hơi đã bị sặc, Mộ Chấn Phi lờm một cái, nói: “Không có bản lĩnh ấy thì đừng có khoe.”

Lưỡi anh vẫn độc ác kiêu đấy, trải qua bao nhiêu chuyện rồi, cũng chỉ còn có anh và Duyệt Oánh, trước sau như một đối với tôi, nhất là anh, càng ít thấy hơn. Tôi lại hung hăng rít một hơi, không ngờ sặc sụa còn lợi hại hơn, tôi ho đến nước mắt đều ứa ra, chồm hồm một bên hôn hển đến nửa ngày trời, ép buộc phải dụi đầu thuốc rụi vào thùng rác, gượng gạo đề cơn ho xuống, nói: “Cái này cũng khó học thật...”

Mộ Chấn Phi bật cười, phảng phất như tôi vừa nói một chuyện hài thú vị, anh ấy cười lên đẹp trai thật đấy, răng trắng môi hồng, hào quang óng ánh. Có người đẹp trai như Mộ Chấn Phi bên cạnh cũng không tệ lắm, khiến tôi cảm giác thế gian này tất thấy đều đẹp đẽ, khiến tôi cảm giác cuộc sống này cũng đầy hứng thú. Chỉ là đáng tiếc quá, tôi nghĩ Mộ Vệnh Phi lần này chưa hành chết được tôi chưa chịu chịu tay đâu.

Giữa lúc tôi còn nghĩ miên man như thế, Mộ Chấn Phi đã vụt tắt dáng tươi cười, nói với tôi: “Chuyện chị anh, cá nhân anh xin lỗi em.”

Sắc mặt anh hiếm khi chăm chú, nghiêm túc vô cùng.

Nhưng tôi thật sự bị dọa đến hết hồn, tôi quả là được sủng ái đến nỗi lo sợ: “Không dám, không dám.”

Tôi cũng chẳng có ý gì, người nhà họ Mộ quá cao thâm khó lường, tôi dè dặt không lại với họ. Dù là Mộ Vịnh Phi hay Mộ Chấn Phi, tôi trước giờ không hiểu nổi họ rốt cuộc đang nghĩ những gì.

Mộ Chấn Phi nói: “Chị anh đã đồng ý li hôn với Mạc Thiệu Khiêm rồi.”

Tôi hỏi anh: “Họ thật sự li hôn rồi sao?”

Mộ Chấn Phi rất thần nhiên: “Sớm nên li hôn rồi. Ngay từ đầu anh đã phản đối chị anh khăng khăng làm theo ý mình, nhưng chị ấy cũng chẳng thèm nghe ý kiến của anh. Chị ấy nghĩ mình nắm chắc phần khiến anh dễ yêu được chị ấy, nhưng chị ấy cũng không chịu hiểu rằng, chuyện tình cảm không thể gượng ép, nhất là người cá tính như chị ấy, chuyện chỉ tổ càng làm càng rối rắm.”

Tôi nheo mắt nhìn lên phía mặt trời, thật sự chói lóa, ngày mùa hạ cứ thế qua đi.

Nhưng Lâm Tư Nhân vẫn đang nằm trong phòng cấp cứu, có lẽ cô ấy vĩnh viễn không thể cưới với tôi dưới ánh nắng được nữa. Mộ Vịnh Phi búng nhẹ tay một cái, đã hủy hoại cô ấy cả một đời. Tôi ra sức bình tĩnh hỏi anh: “Chị anh giờ thế nào, vết thương thế nào?”

“Chị anh đã đi Nhật khám rồi, có thể cần làm một loạt phẫu thuật chỉnh hình, nhưng phẫu thuật xong tình hình cũng khá lạc quan, chị ấy không chịu nuốt trôi cơn giận này. Nhưng anh thay mặt bố mình đến, bố anh cho là, việc này tất cả đều đủ lắm rồi, nên kết thúc thôi. Thế nên bố anh bảo anh đến, ngỏ lời xin lỗi với em, đồng thời chuyển thiện ý. Bố và anh đều hy vọng sự việc nhanh kết thúc. Em yên tâm, nhà anh cũng sẽ không yêu cầu phía nhà Lâm Tư Nhân tiến hành bất kì bồi thường dân sự nào cả.”

Tôi lại thì thào một câu chẳng hề liên quan gì: “Nghe nói nhà anh rất có tiền à?”

“Không nhiều đâu, chỉ là đầy đủ sung túc thôi.”

Thật sự là đứa trẻ được gia giáo đầy đủ, khẩu khí rất khiêm nhường.

Tôi không biết tại sao lại hỏi anh ấy: “Nếu Mạc Thiệu Khiêm và chị anh li hôn, tổn thất có phải vô cùng nghiêm trọng không?”

Mộ Chấn Phi nghĩ một lúc: “Không chỉ phía anh ấy, kì thực đối với Mộ gia mà nói cũng thế, bố anh nổi giận, cũng bởi vì chuyện này. Đáng lẽ không nên dây dưa dẫu dả từ bên trong, mà nên tìm phương pháp hiệu quả cùng thỏa đáng nhất để giải quyết. Chị anh kì thực thông minh một đời, lại nhất thời hồ đồ, cũng có thể nói chị ấy đúng là đi nhầm một nước, thua cả ván cờ.”

“Trừ chị anh ra, bố anh có mình anh là con trai à?”

“Ừ,” Mộ Chấn Phi hỏi, “Sao em biết?”

“Đại thiếu gia à, anh tương lai là người có tiếng, em có thể không biết sao?”

Mộ Chấn Phi cười tươi như hoa: “Em hóa ra cũng không ngốc lắm.”

Tôi hỏi anh: “Vì sao lại nói với em những chuyện này?”

Mộ Chấn Phi nói: “Anh cũng không định giấu em, Mạc Thiệu Khiêm đồng ý chuyển nhượng 49% cổ phần cảng nghiệp cho Mộ thị. Cũng có lẽ em không biết công ty này là do bố anh ấy một tay tạo dựng, chị anh biết anh ấy nhất quyết không chịu bán, nên đã chỉ đích danh muốn lấy số cổ phần này, cũng là muốn kéo dài việc li hôn. Nhưng lần này có lẽ là vì em, cũng có thể là anh ấy đã nghĩ thông rồi, dù sao đi chăng nữa anh ấy cũng đồng ý rồi.”

Tôi ghen hòng trân trân nhìn Mộ Chấn Phi, anh cúi đầu đốt thêm một điếu thuốc, nói với tôi: “Bạn ạ, số bạn cũng khá thật đấy.”

Thân thể có chút đông đưa đông đưa, tôi nhìn anh ấy, như nhìn phải người ngoài hành tinh này, căn bản còn chưa cười nhạo tin tức kinh người anh vừa nói ấy. Tôi còn nhớ lần cuối cùng gặp Mạc Thiệu Khiêm, anh còn không thèm nhìn tôi.

Nhưng tôi mãi vẫn không quên được, ngón tay anh hơi run lên, hoặc có lẽ đời này kiếp này chỉ có mình anh hiểu, lời tôi nói ra, kết cục tổn thương anh sâu sắc dường nào.

Anh từng nói anh vĩnh viễn sẽ không tha thứ, anh từng nói anh vĩnh viễn không muốn gặp lại tôi.

Nhưng anh rút cuộc vì sao lại đồng ý chuyển nhượng cổ phần?

Tôi lẩm bẩm hỏi Mộ Chấn Phi: “Sao anh không đứng về phía chị mình?”

“Chị ấy xứng đáng với người đàn ông tốt hơn.” Mộ Chấn Phi cũng nghiêng mặt lại, neho đôi mắt nhìn mặt trời, “Từ năm 20 tuổi đến tận bây giờ, chị ấy dành hết thời gian quản lý kinh doanh tiêu hao bên người đàn ông này, anh rể không yêu chị ấy, không yêu tức là không yêu, chị ấy lại cố chấp không muốn tin, hai người cả ngày đối đầu, cái cô Tô San San ấy, anh cảm giác anh rể nhất định là lừa cô ta ra làm tấm lá chắn, anh ấy cũng không phải loại người bản chất ham mê làn sóng giải trí, nhưng chị anh lại mắc lừa. Bởi chị anh yêu anh ấy, tình yêu luôn mù quáng mà, anh ấy làm bất kì chuyện hư giả nào chị ấy cũng đều mắc lừa. Chị ấy còn chạy đến biệt thự, nhưng chẳng tìm được gì, bởi vì bài báo mà chị ấy còn chạy sang cả công ty chủ quản làm khó dễ, dồn ép Tô San San đến mai danh ẩn tích, cả quảng cáo cũng không được nhận. Chị anh ấy à, anh cảm giác chị ấy thật đáng thương, dành trọn tuổi tác cho một người không hề yêu mình, hơn nữa còn cố chấp không tỉnh ngộ. Trước ngày sinh nhật chị ấy, anh rể đặt một chiếc nhẫn kim cương hồng 6 cara, còn giao cho cửa hàng kim hoàn nổi tiếng khảm nạm. Chị ấy ở cửa hàng đấy vừa hay gặp được người thiết kế, người đó cho rằng anh rể muốn tặng cho vợ mình, nên mới lấy chiếc nhẫn vừa hoàn thành đưa chị ấy xem. Chị ấy trong lòng tràn ngập niềm hân hoan, còn nhắc đến trước mặt anh, cho rằng bản thân câu nệ cuối cùng cũng có ảnh hưởng. Nhưng sau đó chiếc nhẫn được hoàn thành đấy, anh rể đến lấy xong, vốn cũng chẳng đưa cho chị ấy.”

Tôi chỉ cảm thấy trong lòng có một cơn xót xa, chiếc nhẫn kim cương hồng ấy tôi biết, khảm giống như viên trứng chim cút, rất đẹp dễ rực rỡ. Tôi cứ nghĩ nó là đá ruby, tôi không biết lại là kim cương hồng. Mạc Thiệu Khiêm tặng tôi rất nhiều đồ trang sức, tôi trước giờ đều không chú ý, tôi chỉ cất chúng vào két bảo hiểm, sau cùng lúc rời đi, cũng không cầm theo. Tình yêu từ xưa đến nay đều cố chấp u mê. Trong mắt người khác, tất cả những gì Mạc Thiệu làm chính xác là ngu ngốc hết biết, tôi cũng cảm thấy quá đại dốt rồi, anh rốt cuộc đang làm cái gì đây?

Mộ Chấn Phi chậm chậm nói: “Anh hy vọng chị anh có thể gặp được một người, coi chị ấy là châu báu quý giá nhất trên đời này, toàn tâm toàn ý vì chị ấy, che chở chị ấy, trân trọng chị ấy, không để chị ấy phải chịu mấy may mắn thân nào.”

Tôi chợt nhớ lại lời Mộ Chấn Phi từng nói, anh nói: “Nếu anh thực sự yêu một người, anh sẽ làm cho cô ấy thật hạnh phúc vui vẻ, thà một mình mình đau đến chết đi sống lại, thà mình cả đời nhớ đến cô ấy, nghĩ đến cô ấy là nghiêng răng nghiêng lợi, gặp phải cô ấy là trong lòng tức tối chua xót, không hay không rõ mà yêu cô ấy cả đời.”

Một người đàn ông như thế này biết tìm ở đâu đây, nhất định sớm đã hết sạch rồi.

Mộ Chấn Phi cười cười với tôi: “Những gì cần nói anh đều nói xong rồi, nghe nói em làm thủ tục xuất ngoại cũng tạm ổn rồi, anh nghĩ chuyện này đường đột bất ngờ nhưng chắc không ảnh hưởng đến việc em ra nước ngoài học đâu, em yên tâm đi nhé.”

Anh đứng dậy, tôi còn nán lại trên ghế nhìn anh, mới phát hiện hóa ra anh mặc đồng phục trường, đồng phục trường bên xấu thể mà anh mặc lên khôi ngô tuấn tú, quả nhiên khí chất hotboy, không phải người thường. Người con trai thể này, người con gái phải làm sao mới xứng đây, tôi cảm giác người nhà họ Mộ ưu tú quá cũng là một kiểu phiền não. Nhưng mà may thật, loại phiền não này đã không còn liên quan đến tôi nữa.

Tôi nói: “Cảm ơn anh.”

Anh vẫn bộ dạng lịch sự nhã nhặn: “Đừng khách sáo thế.”

Tôi nghiêng mặt nhìn anh, hỏi: “Em có thể hỏi anh 2 câu được không?”

Khuôn mặt anh nghiêng sâu trong bóng cây hiện ra mờ ảo: “Em hỏi đi.”

“Lần này anh khuyên giải bố anh ngăn cản chị anh tiếp tục khuếch trương tình hình, có nhiều không?”

Anh ấy gật gật đầu: “Em đoán không sai, là anh khuyên nhủ bố mình, anh thuyết phục được ông, chuyện xảy ra đến tình thế hiện tại, bản thân chị anh cũng là bên phải chịu trách nhiệm rất lớn. Chị anh chịu tổn thương rồi, nhưng có người vì chị anh mà chịu tổn hại sâu sắc hơn, bởi vậy cũng nên dừng lại thôi.”

Tôi chậm chậm thở dài, đúng thế đấy, đủ lắm rồi, sớm nên kết thúc rồi, hết thấy này.

Anh ấy hỏi tôi: “Còn câu gì nữa nào?”

Kì thực tôi không trông mong anh sẽ thành thực trả lời, kết quả anh lại vẫn chân thành trả lời tôi: “Là anh cố ý đấy—nghe thấy có người gọi tên em, sau đó nhìn thấy em trong đám đông— chị anh lúc đó còn chưa biết có sự hiện diện của em, nhưng anh sớm đã biết rồi.”

Tôi chết trân cứng lưỡi, không kịp được hỏi: “Vì sao anh lại biết? Anh biết từ lúc nào?”

Anh cười, khuôn mặt tỏa sáng rạng rỡ: “Em nói chỉ hỏi 2 câu, anh đều đã trả lời rồi đấy.”

Tôi cuối cùng vẫn theo lịch trình xuất ngoại, trao đổi du học sinh 1 năm.’

Phía công an điều tra dừng lại giữa chừng, bản án trở thành tranh chấp dân sự, đến sau cùng, kì thực là dưới sự nỗ lực hết mình của luật sư song phương, họ đành làm lơ. Duyệt Oánh tìm giúp tôi cái người Từ Đại Trạng ấy thật biết cách, khiến tôi minh bạch vô tội thoát thân. Mẹ gia không làm phiền nữa, như Mẹ Chấn Phi từng nói, nhà họ cũng không đòi bồi thường thiệt hại gì. Bên khoa chỉ bảo tôi viết một bản tường trình, nói rõ sự việc đã qua, chứng minh tôi với vụ án này không liên quan, liền tiếp tục giúp tôi hoàn thành thủ tục du học.

Tình hình của Lâm Tư Nhân ổn định dần, nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh như cũ. Bác sĩ nói có lẽ nửa tháng cô ấy mới tỉnh được, có lẽ mãi mãi cũng không thể tỉnh được. Bố mẹ Lâm Tư Nhân từ trong suy sụp cũng dần tê tái, tôi đến bệnh viện thăm Lâm Tư Nhân, bác trai nói với tôi: “Đành tận tâm vậy, chỉ cần hai ông bà già này còn ở đây một ngày cũng không thể để người ta rút đi hơi thở cuối cùng của con bé.”

Tôi không biết ở ICU mỗi ngày viện phí là bao nhiêu, nhà Lâm Tư Nhân có thể chi trả được bao lâu. Gia cảnh Lâm Tư Nhân cũng khá tốt, tôi nghĩ bố mẹ nào cũng đều không muốn buông xuôi dù chỉ tia hy vọng cuối cùng, khuyên gia bại sản, cũng phải để đứa con tiếp tục được sống. Tiêu Sơn giúp đỡ rất nhiều việc, việc trong bệnh viện tất thấy đều là anh thu xếp, bố mẹ Lâm Tư Nhân đều nói: “Khổ cho đứa trẻ này rồi.”

Họ nửa đã coi Tiêu Sơn như con trai trong nhà, là chỗ dựa cuối cùng. Bác gái nói với tôi: “Tiểu Nhân cho dù chết cũng có ý nghĩa, Tiêu Sơn đối với nó như thế.”

Bác ấy nói đến chữ “chết”, thậm chí bình tĩnh đến khô cạn nước mắt.

Tiêu Sơn cũng rất bình thản, anh nói với tôi: “Em đi du học đi, nhà Lâm Tư Nhân thế này, anh nghĩ dù anh và em có ở bên nhau, trong lòng em cũng sẽ không an tâm.”

Lại nói anh chỉ còn 1 năm nữa là tốt nghiệp, đến lúc đó, có lẽ Lâm Tư Nhân đã tỉnh lại rồi, có lẽ Lâm Tư Nhân vĩnh viễn cũng không tỉnh lại nữa.

Anh ở lại nơi này, cả hai chúng tôi mới cùng thanh thản trong lòng.

Duyệt Oánh cứ mắng tôi đại, lần này cô ấy lại mắng Tiêu Sơn ngốc. Cô ấy tức khí ào ào chỉ trán tôi: “Thì cậu là Thánh mẫu! Thì anh ta là Thánh nhân! Các người thật sự thần thánh đến cả một đôi rồi!”

Tôi ngốc nghếch hề hề cười với cô ấy, cô ấy càng giận hơn: “Này! Tổ đang mắng cậu đấy!”

Tôi nói: “Tổ sắp phải đi rồi, một thời gian dài cậu sẽ không thể mắng được tổ nữa, cũng không thể chỉ trán tổ nữa rồi.”

Chỉ một câu đã suýt làm nước mắt Duyệt Oánh tràn hết xuống, cô ấy nặng nề nện tôi 1 cái: “Cậu sao luôn đáng ghét thế này chứ!”

Duyệt Oánh tiễn tôi ra tận sân bay, còn có một đồng bạn bè cùng lớp. Hành lý thì Duyệt Oánh sắp xếp mấy bạn nam giúp tôi kéo, tôi đem theo rất nhiều đồ, bởi vì lúc thu dọn hành lý, Duyệt Oánh luôn ngồi trước mặt tôi lải nhải: “Đem cái này đi, cậu dùng quen rồi, ở Mỹ không bán hiệu này! Cái này cũng đem theo đi, đỡ mất công cậu đến được Mỹ, sinh hoạt không quen, lúc muốn mua cũng không tìm ngay được....”

Tôi cảm thấy tôi không còn là đi Mỹ nữa, mà giống như đi Nam Phi. Trừ việc khẳng định là hành lý nặng quá trọng lượng quy định ra, tôi còn kéo kèm theo một vali cỡ to nhất được cho phép, định để trên khoang máy bay.

Tiêu Sơn cũng đến sân bay tiễn tôi, anh không nói chuyện riêng với tôi. Duyệt Oánh luôn đưa mắt ra hiệu, tôi nghĩ tôi và anh đã không cần trò chuyện gì nữa. Tôi hiểu anh đang nghĩ gì, anh cũng hiểu tôi đang nghĩ gì.

Sắp đến giờ kiểm tra an toàn, mỗi người đều tiến lên ôm tạm biệt tôi, những trường hợp như thế này mọi người đều trở nên cởi mở hơn. Phần lớn bạn bè trong lớp đều trêu đùa, bảo tôi ở Mỹ cố gắng sống tốt, tranh thủ tiện tay lấy cái học bổng học lên thạc sĩ, mọi người đều chúc tôi lên đường may mắn.

Tôi ôm từng người một, sắp lúc biệt li, tôi mới biết mình có bao nhiêu luyến tiếc. Tôi luôn muốn rời bỏ nơi này, đến một nơi không có người quen biết mình, nhưng đến ngày hôm nay, tôi mới biết bản thân không nỡ cách xa đến nhường nào. Tôi ở thành phố này thời gian 3 năm đại học, dành cho tôi không phải chỉ có thương đau, mà còn rất nhiều việc vụn vặt linh tinh, hằng ngày ung dung nẩy nở tình cảm.

Tôi nghĩ tôi chung quy vẫn sẽ quay về thôi, không cần biết tôi học thế nào, không cần biết tôi đạt được học vị gì, tôi nghĩ mình nhất định sẽ lại trở về.

Duyệt Oánh ôm chặt tôi, thì thào bên tai: “Tìm một bạn giai Bắc Âu đi, siêu đẹp trai đấy!”

Tôi nhớ lại cái anh chàng Jack mắt xanh bạc lần tôi đi lượn lờ mua sắm cùng cô ấy. Tôi kim chế nước mắt, cười với cô ấy: “Giống Jack ấy à, nếu như có thật, tớ nhất định phân cậu một anh.”

Duyệt Oánh cũng cười, đôi mắt long lanh lóng lánh, giống như tôi, có chút ánh nước sóng sánh: “I’m the king of the world!”

Cô ấy siết chặt tay tôi, tôi cũng siết sao nắm tay cô ấy.

Đời này có Duyệt Oánh làm bạn, thật sự là phúc lớn của tôi.

Tiêu Sơn là người cuối cùng chia tay tôi, anh dùng giọng thấp trầm chỉ dành riêng cho 2 người chúng tôi vừa đủ nghe, anh nói: “Anh sẽ đợi em, mãi mãi.”

Tôi căng phồng kim dòng nước mắt, tôi dốc cạn cả tình yêu thời thanh xuân, tôi một mực cho rằng, đây là Tiêu Sơn của tôi.

Vận mệnh luôn từng lần từng lần đến cướp anh khỏi tôi, cho đến tận ngày hôm nay, anh chỉ có thể nói anh sẽ đợi tôi, mãi mãi.

Có lẽ chúng tôi thật sự không có duyên phận, nhưng ai mà biết được, có lẽ ở chỗ ngoặt tiếp theo của vận mệnh, chúng tôi còn có thể tương phùng.

Hành lý đều đã gửi vận chuyển, tôi đứng ở cửa an toàn, quay người, vẫy tay với tất cả mọi người lần cuối cùng.

Tôi nhìn Duyệt Oánh vẫy tay lần cuối cùng, tôi nhìn Tiêu Sơn vẫy tay lần cuối cùng, tôi nhìn các bạn cùng lớp vẫy tay lần cuối cùng.

Hẹn gặp lại, Duyệt Oánh.

Hẹn gặp lại, Tiêu Sơn.

Hẹn gặp lại, các bạn cùng lớp của tôi.

Cửa an ninh xếp hàng rất dài, bởi thời gian các chuyến bay đáp hạ tới tấp. Hơn nữa bên an ninh lại rất tỉ mỉ, tôi nghĩ nguyên do dạo gần đây thành phố có hội nghị quan trọng. Mỗi lần thành phố triệu tập hội nghị quan trọng, an ninh ở sân bay nghiêm ngặt đến nỗi làm người ta phát run. Đến lượt tôi, tôi đặt vali kéo theo lên băng chuyền, rồi lấy máy tính và điện thoại ra, đặt vào giỏ đồ vật vãng.

Tôi đi qua cửa an toàn, đột nhiên nghe từ phía bàn kiểm tra có nhân viên an ninh gọi tôi: “Đây là vali của cô à? Phiên cô mở ngăn đấy ra.”

Tôi lơ mơ không rõ nhìn anh ta: “Vali của tôi không có ngăn đấy.”

“Xin cô phối hợp để chúng tôi kiểm tra.”

Chiếc vali này còn là chiếc mà Mạc Thiệu Khiêm mua cho tôi, tôi dùng bao lâu nay cũng không biết có ngăn đáy gì không. Bởi vì nó nhỏ gọn, lại cực kì chắc chắn, kích thước vừa may để được trên khoang máy bay, thế nên lần này tôi tiện tay xách nó theo, tôi mở khóa số, rồi lật toàn bộ nắp vali lên, hỏi bọn họ: “Các anh tự xem đi, không có ngăn đáy.”

Nhân viên an ninh giờ tay lấy một phần đồ đạc trong vali ra, tay lần mò đáy vali, tôi không biết anh ta ẩn chỗ nào, lại có một tiếng “tách” bật ra thêm một nắp nữa, bên trong hóa ra thật sự có lớp đáy.

Nhân viên an ninh lấy chiếc điện thoại ra, nói kiểu giọng điệu nghề nghiệp: “Theo quy định về an ninh, tất cả đồ đạc cá nhân như điện thoại, máy tính xách tay toàn bộ phải lấy ra để kiểm tra riêng, sao cô còn để trong ngăn đáy?”

Tôi ngó cả người, tôi không biết chiếc vali có ngăn đáy, đương nhiên càng không biết trong ngăn đáy lại có điện thoại. Nhân viên an ninh đã đưa điện thoại cho bên máy quét kiểm tra, sau đó trả lại cho tôi, khẩu khí dạy dỗ y nguyên: “Lần sau đừng thế nữa.”

Tôi giờ mới nhận ra, là điện thoại của Mạc Thiệu Khiêm, lần Mộ Vĩnh Phi đòi tôi đi tìm anh, tôi đã gọi không biết bao nhiêu lần vào số điện thoại của anh, nhưng vẫn khóa máy. Tôi cho rằng anh đổi số rồi, tôi không biết tại vì sao điện thoại của anh lại ở đây, tại vì sao lại ở trong lớp đáy của vali, lần đi vùng biển cùng với anh tôi đã dùng chiếc vali này.

Tôi còn từng lén lút xem trộm chiếc điện thoại, hơn nữa kết quả xem trộm còn khiến tôi một trận hoảng loạn.

Có lẽ lần trở về từ vùng biển ấy, anh để chiếc điện thoại trong vali tôi, lúc đó hành lí cũng là anh thu xếp, cũng là anh gửi vận chuyển.

Tim tôi tê cứng thành một cục, ngón cái theo bản năng ấn nút nguồn, tôi cũng không hiểu bản thân vì sao lại làm thế.

Có lẽ tôi còn ước ao có thể nhìn thấy cái gì chẳng—còn có cái gì đâu cơ chứ? Giữa tôi và anh, sớm đã không có bất kì mối quan hệ nào nữa rồi.

Điện thoại được mở, giao diện hoàn toàn bình thường, dò được sóng. Tôi vui đầu muốn lật tìm 2 bức ảnh đó liệu có còn không, nhưng nhân viên an ninh đang thúc giục tôi, đằng sau còn có nhiều người đang xếp hàng.

Tôi một tay cầm điện thoại, một tay quơ loạn vali đóng lại, kẹp túi laptop, dành chỗ cho người phía sau dồn lên.

Vào đúng lúc ấy, điện thoại của tôi đột nhiên reo lên, báo có tin nhắn, tôi nghĩ chắc là Duyệt Oánh gửi tin nhắn hỏi tôi qua cửa an toàn thuận lợi chứ. Tôi cuống cuống chân tay, suýt thì đánh rơi laptop xuống đất. Tôi lại đi lên trước vài bước, đi đến đường trượt rộng rãi hơn, để vali dựa vào tường, mở điện thoại của mình ra xem.

Tin nhắn lại là từ số điện thoại của Mạc Thiệu Khiêm. Số riêng của anh sớm đã bị tôi xóa đi rồi, nhưng tôi luôn thuộc lòng.

Mà còn là số từ chiếc điện thoại tôi đang cầm rành rành trên tay đây. Mạc Thiệu Khiêm trước nay chưa từng gửi tin cho tôi, anh cảm thấy gửi tin nhắn lãng phí thời gian, thế nên trước giờ đều cần là gọi thẳng. Tôi do dự mắc túi laptop vào vali, rồi nhảy tay bật mở màn hình điện thoại của Mạc Thiệu Khiêm, phát hiện trong máy sớm đã hẹn sẵn một chức năng tự động, chỉ cần lúc mở máy lên sẽ tự động gửi đoạn tin nhắn đã soạn sẵn sang số tôi.

Nếu như tôi không dùng chiếc vali này nữa, nếu như tôi vất chiếc vali này đi, có lẽ chiếc điện thoại sẽ vĩnh viễn nằm trong ngăn đáy, không bao giờ lại thấy ánh mặt trời nữa.

Anh vì sao phải làm chuyện kì quái đến thế chứ?

Tôi dùng đôi bàn tay đang run rẩy, mở tin nhắn vừa nhận được trên điện thoại mình.

Tin nhắn vô cùng ngắn gọn, ngắn gọn chỉ vỏn vẹn có 3 chữ.

Ba chữ hiển thị rõ ràng trên màn hình điện thoại, không có mở đầu, không có đề tên, không có bất kì lời lẽ dư thừa nào, giống như phong thái làm việc trước nay của anh, giống như thái độ trước nay của anh đối với tôi.

Mà tầm nhìn của tôi ngày càng nhạt nhòa đi.

Tôi cầm điện thoại anh, bấm mạng ấn mở hết các nút chức năng, tôi không biết bản thân đang tìm cái gì, tôi cuối cùng tìm đến mục hình ảnh. Bên trong lại thành 3 bức ảnh, 2 bức ảnh trước kia tôi từng nhìn, một bức ảnh lúc tôi đang ngủ, tên file là “Đồng Tuyết”, bức kia lúc tôi đang cười, tên file đặt là “Đồng Tuyết 2”. Tôi cuối cùng lật sang bức thứ 3.

Bức ảnh thứ ba cũng là lúc tôi đang ngủ, nhưng trong ảnh không phải chỉ có một mình tôi, tôi được Mạc Thiệu Khiêm ôm trong lòng, cánh tay anh vươn không xa lắm, thế nên anh chỉ chụp có non nửa khuôn mặt, nhưng tôi lại hiện ra rất rõ nét, mặt tôi đang yên bình vùi sâu trong lồng ngực anh, nét môi hơi có ý cười. Tôi trước nay không biết bản thân mình lúc ngủ còn cười kiểu này, tôi trước nay không biết bản thân mình còn dán mặt vào lồng ngực anh kiểu này.

Tên bức ảnh ấy, cùng với đoạn tin nhắn được soạn sẵn kia, nội dung y chang y tạc. Đều là ba chữ ngắn ngủi giản đơn.

Tôi ngắm nhìn bức ảnh, ngắm nhìn điệu bộ anh ôm tôi, ngắm nhìn nụ cười trên môi, ngắm nhìn nửa khuôn mặt anh. Nếu như tôi không xách chiếc vali này theo, nếu như tôi không dùng chiếc vali này nữa, nếu như tôi vất chiếc vali này đi, hoặc có lẽ tôi vĩnh viễn không bao giờ biết, anh đang làm cái gì. Anh xưa nay không biết tôi xem lên điện thoại anh, đương lúc anh đặt điện thoại vào vali, anh biết đâu cũng một mực nghĩ rằng, trọn đời này vĩnh viễn không cần cho tôi biết, anh rất cuộc từng làm những gì.

Tôi nhìn ngắm ba chữ ngắn gọn trên màn hình điện thoại, xa lạ là thế, thân quen là thế, ngắn gọn là thế, thẳng thắn là thế, tôi chưa từng nghĩ anh sẽ nói với tôi 3 chữ ấy:

“Anh yêu em”

Tôi đứng ở sân bay giữa dòng người qua lại, đột nhiên khóc hu hu như một đứa trẻ.

29. Chương Phiên Ngoại

Phong cảnh tựa như năm nào

Lúc ký tên tôi có ngừng lại trong giây lát, hướng mắt ngóng nhìn người đàn ông cách tôi chẳng mấy gang tấc. Anh dường như buông lời ngồi trên ghế sofa, nhưng rõ ràng đầu óc để đâu đâu, mắt nhìn ngắm ngoài cửa sổ, trái tim càng không biết đang phiêu dạt đến nơi nào.

Luật sư của anh ngược lại càng căng thẳng hơn, thấy tôi như thế, vội vàng nửa ngờ vực nửa thúc giục nhìn tôi.

Chỉ cần tôi ký tên mình trên thỏa thuận, thế là từ nay về sau tôi và anh không một mảy may quan hệ nữa. Hay là vẫn còn, trong đám mây quý phu nhân nhân rồi đến phát hoảng, có lẽ sau lưng sẽ gọi tôi là vợ cũ của anh. Nhưng mà tôi nghĩ, chưa đến mức có người không biết điều, dám gọi tôi như thế trước mặt.

Vợ cũ à.

Hai chữ nghe sao mà buồn cười đến thế nhỉ.

Tôi xưa nay chưa từng làm vợ anh, lòng anh rõ tim anh biết, tôi cũng hiểu hơn ai hết.

10 năm, từ năm 20 tuổi đến năm 30 tuổi, tôi ở đời này tuổi xuân đẹp nhất đã qua rồi.

Lúc kết hôn cùng tôi anh mới 23 tuổi, lúc đó anh vẫn còn là chàng trai nông nổi ngang ngạnh, giờ đây thời gian khắc tạc lên anh một người đàn ông vững vàng thành thực. Năm tháng dường như không để lại nhiều vết tích trên anh, trừ khi chất ra, anh tất thấy chớp mắt như chưa từng thay đổi.

Tôi ký xong tên mình, đẩy bản thỏa thuận sang 1 bên, ký thêm một bản khác.

Nét bút trôi chảy khác thường. Đêm tân hôn mười năm về trước lần đầu tiên anh nhắc đến li hôn, tôi đã dùng những lời lẽ chua ngoa khắc nghiệt cãi vã với anh, sau cùng anh đẩy cửa mà đi. Sau cùng lúc anh đi, tôi tro trọi nức nở, vật ra giường buông xuôi tiếng gào khóc.

Mười năm, tôi ninh nấu khát vọng tình yêu cô độc thành kịch độc, từng sợi từng lõi, ăn nhập vào tận huyết mạch. Tôi cho rằng bản thân trọn đời trọn kiếp cứ quấn lấy anh, chưa chết chưa buông.

Không ngờ được rằng lại có ngày hôm nay.

Tôi còn nhớ trợ lý riêng của anh gọi điện thoại cho tôi, anh trước nay chưa từng gọi cho tôi, đến số điện thoại liên lạc cùng thông qua trợ lý giọng điệu công việc trước sau như một, kính cẩn mà xa cách: “Mộ tiểu

thư, Mạc tiên sinh đồng ý chuyển nhượng 49% cổ phần cảng nghiệp cho Mộ thị, tình hình cụ thể, tiểu thư xem nếu tiện thì để trợ lý qua bên này bàn bạc kỹ càng hơn.”

10 năm đổ lại, anh lần đầu tiên cúi đầu trước tôi, chấp nhận thua, không ngờ là vì người con gái đó.

Đồng Tuyết à

Anh yêu cô rất cuộc là tại vì sao?

Tôi một mực cho rằng người như anh, lòng gan dạ sắt, từng từng bất động, tôi một dạo còn nghi hoặc hay anh vốn không thích phụ nữ.

Đến tận cuối cùng mới khiến tôi cảm nhận ra mạnh mẽ sự việc.

Báo lá cải đăng tải tin tức, trong bức ảnh anh dặt tay thân thiết với một đứa con gái, 10 ngón đan xen.

Anh xưa nay chưa từng dặt tay tôi.

Mười năm phu thê hữu danh vô thực, số lần tôi đơn độc gặp anh đếm trên đầu ngón tay. Cho dù là gặp gỡ trong gia đình, phần lớn các tình huống, quan hệ giữa anh và Chấn Phi còn thân thiết hơn cả tôi. Thế nên khi bố tôi cắt cử giám đốc chấp hành đi Mạc thị, ông chọn riêng Chấn Phi, mà không phải là tôi.

Bố thờ ơ nói: “Con không thích hợp đảm nhận những chức vụ thế này.”

Tôi hiểu bố mình tình ý ẩn khuất, kì thực tôi càng không thích hợp làm vợ anh.

Tôi biết bản thân mình đang phát điên rồi.

Đứa con gái diễn viên kia, dựa vào cái gì dám nắm tay anh chứ?

Tôi muốn cô ta cả đời này cũng không đóng được phim nữa.

Tất cả chuyện và người dám chắn ngang tôi và anh, tôi đều muốn đốt bỏ.

Chấn Phi từng khuyên tôi, nó nói: “Chị à, bỏ qua đi thôi.”

Bỏ qua thôi ư?

3 chữ sao mà nhẹ bẫng đến thế, mười năm đổ lại tôi trút cạn cả một trái tim, kết quả hóa ra lại là một câu chuyện khô khan.

10 năm trước tôi gặp anh, tôi từng thề, nhất định phải gả được cho anh.

Bố tôi là Mộ Trường Hà, tôi là cực cưng kiêu hãnh của Mộ Thị, tôi muốn cái gì, nhất định sẽ được cái đấy.

10 năm trước anh lần đầu cự tuyệt tôi, tôi không nói gì, mà lẳng lặng sắp đặt

Tôi mớm lời người khác mua chuộc cấp dưới của bố anh, lấy trộm toàn bộ kế hoạch thương mại đưa cho đối thủ cạnh tranh với bố anh, sau đó phòng bị chu đáo, cẩn thận vạch kế hoạch. Tôi nghĩ nếu như bố anh lâm vào bước khốn khó, anh có lẽ sẽ đổi ý thôi. Tôi muốn cạy vào sức ép bên ngoài, khiến anh càng phải tiếp cận tôi.

Nhưng tôi không ngờ rằng bố anh lại phát bệnh tim đột quỵ tại sân bay, may mà mục đích của tôi đã đạt được.

Tôi làm tất cả hết sức bí mật, tôi mừng anh mãi mãi không biết những việc tôi từng làm, bởi tôi không biết anh sẽ phải ứng thế nào. Tôi vô cùng rõ anh đối với Đồng Tuyết thế nào, cho dù anh có yêu cô ta, nhưng mà chung quy là có bóng ma tâm lý đè nặng

Anh mang phải tội lỗi rồi, tưởng rằng yêu cô ta là phản bội là chính bố mình ư.

Tôi mặc ý tàn nhẫn nhìn những bức ảnh thám tử tư gửi cho mình, có một loạt chụp rất rõ ràng, Đồng Tuyết cúi đầu, anh luôn theo sau cô ta, vài lần dò xét muốn dang tay, có lần đầu ngón tay dường như đã chạm vào đuôi tóc, nhưng mà cuối cùng vẫn bỏ thông, chậm chậm siết chặt lòng bàn tay thành nắm đấm.

Trong ánh mắt anh có bao nhiêu là hiu quạnh, đáng tiếc cô ta vĩnh viễn không quay đầu lại nhìn.

Kì thực cô ta đối với anh mà nói, vừa dễ như bỡn, mà lại khó như lên trời.

Tôi cảm thấy sáng khoái, tốt rồi, tắt thấy giày vò tôi chịu đựng, anh đều đang từng trải đấy.

Cô ta không yêu anh, cũng như anh không yêu gì tôi đấy thôi.

Nhất cử nhất động của bọn họ đều nằm trong tay tôi. Tôi vô số lần quan sát kỹ ảnh của Đồng Tuyết, mặc dù khuôn mặt cũng cân đối xinh xắn, nhưng người đẹp hơn với cô ta còn nhiều vô số, Mạc Thiệu Khiêm rốt cục yêu cô ta điểm nào chứ?

Tôi dần dần cảm giác mất mát, hoặc có lẽ ngay từ lúc quen biết cô ta, anh đã biết cô ta là con gái ai.

Hoặc có lẽ chính vì kiểu cảm đoán này, anh trái lại đối với cô ta càng không có cách nào thoát khỏi. Thậm chí lúc mới quen biết, anh chỉ đem theo lòng hiếu kỳ lẫn tâm lý muốn báo thù, có lẽ anh ngay từ đầu, chỉ là đơn thuần muốn đùa chơi với cô ta mà thôi.

Kể sau cùng lún xuống hóa ra lại là anh nhỉ.

Tôi không thể không nghĩ cách chia rẽ bọn họ, cho dù cô ta vốn cũng không yêu gì anh.

Nhưng anh yêu cô ta, đã quá sâu đậm rồi.

Sâu đậm đến nỗi anh cam chịu gặp dịp thì vui chơi, lấy một cô ả diễn viên ra để thu hút sự chú ý của tôi. Sâu đậm đến nỗi anh nguyện bản thân mình vật lộn, cũng không để cô ta biết chuyện tình năm đó.

Anh yêu cô ta thế, rốt cuộc là tại vì sao nào?

10 năm trước tôi khẳng khái muốn lấy anh, anh nói: “Tôi không yêu cô, thế nên cô ắt nên cân nhắc cho kỹ.”

Bộc trực đến nỗi tôi cảm giác buốt giá trong lòng.

Lúc đó tôi cho rằng, tôi có thể thay đổi tất cả, tôi có thể khiến anh yêu tôi, và thế cũng giống như, anh đã yêu cô ta.

10 năm rồi, thì ra đều là uống phí.

Tắt thấy thì ra chỉ mình tôi nói chuyện viễn vông.

Một thị giúp đỡ anh, anh lại càng muốn xa cách tôi, bởi lẽ anh cảm thấy cuộc hôn nhân này chỉ là một cuộc giao dịch, một cuộc giao dịch khiến anh đau khổ muôn phần.

Tôi luôn nghĩ, nếu như tắt thấy có thể bắt đầu lại, tôi liệu có còn thế này không đây.

Ngay lúc tôi đang như nung như nấu trong lòng, Lâm Tư Nhân nói với tôi một tin cực xấu nữa.

Đồng Tuyết có thai rồi.

10 năm vợ chồng, Mạc Thiệu Khiêm chưa từng chạm vào tôi, nhục nhã ê chề, nhưng giờ đây Đồng Tuyết lại có thai.

Tôi cuối cùng hiểu ra bọn họ đã chung sống với nhau 3 năm, Mạc Thiệu Khiêm giấu cô ta quả là kỹ, giấu đến bao nhiêu năm là thế, nếu như không phải cơ duyên thật khéo, tôi có lẽ không tài nào phát hiện ra.

Anh luôn phòng bị tôi, bởi anh biết tôi sẽ làm chuyện gì. Máu cô quạnh thực chất bên trong tôi đều biến thành kịch độc, tôi sẽ không bao giờ buông tha đâu.

Tôi quyết định gặp Đồng Tuyết một lần, bởi lẽ tôi đã đánh mất đi lí trí, tôi vốn dĩ không nên trực tiếp ra mặt, nhưng tôi đã không nên được chính mình.

Tôi hận đứa con gái tên là Đồng Tuyết này, tôi mong cô ta tốt nhất nên đi chết đi.

Tôi gặp mặt Đồng Tuyết, nói với cô ta mấy chuyện nửa thật nửa giả.

Tôi biết Mạc Thiệu Khiêm biết tôi đang làm những gì, nhưng tôi đã không còn quan tâm nữa rồi.

Tôi không thể mạo hiểm thêm được nữa rồi, tôi cũng không còn nhẫn nại thêm được nữa rồi.

Tôi biết lòng mình rối loạn, tuy nhiên thế cũng tốt thôi, tôi mở to mắt nhìn xem đứa con gái khác thay anh sinh con đây.

Mặc dù tôi biết rõ rành rành, Đồng Tuyết với anh quan hệ rất tệ, cô ta sẽ không giữ lại cái thai này.

Bởi rằng tôi đã thua đến không vực dậy nổi.

Gặp gỡ gia đình theo thông lệ anh cũng không đến, nghe nói là vì bệnh. Qua rất lâu, công ty mở cuộc họp ban giám đốc, tôi mới gặp được anh, anh gầy rộc đi, khí chất càng thêm xa cách lạnh lùng. Những năm gần đây anh càng thêm vây cánh, bỏ theo thường lệ vui vẻ ôn hòa với anh, mà anh theo lệ cũ rất khách sáo với Mộ thị. Tất thấy đều yên lặng đến phảng phất như giếng sâu trăm thước.

Cuộc họp kết thúc tôi cố ý gọi anh lại, tươi cười như hoa nói chuyện với anh.

Anh thần sắc mệt mỏi, tôi nghĩ anh đã biết tất cả những gì tôi làm. Anh nói với tôi: “Cô cảm thấy vừa lòng đẹp dạ là được.”

Tôi đứng ở đó, nhìn anh quay người bỏ đi.

Ánh đèn nhỏ vụn kéo dài bóng hình anh.

Bóng đổ tịch mịch.

Tôi xưa nay chưa từng biết, hóa ra điều hòa giữa phòng họp, cũng có thể lạnh thế này, lạnh đến như hầm băng.

Vừa lòng đẹp dạ à?

E rằng tôi cả kiếp này, cũng không thể vừa lòng đẹp dạ được.

Tôi đã hiểu, anh dồn hết nợ nần lên đầu tôi, bao gồm cả cái thai vài tuần tuổi đã mất đi kia.

Kì thực tôi và anh đều nhận thức rất rõ, dù cho tôi chẳng làm gì, Đồng Tuyết vẫn sẽ không giữ lại đứa trẻ cơ mà.

Tôi hoảng loạn chân tay, kết cuộc lại đổ đạn hộ bên địch.

Cô ta rõ ràng không yêu anh, tại sao anh còn đối với cô ta như thế?

Tôi quyết tâm phải khiến anh tỉnh táo mà biết rằng, cô ta không yêu anh, tức là không hề yêu anh.

Tôi lại như 10 năm về trước, nhấn nại bài bố kế hoạch.

Anh quý trọng nhất cái gì, tôi sẽ khiến anh phải mất đi cái đó.

Anh yêu Đồng Tuyết ư, tôi sẽ cho anh biết, cô ta xưa nay chưa từng yêu lại anh.

Anh xem trọng sự nghiệp ư, tôi sẽ cho anh biết, anh đến cơ nghiệp chính cha mình để lại còn giữ không vững.

Nếu như anh đã hai bàn tay trắng, anh còn quay đầu mà yêu tôi không?

Không đâu, đương nhiên là không.

Anh chỉ càng cảm hận tôi đến thăm thiết mà thôi.

Trong bóng đêm tôi lẳng lặng cười, tôi đã không cách nào khống chế được độc tố trong máu mình nữa rồi.

Nếu như tất thấy cuối cùng đều bị hủy diệt, vậy thì, để tôi và anh cùng chết nhé.

Tôi ký tên xong, luật sư gom lại toàn bộ văn kiện đưa cho Mạc Thiệu Khiêm ký.

Mạc Thiệu Khiêm ký xong, lại chuyển 1 phần giao cho luật sư phía tôi.

Tôi từ tay luật sư nhận lấy công văn.

Một tập tài liệu nặng trình trịch, 10 năm vợ chồng trên danh phận, cụ thể đến giấy trắng mực đen, lại là từng điều từng khoản thỏa thuận tài sản ư.

Anh dùng tất cả thứ anh từng coi trọng nhất, đổi lại hai chữ bình an cho đứa con gái kia ư.

Tôi đột nhiên muốn ứa nước mắt.

Anh trước giờ chưa từng như thế với tôi, anh một mực cầm hận tôi, Đồng Tuyết xảy ra chuyện xong, anh chỉ duy nhất nói với tôi: “Cô rốt cuộc muốn thế nào đây?”

Tôi chỉ muốn anh yêu thương tôi mà thôi.

10 năm, tôi trút cạn cả trái tim, dốc cạn cả bầu sức lực, thế mà lại như trăng trong nước, hoa trong kính.

Toàn bộ khuôn mặt tôi bị hủy hoại, ở Nhật làm rất nhiều lần phẫu thuật chỉnh hình, nhưng vẫn không thể khôi phục được bộ dạng như cũ. May mắn nhìn không rõ vết sẹo, chỉ là nhìn thấy chính mình trong gương, không khỏi cảm giác xa lạ.

Chấn Phi luôn an ủi tôi: “Chị à, chị thay đổi như thế này, vẫn rất đẹp mà.”

Tôi biết kì thực dù tôi có thành thế nào, đối với anh mà nói, đều không quan trọng.

Không cần biết tôi đẹp hay không đẹp, xinh hay không xinh, anh đều không yêu tôi.

Tôi ngẩng đầu mỉm cười nhìn anh.

Mọi lần tầm mắt anh luôn tránh né nụ cười của tôi, lần này cũng không ngoại lệ.

Bởi rằng trong mắt anh xưa nay chưa từng có tôi.

Đợi hai bên luật sư kết thúc thỏa thuận, tôi nói với anh: “Em có lời này muốn nói với anh.”

Tôi kiên trì bảo tất cả mọi người ra ngoài, luật sư bên anh rất cảnh giác, nhưng anh vẫn kiêu lạnh nhạt xa cách lẫn thơ ơ như cũ: “Để cô ta nói đi.”

Giữa không gian rộng lớn chỉ còn 2 người tôi và anh, thế giới trước nay chưa từng yên tĩnh đến vậy.

Có lẽ lần cuối cùng tôi một mình ngồi với anh ở nơi này, tháp bên ngoài cửa sổ, thành phố phồn hoa đến cao điểm, mà lòng tôi, chỉ một mảnh hoang liêu.

Tôi chăm chú nhìn người đàn ông tôi đã yêu 10 năm, cho đến tận ngày hôm nay, anh chưa từng nhìn thẳng vào tôi.

Có lẽ đến hiện giờ, anh vẫn không thèm để ý, tôi và diện mạo trước đây rốt cuộc có gì khác biệt hay không, bởi lẽ tôi trong lòng anh, trước nay chưa từng lưu lại ấn tượng gì.

Nhưng tất thấy đều là tôi tự mình chọn lựa, tôi không hối hận những việc mình từng làm.

“Thiệu Khiêm,” Tôi chậm chậm kéo rộng nụ cười với anh, nếu như đây là lần cuối cùng, tôi muốn trước mặt anh, mình phải cười thật xinh đẹp.

“Nếu như đời người có thể làm lại từ đầu, em vẫn chọn lựa yêu anh như cũ.”

Ấm ảnh

Thời tiết rất đẹp, tựa như lúc em vẫn còn ở bên.

Hoa hồng nhà kính nở rồi, Đấng Ghét lại gặm hết bụi hoa hồng vừa mới nở, Hương Tú dẫn riêng nó đi khám thú y, nói nó bị thiếu vitamin. Rất lâu về trước, lúc chúng ta vừa quen biết, em cũng thiếu vitamin, lúc đó tóc em hung hung, tóc mai đều chế ngọn, thật như một nhóc con. Tôi đưa em đi ăn cơm, em ăn bất kì thứ gì cũng đều rất ngon miệng, mắt mày cong vút cười với tôi, khiến người khác cảm giác mở rộng khẩu vị.

Rất nhiều năm sau nhà bếp hầm tổ yến, em cũng chỉ nuốt một thìa bé, một thìa bé xíu, giống như đang nuốt phải ngum thuốc đắng ngắt.

Tôi đối với em không tốt, tôi biết chứ. .

Có một khoảng thời gian dài, tôi luôn tránh né gặp em, bởi lẽ lo lắng không khống chế nổi tâm trạng của bản thân. Nhưng chẳng được mấy chốc, lại đã cảm giác buồn phiền lo lắng. Làm việc gì cũng không đủ nhẫn nại, tay thư ký hiểu rõ nhất đề nghị với tôi, hay là về nhà thử xem nào.

Cậu ta nói về nhà, là chỉ nơi ấy có em ư.

Nhưng em lại đâu có xem nơi đó như nhà mình.

Cũng lâu lắm rồi về trước, có đêm không biết em đang nằm mơ thấy gì, đột nhiên òa khóc, khóc cho đến lúc thức tỉnh. Tôi ôm lấy em muốn an ủi, đương lúc em nhìn thấy khuôn mặt tôi, em khiếp đảm kinh hoàng một lúc rồi lại muốn giãy ra. Ánh mắt em lúc đó tôi cả đời này cũng không thể nào quên được, tôi rất bức bối, từ đây không muốn em ngủ lại phòng mình nữa. Tôi chê em phiền phức, chê em ồn ào, chê em tướng ngủ không đẹp, muốn em tránh xa.

Tôi lại không thể để em tránh xa khỏi trái tim mình.

Có một buổi tối, người bạn tổ chức tiệc tùng, Diệp đại công tử uống quá chén, ở KTV ôm ấp 2 cô bé như hoa như ngọc, cầm mic gào thét hát “Ấm ảnh”

(*chú: Diệp đại công tử à? Đón xem Đời này Kiếp này để biết thêm chi tiết o * * o Kỷ Nam Phương muôn năm yeh)

Có người hỏi anh em có điểm nào tốt

Bao nhiêu năm rồi anh còn không quên được em

Gió xuân có đẹp bao nhiêu cũng không bì được nụ cười em

Người chưa từng gặp em đâu có hiểu được.

.....

Bài hát cũ kỹ như thế, được cậu ta hát đến tình cảm thấm thiết, mấy cô gái cười đến ngất ngư, mọi người đều lớn tiếng vỗ tay bảo hay, chỉ có tôi nhìn ra đáy mắt cậu ta thấp thoáng ánh nước.

Cậu ta uống say lắm rồi, tối ngày hôm đó.

Từ hôm đó trở đi tôi rất cẩn thận, tôi sợ bản thân mình uống say cũng lộ liễu giống như cậu ấy.

Em là nỗi ám ảnh đời tôi, chỉ mình tôi biết.

Lần em quay về, tôi buông thả mình say sưa.

Bởi lẽ tôi không biết phải làm gì khi nhìn thấy em.

Có lẽ uống chút rượu vào, còn có lý do để đối tốt hơn với em, hoặc là không tốt chẳng.

Tôi thật sự ghét con chó nhỏ em mua, còn cả em nữa.

Bởi lẽ lúc đưa em đi xem phim ở Hongkong, em nói chiếc nhẫn rất đẹp. Bao lâu như thế, em chưa từng nói thứ gì đẹp trước mặt tôi. Thế nên nhân lúc đi công tác ở Bỉ, tôi chọn một viên kim cương hồng, giao cho cửa hàng trang sức, dựa theo nguyên bản trong film để nạm. Lúc tặng cho em, biểu cảm của em đã cho tôi biết, thì ra em cũng không phải là thích.

Sau này tôi luôn nghĩ, từ khi nào, mình đã trở nên đáng thương đến thế này.

Muốn làm em cười, đối với tôi mà nói, cũng trở thành chuyện quá xa xỉ.

Tôi luôn nghĩ, nếu như tôi có thể li hôn, nếu như phương diện đạo đức không có gì hổ thẹn, em liệu sẽ cảm thấy tốt hơn chứ.

Nhưng em vĩnh viễn sẽ không lấy tôi đâu.

Bởi lẽ em trước nay chưa từng yêu tôi.

Lần đầu tiên gặp em, lúc đó, em vẫn còn là một cô bé, còn giả bộ đi giày cao gót, trang điểm chững chạc đài hoàng, bưng khay đựng kéo cắt băng.

Kéo trên tay không may chọc vào tay em, em một tiếng cũng không kêu. Sau đó tôi xuống hậu đài tìm em, em thần sắc bướng bỉnh, y chang một đứa trẻ con.

Em vốn còn nhỏ hơn tôi đến một giáp, tôi 30 tuổi rồi, em chỉ mới 18 tuổi, mà lúc tôi 32 tuổi, em cũng mới 21 thôi.

Trước khi phát sinh sự việc, kì thực tôi cũng không biết

Tôi tâm trạng hiếu kỳ nhìn chăm chăm em, như mèo vờn chuột, chỉ là chơi đùa.

Tôi tìm cho mình một cái cớ, chỉ chơi đùa thôi mà.

Chỉ có lòng tôi hiểu rõ, em cười lên rất đẹp, lộ ra hai bên núm đồng tiền, giống như búp bê, khiến tôi không cầm nổi lòng, chỉ muốn có bằng được em.

Tôi xưa nay chưa từng có búp bê, vì tôi là con trai, bố từ nhỏ đã dạy tôi, không được ham thú chơi bời.

Giờ khắc ấy tôi đã hiểu, tôi không cách nào buông tha được em. Thế nên tôi chọn lựa cách thức gay go nhất, bởi lẽ em hận tôi, tôi sẽ cảm thấy tốt hơn một chút.

Tôi đã không thể nào khống chế được thái độ đối với em, nếu như em tốt với tôi, tôi không rõ bản thân mình sẽ biến thành loại gì nữa.

Thế nên thà rằng em hận tôi đi, như thế may ra sẽ tốt hơn

Nếu như em căm hận tôi rồi, tôi biết đâu sẽ bớt yêu em hơn một chút xíu.

Tôi đối với em không tốt, tôi biết chứ.

Bởi rằng tôi không thể nào đối tốt với em.

Đối tốt với em chỉ một chút thôi, tôi sẽ lại nghĩ đến bổ ruột mình. Đối tốt với em chỉ một chút thôi, em sẽ luôn cười với tôi.

Một khi em cười, tôi cảm thấy tim mình sắp tan ra đến nơi rồi.

Tôi sợ thứ cảm giác này, nó đại diện cho mất mát trống rỗng, đại diện cho yếu đuối. Thế nên tôi thà rằng tệ với em một chút, cứ thế em đối với tôi, cũng sẽ tệ bạc hơn bao nhiêu.

Lúc ở bệnh viện, tôi cuối cùng cũng cảm giác được nản lòng.

Nếu như tôi chưa từng ương ngạnh chen ngang vào cuộc sống em, biết đâu chúng ta không cần phải tiến thoái lưỡng nan như thế này.

Thế thì cứ để tất cả kết thúc ở đây đi thôi, cứ để giống như xưa nay chưa từng có bắt đầu.

Thế nhưng em hết lần này đến lần khác quay về.

Em đem theo bản hợp đồng, tôi không kiềm chế được cơn tức giận, nói với em những lời cay nghiệt.

Em vừa đi, tôi đã thấy hối hận rồi.

Tôi không muốn để kẻ khác thấy bộ dạng em như thế, rón rén dè dặt, khom lưng quỳ gối.

Thế nhưng cách em lấy lòng tôi, càng khiến tôi cảm thấy đáng thương cho chính mình.

Tôi không tình nguyện tiếp tục thế này nữa, biết rõ rằng đằng sau hợp đồng có cạm bẫy, tôi cũng hạ quyết tâm, tôi hạ quyết tâm kết thúc tất cả, khi tình thế đã không còn cách khống chế.

Thời gian ở vùng biển, tôi buông xuôi bản thân. Bởi lẽ cơ hội thế này, đã định trước rằng đây là lần cuối cùng của đời này rồi.

Giống như định trước sẽ gặp được em.

Giống như định trước tôi không thể ở bên em thêm nữa, giống như định trước tôi không thể có được em hơn nữa.

Tôi đối với em không tốt, tôi biết chứ.

Đó là bởi tôi không tài nào kiềm chế được bản thân, nhưng bây giờ sẽ không còn nữa/

Cứ thế này cũng tốt.

Tôi một mực cảm thấy, cứ thế này sẽ càng tốt hơn.

Để tôi có thể dần dần lãng quên em, lãng quên hình bóng em, lãng quên nụ cười em. Lãng quên tôi đã từng có, đã từng gặp được em.

Cứ lãng quên tất cả đi, như thế cũng tốt.

Chú:

Nói về tên ngoại truyện, có rất nhiều nghĩa, tùy vào chủ ngữ, tùy vào nội dung. có nghĩa là bị ma quỷ ám ảnh, bị ám, quỷ ám, ám ảnh. nếu chủ ngữ là người thì sẽ là ám ảnh, nếu nội dung thần thánh một chút thì là bị ám. là tên bài hát của Lí Tông Thành phải lâu lắm rồi ấy, từ hồi tớ còn cưỡi trường lông bông đòi kẹo kéo ấy.

Cuộc sống ngọt ngào của tôi và Cầm thú I

1

Hôm nay là ngày thực tập thứ 9, mất điện thoại rồi, thế nên không nhận được cuộc gọi của giám đốc, bị gọi đến văn phòng nghe mắng đến nửa ngày trời, anh nói: “sinh viên tốt nghiệp anh gặp nhiều rồi, nhưng ngốc đến như em cũng là hiếm đấy! Hôm nay làm mất điện thoại, ngày mai có phải cũng làm mất luôn tài liệu của công ty không?”

Blah blah blah đủ nửa tiếng đồng hồ.

Về đến bàn làm việc, đồng nghiệp Tiểu Chiêu rất thông cảm cho tôi.

Tôi cũng cảm giác anh chuyện bé xé ra to. Nhưng hết cách rồi, trong đám sinh viên thực tập ở công ty đợt này, tôi là đứa không được hoan nghênh nhất.

Chỉ được một lúc, thư ký của anh đã gọi điện cho tôi, nói tôi lên văn phòng giám đốc. Tôi nghĩ anh quen mắng mỗ đến nghiền luôn rồi, thế nên vừa vào cửa tôi đã nghĩ, anh mà bắt đầu mắng tiếp tôi sẽ đập bàn tức giận cho mà xem. Dù sao cũng chỉ là thực tập, ghê gớm lắm thì không làm nữa là xong.

Kết quả anh lại không mắng tôi nữa, mà ngược lại đưa tôi một chiếc điện thoại mới, mặt vẫn đáng ghét như cũ, bộ dạng tàn bạo: “Em mà lại làm mất điện thoại, thì đừng có đi làm nữa đấy.”

Mất điện thoại với bị sa thải có liên quan gì nhau à? Tôi vẫn cảm giác anh chuyện bé xé ra to.

2

Điện thoại cũ của tôi tìm lại được rồi, không biết lúc nào lại rơi ở khe ghế sofa trong phòng khách. Hứng khởi cầm điện thoại chạy vào phòng tắm, kết quả đã kính cẩn khai báo cũng chẳng nghe được một lời khen hay.

Người ta còn chẳng thèm nhắc mi mắt lên nhìn một cái, nói: “Chỉ có em cả ngày để đâu quên đấy, mắt mặt quá đi!”

Tôi tức lắm rồi, thật đấy!

Bèn nói hôm nay anh nằm thư phòng mà ngủ đi

Quả nhiên anh rất không vui, nói anh không ngủ thư phòng đâu.

Đang âm ỉ mừng thầm, kết quả anh lại chậm rãi bổ sung thêm một câu: “Anh ngủ phòng khách.”

3

Mạc Thiệu Khiêm là đồ đều! là đồ đại đều!

Anh nói tôi qua anh ngủ phòng khách, nhưng không nói tôi cũng phải ngủ cùng anh.

Anh nói, không nói lẽ nào em không thể tự cảm thấy à? Lúc mới kết hôn em đồng ý với anh cái gì nào?

Anh ngủ ở đâu, em cũng phải ngủ ở đây.

Tôi đồng ý cái gì? Sao một chút ẩn tượng cũng không có nhỉ.

4

Lúc ăn cơm trưa Tiểu Chiêu tám dóc với tôi, cô ấy nghe nói giám đốc kết hôn rồi. Tiểu Chiêu cực kỳ hâm mộ nói: “Không biết tiên nữ ấy thế nào, lại trị được giám đốc nhà mình đây!”

Tôi nói chắc chắn không phải tiên nữ đâu.

Tiểu Chiêu lườm tôi, nói, thế thì chắc chắn cũng không phải loại trư bát giới như cậu rồi.

Từ sau khi về nước, tôi vừa ăn cơm đều như gió cuốn mây tan. Mỗi lần Duyệt Oánh đều châm biếm tôi, nói: “Cậu thật chẳng giống từ Mỹ về gì cả, giống Nam Phi về hơn ấy.” Tiểu Chiêu ngày ngày ăn cơm cùng tôi, cô ấy cảm giác tôi vùng lên ăn giống như trư bát giới.

Tiểu Chiêu lại hỏi tôi, cậu nói xem phu nhân giám đốc bình thường gọi giám đốc như thế nào nhỉ, gọi Thiệu Khiêm à? Khiêm Khiêm à? Nghĩ xem ngọt ngào quá đi mất!

Có thể thân mật gọi anh ấy như thế.

Ngọt ngào ấy à!

Tôi bình thường đều gọi anh là Cầm thú

5

Giám đốc đi công tác, còn dẫn theo người phụ trách chính của chúng tôi, thế nên cả nhà đều lén lút lười biếng. Tôi và Tiểu Chiêu đang trộm rau trên Kaixin, đột nhiên điện thoại lại đổ chuông.

(*Chú: kaixin là mạng xã hội phổ biến ở TQ, tạm gọi là facebook ở TQ)

“Lại trộm rau đấy à?”

“Đâu có!”

“Vớ vẩn, avatar của em trên Kaixin đang sáng đây này.”

Tôi kinh hồn, vừa logout vừa gọi Tiểu Chiêu cũng mau tản ra đi. Tản hết đi rồi, Tiểu Chiêu mới hỏi tôi, ai phát hiện bọn mình thế. Tôi buột miệng nói chồng tớ đấy. Tiểu Chiêu nói lo gì cơ chứ, chồng cậu lẽ nào còn quản cả việc cậu ở công ty làm biếng à.

Tôi vừa nghĩ cũng đúng, lại nghênh ngang đi trồng nhân sâm.

6

Tiểu Chiêu hỏi tôi, vì sao cậu vừa tốt nghiệp đại học đã kết hôn thế. Có phải người ấy rất được không?

Tôi tử tử tổng kết lại một chút.

Tính tình tệ hại, động một tí là lòi ra cái mặt xấu xa, làm như tôi là trẻ con 3 tuổi, không thèm tôn trọng tôi. Đặc biệt hẹp hòi, tôi thỉnh thoảng nhận điện thoại từ bạn học cũ là con trai anh ấy đều nói bóng nói gió, trước giờ chưa từng đưa tôi đi lượn lờ, mỗi tháng lúc ký hóa đơn, luôn bối mớ tôi không biết lo liệu việc nhà. Chê tôi ngốc, không cho tôi học thạc sĩ ở nước ngoài. Ở nhà thì anh là người có tiếng nói quyết định, lại còn xưa nay không đồng ý cho tôi ở trước mặt đồng nghiệp nói mình là vợ anh.

Tiểu Chiêu sợ đến nổi mặt biến sắc, hỏi, loại đàn ông JP như thế cậu rốt cuộc nhìn trúng anh ta cái gì hả trời?

(*chú: JP ư? 1 là cực phẩm, 2 là cực đoan đấy, còn 3 là gà mái mẹ ==” || gộp nghĩa thì JP là người-không-ai-chịu-đựng-nổi)

Tôi nghĩ đến nửa ngày trời, chỉ đành nói tở thích vì anh ta biết kiếm tiền đấy.

7

Tiểu Chiêu con người to mồm này, đồng nghiệp trong công ty một vòng đều biết chồng tôi là một gã JP, sau cùng tin đồn đã truyền đến tai một ai đó.

Hại tôi ngày hôm sau không bò dậy đi làm được, đi làm muộn, tiền thưởng chuyên cần tự nhiên cũng bị hẫng.

Tiểu Chiêu an ủi tôi nói, không sao đâu, hôm nay giám đốc cũng đi muộn cơ mà.

Nhưng anh có cần chấm điểm chuyên cần đâu cơ chứ!

8

Cầm được tháng lương đầu tiên tôi rất vui, cùng Tiểu Chiêu 2 đứa lượn đường mua đồ. Lượn nửa ngày trời thì mua được một chiếc cà-vạt, đắt chết người, vừa hay đúng một tháng lương.

Hôm sau Tiểu Chiêu cả mặt ngất ngây nói, giám đốc là người đàn ông có gu thẩm mỹ nhất cô ấy từng thấy. Sau đó khen tôi mắt nhìn không tệ đâu, mua cho chồng mình một chiếc cà-vạt giống y chang y chác chiếc cà vạt giám đốc hôm nay đeo.

Tiểu Chiêu lại nói, hôm nay giám đốc tâm trạng rất tốt, mặt mày rạng rỡ, ra khỏi thang máy còn cười nữa chứ, ngàn năm mới gặp anh ấy cười một lần, mọi người đều đang vừa mừng vừa lo kia kìa.

Tôi bật cười không nổi, 1 tháng lương mua được nụ cười của lão này, thế là nụ cười đáng giá ngàn vàng rồi còn gì nữa.

9

Nhóm phòng tôi tụ tập đi hát KTV, có thể kèm theo người nhà.

Có người nhà đều đi kèm người nhà, mình tôi không kèm ai.

Tiểu Chiêu còn hỏi tôi có phải cãi nhau với người nhà rồi không, tôi nói người ta tặng ca rồi.

Hát được giữa chừng thì có điện thoại, anh hỏi: “Anh đến đón em, hay là tài xế đến đón em đây?”

Tôi vui sướng cười trên nỗi đau người khác mà nói với anh, em đành gọi xe về thôi, nguyên nhân thì anh tự mình nghĩ đi nhé.

Tôi và Tiểu Chiêu ngồi cùng taxi về nhà, Tiểu Chiêu chợt ngạc nhiên mừng rỡ chỉ kính chiếu hậu: “Mau nhìn kia! Xe giám đốc kia!”

Tiểu Chiêu nói tối hôm đó là buổi tối hạnh phúc nhất của cô ấy, bởi vì xe giám đốc cùng đường với chúng tôi.

10

Chị Tôn có mang rồi, mọi người đều đặc biệt quan tâm chị ấy.

Tôi lúc ở phòng phô tô tình cờ gặp giám đốc, anh tự mình cầm giấy tờ đi phô tô.

Tôi liền giờ trò nịnh hót vỗ mông ngựa, nhân tiện nêu ra đủ các thể loại bất tiện của người mang thai. Nói nửa ngày anh vẫn ơ hờ làm thính, sau cùng lấy đồng giấy tờ tôi cầm trong tay đi phô tô xong một lượt mới nói: “Em cứ ba hoa chích chòe đi, muộn nhất là sang năm, chúng mình nhất định sẽ có con thôi.”

Chết tiệt thật! Thối đời gì thế này. Thấy người khác sinh con mà cũng đói con mắt ư.

11

Sinh nhật, đồng nghiệp hùn tiền mua bánh kem tặng tôi, còn có hoa và một bộ đồ chơi tơ tằm.

Tôi hạnh phúc ôm hoa và đồ chơi về nhà.

Có người chẳng tặng tôi cái gì cả.

Tôi cảm giác anh hẹp hòi thật đấy, đúng là thù vặt quen thói rồi.

Hay bởi lần trước sinh nhật anh, tôi chỉ tặng anh một tá “cái kia” ấy

12

Người nào đó vẫn cứ tặng tôi quà sinh nhật.

Tôi chẳng thể diện gì vừa nhìn thấy quà đã bật khóc.

Anh tặng tôi cuốn băng ghi hình giám sát ở sân bay.

Trong cuộc băng tôi cầm chiếc điện thoại khóc đến thảm thiết đến khờ dại.

Mà anh đứng ngay đằng sau cửa kính lối đi.

Tôi trước nay chưa từng hay biết, anh lúc đó, cũng đang khóc.

Cuộc sống ngọt ngào của tôi và Cầm thú II

1

Một ngày nào đó, tôi vừa ước ao vừa thấu hận vừa ghen tỵ nói với ai đó, có người con gái đến ngày sinh nhật, kết quả bạn trai cô ấy mua hết những đồ cô ấy lưu trong giỏ hàng ở Taobao tặng cô ấy đấy. Tôi nói chuyện này đương nhiên là có ý rồi, bởi lẽ trong giỏ hàng của tôi ở Taobao đang lưu rất nhiều thứ linh tinh đáng yêu, nói xong lời, tôi liền đổ mắt mong đợi hôm sinh nhật được nhận quà. Thế mà sinh nhật hôm đó đợi từ sáng sớm đến tối muộn, chẳng nhận được chuyển phát nhanh nào, sau cùng tôi nổi cơn tam bành lên Taobao xem xem, tất cả đồ lưu trong giỏ hàng đều bị xóa sạch, góc màn hình lại dính một tờ giấy nhớ, trên có viết: “Quý trọng tính mạng, tránh xa Taobao”, nét chữ này, rồng bay phượng múa y chặc chữ anh ký dưới mỗi văn kiện.....555555.....Tôi vất vả cực nhọc góp nhặt sưu tầm đồ suốt 3 tháng trời.... Mạc Thiệu Khiêm em với anh chưa xong đâu!

2

Tiểu Chiêu an ủi tôi, nói đàn ông có lúc như đứa trẻ con ấy mà, cậu chấp mấy đứa trẻ con ấy làm gì cơ chứ. Dù sao anh ấy cũng tặng cậu quà sinh nhật rồi đúng chưa? Mặc dù quà sinh nhật có tục một tý, nhưng cổ phiếu của Alibaba, bây giờ nói cho cùng cậu cũng là cổ đông của Taobao cậu còn kì kèo với cái giỏ mua hàng làm gì hả?

Nhắc đến đây tôi liền im hơi lặng tiếng, bởi cái này thì tôi đuối lý.

Tôi một phút nông nổi muốn học đầu cơ cổ phiếu, ai đó không thể lay chuyển được tôi, anh chuyển người môi giới chứng khoán của anh sang giúp tôi, kết quả dưới sự chỉ đạo của giới chuyên gia, tôi vậy mà thua lỗ đến tởm. Cái gọi là đầu cơ cổ phiếu đầu cơ thành cổ đông.... sau cùng ai đó giúp tôi gỡ gạc, chút vốn dư thừa đáng thương bị anh đổi toàn bộ thành cổ phiếu của Alibaba. Cái này cũng tính là quà sinh nhật à? Cái này rõ ràng là đang chế nhạo tôi mà!

(*chú: Alibaba là công ty chủ quản của Taobao, Taobao là trang web mua hàng trên mạng lớn nhất TQ, là tình yêu thứ 3 của đời bạn và vô số đời các bạn khác nữa >3<)

3

Cổ phiếu của Alibaba đang có trong tay, tôi đem toàn bộ bán sạch, góp nhặt thêm vốn riêng của bản thân, toàn bộ đổ vào mua cổ phiếu của Đảng Tán.

Người môi giới hỏi: Mạc phu nhân, sao lại thế?

Tôi liếc anh ta một cái, đến cái này cũng không hiểu à?

Đương nhiên là vì Mã Hóa Đảng đẹp trai hơn Mã Vân rồi! Tôi ngắt ngang nói, ngày nào đó tôi là đại cổ đông của Đảng Tán thật tốt biết bao, lúc đó mở cuộc họp ban giám đốc, tôi có thể gặp được anh Mã rồi.

Tháng 10 Mạc Thiệu Khiêm chuyển nhượng một đồng cổ phiếu sang tên cho tôi, lúc đầu tôi còn khá vui vẻ, có ai không thích tiền đâu!

Đợi đến tháng 12 cuối cùng không vui nổi nữa. Tôi là đại cổ đông, là thành viên ban giám đốc, bắt buộc phải đi Hồng Kông họp. Mấy sự tình hợp hành giám đốc này rõ ràng chán ngấy cực độ, hơn nữa ở nhà đối phó với Mạc Thiệu Khiêm thì thôi không nói làm gì, lại còn phải đương đầu 8 tiếng đồng hồ với anh trong phòng hội nghị nữa à.....Vui đến nỗi tôi muốn khóc luôn cho rồi. Đến được ngày thứ 2 tôi hết khả năng chịu đựng, nói rõ ràng hôm họp ban điều hành ấy tôi kiên quyết không đi đâu, có đánh chết cũng không đi. Ai đó cuối cùng lườm tôi một cái, nói, anh còn đẹp trai hơn Tiểu Mã đấy, sao em lại không muốn đi?

(*chú: Đằng Tấn – công ty truyền thông của QQ, QQ là mạng xã hội phổ biến được coi là yahoo của TQ. Mã Hóa Đằng là CeO của Đằng Tấn, Mã Vân là CEO của Alibaba, google để biết sự khác biệt về vẻ bề ngoài giữa 2 chú này, plz)

4

Duyệt Oánh cũng ghét họp ban điều hành, nhưng mà là bởi chồng cô ấy có khả năng quá thế. Câu cửa miệng bấy giờ của cô ấy là: “Thảm nhất là gì, thảm nhất là cưới phải một gã quá thông minh. Tự nhiên mình làm cái gì cũng thành sai.” Nghe nói chồng cô ấy là thần đồng, tuổi còn trẻ đã là môi giới tài chính chuyên nghiệp hàng đầu. Thu xếp công việc rất gọn gàng ngăn nắp, bao gồm cả chuyện trong nhà, Duyệt oánh nói: “Loại người này đáng sợ lắm, quần áo của tớ tìm không thấy thì hỏi hần, hần nhất định biết. Bởi vì toàn bộ quần áo mua về, hần đều sai trợ lý việc vặt trong nhà lập hồ sơ nhập vào máy tính, mỗi sáng tớ chỉ cần hỏi anh mặc gì nào, hần lập tức lấy IPAD ra, lật ra trang nào đó rồi phi qua cho tớ. Trên màn hình không chỉ có hình ảnh của quần áo, còn có giấy dép túi tắm đi kèm, lại còn chú thích ở tủ nào giá nào....” Duyệt Oánh bức lắm, nói: “Hần quản lý tớ y như quản lý công ty!” Tôi rất nghĩa khí vỗ vai cô ấy: “Chúng mình bỏ nhà theo trai đi!” Duyệt Oánh khí phách đáp: “Được! Bỏ nhà theo trai thôi! Vắt quách lũ đàn ông xấu xa ấy đi!”

5

Tôi và Duyệt Oánh trốn nhà theo trai chỉ được có 1 giờ đồng hồ, đã bị mưa bão thất thường ở Bắc Kinh chặn đứng. Chúng tôi khốn đốn trong tuyến tàu điện ngầm số 2, ngẩn tò te nhìn thác nước như lũ lụt. Sau cùng cắn răng xông lên, ướt sũng như gà mắc mưa chui vào McDonald’s trú. Điện thoại Duyệt Oánh vừa reo, cô ấy đã ôm ngay lấy điện thoại khóc lóc. Thật là người phụ nữ yếu đuối. Hừm, lại còn nói bỏ nhà theo trai với tôi, bấy giờ đã lã chã nước mắt gọi chồng ơi mau đến cứu em. Chẳng quá 10 phút, đã thấy chồng cô ấy lái chiếc xe việt dã đập bằng sóng gió đến cứu giá. Duyệt Oánh kéo tôi lên xe, tôi giận dữ không đi. Mạc Thiệu Khiêm đến một cuộc điện thoại cũng không gọi, mưa to thế này, anh không sợ tôi thật sự bỏ nhà theo trai à? Sau cùng lúc anh gọi điện cho tôi, tôi nói anh mà không đến em theo người ta bỏ nhà đi đấy. Anh nói cứ bỏ đi, rồi dập luôn điện thoại. Tức đến suýt khóc, tức đến nỗi tôi ăn 1 phần McDonald’s rồi vẫn muốn ăn thêm 1 phần khoai tây nữa, đến lúc tôi lấy thêm một phần khoai quay lại, tài xế đã cầm sẵn ô đứng ở hành lang đợi tôi. Tài xế nói, chuyến bay của Mạc tiên sinh phải hạ cánh gấp ở Thiên Tân. Sai tôi đến đón cô. Tôi đương lúc vui mừng, cũng quên không hỏi, sao anh ấy lại biết tôi đang ở đâu nhỉ?

6

Sau đó tôi hỏi Mạc Thiệu Khiêm, sao lúc đó anh lại biết em đang ở đâu thế. Anh ơ hờ nói chồng Duyệt Oánh gọi điện cho anh. Tôi quá thất vọng rồi! Tôi còn cho rằng anh bắt chước mấy nam chính trong ngôn tình, lên lút cài định vị GPS vào điện thoại của tôi, kết quả lại bị người ta phụ bạc. Hừ, đàn ông thiên hạ đều là cá mè một lứa. Nhưng mà quan hệ giữa anh và chồng Duyệt Oánh ngược lại rất tốt, 2 người mặc dù không nhiều lời, nhưng vừa nói đến kinh doanh đã luyên thoắng không ngừng, hơn nữa hai người họ đều thích bóng, thích bơi....thường xuyên cặp kè thành nhóm đi, lại còn bàn bạc cái gì mà hạng mục hợp tác, cả ngày hội họp. Lúc đầu thì chưa sao, nhưng sau đó tôi không kìm được nghi ngờ hỏi Duyệt Oánh, hai người này, không phải bỏ nhà theo nhau đấy chứ? Duyệt Oánh xem không ít Đàm Mỷ rồi, sững sờ giây lát, lại hào hùng nói, có giới thì bỏ nhà luôn đi! Để tác thành cho tình yêu chân chính bọn họ, mình nguyện ý làm bia đỡ đạn.

7

Buổi tối lúc đi ngủ, tôi không kìm được hỏi Mạc Thiệu Khiêm, anh sẽ không yêu người khác chứ, không bỏ nhà theo người ta chứ. Anh còn lười đến nỗi không thèm liếc tôi, chuyển mình xoay lưng, nói, phụ nữ phiền phức thế, anh mệt đến không đáp ứng nổi người thứ 2 đâu. Thôi xong....mệt đến không ứng phó nổi người

thứ 2, lẽ nào anh có hứng thú với đàn ông thật sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-son-mo-tuyet>